FAPTELE APOSTOLILOR 3
Prefaţă 3
Cap. 1 – Planul lui Dumnezeu cu biserica Sa 3
Cap. 2 – Instruirea celor doisprezece 3
Cap. 3 – Marea însărcinare 3
Cap. 4 – Ziua cincizecimii 3
Cap. 5 – Darul duhului 3
Cap. 6 – La poarta templului 3
Cap. 7 – Avertizare împotriva făţărniciei 3
Cap. 8 – Înaintea sinedriului 3
Cap. 9 – Cei şapte diaconi 3
Cap. 10 – Primul martir creştin 3
Cap. 11 – Evanghelia în Samaria 3
Cap. 12 – Din prigonitor, ucenic 3
Cap. 13 – Zile de pregătire 3
Cap. 14 – În căutarea adevărului 3
Cap. 15 – Liberat din închisoare 3
Cap. 16 – Solia evangheliei în Antiohia 3
Cap. 17 – Soli ai evangheliei 3
Cap. 18 – Predicarea printre păgâni 3
Cap. 19 – Iudei şi neamuri 3
Cap. 20 – Proslăvirea crucii 3
Cap. 21 – În ţinuturile mai depărtate 3
Cap. 22 – Tesalonic 3
Cap. 23 – Berea şi Atena 3
Cap. 24 – Corint 3
Cap. 25 – Epistolele către Tesaloniceni 3
Cap. 26 – Apolo la Corint 3
Cap. 27 – Efes 3
Cap. 28 – Zile de osteneală şi încercări 3
Cap. 29 – Solie de avertizare şi îndemn 3
Cap. 30 – Chemarea la o treaptă mai înaltă 3
Cap. 31 – Ascultarea soliei 3
Cap. 32 – O biserică darnică 3

Cap. 33 – Lucrând în condiţii dificile 3
Cap. 34 – O slujire consacrată 3
Cap. 35 – Mântuirea pentru iudei 3
Cap. 36 – Apostazia din Galatia 3
Cap. 37 – Ultima călătorie a lui Pavel la Ierusalim 3
Cap. 38 – Pavel ca întemniţat 3
Cap. 39 – Procesul de la Cezarea 3
Cap. 40 – Pavel cere să fie trimis înaintea Cezarului 3
Cap. 41 – „Vrei să mă îndupleci” 3
Cap. 42 – Călătoria şi naufragiul 3
Cap. 43 – În Roma 3
Cap. 44 – Casa cezarului 3
Cap. 45 – Scrisori din Roma 3
Cap. 46 – În libertate 3
Cap. 47 – Ultima arestare 3
Cap. 48 – Pavel înaintea lui Nero 3
Cap. 49 – Ultima epistolă a lui Pavel 3
Cap. 50 – Osândit la moarte 3
Cap. 51 – Un subpăstor credincios 3
Cap. 52 – Statornic până la moarte 3
Cap. 53 – Ioan, apostolul iubit 3
Cap. 54 – Un martor credincios 3
Cap. 55 – Schimbat prin har 3
Cap. 56 – Patmos 3
Cap. 57 – Descoperirea 3
Cap. 58 – Biserica biruitoare 3

Articol I. FAPTELE APOSTOLILOR

(I) În lucrarea de vestirea Evangheliei lui Iisus Hristos

(II) Ediţia I

(III) Bucureşti 1994

(IV) „Cei ce se împrăştiaseră, mergeau din loc în loc şi propovăduiau Cuvântul”. Fapte 8, 4

Secţiune 1.02 Prefaţă

A cincea carte a Noului Testament a fost cunoscută dintotdeauna sub numele de Faptele Apostolilor; dar titlul acesta nu se găseşte în paginile cărţii. Unul dintre primele manuscrise, Codex Sinaiticus, dă ca titlu al acestei cărţi a Noului Testament numai Faptele, fără să amintească ceva de apostoli. Există un motiv pentru acest lucru. Se intenţiona ca Faptele să fie ceva mai mult decât o scurtă istorie a lucrării de slujire a celor doisprezece apostoli, cu mult mai mult decât prezentarea principalelor evenimente din viaţa şi activitatea celor patru apostoli: Petru, Iacov, Ioan şi Pavel.

Cartea Faptelor a fost scrisă de „preaiubitul doctor” Luca, un convertit dintre Neamuri, pentru întreaga biserică, atât pentru Iudei, cât şi pentru Neamuri. Deşi acoperă o perioadă puţin mai mare de trei decenii, ea este plină de importante lecţii şi învăţături pentru biserica din toate veacurile. În Cartea Faptelor, Dumnezeu arată în mod clar că şi astăzi creştinii trebuie să trăiască experienţa aceluiaşi Duh Sfânt care, în Ziua Cincizecimii, a venit cu putere asupra ucenicilor şi a făcut ca solia Evangheliei să se răspândească, ca focul în arie, în lumea cunoscută pe atunci. Faptele Duhului Sfânt – prin Petru şi Pavel, Ioan şi Iacov, cum şi prin ceilalţi apostoli – pot şi trebuie să se repete în viaţa şi activitatea copiilor slujitorilor lui Dumnezeu, de astăzi.

Modelul abrupt în care se încheie cartea Faptelor nu este incidental; el sugerează în mod deliberat faptul că această extraordinară relatare este neterminată şi, de asemenea, că faptele lui Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, trebuie să continue în toată dispensaţiunea creştină, fiecare generaţie adăugând un capitol plin de frumuseţe şi putere la cele precedente. Faptele prezentate în această valoroasă carte sunt, în cel mai real sens al Cuvântului, faptele Duhului Sfânt, pentru că, în vremea apostolilor,

Duhul Sfânt a fost acela care era prezent ca sfătuitor şi ajutor al conducătorilor creştini. În Ziua Cincizecimii, ucenicii care se rugau au fost umpluţi de Duhul Sfânt şi au predicat Evanghelia cu putere. Cei şapte bărbaţi aleşi ca diaconi au fost „plini de Duhul Sfânt şi înţelepciune” (Fapte 6, 3). Duhul Sfânt a fost acela care a consacrat pe Saul pentru lucrare (Fapte 9, 17), care a pus deoparte pe Barnaba şi Saul, pentru lucrarea misionară (Fapte 13, 2 – 4), care a fost prezent în adunarea Bisericii din Ierusalim (Fapte 15, 28), cum şi în călătoriile misionare ale lui Pavel (Fapte 16, 6.7). Când biserica a suferit persecuţii din partea romanilor şi a iudeilor, Duhul Sfânt a fost acela care a susţinut pe credincioşi şi i-a păstrat, ocrotindu-i de erezii.

Faptele Apostolilor este una dintre ultimele cărţi scrise de Ellen G. White. Ea a fost publicată cu câţiva ani mai înainte de moartea sa. Este una dintre cele mai deosebite lucrări ieşite de sub pana ei. Cititorul interesat va găsi în ea lumină şi inspiraţie pentru o clasă şi puternică vieţuire şi mărturie creştină. Solia cărţii este actuală, aşa cum a fost totdeauna, şi acest lucru se reflectă în efortul autoarei de a arăta că secolul douăzeci va trebui să fie martor al unei revărsări a puterii Duhului Sfânt cu mult mai mare decât aceea din ziua Cincizecimii. Lucrarea de vestire a Evangheliei nu trebuie să se încheie cu o mai mică manifestare a puterii Duhului Sfânt decât au marcat începuturile ei.

Cu acest volum se încheie publicarea în limba română a ciclului „Conflictul Veacurilor”, alcătuit din cărţile: „Hristos Lumina Lumii”, „Tragedia Veacurilor” (Marea Luptă), „Patriarhi şi Profeţi”, „Profeţi şi Regi” şi, acum, „Faptele Apostolilor”.

O comoară inepuizabilă de adevăr dumnezeiesc, prin care cititorul poate cunoaşte şi retrăi evenimentele

deosebit de strălucite din prima biserică creştină şi, în acelaşi timp, poate fi ocrotit de subtilele înşelăciuni ale vrăjmaşului sufletelor, fiind astfel inspirat şi întărit ca, prin viaţa şi activitatea sa, să completeze, în această generaţie, raportul ceresc al Faptelor Apostolilor, al glorioaselor experienţe în slujba lui Dumnezeu şi a Evangheliei Sale.

Editorii

Bucureşti 1994

Secţiune 1.03 Cap. 1 – Planul lui Dumnezeu cu biserica Sa

Biserica este instrumentul ales de Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor. Ea a fost organizată pentru slujire, iar misiunea ei este aceea de a duce lumii Evanghelia. De la început, planul lui Dumnezeu a fost acela ca, prin biserica Sa, să descopere lumii plinătatea şi desăvârşirea Lui. Membrii bisericii, aceia pe care i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată, au datoria să facă cunoscut mărirea Sa. Biserica este depozitara bogăţiilor harului lui Hristos; şi, prin biserică, se va descoperi, în cele din urmă, chiar domniile şi „stăpânirile din locurile cereşti", ultima şi deplina desfăşurare a iubirii lui Dumnezeu (Efeseni 3, 10).

Multe şi minunate sunt făgăduinţele raportate în Scripturi cu privire la biserică. „Casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele" (Isaia 56, 7). „Le voi face pe ele şi împrejurimile dealului Meu o pricină de binecuvântare; le voi trimite ploaie la vreme şi aceasta va fi o ploaie binecuvântată!" „Le voi pune un răsad căruia i se va duce faima; nu vor mai fi mistuite de foame în ţară şi nu vor mai purta ocara neamurilor. Şi vor şti astfel că Eu, Domnul Dumnezeul lor, sunt cu ele, şi că ele sunt poporul Meu, ele, casa lui Israel, zice Domnul Dumnezeu. Voi sunteţi oile Mele, oile păşunei Mele, şi Eu sunt Dumnezeul vostru, zice Domnul Dumnezeu" (Ezechiel 34,

26.29 – 31).

„Voi sunteţi martorii Mei, zice Domnul, voi şi Robul Meu pe care L-am ales, ca să ştiţi, ca să mă credeţi şi să înţelegeţi că Eu sunt; înainte de Mine n-a fost făcut niciun Dumnezeu, şi după Mine nu va fi. Eu, Eu sunt Domnul, şi afară de Mine nu este niciun Mântuitor! Eu am vestit, am mântuit, am prorocit, nu sunt străin între voi; voi îmi sunteţi martori, zice Domnul, că Eu sunt Dumnezeu". „Eu, Domnul, Te-am chemat ca să dai mântuire, şi Te voi lua de mână, Te voi păzi şi Te voi pune ca legământ al poporului, ca să fii Lumina neamurilor, să deschizi ochii orbilor, să scoţi din temniţă pe cei legaţi, şi din prinsoare pe cei ce locuiesc în întuneric" (Isaia 43, 10 – 12; 42, 6.7).

„La vremea îndurării Te voi asculta, şi în ziua mântuirii Te voi ajuta; Te voi păzi şi Te voi pune să faci legământ cu poporul, să ridici ţara şi să împarţi moştenirile pustiite; să spui prinşilor de război: Ieşiţi! şi celor ce sunt în întuneric: Arătaţi-vă! Ei vor paşte pe drumuri şi vor găsi locuri de păşune pe toate coastele. Nu le va fi foame, nici nu le va fi sete; nu-i va bate arşiţa, nici soarele; căci Cel ce are milă de ei îi va călăuzi şi-i va duce la izvoare de apă. Voi preface toţi munţii Mei în drumuri şi drumurile Mele vor fi bine croite".

Bucuraţi-vă ceruri! Veseleşte-te pământule! izbucniţi în strigăte de bucurie, munţilor! Căci Domnul mângâie pe poporul Său, şi are milă de nenorociţii Lui. Sionul zicea: M-a părăsit Domnul, şi m-a uitat Domnul! Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează, şi să n-aibă milă de rodul pântecelui ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuşi Eu nu te voi uita cu niciun chip: Iată că te-am săpat pe mâinile Mele, şi zidurile tale sunt totdeauna înaintea ochilor Mei" (Isaia 49, 8 – 16).

Biserica este cetăţuia lui Dumnezeu, cetatea Sa de scăpare, pe care o are într-o lume răzvrătită. Orice trădare

a bisericii Sale înseamnă trădare faţă de El, care a răscumpărat omenirea cu sângele singurului Său Fiu. De la început, sufletele credincioase au alcătuit biserica de pe pământ. În fiecare veac, Domnul şi-a avut veghetori, care au dat o mărturie credincioasă generaţiei în care au trăit. Aceste santinele au dat solia de avertizare; şi, atunci când au fost chemaţi să-şi depună armura, alţii le-au continuat lucrul. Dumnezeu i-a adus pe aceşti martori într-o legătură de legământ cu Sine, unind astfel biserica de pe pământ cu biserica din ceruri. El i-a trimis pe Îngerii Săi să slujească bisericii Sale, şi porţile iadului nu au fost în stare să biruie pe poporul Său.

În cursul secolelor de prigoană, de luptă şi întuneric, Dumnezeu a susţinut biserica Sa. Niciun nor nu s-a abătut asupra ei, fără ca El să n-o pregătească; nicio putere prigonitoare nu s-a ridicat împotriva lucrării Sale, fără ca El să nu fi prevăzut acest lucru. Totul s-a întâmplat după cum a profetizat El. El nu şi-a lăsat biserica în părăsire, ci, prin declaraţii profetice, a arătat ce avea să se întâmple şi ceea ce Duhul Său i-a inspirat pe profeţi să profetizeze, aceea s-a şi întâmplat. Toate planurile Sale vor fi împlinite. Legea Sa este legată de tronul Său şi nicio putere a răului nu o poate nimici. Adevărul este inspirat şi păzit de Dumnezeu şi va triumfa împotriva oricărei împotriviri.

În timpul veacurilor de întuneric spiritual, biserica lui Dumnezeu a fost ca o cetate aşezată pe un munte. Din veac în veac, în cursul generaţiilor care au urmat unele după altele, învăţăturile curate ale cerului au fost descoperite înăuntrul ei. Slabă şi cu defecte, după cum ar părea, biserica este singurul obiect asupra căruia Dumnezeu îşi îndreaptă atenţia, într-un chip deosebit. Ea este locul descoperirii harului Său, în care găseşte plăcere să dea pe faţă puterea Sa de a transforma inimi. Domnul Hristos întreabă: „Cu ce vom asemăna Împărăţia lui

Dumnezeu sau prin ce pildă o vom înfăţişa?” (Marcu 4, 30). El nu poate folosi împărăţiile lumii ca model. În societatea omenească, El nu a găsit nimic cu care să o asemene. Împărăţiile pământeşti stăpânesc datorită puterii fizice; dar din Împărăţia lui Hristos este dată la o parte orice armă omenească, orice mijloc de constrângere. Împărăţia aceasta urmăreşte să înalţe şi să înnobileze omenirea. Biserica lui Dumnezeu este locul trăirii unei vieţi sfinte, pline de diferite daruri şi înzestrată cu Spiritul Sfânt. Membrii ei trebuie să-şi găsească fericirea în fericirea acelora pe care îi ajută şi îi binecuvântează.

Minunată este lucrarea pe care Domnul doreşte să o aducă la îndeplinire prin biserica Sa, pentru ca Numele Său să fie proslăvit. Un tablou al acestei lucrări este dat în viziunea lui Ezechiel despre râul cu ape tămăduitoare: „Apa aceasta curge spre ţinutul de răsărit, se pogoară în câmpie, şi se varsă în mare şi vărsându-se în mare, apele mării se vor vindeca. Orice făptură vie, care se mişcă, va trăi pretutindeni pe unde va curge râul şi vor fi o mulţime de peşti; căci ori pe unde va ajunge apa aceasta, apele se vor face sănătoase, şi pretutindeni pe unde va ajunge râul acesta va fi viaţă” dar lângă râul acesta, pe malurile lui de amândouă părţile, vor creşte tot felul de pomi roditori. Frunza lor nu se va veşteji, şi roadele lor nu se vor sfârşi; în fiecare lună vor face roade noi, pentru că apele vor ieşi din Sfântul Locaş. Roadele lor vor sluji ca hrană şi frunzele ca leac” (Ezechiel 47, 8 – 12).

De la început, Dumnezeu a lucrat prin poporul Său ca să aducă binecuvântare lumii. Pentru străvechea naţiune egipteană, Dumnezeu l-a făcut pe Iosif o fântână a vieţii. Prin integritatea lui Iosif, a fost ocrotită viaţa întregului popor. Prin Daniel, Dumnezeu a salvat viaţa tuturor învăţaţilor Babilonului. Şi aceste izbăviri sunt pilde; ele ilustrează binecuvântările spirituale oferite lumii prin

legătura cu Dumnezeu, pe care Iosif şi Daniel îl adorau. Oricine, în a cărui inimă locuieşte Hristos, oricine va reflecta iubirea Sa faţă de lume, este un conlucrător cu Dumnezeu pentru binecuvântarea omenirii. În timp ce primeşte de la Mântuitorul harul spre a fi dat şi altora, din întreaga sa fiinţă va curge un torent de viaţă spirituală.

Dumnezeu l-a ales pe Israel ca să descopere caracterul Său oamenilor. El dorea ca ei să fie în lume ca nişte fântâni ale mântuirii. Lor le-au fost încredinţate soliile cerului, descoperirile voinţei lui Dumnezeu. La începutul istoriei poporului Israel, neamurile lumii, datorită obiceiurilor lor stricate, au pierdut cunoştinţa despre Dumnezeu. Cândva, ei îl cunoscuseră; dar, pentru că „nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulţumit; ci s-au dedat la gândiri deşarte, şi inima lor fără pricepere s-a întunecat” (Romani 1, 21). Totuşi, în îndurarea Sa, Dumnezeu nu i-a nimicit. EI Şi-a propus să le mai dea o ocazie de a-L cunoaşte prin poporul Său ales. Prin învăţăturile sistemului jertfelor, Hristos avea să fie înălţat înaintea tuturor naţiunilor, şi toţi care priveau la El aveau să trăiască. Hristos era temelia economiei iudaice. Întregul sistem al tipurilor şi simbolurilor era o consistentă profeţie a Evangheliei, o prezentare în care se găseau cuprinse făgăduinţele mântuirii.

Însă poporul Israel a pierdut din vedere marile lui privilegii, ca reprezentanţi ai lui Dumnezeu. Ei L-au uitat pe Dumnezeu şi astfel au dat greş în împlinirea misiunii lor sfinte. Binecuvântările primite de ei nu au adus nicio fericire lumii. Toate avantajele le-au folosit pentru înălţarea lor. Ei s-au închis faţă de lume pentru a scăpa de ispită. Restricţiile pe care Dumnezeu le-a pus cu privire la legăturile cu cei idolatri, pentru a-i feri să se conformeze obiceiurilor păgâneşti, le-au folosit ca să ridice un zid de despărţire între ei şi toate celelalte naţiuni. Ei L-au jefuit

pe Dumnezeu de serviciul pe care li l-a cerut să i-l facă şi au jefuit pe semenii lor de călăuzirea religioasă, cum şi de un exemplu sfânt.

Preoţi şi conducători s-au limitat la o înşiruire de ceremonii. Ei erau mulţumiţi cu o religie legalistă şi le era cu neputinţă să dea şi altora adevărurile vii ale cerului. Ei socoteau propria lor îndreptăţire ca fiind în totul îndestulătoare şi nu doreau ca un element nou să fie introdus în religia lor. Bunăvoinţa lui Dumnezeu faţă de oameni nu o socoteau ca ceva separat de ei, ca fiind legată de propriul lor merit, datorită faptelor lor bune. Credinţa care lucrează din iubire şi curăţă sufletul nu are nimic de a face cu religia Fariseilor, alcătuită din ceremonii şi porunci omeneşti.

Despre Israel, Dumnezeu a spus: „Te sădisem ca o vie minunată şi de cel mai bun soi: Cum te-ai schimbat şi te-ai prefăcut într-o coardă de viţă sălbatică?” (Ieremia 2, 21). „Israel era o vie mănoasă, care făcea multe roade” (Osea 10, 1). „Acum, dar – zice Domnul – locuitori ai Ierusalimului şi bărbaţi ai lui Iuda, judecaţi voi între Mine şi via mea: Ce aş mai fi putut face viei Mele şi nu i-am făcut? Pentru ce a făcut ea struguri sălbatici, când Eu Mă aşteptam să facă struguri buni?”

„Vă voi spune însă acum ce voi face viei Mele: Îi voi smulge gardul ca să fie păscută de vite; îi voi surpa zidul, ca să fie călcată în picioare; o voi pustii; nu va mai fi curăţită, nici săpată; spini şi mărăcini vor creşte în ea; voi porunci şi norilor să nu mai ploaie peste ea. Via Domnului oştirilor este casa lui Israel, şi bărbaţii lui Iuda sunt viţa pe care o iubea. EI Se aştepta la judecată şi când colo, iată sânge vărsat! Se aştepta la dreptate şi când colo, iată strigăte de apăsare!” (Isaia 5, 3 – 7). „Nu întăriţi pe cele slabe, nu vindecaţi pe cea bolnavă, nu legaţi pe cea rănită; n-aduceţi înapoi pe cea rătăcită, nu căutaţi pe cea

pierdută, ci le stăpâniţi cu asuprire şi cu asprime!” (Ezechiel 34, 4).

Conducătorii iudei se socoteau prea înţelepţi ca să mai aibă nevoie de învăţătură, prea drepţi ca să mai aibă nevoie de mântuire, prea onoraţi ca să mai aibă nevoie de cinstea care vine de la Hristos. Mântuitorul S-a întors de la ei spre a încredinţa altora privilegiile de care abuzaseră şi lucrarea pe care o neglijaseră. Slava lui Dumnezeu trebuia descoperită. Cuvântul Său, statornicit. Împărăţia lui Dumnezeu trebuia stabilită în lume. Mântuirea lui Dumnezeu trebuia făcută cunoscut în cetăţile pustiei; şi ucenicii erau chemaţi să facă lucrarea pe care conducătorii iudei n-au făcut-o.

Secţiune 1.04 Cap. 2 – Instruirea celor doisprezece

Pentru a duce mai departe lucrarea Sa, Hristos nu i-a ales pe învăţaţi şi elocvenţii membri ai Sinedriului iudaic şi nici puterea romană. Trecând pe lângă învăţătorii iudei, care aveau o mare doză de îndreptăţire de sine, Maestrul a ales oameni umili şi neînvăţaţi, care să vestească adevărurile ce aveau să mişte lumea. Pe aceşti oameni şi-a propus El să-i instruiască şi să-i educe spre a fi conducătorii bisericii Sale. La rândul lor, ei aveau să-i înveţe pe alţii şi să-i trimită cu solia Evangheliei. Pentru a avea succes în lucrarea lor, urma să le fie dată puterea Duhului Sfânt. Nu prin putere sau înţelepciune omenească avea să fie vestită Evanghelia, ci prin puterea lui Dumnezeu.

Timp de trei ani şi jumătate, ucenicii au fost sub îndrumarea celui mai mare învăţător pe care L-a cunoscut lumea vreodată. Printr-o legătură personală şi trăire laolaltă, Hristos i-a instruit pentru lucrarea Sa. Zi de zi, au umblat şi au vorbit cu El, ascultând cuvintele Lui de îmbărbătare, rostite către cei trudiţi şi împovăraţi şi văzând manifestarea puterii Lui asupra celor bolnavi şi

nenorociţi. Câteodată, El îi învăţa, stând între ei pe coasta muntelui; alteori, la marginea mării sau mergând pe cale. El le descoperea tainele Împărăţiei lui Dumnezeu. Pretutindeni, unde inimile se deschideau pentru a primi solia divină, El le dezvăluia adevărurile căii mântuirii. El nu poruncea ucenicilor să facă aceasta sau aceea, ci le spunea: „Urmaţi-Mă!” În călătoriile Sale prin diferite ţinuturi şi cetăţi, îi lua cu Sine pentru ca să vadă cum îi învaţă El pe oameni. Călătoreau cu El din loc în loc; se împărtăşeau de traiul lor simplu şi, asemenea Lui, erau adesea flămânzi şi obosiţi. În îmbulzeala străzilor, pe malul lacului, în singurătatea pustiului, ei erau cu El. L-au văzut în fiecare fază a vieţii.

Cu ocazia binecuvântării celor doisprezece, s-a făcut primul pas pentru organizarea bisericii, care, după înălţarea lui Hristos, avea să ducă mai departe lucrarea Sa pe pământ. Despre această întărire a lor prin binecuvântare, raportul spune: „În urmă, Iisus S-a suit pe munte; a chemat la El pe cine a vrut şi ei au venit la El. A rânduit dintre ei doisprezece ca să-i aibă cu Sine şi să-i trimită să propovăduiască” (Marcu 3, 13.14).

Priviţi această scenă mişcătoare. Priviţi maiestatea cerului înconjurată de cei doisprezece pe care i-a ales. Este gata să-i pună deoparte pentru lucrarea lor. Prin aceste unelte slabe, prin Cuvântul şi Spiritul Său, El plănuia să aşeze mântuirea la îndemâna tuturor.

Cu bucurie şi fericire, Dumnezeu şi îngerii priveau această scenă. Tatăl ştia că de la aceşti oameni lumina cerului va străluci în lume, că acele cuvinte rostite de ei, în timp ce dădeau mărturie despre Fiul Său, aveau să răsune din generaţie în generaţie, până la încheierea timpului.

Ucenicii trebuia să meargă ca martori ai lui Hristos, spre a vesti lumii ceea ce au văzut şi au auzit de la El. Slujba lor era cea mai importantă slujbă ce a fost

încredinţată vreodată fiinţelor omeneşti, după aceea a lui Hristos. Ei aveau să fie lucrători împreună cu Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor. După cum în Vechiul Testament cei doisprezece patriarhi au stat ca reprezentanţi ai lui Israel, tot astfel cei doisprezece apostoli stau ca reprezentanţi ai bisericii Evangheliei.

În timpul lucrării Sale pe pământ, Domnul Hristos a început să dărâme zidul de despărţire dintre iudei şi Neamuri şi să predice mântuirea omenirii întregi. Deşi El era iudeu, totuşi. Se amesteca fără reţinere printre samariteni, făcând inutile obiceiurile fariseice ale iudeilor cu privire la aceşti oameni dispreţuiţi. El a dormit sub acoperişurile lor, a mâncat la mesele lor şi a învăţat pe străzile lor.

Mântuitorul dorea foarte mult să dezvăluie ucenicilor Săi adevărul cu privire la surparea „zidului de la mijloc de despărţire” dintre Israel şi celelalte naţiuni – adevărul că „Neamurile sunt împreună moştenitoare cu noi”, cu iudeii, şi se împărtăşesc” „de aceeaşi făgăduinţă în Hristos Iisus, prin Evanghelie” (Efeseni 2, 14; 3, 6). Adevărul acesta a fost descoperit în parte atunci când El a răsplătit credinţa sutaşului din Capernaum şi, de asemenea, când El a predicat Evanghelia locuitorilor din Sihar. Mult mai lămurit a fost descoperit cu ocazia vizitei Sale în Fenicia, când a vindecat pe fiica femeii Canaanite. Experienţele acestea i-au ajutat pe ucenici să înţeleagă faptul că, printre aceia pe care mulţi îi socoteau nedemni de mântuire, se găseau suflete care flămânzeau după lumina adevărului.

În felul acesta, Hristos căuta să-i înveţe pe ucenici adevărul că, în Împărăţia lui Dumnezeu, nu există graniţe, nici caste şi nici aristocraţie; că ei trebuie să meargă la toate neamurile, ducându-le solia iubirii unui Mântuitor. Dar de abia mai târziu ei au înţeles pe deplin că Dumnezeu

„a făcut ca toţi oamenii, ieşiţi dintr-unul singur, să locuiască pe toată faţa pământului; le-a aşezat anumite vremi şi a pus anumite hotare locuinţei lor, ca ei să caute pe Dumnezeu şi să se silească să-L găsească bâjbâind, măcar că nu este departe de fiecare dintre noi” (Fapte 17, 26.27).

În aceşti primi ucenici era înfăţişată o vădită diversitate. Ei aveau să fie învăţătorii lumii şi au reprezentat o foarte mare varietate de tipuri de caracter. Pentru a duce mai departe cu succes lucrarea la care fuseseră chemaţi, bărbaţii aceştia, deosebindu-se prin trăsăturile naturale ale caracterului, cum şi prin obiceiurile vieţii, aveau nevoie să ajungă la o unitate în simţire, gândire şi faptă. Era ţinta Domnului Hristos să înfăptuiască această unitate. În vederea acestui scop, El a căutat să-i aducă în unire cu EL Însuşi. Povara lucrării Lui pentru ei este exprimată în rugăciunea Sa către Tatăl Său, „ca toţi să fie una, cum Tu, Tată, eşti în Mine, şi Eu sunt în Tine; ca şi ei să fie una în Noi; ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, şi că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine” (Ioan 17, 21 – 23). Continua Lui rugăciune era ca ei să poată fi sfinţiţi prin adevăr; şi El Se ruga cu încredere, ştiind că un decret al Celui Atotputernic a fost dat mai înainte de aducerea la existenţă a lumii. El ştia că Evanghelia Împărăţiei avea să fie predicată tuturor neamurilor ca mărturie; El ştia că adevărul, întărit cu atotputernicia Duhului Sfânt, avea să biruie în lupta cu răul, şi că stindardul însângerat avea să fluture într-o zi deasupra urmaşilor Săi.

Deoarece lucrarea Sa pământească se apropia de încheiere şi El înţelegea că, în curând, trebuia să-i părăsească pe ucenici, lăsându-i să ducă mai departe lucrarea, fără prezenţa şi supravegherea Sa personală, Domnul Hristos a căutat să-i încurajeze şi să-i pregătească

pentru viitor. El nu i-a amăgit cu speranţe deşarte. Ca într-o carte deschisă, le-a citit ceea ce avea să se întâmple. El ştia că era aproape timpul când avea să se despartă de ei, lăsându-i ca pe nişte oi în mijlocul lupilor. Ştia că ei aveau să sufere prigoană, că aveau să fie alungaţi din sinagogi şi că aveau să fie aruncaţi în închisoare. Ştia, de asemenea că, din pricină că aveau să mărturisească despre El ca fiind Mesia, unii dintre ei aveau să sufere moartea. Şi le-a spus unele dintre aceste lucruri. Vorbind despre viitorul lor, El era deschis şi precis, pentru ca, în încercările care aveau să vină peste ei, să-şi poată aminti cuvintele Sale şi să fie întăriţi ca să creadă în El ca Mântuitor.

El le-a spus, de asemenea, cuvinte de nădejde şi curaj. „Să nu vi se tulbure inima”, a zis El, „aveţi credinţă în Dumnezeu şi aveţi credinţă în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locaşuri. Dacă n-ar fi aşa, v-aş fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Şi după ce Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi. Ştiţi unde Mă duc, şi ştiţi şi calea într-acolo” (Ioan 14, 1 – 4). „Pentru voi am venit în lume; pentru voi am lucrat. Când voi pleca, Eu încă voi lucra cu toată râvna pentru voi. Am venit în lume pentru a Mă descoperi vouă, pentru ca să puteţi crede. Eu merg la Tatăl Meu şi la Tatăl vostru spre a conlucra cu El spre binele vostru”.

„Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine va face şi el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele şi mai mari decât acestea; pentru că Eu Mă duc la Tatăl” (Ioan 14, 12). Prin aceasta, Hristos nu dorea să spună că ucenicii aveau să facă fapte mult mai însemnate decât a făcut El, ci că lucrarea lor avea să fie de o întindere mai mare. El nu. Se referea numai la săvârşirea de minuni, ci la tot ce avea să se întâmple sub lucrarea Duhului Sfânt. „Când va veni Mângâietorul”, a zis El, „pe care-L voi

trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care purcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine. Şi voi, de asemenea, veţi mărturisi, pentru că aţi fost cu Mine de la început" (Ioan 15, 26.27).

Cât de minunat s-au împlinit aceste cuvinte! După coborârea Duhului Sfânt, ucenicii au fost aşa de plini de iubire faţă de El şi faţă de aceia pentru care El a murit, încât inimile se înduioşau de cuvintele pe care ei le rosteau şi de rugăciunile pe care le înălţau. Ei vorbeau în puterea Duhului Sfânt şi, sub influenţa acestei puteri, mii au fost convertiţi.

Ca reprezentanţi ai lui Hristos, apostolii aveau să aibă o influenţă puternică asupra lumii. Faptul că erau bărbaţi simpli nu avea să scadă influenţa lor, ci mai degrabă să le-o crească; căci mintea ascultătorilor lor avea să fie îndreptată de la ei la Mântuitorul care, deşi nevăzut, încă lucra cu ei. Învăţăturile cele minunate ale apostolilor, cuvintele lor de curaj şi încredere aveau să-i asigure pe toţi că ei nu lucrau în virtutea propriei lor puteri, ci în puterea lui Hristos. Umilindu-se pe ei, apostolii aveau să declare că Acela pe care iudeii L-au răstignit era Prinţul vieţii, Fiul viului Dumnezeu, şi că în Numele Lui săvârşeau lucrările pe care le făceau.

La întâlnirea de despărţire, avută cu ucenicii în noaptea dinaintea răstignirii, Mântuitorul nu a făcut nicio aluzie la suferinţa pe care o îndurase şi pe care mai avea să o îndure. El nu a vorbit despre umilinţa ce-l stătea în faţă, ci a căutat să prezinte minţii lor ceea ce putea să le întărească credinţa, făcându-i să privească înainte spre bucuriile care-l aşteptau pe biruitor. EI Se bucura ştiind că va putea să facă mult mai mult pentru urmaşii Săi decât le făgăduise; că de la El va curge iubire şi milă îndurătoare care să cureţe templul sufletului, făcându-i pe oameni asemenea Lui în caracter; că adevărul Său, întărit prin

puterea Duhului Sfânt, avea să înainteze biruind şi ca să biruiască.

„V-am spus aceste lucruri”, a zis El, „ca să aveţi pace în Mine. În lume veţi avea necazuri; dar îndrăzniţi, Eu am biruit lumea” (Ioan 16, 33). Hristos n-a dat greş în lucrarea Sa şi nici nu a fost descurajat; iar ucenicii trebuia să dea pe faţă o credinţă tot atât de puternică. Ei trebuia să lucreze aşa cum a lucrat El, depinzând de El în ce priveşte tăria. Deşi calea lor avea să fie blocată cu piedici în aparenţă de neînvins, totuşi, prin harul Său, ei trebuia să meargă înainte, fără să dispere vreodată şi sperând oricând.

Hristos şi-a terminat lucrarea ce I-a fost dată să o facă. El strânsese pe aceia care aveau să continue lucrarea Sa printre oameni. Şi El a spus: „Eu sunt proslăvit în ei. Eu nu mai sunt în lume, dar ei sunt în lume, şi Eu vin la Tine. Sfinte Tată, păzeşte în Numele Tău pe aceia pe care Mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una, cum suntem şi Noi”. „Mă rog ca toţi să fie una” Eu în ei, şi Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvârşit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, şi că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine” (Ioan 17, 10.11.20 – 23).

Secţiune 1.05 Cap. 3 – Marea însărcinare

După moartea Domnului Hristos, ucenicii erau aproape biruiţi de descurajare. Învăţătorul lor fusese respins, osândit şi răstignit. Preoţii şi conducătorii declaraseră în mod batjocoritor: „Pe alţii i-a mântuit, iar pe Sine nu. Se poate mântui! Dacă este El Împăratul lui Israel, să se pogoare acum de pe cruce, şi vom crede în El” (Matei 27, 42). Soarele nădejdii ucenicilor apusese, şi asupra inimilor lor se lăsase noaptea. Deseori, ei repetau cuvintele: „Noi trăgeam nădejde că El este Acela care va izbăvi pe Israel” (Luca 24, 21). Singuri şi adânc mâhniţi, ei îşi aminteau cuvintele Lui: „Dacă se fac aceste lucruri

copacului verde, ce se va face celui uscat?” (Luca 23, 31).

Iisus a încercat în mai multe rânduri să dezvăluie ucenicilor Săi viitorul, însă ei au fost nepăsători şi astfel n-au cugetat la ceea ce spusese El. Din pricina aceasta, moartea Lui a venit peste ei ca o surpriză; şi, mai târziu, revizuindu-şi trecutul şi văzând rezultatul necredinţei lor, s-au umplut de întristare. Când Hristos a fost răstignit, ei nu credeau că El va învia. El spusese lămurit că avea să învieze a treia zi, însă ei erau nedumeriţi, neştiind ce voia să spună. Această lipsă de înţelegere i-a făcut ca, la moartea Lui, ei să ajungă într-o totală deznădejde. Ei erau într-o stare de amară dezamăgire. Credinţa lor nu trecea dincolo de umbra pe care Satana o aruncase în faţa privirii lor. Totul li se părea neclar şi tainic. Dacă ar fi crezut cuvintele Mântuitorului, de câtă întristare n-ar fi fost ei cruţaţi!

Copleşiţi de disperare, durere şi deznădejde, ucenicii s-au întâlnit cu toţii în camera de sus şi au încuiat şi zăvorât uşile, temându-se ca nu cumva soarta iubitului lor învăţător să fie şi soarta lor. Aici li S-a arătat Mântuitorul după învierea Sa.

Timp de patruzeci de zile, Domnul Hristos a rămas pe pământ, pregătindu-i pe ucenici pentru lucrarea ce o aveau de făcut şi lămurindu-le ceea ce până atunci nu fuseseră în stare să înţeleagă. El le-a vorbit despre profeţiile cu privire la venirea Sa, lepădarea Lui de către iudei şi moartea Sa, arătându-le că fiecare parte a acestor profeţii se împlinise. Le-a spus că ei trebuia să privească această împlinire a profeţiei ca o asigurare a puterii ce avea să-i însoţească în lucrările lor în viitor. „Atunci le-a deschis mintea, ca să înţeleagă Scripturile. Şi le-a zis: Aşa este scris şi aşa trebuia să pătimească Hristos şi să învieze a treia zi dintre cei morţi. Şi să se propovăduiască tuturor Neamurilor, în Numele Lui, pocăinţa şi iertarea păcatelor, începând din

Ierusalim ” Şi a mai adăugat: „Voi sunteţi martori ai acestor lucruri” (Luca 24, 45 – 48).

În timpul acestor zile, pe care Iisus le-a petrecut împreună cu ucenicii Săi, ei au câştigat o nouă experienţă. Auzind pe iubitul lor învăţător explicând Scripturile în lumina tuturor celor împlinite, credinţa lor în El s-a fixat pe deplin. Ei au ajuns acolo, încât să poată spune: „Ştiu în cine am crezut” (2 Timotei 1, 12). Ei au început să înţeleagă natura şi întinderea lucrării lor, să vadă că aveau de vestit lumii adevărurile încredinţate lor. Întâmplările din viaţa lui Hristos, moartea şi învierea Sa, profeţiile care arătau spre aceste evenimente, tainele planului de mântuire, puterea lui Iisus pentru iertarea păcatelor – la toate aceste lucruri ei fuseseră martori şi trebuia să le facă cunoscute lumii. Ei trebuia să vestească Evanghelia păcii şi mântuirii prin pocăinţă şi puterea Mântuitorului.

Înainte de înălţarea Sa la cer, Domnul Hristos le-a dat ucenicilor Săi însărcinare, spunându-le că ei urma să fie executorii testamentari prin care El lăsa lumii comorile vieţii veşnice. „Voi aţi fost martorii vieţii Mele de sacrificiu în favoarea lumii”, le-a spus El. „Aţi văzut strădaniile Mele pentru Israel. Şi, cu toate că poporul Meu nu a voit să vină la Mine ca să poată avea viaţă, deşi preoţii şi conducătorii au făcut cu Mine ce le-a plăcut, deşi ei M-au lepădat, ei vor mai avea încă o ocazie de a primi pe Fiul lui Dumnezeu. Voi aţi văzut că pe toţi aceia care vin la Mine, mărturisindu-şi păcatele, Eu îi primesc bucuros. Pe cel care vine la Mine, cu niciun chip nu-l voi da afară. Vouă, ucenicilor Mei, vă încredinţez această solie a îndurării. Ea trebuie să fie dusă atât la iudei, cât şi la Neamuri – mai întâi la Israel şi apoi tuturor Neamurilor, limbilor şi popoarelor. Toţi care cred trebuie să fie strânşi într-o biserică”.

Însărcinarea Evangheliei este marele hrisov misionar

al Împărăţiei lui Hristos. Ucenicii urmau să lucreze cu sârguinţă pentru suflete, adresând invitaţia harului. Nu trebuia să aştepte ca oamenii să vină la ei, ci ei trebuia să meargă la oameni cu solia lor.

Ucenicii aveau să ducă mai departe lucrarea lor în Numele lui Hristos. Fiecare cuvânt şi faptă a lor trebuia să îndrepte atenţia asupra Numelui Său, care are acea putere vitală prin care păcătoşii pot fi mântuiţi. Credinţa lor trebuia să se concentreze în El, care este izvorul îndurării şi al puterii. În Numele Său, ei trebuia să prezinte cererile lor Tatălui şi să primească răspuns. Ei trebuia să boteze în Numele Tatălui, al Fiului şi al Duhului Sfânt. Numele lui Hristos trebuia să constituie parola, cuvântul lor de ordine, semnul prin care să fie deosebiţi, legătura unirii lor, autoritatea activităţii lor, cum şi izvorul succesului lor. Nimic nu avea să fie recunoscut în Împărăţia Sa, dacă nu purta Numele Său şi semnătura Sa.

Când Domnul Hristos le-a spus ucenicilor: Mergeţi în Numele Meu spre a aduna în biserică pe toţi aceia care cred, El le-a pus în faţă, în mod lămurit, nevoia de a rămâne la cele simple. Cu cât avea să fie mai puţină paradă şi spectacol, cu atât influenţa lor spre bine avea să fie mai mare. Ucenicii trebuia să vorbească în acelaşi mod simplu în care a vorbit Hristos. Ei trebuia să întipărească în ascultătorii lor învăţăturile pe care El îi învăţase.

Hristos nu a spus ucenicilor Săi că lucrarea lor avea să fie uşoară. El le-a prezentat vasta alianţă a răului, desfăşurată împotriva lor. Ei aveau să lupte „împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii care sunt în locurile cereşti” (Efeseni 6, 12). Însă ei nu aveau să fie lăsaţi să lupte singuri. El i-a asigurat că avea să fie cu ei; şi că, dacă vor merge înainte în credinţă, se vor mişca sub pavăza Celui Atotputernic. El i-a îndemnat

să fie curajoşi şi tari; căci în rândurile lor avea să fie Cineva mai puternic decât îngerii – Comandantul oştirilor cerului. El a luat toate măsurile pentru aducerea la îndeplinire a lucrării lor şi a luat asupra Sa răspunderea succesului. Atâta timp cât aveau să asculte de Cuvântul Său şi să lucreze în legătură cu El, nu aveau să dea greş. Mergeţi la toate neamurile, le-a poruncit El. Mergeţi până la cele mai îndepărtate regiuni locuite ale globului şi fiţi siguri că prezenţa Mea va fi cu voi chiar şi acolo. Lucraţi cu credinţă şi încredere, căci niciodată nu va fi un timp când să vă uit. Voi fi totdeauna cu voi, ajutându-vă să vă aduceţi la îndeplinire datoria, călăuzindu-vă, îmbărbătându-vă, sfinţindu-vă, sprijinindu-vă şi dându-vă succes în rostirea cuvintelor care să îndrepte atenţia altora spre cer.

Sacrificiul lui Hristos în favoarea omului a fost deplin şi complet. Condiţia ispăşirii a fost împlinită. Lucrarea pentru care El a venit în lume a fost îndeplinită. El a câştigat împărăţia. El a smuls-o de la Satana şi a devenit moştenitor al tuturor lucrurilor. El era în drum spre tronul lui Dumnezeu, ca să fie onorat de oştile cereşti. Investit cu autoritate neţărmurită, El a dat ucenicilor Săi însărcinarea: „Duceţi-vă şi faceţi ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Şi învăţaţi-i să păzească tot ce v-am poruncit. Şi iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului” (Matei 28, 19.20).

Chiar înainte de a-i părăsi pe ucenici, Hristos le-a arătat din nou, lămurit, natura Împărăţiei Sale. Le-a reamintit lucruri pe care mai înainte El le spusese cu privire la ea. El a declarat că nu era planul Său să stabilească în lumea aceasta o împărăţie pământească. El nu era trimis ca să domnească ca un monarh pământesc pe tronul lui David. Când ucenicii L-au întrebat: „Doamne, în

vremea aceasta ai de gând să aşezi din nou împărăţia lui Israel?" El le-a răspuns: „Nu este treaba voastră să ştiţi vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa" (Fapte 1, 6.7). Nu era nevoie ca ei să vadă mai departe în viitor decât numai atâta cât descoperirile făcute de El îi făceau în stare să vadă. Lucrarea lor era aceea de a vesti solia Evangheliei.

Prezenţa vizibilă a lui Hristos era pe cale să fie retrasă din mijlocul ucenicilor, dar ei aveau să aibă parte de o nouă înzestrare cu putere. Duhul Sfânt avea să le fie dat în toată plinătatea lui, sigilându-i pentru lucrarea lor. „Iată", a zis Mântuitorul, „voi trimite peste voi făgăduinţa Tatălui Meu; dar rămâneţi în cetate până veţi fi îmbrăcaţi cu putere de sus" (Luca 24, 49). „Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veţi fi botezaţi cu Duhul Sfânt". „Voi veţi primi o putere, când se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, şi-Mi veţi fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria şi până la marginile pământului" (Fapte 1, 5.8).

Mântuitorul ştia că niciun argument, oricât de logic, nu ar fi înmuiat inimile învârtoşate şi nu ar fi putut străpunge crusta egoismului şi a spiritului lumesc. El ştia că ucenicii Săi trebuia să fie înzestraţi cu putere cerească; că Evanghelia îşi va împlini lucrarea ei numai atunci când va fi vestită din inimi încălzite şi buze elocvente, printr-o cunoaştere vie a Aceluia care este Calea, Adevărul şi Viaţa. Lucrarea încredinţată ucenicilor cerea multă destoinicie, căci curentul adânc al răutăţii urma să se prăvălească cu putere asupra lor. La comanda forţelor întunericului era un conducător foarte ager şi hotărât, iar urmaşii lui Hristos puteau lupta pentru dreptate numai prin ajutorul pe care Dumnezeu avea să li-l dea prin Duhul Sfânt.

Hristos le-a spus ucenicilor Săi că ei trebuia să-şi înceapă lucrarea la Ierusalim. Cetatea aceasta fusese

scena uimitorului Său sacrificiu pentru neamul omenesc. Acolo, îmbrăcat în haina naturii umane, El a umblat şi a vorbit cu oamenii şi puţini au văzut cât de aproape se coborâse cerul de pământ. Acolo fusese El osândit şi răstignit. În Ierusalim, erau mulţi care, în taină, credeau că Iisus din Nazaret este Mesia şi care fuseseră amăgiţi de preoţi şi conducători. Acestora trebuia să le fie vestită Evanghelia. Ei trebuia să fie chemaţi la pocăinţă. Adevărul minunat, că numai prin Hristos putea fi dobândită iertarea păcatelor, trebuia lămurit. Şi, în timp ce întreg Ierusalimul era frământat de zguduitoarele evenimente din ultimele săptămâni, predicarea ucenicilor avea să facă cea mai profundă impresie.

În timpul lucrării Sale, Iisus a prezentat continuu înaintea ucenicilor faptul că ei trebuia să fie una cu El în lucrarea Sa de răscumpărare a lumii din sclavia păcatului. Când i-a trimis pe cei doisprezece şi, mai târziu, pe cei şaptezeci să vestească Împărăţia lui Dumnezeu, El i-a învăţat datoria pe care o aveau – să împărtăşească şi altora ceea ce El le făcuse cunoscut. În toată lucrarea Sa, El îi instruia pentru o lucrare individuală şi aceasta urma să se întindă pe măsură ce numărul membrilor creştea, ajungând până la cele mai îndepărtate colţuri ale pământului. Ultima lecţie pe care a dat-o urmaşilor Săi a fost aceea că ei aveau în păstrare, spre a fi dusă lumii, vestea cea bună a mântuirii.

Când a sosit timpul ca Hristos să se înalţe la Tatăl, El i-a condus pe ucenici afară din oraş, până în Betania. Aici, El S-a oprit, iar ei s-au adunat în jurul Său. Cu mâinile întinse spre binecuvântare, ca o asigurare a grijii Lui ocrotitoare, El S-a înălţat încet din mijlocul lor. „Pe când îi binecuvânta, S-a despărţit de ei şi a fost înălţat la cer” (Luca 24, 51).

În timp ce ucenicii priveau înmărmuriţi în sus spre a

prinde cea din urmă privire a Domnului lor care. Se înălţa, El era primit în rândurile îngerilor cereşti care se bucurau. În timp ce îngerii aceştia îl escortau spre curţile de sus, ei cântau triumfător: „Cântaţi lui Dumnezeu, împărăţiile pământului, şi lăudaţi pe Domnul! Cântaţi Celui ce călăreşte pe cerurile cerurilor. Daţi slavă lui Dumnezeu, a cărui măreţie este peste Israel şi a cărui putere este în ceruri” (Psalmul 68, 32 – 34).

Ucenicii încă mai priveau cu ardoare spre cer când, „iată că li s-au arătat doi bărbaţi îmbrăcaţi în alb şi au zis: Bărbaţi Galileeni, de ce staţi şi vă uitaţi spre cer? Acest Iisus, care S-a înălţat la cer din mijlocul vostru, va veni în acelaşi fel cum L-aţi văzut mergând la cer” (Fapte 1, 10.11).

Făgăduinţa celei de a doua veniri a lui Hristos trebuia să fie păstrată mereu proaspătă în mintea ucenicilor Săi. Acelaşi Iisus, pe care ei îl văzuseră înălţându-Se la cer, urma să vină iarăşi spre a-i lua la Sine pe aceia care pe acest pământ s-au consacrat servirii Lui. Acelaşi glas care le-a spus: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului”, le va ura în curând bun venit înaintea feţei Sale, în Împărăţia cerească.

După cum în serviciul preînchipuitor marele preot dezbrăca haina pontificală şi slujea în veşmântul alb de in al preotului de rând, tot astfel Hristos şi-a dezbrăcat hainele Sale împărăteşti, S-a îmbrăcat cu haina naturii omeneşti şi a oferit sacrificiu, EL Însuşi fiind şi preot şi victimă. Aşa cum marele preot, după ce-şi îndeplinea slujba în Sfânta Sfintelor, ieşea afară, în hainele sale pontificale, înaintea întregii adunări care îl aştepta, tot la fel Hristos va veni a doua oară îmbrăcat în cele mai albe haine, cum „niciun nălbitor de pe pământ n-o poate da” (Marcu 9, 3). El va veni în propria Sa slavă, cum şi în slava Tatălui Său şi în drumul Său va fi însoţit de toată oastea

îngerilor.

În felul acesta, va fi împlinită făgăduinţa dată de Hristos ucenicilor Săi: „Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine” (Ioan 14, 3). Pe cei care L-au iubit şi L-au aşteptat, El îi va încununa cu slavă, cinste şi nemurire. Morţii cei drepţi vor ieşi din mormintele lor şi aceia care vor fi în viaţă vor fi răpiţi împreună cu ei spre a întâmpina pe Domnul în văzduh. Ei vor auzi glasul lui Iisus, mai dulce decât orice muzică ce a ajuns vreodată la vreo ureche muritoare, zicându-le: „Veniţi binecuvântaţii Tatălui Meu de moşteniţi împărăţia care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii” (Matei 25, 34).

Pe bună dreptate, ucenicii se puteau bucura în nădejdea revenirii Domnului lor.

Secţiune 1.06 Cap. 4 – Ziua cincizecimii

Când ucenicii s-au întors de pe Muntele Măslinilor la Ierusalim, oamenii au privit la ei, sperând să vadă pe feţele lor expresii de întristare, tulburare şi înfrângere; însă, în loc de acestea, au văzut fericire şi biruinţă. Ucenicii nu se tânguiau acum pentru dezamăgirea nădejdilor lor. Ei au văzut pe Mântuitorul lor înviat şi cuvintele făgăduinţei Sale date la despărţire răsunau continuu în urechile lor.

Ascultători de porunca lui Hristos, ei au zăbovit în Ierusalim în aşteptarea făgăduinţei Tatălui – revărsarea Duhului Sfânt. Dar nu au aşteptat în trândăveală. Raportul biblic ne spune că „tot timpul stăteau în templu şi lăudau şi binecuvântau pe Dumnezeu” (Luca 24, 53). De asemenea, ei s-au adunat laolaltă pentru a prezenta cererile lor Tatălui, în numele lui Iisus. Ei ştiau că au un reprezentant în ceruri, un Apărător la tronul lui Dumnezeu. Cu un respect solemn, ei se plecau în rugăciune, repetând asigurarea: „Orice veţi cere de la Tatăl, în Numele Meu, vă va da. Până acum n-aţi cerut nimic în Numele Meu: Cereţi şi veţi căpăta, pentru ca

bucuria voastră să fie deplină” (Ioan 16, 23.24). Mai sus şi tot mai sus întindeau ei mâna credinţei, cu argumentul cel mai puternic: „Hristos a murit! Ba mai mult, El a şi înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu, şi mijloceşte pentru noi” (Romani 8, 34).

În timp ce aşteptau împlinirea făgăduinţei, ucenicii îşi umileau inimile în sinceră pocăinţă şi-şi mărturiseau necredinţa lor. În timp ce-şi aminteau cuvintele pe care Hristos li le-a adresat înainte de moartea Sa, ei au priceput mult mai bine înţelesul lor. Adevărurile care le dispăruseră din memorie le erau acum aduse din nou în minte, şi ei le repetau unul după altul. Ei îşi reproşau unii altora faptul că nu-L înţeleseseră pe Mântuitorul. Ca o procesiune, scenă după scenă din minunata Sa viaţă trecea pe dinaintea lor. Meditând la viaţa Lui curată şi sfântă, ei au simţit că nicio strădanie nu va fi prea grea, niciun sacrificiu prea mare, ca să poată da mărturie în viaţa lor despre caracterul plin de iubire al lui Hristos. O, gândeau ei, dacă le-ar fi fost cu putinţă să mai trăiască din nou cei trei ani petrecuţi cu învăţătorul, cu cât zel s-ar fi străduit să-l dovedească cât de mult îl iubeau şi cât de sinceri erau în mâhnirea lor că L-au întristat cândva, prin vreun cuvânt sau printr-o faptă de necredinţă! Dar se mângâiau la gândul că fuseseră iertaţi. Şi s-au hotărât ca, pe cât le era cu putinţă, să-şi ispăşească necredinţa printr-o curajoasă mărturie despre El înaintea lumii.

Ucenicii se rugau cu un zel nepotolit ca să fie făcuţi destoinici să-i întâmpine pe oameni şi ca, în convorbirile lor zilnice, să fie în stare să rostească cuvinte care să-i conducă pe păcătoşi la Hristos. Înlăturând orice neînţelegeri, orice dorinţă de întâietate, ei s-au adunat laolaltă, într-o strânsă comuniune creştină. Ei se apropiau mai mult şi tot mai mult de Dumnezeu şi, făcând acest lucru, au înţeles ce privilegiu avuseseră de a li se fi

îngăduit să aibă o atât de strânsă legătură cu Iisus. Dar, când se gândeau de câte ori L-au întristat prin lipsa lor de înţelegere cu privire la ceea ce El Se străduia să-i înveţe spre binele lor, inimile le erau pline de întristare.

Aceste zile de pregătire au fost zile de adâncă cercetare a inimii. Ucenicii şi-au dat seama de nevoia lor spirituală şi au strigat către Domnul după ungerea sfântă care avea să-i facă destoinici pentru lucrarea de câştigare de suflete. Ei nu au cerut o binecuvântare care să le servească numai lor. Asupra lor apăsa povara salvării sufletelor. Ei au înţeles că Evanghelia trebuia să fie dusă lumii şi, în vederea acestui lucru, cereau puterea pe care Domnul Hristos le-a făgăduit-o.

În timpul perioadei patriarhale, influenţa Duhului Sfânt fusese deseori descoperită în chip vădit, însă niciodată în plinătatea ei. Acum, ascultând de cuvântul Mântuitorului, ucenicii au înălţat rugăciuni fierbinţi pentru acest dar şi, în cer, Domnul Hristos a adăugat şi mijlocirea Sa. El a cerut darul Duhului, ca să-l poată revărsa asupra poporului Său.

„În Ziua Cincizecimii, erau toţi împreună în acelaşi loc. Deodată, a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic, şi a umplut toată casa unde şedeau ei”.

Duhul Sfânt a venit cu o aşa plinătate asupra ucenicilor care aşteptau şi se rugau, încât a cuprins fiecare inimă. Cel Infinit S-a manifestat cu putere în biserica Sa. Era ca şi cum de veacuri această putere fusese zăvorâtă şi acum cerul se bucura, putând să reverse asupra bisericii bogăţiile harului Duhului Sfânt. Şi, sub influenţa Duhului Sfânt, cuvintele de căinţă şi mărturisire se amestecau cu imnuri de laudă pentru păcatele iertate. Se auzeau cuvinte de mulţumire şi se profetiza. Cerul întreg s-a coborât să privească şi să adore înţelepciunea fără de egal şi de necuprins a iubirii. Cuprinşi de uimire, apostolii au

exclamat: „Iată, aceasta este iubire”. Ei au devenit conştienţi de darul ce le-a fost dat. Şi care a fost urmarea? Sabia Duhului, proaspăt ascuţită cu putere şi scăldată în fulgerele cerului, şi-a croit drum prin necredinţă. Mii au fost convertiţi într-o zi.

„Vă este de folos să mă duc”, spusese Hristos ucenicilor Săi; „căci dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar, dacă Mă duc, vi-L voi trimite”. „Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit, şi vă va descoperi lucrurile viitoare” (Ioan 16, 7.13).

Înălţarea lui Iisus la cer a fost semnalul că urmaşii Lui urmau să primească binecuvântata făgăduinţă. Pentru aceasta, ei trebuia să aştepte mai înainte de a începe lucrarea lor. Când Hristos a trecut prin porţile cerului, El a fost întronat în mijlocul adorării îngerilor. De îndată ce această ceremonie s-a încheiat, Duhul Sfânt a coborât asupra ucenicilor în torente bogate, şi Hristos a fost cu adevărat proslăvit, chiar cu slava pe care o avusese la Tatăl din veşnicie. Revărsarea Duhului Sfânt din Ziua Cincizecimii a fost comunicarea din partea cerului că întronarea Mântuitorului a avut loc. Potrivit făgăduinţei Sale, El a trimis din ceruri Duhul Sfânt asupra urmaşilor Săi, ca un semn că El a primit, ca preot şi împărat, toată puterea în cer şi pe pământ şi că El era Cel Uns peste poporul Său.

„Nişte limbi de foc au fost văzute împărţindu-se printre ei, şi s-au aşezat câte una pe fiecare dintre ei. Şi toţi s-au umplut de Duh Sfânt, şi au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească”. Duhul Sfânt, luând forma limbilor de foc, a venit asupra celor adunaţi. Acesta era un simbol al darului revărsat atunci asupra ucenicilor, care i-a făcut în stare să vorbească cu

uşurinţă în limbi care mai înainte le fuseseră necunoscute. Înfăţişarea de foc preînchipuia ardoarea zelului cu care aveau să lucreze apostolii, cum şi puterea ce avea să însoţească lucrarea lor.

„Se aflau atunci în Ierusalim iudei, oameni cucernici din toate neamurile care sunt sub cer”. După împrăştierea lor printre neamuri, iudeii s-au răspândit în toate părţile locuite ale lumii şi, în exilul lor, au învăţat să vorbească diferite limbi. Mulţi din aceşti iudei se găseau cu ocazia aceasta la Ierusalim, luând parte la sărbătorile religioase ce aveau loc atunci. Printre cei adunaţi era reprezentată fiecare limbă cunoscută. Această deosebire de limbi ar fi constituit o mare piedică în calea vestirii Evangheliei; de aceea Dumnezeu, într-un mod minunat, a împlinit lipsa apostolilor. Duhul Sfânt a făcut pentru ei ceea ce ei nu ar fi fost în stare să realizeze într-o viaţă. Ei au putut acum să vestească adevărurile Evangheliei departe de patria lor, vorbind corect şi pe înţeles limba acelora pentru care lucrau. Acest dar uimitor era o puternică dovadă pentru lume că însărcinarea lor purta pecetea cerului. De aici înainte, vorbirea ucenicilor era curată, simplă şi corectă, fie că vorbeau în limba lor maternă, fie într-o limbă străină.

„Când s-a auzit sunetul acela, mulţimea s-a adunat şi a rămas încremenită, pentru că fiecare îi auzea vorbind în limba lui. Toţi se mirau, se minunau, şi ziceau unii către alţii: Toţi aceştia care vorbesc, nu sunt Galileeni? Cum dar îi auzim vorbind fiecăruia din noi în limba noastră, în care ne-am născut?”

Preoţii şi mai marii s-au mâniat foarte tare văzând această minunată manifestare, însă nu au îndrăznit să dea pe faţă răutatea lor, de teamă să nu cadă pradă furiei poporului. Ei duseseră la moarte pe Nazarinean; însă aici erau slujitorii Lui, oameni neînvăţaţi din Galilea, care vesteau în toate limbile cunoscute pe atunci istoria vieţii şi

lucrării Lui. Preoţii, hotărâţi să explice pe o cale naturală puterea uimitoare a ucenicilor, au declarat că ei erau beţi de vinul cel nou pregătit pentru sărbătoare şi din care băuseră prea mult. Unii dintre cei mai ignoranţi oameni prezenţi acolo, cu acea ocazie, au luat ca fiind adevărată această presupunere, însă cei mai inteligenţi ştiau că ea nu este adevărată, iar cei care înţelegeau diferitele limbi ce se vorbeau dădeau mărturie despre exactitatea cu care ucenicii vorbeau aceste limbi.

Ca răspuns la învinuirea preoţilor, Petru a arătat că această demonstraţie era o directă împlinire a profeţiei lui Ioel, prin care el profetiza că asupra oamenilor avea să vină o asemenea putere spre a-i pregăti pentru o lucrare deosebită. „Bărbaţi iudei şi voi toţi cei care locuiţi în Ierusalim, să ştiţi lucrul acesta, şi ascultaţi cuvintele mele! Oamenii aceştia nu sunt beţi, cum vă închipuiţi voi, căci nu este decât al treilea ceas din zi. Ci aceasta este ce a fost spus prin prorocul Ioel: În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voştri şi fetele voastre vor proroci, tinerii voştri vor avea vedenii, şi bătrânii voştri vor visa visuri. Da, chiar şi peste robii Mei şi peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu, şi vor proroci”.

Cu claritate şi putere, Petru dădea mărturie despre moartea şi învierea lui Hristos: „Bărbaţi Israeliţi, ascultaţi cuvintele acestea: Pe Iisus din Nazaret, om adeverit de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele şi lucrările pline de putere, pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine ştiţi; pe Omul acesta” voi L-aţi răstignit, şi L-aţi omorât prin mâna celor fărădelege. Dar Dumnezeu L-a înviat, dezlegându-l legăturile morţii, pentru că nu era cu putinţă să fie ţinut de ea”.

Petru nu s-a referit la învăţăturile lui Hristos pentru

a-şi susţine poziţia, pentru că ştia că prejudecăţile ascultătorilor lui erau aşa de mari, încât cuvintele lui cu privire la acest subiect nu ar fi avut niciun efect. În loc de aceasta, el le-a vorbi despre David, care era socotit de iudei ca unul din patriarhii neamului lor. „David zice despre El”, spunea Petru: „Eu am totdeauna pe Domnul înaintea mea, pentru că El este la dreapta mea, ca să nu mă clatin. De aceea, mi se bucură inima şi mi se veseleşte limba; chiar şi trupul mi se va odihni în nădejde; căci nu-mi vei lăsa sufletul în locuinţa morţilor, şi nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea”.

„Cât despre patriarhul David, să-mi fie îngăduit fraţilor, să vă spun fără sfială că a murit şi a fost îngropat; şi mormântul lui este în mijlocul nostru până în ziua de azi”. „Despre învierea lui Hristos a prorocit şi a vorbit el, când a zis că sufletul Lui nu va fi lăsat în Locuinţa morţilor, şi trupul Lui nu va vedea putrezirea. Dumnezeu a înviat pe acest Iisus, şi noi toţi suntem martori ai Lui”.

Scena aceasta era de un mare interes. Iată-i pe oameni venind din toate părţile să-i audă pe ucenici dând mărturie despre adevăr aşa cum este el în Iisus. Ei se înghesuie, se îmbulzesc în templu. Preoţii şi mai marii sunt acolo, având încă pe feţele lor încruntarea neagră a răutăţii, cu inimile încă pline de neîmpuţinata ură împotriva lui Hristos, cu mâinile lor mânjite încă de sângele vărsat când L-au răstignit pe Mântuitorul lumii. Ei gândiseră că îi vor găsi pe apostoli copleşiţi de teamă sub mâna cea tare a prigoanei şi uciderii, însă i-au găsit mai presus de orice teamă şi plini de Duh Sfânt, vestind cu putere dumnezeirea lui Iisus din Nazaret. Ei i-au auzit declarând cu mult curaj că Acela care nu de mult fusese umilit, batjocorit, lovit de mâini nemiloase şi răstignit, este Prinţul vieţii, înălţat acum la dreapta lui Dumnezeu.

Unii dintre aceia care îi ascultau pe apostoli luaseră

parte activă în osândirea şi moartea lui Hristos. Glasurile lor se amestecaseră cu acelea ale gloatei, cerând răstignirea Lui. Când Iisus şi Baraba au stat în faţa lor în sala de judecată, iar Pilat i-a întrebat: „Pe care să vi-l slobozesc?”, ei strigaseră: „Nu pe El, ci pe Baraba!” (Matei 27, 17; Ioan 18, 40). Când Pilat le-a dat în mâini pe Hristos, zicând: „Luaţi-L voi şi răstigniţi-L, căci eu nu găsesc nicio vină în El”; „Eu sunt nevinovat de sângele neprihănitului acestuia”, ei au strigat: „Sângele Lui să fie asupra noastră şi asupra copiilor noştri” (Ioan 19, 16; Matei 27, 24.25).

Acum, ei îi auzeau pe ucenici declarând că Cel care fusese răstignit era Fiul lui Dumnezeu. Preoţii şi mai marii tremurau. Poporul era cuprins de convingere, dar şi de un chin sufletesc. „Ei au rămas străpunşi în inimă şi au zis lui Petru şi celorlalţi apostoli: Fraţilor, ce să facem?” Printre aceia care ascultau cuvintele ucenicilor erau iudei devotaţi, sinceri în credinţa lor. Puterea care însoţea cuvintele vorbitorului i-a convins că Iisus era în adevăr Mesia.

„Pocăiţi-vă”, le-a zis Petru, „şi fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Iisus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veţi primi darul Sfântului Duh. Căci făgăduinţa aceasta este pentru voi, pentru copiii voştri, şi pentru toţi cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru”.

Petru i-a făcut pe oameni să înţeleagă că erau vinovaţi de lepădarea lui Hristos, pentru că fuseseră înşelaţi de preoţi şi conducători; şi că, dacă vor continua să caute sfat de la aceşti oameni şi vor aştepta ca ei să-L recunoască pe Hristos, mai înainte ca ei să aibă curajul să facă aceasta, atunci nu-L vor primi niciodată pe Hristos. Aceşti oameni puternici, deşi făceau paradă de evlavie, alergau după bogăţii şi glorie pământească. Ei nu erau

dispuşi să vină la Hristos pentru a primi lumină. Sub influenţa acestei iluminări cereşti, Scripturile pe care Hristos le-a lămurit ucenicilor se înfăţişau acum înaintea lor cu strălucirea adevărului desăvârşit. Vălul care îi împiedicase să vadă până la capăt ceea ce fusese desfiinţat era acum îndepărtat şi ei înţelegeau cu deplină claritate scopul misiunii lui Hristos şi natura Împărăţiei Sale. Ei puteau vorbi cu putere despre Mântuitorul; şi, pe când desfăşurau înaintea ascultătorilor lor planul mântuirii, mulţi îşi recunoşteau vinovăţia şi se convingeau. Tradiţiile şi superstiţiile băgate în capul lor de preoţi erau îndepărtate din mintea lor şi erau acceptate învăţăturile Mântuitorului.

„Cei ce au primit propovăduirea lui au fost botezaţi; şi în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adaos aproape trei mii de suflete”.

Mai marii iudeilor îşi închipuiseră că lucrarea lui Hristos va lua sfârşit odată cu moartea Lui; dar, în loc de aceasta, ei au fost martori la uimitoarele scene ale Zilei Cincizecimii. Ei îi auzeau pe ucenici, care erau înzestraţi cu o putere şi o vigoare necunoscute până atunci, predicând pe Hristos, cuvintele lor fiind întărite prin semne şi minuni. În Ierusalim, citadela iudaismului, mii de oameni au declarat pe faţă credinţa lor în Iisus din Nazaret ca fiind Mesia.

Ucenicii erau uimiţi şi nespus de fericiţi, văzând numărul mare al secerişului de suflete. Ei nu socoteau această minunată recoltă ca fiind rezultatul propriilor lor eforturi; ei îşi dădeau seama că sunt continuatorii lucrării altor oameni. Chiar de la căderea lui Adam, Hristos a încredinţat slujitorilor Săi aleşi sămânţa Cuvântului Său spre a fi semănată în inimile oamenilor. În cursul vieţii Sale pe pământ, El a semănat sămânţa adevărului şi a udat-o cu sângele Său. Convertirile care au avut loc în Ziua

Cincizecimii erau rezultatul acestei semănări, secerişul lucrării lui Hristos, dând pe faţă puterea învăţăturii lor.

Numai argumentele apostolilor, deşi clare şi convingătoare, nu ar fi înlăturat prejudecăţile care se împotriviseră unor dovezi aşa de mari. Însă Duhul Sfânt a lucrat astfel, încât argumentele să ajungă la inimă, însoţite de putere divină. Cuvintele apostolilor erau ca săgeţile ascuţite ale Celui Atotputernic, convingându-i pe oameni de teribila lor vină, aceea că L-au lepădat şi răstignit pe Domnul slavei.

Sub instruirea lui Hristos, ucenicii fuseseră aduşi să simtă nevoia lor după Duhul Sfânt. Instruiţi fiind de Duhul Sfânt, ei au primit deplina şi finala lor calificare şi au pornit la lucrarea vieţii lor. Ei nu mai erau neştiutori şi neînvăţaţi. Ei nu mai erau o grupă de elemente independente sau dezbinate, potrivnice. Nădejdea lor nu mai era investită în măreţia lumească. Ei erau toţi „o inimă şi un suflet” (Fapte 2, 46; 4, 32). Hristos le umplea cugetele; ţinta lor era înaintarea Împărăţiei Sale. În minte şi în caracter, ei au devenit asemenea învăţătorului lor, şi oamenii „au priceput că fuseseră cu Iisus” (Fapte 4, 13).

Ziua Cincizecimii le-a adus iluminarea cerului. Adevărurile pe care nu le-au putut înţelege în timpul când Iisus fusese cu ei le erau dezvăluite acum. Cu o credinţă şi o siguranţă cum nu cunoscuseră niciodată mai înainte, ei au primit învăţăturile Cuvântului Sfânt. Pentru ei nu mai era o problemă de credinţă faptul că Hristos era Fiul lui Dumnezeu. Ei ştiau că, deşi îmbrăcat în trup omenesc, El era în adevăr Mesia şi de aceea ei spuneau lumii experienţa lor, cu o încredere care aducea cu ea convingerea că Dumnezeu era cu ei.

Ei puteau vorbi cu certitudine despre Numele lui Iisus. Nu era El Prietenul şi Fratele lor mai mare? Aduşi în strânsă comuniune cu Hristos, ei stăteau cu El în locurile

cereşti. În ce cuvinte arzătoare îşi îmbrăcau ei ideile când dădeau mărturie despre El! Inimile lor erau copleşite de o bunăvoinţă atât de deplină, atât de profundă, atât de mult cuprinzătoare, încât îi determina să meargă până la marginile pământului ca să dea mărturie despre puterea lui Hristos. Ei erau plini de o dorinţă imensă să ducă mai departe lucrarea pe care El a început-o. Îşi dădeau seama de datoria lor cea mare pe care o aveau faţă de cer şi de răspunderea lucrării lor. Întăriţi prin înzestrarea cu Duhul Sfânt, ei au păşit înainte plini de zel, pentru a duce mai departe biruinţa crucii. Duhul Sfânt îi însufleţea şi vorbea prin ei. Pacea lui Hristos strălucea pe feţele lor. Ei şi-au consacrat viaţa în slujba Lui şi trăsăturile feţei lor mărturiseau despre consacrarea lor.

Secţiune 1.07 Cap. 5 – Darul duhului

Când Hristos le-a dat ucenicilor Săi făgăduinţa Duhului Sfânt, EI Se apropia de încheierea lucrării Sale de pe pământ. El stătea în umbra crucii, dându-şi pe deplin seama de povara vinovăţiei ce avea să apese asupra Sa, ca Purtător al păcatului. Mai înainte de a. Se oferi pe Sine ca jertfă, El le-a dat ucenicilor îndrumări cu privire la darul esenţial şi desăvârşit pe care avea să-l reverse asupra urmaşilor Săi – dar care avea să-i pună în legătură cu resursele nelimitate ale harului Său. „Eu voi ruga pe Tatăl”, a zis El, „şi El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; şi anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede şi nu-L cunoaşte; dar voi îl cunoaşteţi, căci rămâne cu voi, şi va fi în voi” (Ioan 14, 16.17). Mântuitorul arăta înainte spre timpul când Duhul Sfânt trebuia să vină pentru a săvârşi o puternică lucrare în calitate de Reprezentant al Său. Răul care se adunase timp de veacuri avea să fie înfrânt de puterea divină a Duhului Sfânt.

Care a fost rezultatul revărsării Duhului Sfânt în Ziua

Cincizecimii? Vestea cea bună a unui Mântuitor înviat a fost dusă până la cele mai îndepărtate locuri ale lumii. În timp ce ucenicii vesteau solia harului mântuitor, inimi se predau puterii acestei solii. Biserica a văzut cum convertiţii veneau la ea în număr nespus de mare, din toate direcţiile. Cei care apostaziaseră erau reconvertiţi. Păcătoşii se uneau cu cei credincioşi în căutarea mărgăritarului de mare preţ. Unii dintre cei care fuseseră cei mai aprigi împotrivitori ai Evangheliei au devenit campionii ei. Profeţia se împlinise: „Cel mai slab dintre ei va fi" ca David; şi casa lui David va fi ca „Îngerul Domnului" (Zah. 12, 8). Fiecare creştin vedea în fratele său o descoperire a iubirii şi bunăvoinţei divine. Un singur interes îi stăpânea pe toţi; un singur subiect însufleţitor le absorbise pe toate celelalte. Năzuinţa credincioşilor era să dea pe faţă asemănarea cu caracterul lui Hristos şi să lucreze pentru întinderea Împărăţiei Sale.

„Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Iisus. Şi un mare har era peste toţi" (Fapte 4, 33). Prin munca lor au fost adăugaţi bisericii bărbaţi aleşi, care, primind cuvântul adevărului, şi-au consacrat viaţa lucrării de a duce şi altora nădejdea ce umplea inimile lor cu pace şi bucurie. Ei nu puteau fi împiedicaţi sau intimidaţi prin ameninţări. Domnul vorbea prin ei şi, mergând din loc în loc, săracilor li se vestea Evanghelia şi se săvârşeau minuni ale harului divin.

Atât de puternic poate lucra Dumnezeu atunci când oamenii se predau pe ei înşişi controlului Duhului Său.

Făgăduinţa Duhului Sfânt nu este mărginită la vreun anume veac sau la vreo rasă de oameni. Hristos a declarat că influenţa divină a Duhului Său avea să fie cu urmaşii Săi până la sfârşit. Din Ziua Cincizecimii şi până acum, Mângâietorul a fost trimis la toţi aceia care s-au predat pe ei înşişi în totul lui Hristos şi slujirii Lui. La toţi aceia care

L-au primit pe Hristos ca Mântuitor personal, Duhul Sfânt a venit ca un sfătuitor, ca unul care-i sfinţeşte, îi călăuzeşte şi mărturiseşte. Cu cât credincioşii au umblat mai strâns cu Dumnezeu, cu atât mai clar şi mai puternic au dat ei mărturie despre iubirea Mântuitorului lor şi despre harul Său mântuitor. Bărbaţii şi femeile care, în decursul lungilor secole de prigoană şi încercări, s-au bucurat de o mare măsură a prezenţei Duhului Sfânt în viaţa lor au fost ca nişte semne şi minuni în lume. Înaintea îngerilor şi a oamenilor, ei au prezentat puterea transformatoare a iubirii mântuitoare.

Aceia care, la Ziua Cincizecimii, au fost înzestraţi cu putere de sus, n-au fost scutiţi mai departe de ispită şi cercări. În timp ce dădeau mărturie despre adevăr şi neprihănire, în repetate rânduri ei au fost asaltaţi de vrăjmaşul a tot adevărul, care căuta să-i jefuiască de experienţa lor creştină. Ei erau nevoiţi să se lupte cu toate puterile date lor de Dumnezeu pentru a ajunge la măsura de bărbaţi şi femei în Hristos Iisus. Ei se rugau zilnic pentru noi şi proaspete ajutoare ale harului pentru a putea ajunge mai sus şi tot mai sus spre desăvârşire. Sub lucrarea Duhului Sfânt, chiar şi cei mai slabi, experimentând credinţa în Dumnezeu, învăţau să-şi dezvolte puterile ce le-au fost încredinţate şi să devină sfinţiţi, curaţi şi înnobilaţi. În umilinţă, ei se supuneau influenţei modelatoare a Duhului Sfânt, primeau plinătatea dumnezeirii şi erau modelaţi, făcuţi asemenea dumnezeirii.

Trecerea vremii nu a adus nicio schimbare în ce priveşte făgăduinţa dată de Hristos la despărţire, de a trimite Duhul Sfânt ca reprezentant al Său. Nu din pricina vreunei restricţii din partea lui Dumnezeu bogăţiile harului Său nu se revarsă pe pământ asupra oamenilor. Dacă împlinirea făgăduinţei nu se vede aşa cum ar putea fi văzută, aceasta se datorează faptului că făgăduinţa nu este

apreciată aşa cum ar trebui să fie. Dacă ar voi, ar fi cu toţii umpluţi cu Duhul Sfânt. Oriunde nevoia după Duhul Sfânt este o problemă de mai mică importanţă şi preocupare, acolo se vede secetă spirituală, întuneric spiritual, decădere şi moarte spirituală. Ori de câte ori probleme minore ocupă atenţia, puterea divină, care este necesară pentru creşterea şi prosperitatea bisericii şi care ar aduce cu ea toate celelalte binecuvântări, lipseşte, deşi ea este oferită în toată infinita ei plinătate.

Deoarece acesta este mijlocul prin care noi trebuie să primim putere, de ce nu flămânzim şi nu însetăm după darul Duhului? De ce nu vorbim despre el, de ce nu ne rugăm pentru el şi nu predicăm despre el? Domnul este mult mai binevoitor să dea Duhul Sfânt celor care îl slujesc decât sunt părinţii să dea daruri bune copiilor lor. Pentru botezul zilnic cu Duhul Sfânt, fiecare lucrător ar trebui să înalţe rugăciunile lui către Dumnezeu. Grupuri de lucrători creştini ar trebui să se adune pentru a cere un ajutor deosebit, înţelepciune cerească, pentru ca să ştie cum să plănuiască şi cum să aducă la îndeplinire, cu înţelepciune, aceste planuri. În mod deosebit, ei ar trebui să se roage ca Dumnezeu să-i boteze pe aleşii Săi, trimişi în câmpurile misionare, cu o bogată măsură a Duhului Său. Prezenţa Duhului Sfânt în lucrătorii lui Dumnezeu va da vestirii adevărului o putere pe care nici toată puterea sau slava lumii n-o poate da.

În orice loc ar fi lucrătorul consacrat lui Dumnezeu, Duhul Sfânt va fi acolo cu el. Cuvintele spuse ucenicilor ne sunt adresate şi nouă. Mângâietorul este al nostru aşa cum a fost şi al lor. Duhul dă tăria care susţine sufletele ce trudesc şi se luptă în orice situaţie critică, în mijlocul urii acestei lumi, şi-i face să-şi vadă propriile lor lipsuri şi greşeli. În întristare şi durere, când totul apare întunecos şi viitorul tulbure, iar noi ne simţim fără ajutor şi singuri,

acesta este timpul când, drept răspuns la rugăciunea credinţei, Duhul Sfânt aduce mângâiere inimii.

Faptul că cineva, în anumite împrejurări deosebite, dă pe faţă extaz spiritual nu este o dovadă convingătoare că el este creştin. Sfinţenia nu este extaz, răpire sufletească; ea este o deplină predare a voinţei lui Dumnezeu; ea înseamnă a trăi prin orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu; înseamnă a face voia Tatălui nostru ceresc; înseamnă încredere în Dumnezeu în vreme de cercare, în timp de întuneric, ca şi în vreme luminoasă; înseamnă a umbla prin credinţă şi prin vedere; înseamnă sprijinire pe Dumnezeu cu o încredere neclătinată şi rămânere în iubirea Sa.

Pentru noi, nu este absolut esenţial să fim în stare să definim exact ce este Duhul Sfânt. Hristos ne spune că Duhul Sfânt este Mângâietorul, „Duhul adevărului, care purcede de la Tatăl”. Cu privire la Duhul Sfânt, este arătat în mod lămurit că în lucrarea Sa de călăuzire a oamenilor în tot adevărul „El nu va vorbi de la El” (Ioan 15, 26; 16, 13).

Natura Duhului Sfânt este o taină. Oamenii nu pot s-o explice, fiindcă Domnul nu le-a descoperit-o. Oameni, având păreri fanteziste, pot grupa laolaltă anumite pasaje din Scriptură şi din ele să clădească o susţinere omenească; dar primirea acestor vederi nu va întări biserica. Cu privire la asemenea taine, care sunt prea adânci pentru priceperea omenească, tăcerea este de aur.

Lucrarea Duhului Sfânt este în mod clar arătată în cuvintele Domnului Hristos: „Când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce priveşte păcatul, neprihănirea şi judecata” (Ioan 16, 8). Duhul Sfânt este Acela care convinge de păcat. Dacă păcătosul răspunde influenţei reînviorătoare a Duhului Sfânt, el va fi adus atunci la pocăinţă şi trezit, făcut să înţeleagă importanţa ascultării

de cerinţele divine.

Păcătosului pocăit, flămânzind şi însetând după neprihănire, Duhul Sfânt îi descoperă pe Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii. „Va lua din ce este al Meu, şi vă va descoperi”, spunea Hristos. „Vă va învăţa toate lucrurile, şi vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu” (Ioan 16, 14; 14, 26).

Duhul Sfânt este dat ca un mijloc de regenerare, spre a face ca mântuirea săvârşită prin moartea Răscumpărătorului nostru să fie reală şi eficientă. Duhul caută mereu să atragă atenţia oamenilor la marea jertfă ce a fost făcută pe crucea de pe Golgota, să descopere lumii iubirea lui Dumnezeu şi să înfăţişeze sufletului convins de vinovăţia lui lucrurile preţioase ale Scripturilor.

Aducând convingere de păcat şi prezentând înaintea minţii standardul neprihănirii, Duhul Sfânt face pe cel în cauză să renunţe la interesul şi plăcerea faţă de lucrurile acestei lumi şi umple sufletul cu o dorinţă după sfinţenie. „Are să vă călăuzească în tot adevărul” (Ioan 16, 13), a spus Mântuitorul. Dacă oamenii sunt dispuşi să fie modelaţi, El va lucra o sfinţire a întregii fiinţe. Duhul va lua lucrurile lui Dumnezeu şi le va întipări în suflet. Prin puterea Sa, calea vieţii va fi făcută atât de clară, încât nimeni nu va avea cum să rătăcească mergând pe ea.

Prin Duhul Său Cel Sfânt, Dumnezeu a lucrat de la început prin unelte omeneşti, în vederea împlinirii planului Său în favoarea neamului omenesc căzut. Lucrul acesta s-a manifestat în viaţa patriarhilor. De asemenea, în biserica din pustie, în vremea lui Moise, Dumnezeu le-a dat Duhul Său cel bun ca să-i înveţe (Neemia 9, 20). Şi, în zilele apostolilor, El a lucrat cu putere pentru biserica Sa, prin mijlocirea Duhului Sfânt. Aceeaşi putere, care i-a susţinut pe patriarhi, care a dat lui Caleb şi lui Iosua credinţă şi curaj şi care a făcut rodnică lucrarea bisericii apostolice, i-

a susţinut pe copiii credincioşi ai lui Dumnezeu din toate veacurile următoare. Prin puterea Duhului Sfânt, în Evul Mediu, creştinii valdenzi au fost ajutaţi să pregătească calea spre Reformaţiune. Aceeaşi putere, care a făcut să aibă succes eforturile bărbaţilor şi femeilor nobile care au făcut lucrare de pionierat pe calea înfiinţării de misiuni moderne, cum şi pentru traducerea Bibliei în limbile şi dialectele tuturor neamurilor şi popoarelor.

Şi astăzi Dumnezeu foloseşte încă biserica Sa spre a face cunoscută voinţa Sa pe pământ. Astăzi, vestitorii crucii merg din oraş în oraş şi din ţară în ţară, pregătind calea pentru a doua venire a Domnului Hristos. Stindardul Legii lui Dumnezeu este înălţat. Spiritul Celui Atotputernic mişcă inimile oamenilor şi aceia care răspund influenţei Sale devin martori pentru Dumnezeu şi adevărul Său. În multe locuri, pot fi văzuţi bărbaţi şi femei consacrate, vestind şi altora lumina care le-a făcut clară calea spre mântuire prin Hristos. Şi continuând să lase să strălucească lumina lor, aşa cum au făcut cei ce au fost botezaţi cu Duhul Sfânt în Ziua Cincizecimii, ei au primit mai mult şi tot mai mult din puterea Duhului Sfânt. În felul acesta, pământul trebuie să fie luminat de slava lui Dumnezeu.

Pe de altă parte, sunt unii dintre cei care, în loc să desăvârşească în mod înţelept ocaziile prezente, aşteaptă în lenevie vreun timp special de înviorare spirituală, în care capacitatea lor de a lumina pe alţii să crească mult mai mult. Ei neglijează astfel datoriile şi privilegiile prezente şi îngăduie ca lumina lor să ardă slab, în timp ce privesc înainte spre un timp când, fără niciun efort din partea lor, ei vor ajunge să primească o binecuvântare deosebită, prin care vor fi transformaţi şi făcuţi destoinici pentru lucrare.

Este adevărat că, în vremea sfârşitului, când lucrarea

lui Dumnezeu de pe pământ va merge spre încheiere, eforturile sârguincioase depuse de credincioşi consacraţi, sub călăuzirea Duhului Sfânt, vor fi însoţite de deosebite semne ale aprobării divine. Sub simbolul ploii timpurii şi târzii, care cade în ţările Orientului, la vremea semănatului şi secerişului, prorocii evrei au profetizat despre revărsarea darului Duhului Sfânt asupra bisericii lui Dumnezeu într-o măsură extraordinară. Revărsarea Duhului Sfânt în zilele apostolilor a fost începutul ploii timpurii şi rezultatele ei au fost minunate. La sfârşitul timpului, Duhul Sfânt trebuie să fie prezent în adevărata biserică.

Dar în preajma încheierii secerişului pământului, este făgăduită o revărsare deosebită a Duhului Sfânt care va pregăti biserica pentru venirea Fiului omului. Această revărsare a Duhului este asemenea revărsării ploii târzii; şi, în vederea acestei înnoite puteri, creştinii trebuie să înalţe cererile lor la Domnul secerişului „în timpul ploii târzii”. Drept răspuns, „Domnul urneşte norii plini de fulgere şi vă trimite o ploaie îmbelşugată”. „El vă va da ploaie”, vă va trimite ploaie timpurie şi târzie” (Zah. 10, 1; Ioel 2, 23).

Dar, atâta timp cât membrii bisericii lui Dumnezeu de astăzi nu au o vie legătură cu Izvorul oricărei creşteri spirituale, ei nu vor fi gata pentru vremea secerişului. Dacă ei nu menţin lămpile lor pregătite şi arzând, nu vor putea primi o înnoită măsură a harului în vreme de deosebită nevoie.

Numai aceia care primesc mereu noi şi proaspete măsuri de har vor avea putere potrivită cu nevoile lor zilnice şi capacitatea de a folosi această putere. În loc să privească spre un timp în viitor, când, printr-o înzestrare deosebită cu putere spirituală, să primească o destoinicie miraculoasă pentru câştigarea de suflete, ei se predau

zilnic lui Dumnezeu ca să-i facă vase potrivite pentru a fi folosite de El. Ei trebuie să desăvârşească zilnic ocaziile de slujire ce stau la îndemâna lor. Zilnic, ei trebuie să dea mărturie pentru Domnul oriunde ar fi, fie în preocupările mărunte ale vieţii de cămin, fie într-un domeniu de folosinţă publică.

Lucrătorul consacrat are o minunată mângâiere, ştiind că până şi Domnul Hristos, în timpul vieţii Sale pe pământ, a căutat zilnic pe Tatăl Său pentru a primi noi şi proaspete măsuri de har, de care avea nevoie; şi, de la aceste comuniuni cu Dumnezeu, El mergea să întărească şi să binecuvânteze pe alţii. Iată pe Fiul lui Dumnezeu plecat în rugăciune înaintea Tatălui Său! Deşi El este Fiul lui Dumnezeu, EI Îşi întăreşte credinţa prin rugăciune şi prin comuniune cu cerul. EI Îşi adună putere spre a rezista celui rău şi a sluji nevoilor oamenilor. Ca Frate mai mare al neamului omenesc, El cunoaşte nevoile acelora care, deşi plini de defecte şi trăind într-o lume a păcatului, doresc totuşi să-l slujească. El ştie că solii pe care El îi vede destoinici să fie trimişi sunt oameni slabi, supuşi greşelii; dar tuturor acelora care se predau în totul slujirii Lui, El le făgăduieşte ajutor divin. Propriul Său exemplu este o asigurare că arzătoarele şi stăruitoarele cereri înălţate către Dumnezeu în credinţă – credinţă care duce la o deplină dependenţă de Dumnezeu şi o consacrare fără rezerve în lucrarea Sa – vor fi de folos să aducă oamenilor ajutorul Duhului Sfânt în lupta contra păcatului.

Orice lucrător care urmează exemplul Domnului Hristos va fi pregătit să primească şi să folosească puterea pe care Dumnezeu a făgăduit-o bisericii Sale pentru strângerea secerişului pământului. Dimineaţă după dimineaţă, când vestitorii Evangheliei îngenunchează înaintea Domnului şi-şi reînnoiesc legământul lor de consacrare, El le va da prezenţa Duhului Său, însoţită de

puterea lui reînviorătoare şi sfinţitoare. Pornind la lucrările lor zilnice, ei au asigurarea că fiinţa cea nevăzută a Duhului Sfânt îi face în stare să fie „împreună lucrători cu Dumnezeu”.

Secţiune 1.08 Cap. 6 – La poarta templului

Ucenicii Domnului Hristos aveau un profund simţământ al neputinţei lor şi, cu umilinţă şi rugăciune, au alăturat slăbiciunea lor puterii Lui, neştiinţa lor înţelepciunii Lui, nevrednicia lor neprihănirii Lui, sărăcia lor inepuizabilei Sale bogăţii. Astfel întăriţi şi înzestraţi, ei n-au ezitat să se avânte în slujba învăţătorului.

La scurtă vreme după coborârea Duhului Sfânt şi îndată după un timp de rugăciune stăruitoare, Petru şi Ioan, suindu-se la templu să se închine, au văzut la poarta numită Frumoasă un olog de patruzeci de ani, a cărui viaţă, de la naşterea sa, fusese numai o viaţă de durere şi chin. Acest om nefericit dorise de multă vreme să vadă pe Iisus spre a putea fi vindecat; dar era aproape neputincios şi prea departe de locurile unde lucra marele Medic. În cele din urmă, el a înduplecat câţiva prieteni să-l ducă la poarta Templului, dar, când a ajuns acolo, a aflat că Acela în care îşi pusese toată nădejdea fusese dat unei morţi crude.

Dezamăgirea sa a trezit simpatia acelora care ştiau câtă vreme sperase el cu înfocare să fie vindecat de Iisus şi zilnic îl aduceau la Templu pentru ca trecătorilor să li se facă milă de el şi să-l ajute cu vreun ban, spre a-şi uşura lipsurile. Petru şi Ioan, trecând pe acolo, acesta le-a cerut şi lor de pomană. Ucenicii au privit la el cu compătimire şi Petru a spus: „Uită-te la noi! Şi el se uita la ei cu luare aminte, şi aştepta să capete ceva de la ei. Atunci, Petru i-a zis: Argint şi aur n-am”. Când Petru vorbi despre sărăcia lor, faţa slăbănogului s-a întristat; dar ea a strălucit de nădejde atunci când apostolul a continuat: „Dar ce am îţi

dau: În Numele lui Iisus Hristos din Nazaret, scoală-te şi umblă!”

„L-a apucat de mâna dreaptă şi l-a ridicat în sus. Îndată i s-au întărit tălpile şi gleznele; dintr-o săritură a fost în picioare şi a început să umble. A intrat cu ei în Templu, umblând, sărind şi lăudând pe Dumnezeu. Tot norodul l-a văzut umblând şi lăudând pe Dumnezeu. Îl cunoşteau că era cel ce şedea la poarta Frumoasă a Templului, ca să ceară de pomană, şi s-au umplut de uimire şi de mirare pentru cele ce i se întâmplaseră”.

„Fiindcă ologul care fusese vindecat se ţinea de Petru şi Ioan, tot norodul, mirat, a alergat la ei în pridvorul zis al lui Solomon”. Ei erau uimiţi văzând că ucenicii puteau săvârşi minuni asemănătoare celor săvârşite de Iisus. Totuşi, aici era bărbatul acesta care, timp de patruzeci de ani, fusese un olog neputincios, dar care acum se bucură, putându-şi folosi pe deplin picioarele sale, fără dureri şi fericit, crezând în Iisus.

Când ucenicii au văzut uimirea oamenilor, Petru a întrebat: „Pentru ce vă miraţi de lucrul acesta? De ce vă uitaţi cu ochii ţintă la noi, ca şi cum prin puterea noastră sau prin cucernicia noastră am fi făcut pe omul acesta să umble?” El îi asigură că vindecarea fusese săvârşită în Numele şi prin meritele lui Iisus din Nazaret, pe care Dumnezeu îl înviase din morţi. „Prin credinţa în Numele lui Iisus”, declară apostolul, „a întărit Numele Lui pe omul acesta, pe care-l vedeţi şi-l cunoaşteţi; credinţa în El a dat omului acestuia o tămăduire deplină, cum vedeţi cu toţii”.

Apostolii au vorbit lămurit despre marele păcat al iudeilor, acela că au lepădat şi au dat morţii pe Prinţul vieţii; dar ei au fost atenţi să nu-i ducă pe ascultători la disperare. „Voi v-aţi lepădat de Cel Sfânt şi Neprihănit, şi aţi cerut să vi se dăruiască un ucigaş”, a zis Petru. „Aţi omorât pe Domnul Vieţii, pe care Dumnezeu L-a înviat din

morţi; noi suntem martori ai Lui”. „Şi acum, fraţilor, ştiu că din neştiinţă aţi făcut aşa, ca şi mai marii voştri. Dar Dumnezeu a împlinit astfel ce vestise mai înainte prin gura tuturor prorocilor Lui; că, adică, Hristosul Său vapătimi”. El a spus că Duhul Sfânt îi cheamă să se pocăiască, să se convertească şi-i asigură că nu există altă nădejde de mântuire decât prin îndurarea Celui pe care ei L-au răstignit. Numai prin credinţa în El păcatele lor puteau fi iertate.

„Pocăiţi-vă dar, şi întoarceţi-vă la Dumnezeu”, le-a spus el cu tărie, „pentru ca să vi se şteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremile de înviorare”.

„Voi sunteţi fiii prorocilor şi ai legământului, pe care l-a făcut Dumnezeu cu părinţii noştri, când a zis lui Avraam: Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânţa ta. Dumnezeu, după ce a ridicat pe robul Său Iisus, L-a trimis mai întâi vouă, ca să vă binecuvânteze, întorcând pe fiecare din voi de la fărădelegile sale”.

În felul acesta, ucenicii au predicat despre învierea lui Hristos. Mulţi dintre cei care ascultau aşteptau această mărturie şi, când au auzit-o, au crezut. El le-a amintit cuvintele rostite de Domnul Hristos, şi ei au intrat în rândurile celor care primiseră Evanghelia. Sămânţa semănată de Mântuitorul a răsărit şi a adus roade.

Pe când ucenicii vorbeau oamenilor, „au venit la ei pe neaşteptate preoţii, căpitanul Templului şi Saducheii, foarte necăjiţi că învăţau pe norod şi vesteau în Iisus învierea din morţi”.

După învierea lui Iisus, preoţii au răspândit pretutindeni ştirea mincinoasă că trupul Lui fusese furat de ucenici în timp ce garda romană adormise. Nu este deci de mirare că nu le-a plăcut atunci când au auzit pe Petru şi pe Ioan predicând despre învierea Aceluia pe care ei îl omorâseră. În mod deosebit, Saducheii erau foarte

mânioşi. Ei simţeau că însăşi învăţătura la care ţineau foarte mult era în primejdie şi că era în joc însăşi reputaţia lor.

Numărul celor care se convertiseră la noua credinţă creştea cu repeziciune şi atât Fariseii, cât şi Saducheii erau de acord că, dacă aceşti noi învăţători nu vor fi opriţi, atunci influenţa lor va fi o mai mare primejdie decât atunci când Iisus a fost pe pământ. De aceea, căpitanul Templului, cu ajutorul mai multor Saduchei, i-au arestat pe Petru şi pe Ioan şi i-au băgat la închisoare, deoarece în ziua aceea era prea târziu să mai fie cercetaţi.

Vrăjmaşii ucenicilor nu puteau decât să fie convinşi că Hristos înviase din morţi. Dovada era prea clară spre a mai fi pusă la îndoială. Cu toate acestea, ei şi-au împietrit inimile şi au refuzat să se căiască de fapta lor îngrozitoare pe care o săvârşiseră dând la moarte pe Iisus. Mai marilor iudeilor li se dăduse o dovadă categorică a faptului că apostolii vorbeau şi lucrau sub inspiraţie divină, însă s-au împotrivit categoric soliei adevărului. Hristos nu a venit în felul în care ei se aşteptaseră. Cu toate că uneori fuseseră convinşi că El era Fiul lui Dumnezeu, au înăbuşit totuşi această convingere şi L-au răstignit. În îndurarea Sa, Dumnezeu le-a dat şi alte dovezi şi acum le era oferită o nouă ocazie de a se întoarce la El. El i-a trimis pe ucenici să le spună că ei L-au omorât pe Prinţul vieţii şi, prin însăşi această groaznică învinuire, El le-a făcut o nouă chemare la pocăinţă. Dar, simţindu-se în siguranţă în propria lor îndreptăţire, învăţătorii iudei au refuzat să admită că bărbaţii care îi învinuiau de răstignirea lui Hristos vorbeau prin îndrumarea Duhului Sfânt.

Angajându-se pe calea de împotriviri faţă de Hristos, orice act de rezistenţă devenea pentru preoţi un nou imbold de a urma pe aceeaşi cale. Împotrivirea lor devenea din ce în ce mai hotărâtă. Aceasta nu însemna că ei nu ar fi

putut ceda; puteau, dar n-au cedat. Ei erau îndepărtaţi de la mântuire nu numai pentru că erau vinovaţi şi meritau moartea, nu numai fiindcă omorâseră pe Fiul lui Dumnezeu, ci şi fiindcă se ridicaseră cu îndârjire împotriva lui Dumnezeu. Ei au lepădat în mod persistent lumina şi au înăbuşit convingerile Duhului. Influenţa care conduce pe copiii neascultării lucra în ei, îndemnându-i să se poarte cu asprime faţă de oamenii prin care lucra Dumnezeu. Răutatea răzvrătirii lor se intensifica mereu cu fiece act de împotrivire faţă de Dumnezeu şi de solia pe care El a dat-o servilor Săi ca s-o vestească. Zilnic, în refuzul lor de a se pocăi, conducătorii iudeilor reînnoiau răzvrătirea lor, pregătindu-se să culeagă ceea ce semănau.

Mânia lui Dumnezeu împotriva păcătoşilor nepocăiţi nu este rostită numai din pricina păcatelor pe care le-au săvârşit, ci pentru că, atunci când sunt chemaţi la pocăinţă, ei aleg să continue să se împotrivească, repetând păcatele trecutului în ciuda luminii ce le-a fost dată. Dacă mai marii iudeilor s-ar fi supus puterii convingătoare a Duhului Sfânt, ei ar fi fost iertaţi; însă ei erau hotărâţi să nu se supună. În acelaşi fel, păcătosul, printr-o continuă împotrivire, se aşază într-o situaţie în care Duhul Sfânt nu-l mai poate influenţa.

În ziua următoare vindecării ologului, Ana şi Caiafa împreună cu alţi demnitari ai templului s-au strâns pentru judecată, şi arestaţii au fost aduşi înaintea lor. Chiar în aceeaşi încăpere şi aproape înaintea aceloraşi oameni, Petru tăgăduise ruşinos pe Domnul său. Lucrul acesta i-a venit în mod clar în minte atunci când a apărut spre a fi judecat. Acum avea ocazia să spele laşitatea sa de atunci.

Cei de faţă, care îşi aminteau de atitudinea pe care Petru o avusese la judecata învăţătorului său, se mângâiau cu gândul că şi acum el va putea fi intimidat prin ameninţarea cu închisoarea şi moartea. Dar Petru cel

impulsiv şi încrezut în sine, care tăgăduise pe Hristos în cel mai greu moment al Lui, se deosebea nespus de mult de Petru care era adus acum înaintea Sinedriului pentru cercetare. De la căderea sa, el fusese convertit. El nu mai era mândru şi încrezut, ci modest şi neîncrezător în sine. El era plin cu Duhul Sfânt şi, prin puterea aceasta, era hotărât să înlăture pata apostaziei sale, cinstind Numele pe care odată îl tăgăduise.

Până aci, preoţii au evitat să amintească ceva despre răstignirea sau învierea lui Iisus. Însă acum, pentru realizarea scopului lor, au fost nevoiţi să întrebe pe cei învinuiţi cum s-a săvârşit tămăduirea celui neputincios. „Cu ce putere sau în numele cui aţi făcut voi lucrul acesta?” au întrebat ei.

Plini de curaj sfânt şi în puterea Duhului Sfânt, Petru a declarat fără teamă: „Să ştiţi toţi, şi s-o ştie tot norodul lui Israel: Omul acesta se înfăţişează înaintea voastră pe deplin sănătos, în Numele lui Iisus Hristos din Nazaret pe care voi L-aţi răstignit, dar pe care Dumnezeu L-a înviat din morţi. El este piatra lepădată de voi, zidarii, care a ajuns să fie pusă în capul unghiului. În nimeni altul nu este mântuire; căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiţi”.

Această curajoasă apărare a înspăimântat pe mai marii iudeilor. Ei îşi închipuiseră că ucenicii vor fi copleşiţi de teamă şi nelinişte atunci când vor fi aduşi înaintea Sinedriului. Dar, în loc de aceasta, martorii au vorbit aşa cum ar fi vorbit Hristos, cu o putere convingătoare, ce a adus la tăcere pe potrivnicii lor. În glasul lui Petru nu era nicio urmă de teamă atunci când a declarat despre Hristos: „El este piatra lepădată de voi, zidarii, care a ajuns să fie pusă în capul unghiului”.

Petru a folosit aici o figură de stil obişnuită preoţilor. Profeţii vorbiseră despre piatra lepădată; şi chiar Domnul

Hristos, vorbind cu o ocazie preoţilor şi mai marilor, a spus: „N-aţi citit niciodată în Scripturi că: Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului? Domnul a făcut acest lucru şi este minunat în ochii noştri. De aceea, vă spun că Împărăţia lui Dumnezeu va fi luată de la voi şi va fi dată unui neam care va aduce roadele cuvenite. Cine va cădea peste piatra aceasta va fi zdrobit de ea; iar pe acela peste care va cădea ea îl va spulbera”. (Mat. 21, 42 – 44).

Când preoţii au auzit cuvintele de apărare, rostite fără teamă de apostoli, „au priceput că fuseseră cu Iisus”.

După schimbarea la faţă a lui Iisus, este scris despre ucenici că, la sfârşitul acestei scene minunate, „n-au văzut pe nimeni decât pe Iisus singur” (Matei 17, 8). „Iisus singur” – în aceste cuvinte este cuprinsă taina vieţii şi puterii ce a caracterizat istoria primei biserici. Când ucenicii au auzit pentru prima dată cuvintele lui Hristos, ei au simţit nevoia lor de El. Ei L-au căutat, L-au găsit şi L-au urmat. Ei au fost cu El în Templu, la masă, pe coasta muntelui, pe câmp. Ei erau ca elevii cu un învăţător, primind zilnic de la El lecţii despre adevărul cel veşnic.

După înălţarea Mântuitorului, simţământul prezenţei divine, pline de iubire şi lumină, era încă cu ei. Era o prezenţă personală. Iisus, Mântuitorul, care a umblat, a vorbit şi S-a rugat cu ei, care rostise cuvinte de nădejde şi mângâiere inimilor lor şi care, în timp ce solia de pace era încă pe buzele Sale, fusese luat la cer dintre ei. Pe când alaiul de îngeri îl primea, ei au auzit cuvintele Lui: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului” (Mat. 28, 20). El S-a înălţat la cer în trup omenesc. Ei ştiau că El era încă înaintea tronului lui Dumnezeu, El, Prietenul şi Mântuitorul lor; că simpatia Lui era neschimbată; că pentru totdeauna El va simţi împreună cu omenirea suferindă. Ei ştiau că El prezenta înaintea lui Dumnezeu

meritele sângelui Său, arătând rănile din mâinile şi picioarele Sale ca o amintire a preţului pe care El l-a plătit pentru cei răscumpăraţi; şi gândul acesta îi întărea să sufere batjocura pentru Numele Său. Unirea lor cu El era acum mai tare decât atunci când fusese personal cu ei. Lumina, iubirea şi puterea unui Hristos lăuntric străluceau prin ei, aşa că oamenii, privind-o, se minunau.

Hristos a pus aprobarea Lui pe cuvintele rostite de Petru în apărarea Sa. Stând strâns alături de ucenic, ca un martor convingător, se afla bărbatul care fusese vindecat într-un mod atât de minunat. Prezenţa acestui bărbat, cu câteva ore mai înainte un olog neputincios, dar acuma cu o sănătate complet restabilită, adăuga greutate la mărturia cuvintelor lui Petru. Preoţii şi mai marii au tăcut. Ei nu erau în stare să respingă afirmaţiile lui Petru, însă ei nu erau mai puţin hotărâţi să pună stavilă învăţăturii ucenicilor.

Coroana minunilor Domnului Hristos – învierea lui Lazăr – a pecetluit hotărârea preoţilor să scape lumea de Iisus şi de lucrările Lui minunate, care le distrugea foarte repede influenţa asupra oamenilor. Ei L-au răstignit, dar aici era o dovadă convingătoare că ei nu au pus capăt minunilor făcute în Numele Său şi nici vestirii adevărului pe care El l-a învăţat. Vindecarea ologului şi predica apostolilor stârnise deja o mare mişcare în Ierusalim.

Pentru a-şi ascunde tulburarea, preoţii şi conducătorii au poruncit ca apostolii să fie scoşi afară, ca ei să se poată sfătui împreună. Cu toţii au recunoscut că n-ar folosi la nimic să tăgăduiască faptul că omul fusese vindecat. Bucuroşi ar fi ascuns minunea prin minciuni; dar lucrul acesta era cu neputinţă, pentru că ea fusese săvârşită în plină lumină a zilei, înaintea unei mari mulţimi de oameni şi ajunsese deja la cunoştinţa a mii de persoane. Ei socoteau că lucrarea ucenicilor trebuie oprită sau, de

nu, Iisus va câştiga mulţi urmaşi. Urmarea ar fi apoi desconsiderarea lor; căci ar fi fost făcuţi vinovaţi de omorârea Fiului lui Dumnezeu.

Dar, cu toată dorinţa lor de a nimici pe ucenici, preoţii n-au îndrăznit să facă mai mult decât să-i ameninţe cu cea mai aspră pedeapsă dacă mai continuau să vorbească sau să lucreze în Numele lui Iisus. Chemându-i din nou înaintea Sinedriului, le-au poruncit să nu vorbească sau să înveţe în Numele lui Iisus. Dar Petru şi Ioan au răspuns: „Judecaţi voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu; căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut şi am auzit”.

Bucuros ar fi pedepsit preoţii pe oamenii aceştia pentru neclintita lor credinţă faţă de chemarea lor sfântă, însă se temeau de popor; „fiindcă toţi slăveau pe Dumnezeu pentru cele întâmplate”. Astfel, cu repetate ameninţări şi mustrări, apostolii au fost puşi în libertate.

În timp ce Petru şi Ioan erau arestaţi, ceilalţi, cunoscând răutatea iudeilor, s-au rugat neîncetat pentru fraţii lor, temându-se ca nu cumva cruzimea manifestată faţă de Iisus să se repete. De îndată ce apostolii au fost eliberaţi, ei i-au căutat pe ceilalţi ucenici şi le-au făcut cunoscut rezultatul cercetării. Mare a fost bucuria credincioşilor. „Şi-au ridicat glasul toţi împreună către Dumnezeu şi au zis: Stăpâne, Doamne, care ai făcut cerul, pământul, marea şi tot ce este în ele! Tu ai zis prin Duhul Sfânt, prin gura părintelui nostru David, robul Tău: Pentru ce se întărâtă neamurile, şi pentru ce cugetă noroadele lucruri deşarte? Împăraţii pământului s-au răsculat şi domnitorii s-au unit împotriva Domnului şi împotriva unsului Său. În adevăr, împotriva Robului Tău celui sfânt, Iisus, pe care L-ai uns Tu, s-au însoţit în cetatea aceasta Irod şi Pilat din Pont cu Neamurile şi cu noroadele lui

Israel, ca să facă tot ce hotărâse mai dinainte mâna Ta şi sfatul Tău”.

„Şi acum, Doamne, uită-Te la ameninţările lor, dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala şi întinde-şi mâna, ca să se facă tămăduiri, minuni şi semne prin Numele Robului Tău celui Sfânt, Iisus”.

Ucenicii s-au rugat ca să le fie dată o mai mare putere în lucrarea de predicare; căci ei au văzut că vor avea de întâmpinat aceeaşi hotărâtă împotrivire pe care Domnul Hristos a întâmpinat-o cât a fost pe pământ. În timp ce rugăciunile lor unite se înălţau în credinţă spre cer, a venit şi răspunsul. Locul unde erau adunaţi s-a cutremurat şi din nou au fost înzestraţi cu Duhul Sfânt. Cu inimile pline de curaj, ei au pornit din nou să vestească Cuvântul lui Dumnezeu în Ierusalim. „Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Iisus”, şi Dumnezeu binecuvânta în chip minunat eforturile lor.

„Principiul pentru care ucenicii au stat atât de neînfricaţi când, ca răspuns la porunca de a nu mai vorbi nicidecum în Numele lui Iisus, au declarat: „Judecaţi voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu” este acelaşi pentru care cei ce au răspuns chemării Evangheliei s-au luptat să-l susţină în zilele Reformaţiunii. Când, în 1529, principii germani s-au adunat în Dieta din Spire, li s-a prezentat decretul împăratului, prin care se restrângea libertatea religioasă şi prin care se interzicea orice răspândire a învăţăturilor reformei. Se părea că nădejdea lumii era aproape să fie spulberată. Oare aveau să accepte principii decretul? Oare lumina Evangheliei avea să fie oprită de la mulţimile care erau încă în întuneric? Erau în joc mari şi importante probleme ale lumii. Cei care primiseră credinţa

reformată s-au întâlnit laolaltă şi hotărârea lor unanimă a fost: Respingem acest decret. În materie de conştiinţă majoritatea nu are nicio putere" (Merle D'Aubigné, „Istoria Reformaţiunii", cartea 13, cap. 5).

Principiul acesta trebuie să-l ţinem şi noi cu tărie în zilele noastre. Stindardul adevărului şi al libertăţii religioase, ţinut sus de întemeietorii bisericii Evangheliei şi de către martorii lui Dumnezeu în decursul secolelor care s-au scurs de atunci încoace, în această ultimă bătălie, a fost aşezat în mâinile noastre. Răspunderea pentru acest mare dar stă asupra acelora pe care Dumnezeu i-a binecuvântat cu o cunoaştere a Cuvântului Său. Noi trebuie să primim acest cuvânt ca pe o autoritate supremă. Noi trebuie să recunoaştem autoritatea omenească ca o orânduire stabilită de Dumnezeu şi să învăţăm ascultarea de ea ca fiind o datorie sacră, în cadrul sferei ei legale. Dar, când cerinţele ei vin în conflict cu cerinţele lui Dumnezeu, atunci trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie recunoscut mai presus de toate legiuirile omeneşti. Un „aşa zice Domnul" nu trebuie dat la o parte pentru un „aşa zice biserica" sau un „aşa zice statul". Cununa lui Hristos trebuie să fie înălţată mai presus de diademele potentaţilor pământului.

Nu ni se cere să sfidăm autorităţile. Cuvintele noastre, fie ele vorbite, fie scrise, ar trebui să fie cumpănite cu grijă, ca nu cumva să se spună despre noi că am fi rostit ceva ce ne-ar înfăţişa ca unii care am fi împotriva legii şi ordinii. Noi nu trebuie să spunem sau să facem ceva care ne-ar închide în mod necesar calea. Noi trebuie să mergem înainte în Numele lui Hristos, apărând adevărurile ce ne-au fost încredinţate. Dacă oamenii ne opresc să facem această lucrare, atunci le putem spune, aşa cum au spus şi apostolii: „Judecaţi voi singuri dacă

este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu; căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut şi am auzit”.

Secţiune 1.09 Cap. 7 – Avertizare împotriva făţărniciei

În timp ce ucenicii vesteau adevărurile Evangheliei în Ierusalim, Dumnezeu adeverea prin minuni cuvântul lor şi o mare mulţime a crezut. Mulţi dintre aceşti primi credincioşi erau despărţiţi de familie şi de prieteni din pricina bigotismului zelos al iudeilor şi era nevoie ca ei să fie ajutaţi cu hrană şi adăpost.

Raportul biblic spune: „Nu era niciunul dintre ei, care să ducă lipsă”; şi, totodată, ne arată cum erau împlinite aceste nevoi. Aceia dintre credincioşi care aveau bani şi averi le sacrificau bucuros pentru a face faţă nevoilor urgente. Vânzându-şi casele sau pământurile, ei aduceau banii şi-i puneau la picioarele apostolilor şi „apoi se împărţea fiecăruia după cum avea nevoie”.

Această dărnicie din partea credincioşilor era rezultatul revărsării Duhului Sfânt. Cei întorşi la Evanghelie erau „o inimă şi un suflet”. Un interes comun îi stăpânea pe toţi şi anume: succesul misiunii ce le fusese încredinţată; iar lăcomia nu avea loc în viaţa lor. Iubirea pentru fraţii lor şi pentru lucrarea căreia ei s-au consacrat era mai mare decât iubirea lor de bani şi de averi. Faptele lor mărturiseau că ei preţuiau sufletele oamenilor ca având o valoare mai mare decât bogăţiile pământeşti.

Aşa va fi totdeauna când Duhul lui Dumnezeu pune stăpânire pe viaţă. Cei ale căror inimi sunt pline cu iubirea lui Hristos vor urma exemplul Lui, care pentru noi S-a făcut sărac, pentru ca prin sărăcia Sa noi să ne îmbogăţim. Bani, timp, influenţă – toate darurile pe care ei le-au primit din mâna lui Dumnezeu le vor preţui numai ca mijloace de înaintare a lucrării Evangheliei. Aşa era în prima biserică;

şi când în biserica de azi se vede că, prin puterea Duhului Sfânt, membrii şi-au dezlipit inima de lucrurile pământeşti şi sunt gata să facă sacrificii pentru ca semenii lor să audă Evanghelia, adevărurile vestite vor avea o puternică influenţă asupra ascultătorilor.

Într-un contrast izbitor cu exemplul de bunăvoinţă manifestat de credincioşi a fost comportarea lui Anania şi a Safirei, a căror experienţă, redată prin pana inspiraţiei, a lăsat o pată neagră asupra istoriei primei biserici. Împreună cu alţii, aceşti pretinşi ucenici se împărtăşiseră de privilegiile auzirii Evangheliei propovăduite de apostoli. Ei au fost de faţă împreună cu alţi credincioşi când, după ce apostolii s-au rugat, „s-a cutremurat locul unde erau adunaţi; toţi s-au umplut de Duhul Sfânt” (Fapte 4, 31). Asupra tuturor celor de faţă odihnea o deplină convingere şi, sub influenţa Duhului lui Dumnezeu, Anania şi Safira au făcut un vot să dea Domnului venitul din vânzarea unei moşioare. După aceea însă, Anania şi Safira au mâhnit pe Duhul Sfânt lăsându-se stăpâniţi de simţăminte de lăcomie. Ei au început să regrete făgăduinţa făcută şi, în curând, au pierdut plăcuta influenţă a binecuvântării care le încălzise inimile cu dorinţa de a face lucruri mari pentru cauza lui Hristos. Ei au gândit că s-au cam pripit şi că ar trebui să reconsidere hotărârea lor. Ei au discutat pe toate feţele această problemă şi au hotărât să nu-şi mai împlinească votul. Totuşi, ei au văzut că aceia care se despărţeau de averile lor pentru a satisface nevoile fraţilor lor mai săraci se bucurau de o mai mare cinste între credincioşi; şi, fiindu-le ruşine ca nu cumva fraţii lor să afle că inimile lor egoiste se împotriveau făgăduinţei făcute în mod solemn în faţa lui Dumnezeu, ei, în mod conştient, au hotărât să vândă moşioara şi să spună că au pus în fondul de obşte tot ce au dobândit din vânzarea ei, dar, în realitate, să păstreze pentru ei o mare parte din bani. În felul acesta,

aveau să se asigure de cele necesare vieţii din fondurile de obşte şi, în acelaşi timp, să câştige şi stima fraţilor.

Însă Dumnezeu urăşte făţărnicia şi falsitatea. Anania şi Safira s-au folosit de hoţie în purtarea lor cu Dumnezeu; ei au minţit pe Duhul Sfânt, şi pentru păcatul lor au primit o osândă imediată şi groaznică. Când Anania a venit cu darul său, Petru a zis: „Anania, pentru ce ţi-a umplut Satana inima ca să minţi pe Duhul Sfânt, şi să ascunzi o parte din preţul moşioarei? Dacă n-o vindeai, nu rămânea ea a ta? Şi, după ce ai vândut-o, nu puteai să faci ce vrei cu preţul ei? Cum s-a putut naşte un astfel de gând în inima ta? N-ai minţit pe oameni, ci pe Dumnezeu”.

„Anania, când a auzit cuvintele acestea, a căzut jos şi şi-a dat sufletul. O mare frică a apucat pe toţi cei ce ascultau aceste lucruri”.

„Dacă n-o vindeai, nu rămânea ea a ta?” a întrebat Petru. Nicio influenţă nu venise asupra lui Anania ca să-l silească să-şi sacrifice moşioara pentru binele obştesc. El acţionase din proprie iniţiativă. Dar, încercând să înşele pe ucenici, el minţise pe Cel Atotputernic.

„Cam după trei ceasuri, a intrat şi nevastă-sa, fără să ştie ce se întâmplase. Petru i-a zis: Spune-mi, cu atât aţi vândut moşioara? Da, a răspuns ea, cu atât. Atunci Petru i-a zis: „Cum de v-aţi înţeles între voi să ispitiţi pe Duhul Domnului? Iată picioarele celor ce au îngropat pe bărbatul tău sunt la uşă şi te vor lua şi pe tine. Ea a căzut îndată la picioarele lui şi şi-a dat sufletul. Când au intrat flăcăii, au găsit-o moartă; au scos-o afară şi au îngropat-o lângă bărbatul ei. O mare frică a cuprins toată adunarea şi pe toţi cei ce au auzit aceste lucruri”.

Înţelepciunea infinită a văzut că această manifestare însemnată a mâniei lui Dumnezeu era necesară pentru a păzi tânăra biserică ca să nu ajungă să slăbească efectul principiilor morale. Numărul membrilor ei creştea foarte

repede. Biserica ar fi fost în primejdie dacă, prin creşterea rapidă a numărului celor convertiţi, ar fi fost adăugaţi bisericii bărbaţi şi femei care, în timp ce mărturiseau că Îi slujesc lui Dumnezeu, se închinau lui Mamona. Pedeapsa aceasta dă mărturie despre faptul că oamenii nu-L pot înşela pe Dumnezeu, că El dă la iveală păcatul ascuns al inimii şi că nu. Se lasă batjocorit. Ea urmărea să avertizeze biserica, să-i conducă pe credincioşi astfel, încât să se ferească de înşelăciune şi făţărnicie şi să ia seama să nu-L jefuiască pe Dumnezeu.

Nu numai primei biserici, ci şi tuturor generaţiilor viitoare i-a fost dat acest exemplu, ca un semnal de primejdie al urii pe care Dumnezeu o are faţă de tot ce este lăcomie, înşelătorie şi făţărnicie. Lăcomia a fost aceea pe care Anania şi Safira au nutrit-o mai întâi. Dorinţa de a reţine pentru ei o parte din ceea ce au făgăduit Domnului i-a dus la înşelătorie şi făţărnicie.

Dumnezeu a rânduit ca vestirea Evangheliei să depindă de strădaniile şi darurile poporului Său. Darurile de bunăvoie, ca şi zecimile, alcătuiau veniturile lucrării Domnului. Din mijloacele încredinţate omului, Dumnezeu pretinde o anumită parte – zecimea. El lasă tuturor libertatea alegerii, să dea sau să nu dea mai mult decât aceasta. Dar, când inima este mişcată de influenţa Duhului Sfânt şi este făcut un vot de a da o anumită sumă, cel care a făcut votul nu mai are niciun drept faţă de partea aceea pe care el a consacrat-o. Făgăduinţe de felul acesta, făcute oamenilor, sunt privite ca o obligaţie; oare cele făcute lui Dumnezeu nu sunt mult mai obligatorii? Făgăduinţele făcute în forul conştiinţei sunt oare mai puţin obligatorii decât învoielile scrise dintre oameni?

Când lumina divină străluceşte în inimă cu o claritate şi o putere neobişnuită, atunci egoismul obişnuit slăbeşte din strânsoarea sa şi se vede o dispoziţie de a da pentru

cauza lui Dumnezeu. Însă nimeni să nu creadă că îşi vor putea împlini făgăduinţele făcute atunci, fără de nicio împotrivire din partea lui Satana. El nu vede cu plăcere clădirea Împărăţiei Mântuitorului pe pământ. El pune în minte gândul că votul făcut este prea mare, că acesta le-ar dăuna în străduinţele lor de a strânge avere sau de a satisface dorinţele familiei lor.

Dumnezeu este Cel care binecuvântează pe om cu diferite bunuri şi El face lucrul acesta pentru ca ei să poată fi în stare, la rândul lor, să dea mai departe pentru înaintarea cauzei Sale. El trimite soarele şi ploaia. El face să crească vegetaţia. El dă sănătate şi capacitatea de a obţine bunuri materiale. Toate binecuvântările noastre vin din mâna cea darnică a Lui. În schimb, El doreşte ca bărbaţii şi femeile să-şi dovedească recunoştinţa prin a da înapoi lui Dumnezeu o parte în zecimi şi daruri – în daruri de mulţumire, daruri de bunăvoie şi daruri pentru păcat. Dacă mijloacele ar curge în tezaur, potrivit cu acest plan dumnezeieşte stabilit – o zecime din orice venit, cum şi daruri de bunăvoie – va fi un belşug de mijloace pentru înaintarea lucrării Domnului.

Însă inimile oamenilor se împietresc prin egoism şi, asemenea lui Anania şi Safira, ei sunt ispitiţi să reţină o parte din preţ, pretinzând în acelaşi timp că împlinesc cerinţele lui Dumnezeu. Mulţi cheltuiesc banii în chip risipitor pentru satisfacţii egoiste. Bărbaţi şi femei ţin seama de plăcerile lor şi-şi satisfac gusturile, în timp ce lui Dumnezeu Îi aduc, aproape de silă, un dar împuţinat. Ei uită că, într-o zi, Dumnezeu va cere o strictă socoteală despre felul în care au fost folosite bunurile Sale şi că El nu va mai accepta puţinul pe care ei îl aduc în visterie, cum n-a primit nici darul lui Anania şi Safira.

Prin pedepsirea aspră a acestor oameni care au jurat fals, Dumnezeu doreşte, de asemenea, să învăţăm cât de

profund urăşte şi dispreţuieşte El orice făţărnicie şi înşelătorie. Pretinzând că au dat tot, Anania şi Safira au minţit pe Duhul Sfânt şi, ca urmare, au pierdut viaţa aceasta, cum şi viaţa viitoare. Acelaşi Dumnezeu care i-a pedepsit osândeşte astăzi orice falsitate. Buzele mincinoase sunt o urâciune înaintea Lui. El spune că în cetatea sfântă „nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăieşte în spurcăciune şi în minciună” (Apoc. 21, 27). Rostirea adevărului să nu fie condusă cu o mână slabă sau cu o cunoaştere nesigură. Fie ca ea să devină o parte a vieţii. Jucându-te pripit şi uşuratic cu adevărul şi ascunzând faptul că-ţi urmăreşti propriile planuri egoiste, aceasta înseamnă naufragiul credinţei. „Staţi gata dar, având mijlocul încins cu adevărul” (El. 6, 14). Cel care rosteşte neadevăruri îşi vinde ieftin sufletul. Falsitatea lui s-ar putea să-i slujească în vreo împrejurare critică; s-ar putea să-i pară că, în felul acesta, poate să aibă succes în afaceri, ceea ce nu ar fi putut dobândi pe cale cinstită; însă, în cele din urmă, ajunge în situaţia de a nu se mai putea încrede în nimeni. El însuşi un mincinos, nu mai are încredere în cuvântul altora.

În cazul lui Anania şi Safira, păcatul înşelătoriei faţă de Dumnezeu a fost pedepsit imediat. Acelaşi păcat a fost deseori repetat în istoria de mai târziu a bisericii şi este săvârşit de mulţi în vremea noastră. Dar, deşi înşelătoria poate că nu este însoţită de o manifestare vădită a dizgraţiei lui Dumnezeu, ea nu este mai puţin odioasă în ochii Lui acum decât a fost în vremea apostolilor. Avertizarea a fost dată; Dumnezeu şi-a manifestat în mod clar ura Sa neîmpăcată faţă de acest păcat; şi toţi aceia care se dedau la făţărnicie şi lăcomie să fie siguri că îşi nimicesc astfel sufletul.

Secţiune 1.10 Cap. 8 – Înaintea sinedriului

Crucea, acest instrument al ruşinii şi torturii, a adus

nădejde şi mântuire lumii. Ucenicii nu erau decât nişte oameni umili, fără bogăţie şi fără nicio altă armă decât Cuvântul lui Dumnezeu; totuşi, în puterea lui Hristos, ei au mers înainte să spună minunata istorie a ieslei şi a crucii şi să triumfe asupra oricărei împotriviri. Fără nicio onoare sau recunoaştere pământească, ei erau eroi ai credinţei. De pe buzele lor au ieşit cuvinte de înţelepciune care au zguduit lumea.

În Ierusalim, unde existau cele mai mari prejudecăţi şi unde predominau cele mai confuze idei cu privire la Cel care fusese răstignit ca un răufăcător, ucenicii au continuat să rostească, plini de curaj, cuvintele vieţii, prezentând înaintea iudeilor lucrarea şi misiunea lui Hristos, răstignirea, Învierea şi Înălţarea Sa. Preoţii şi mai marii au ascultat cu uimire mărturia clară şi îndrăzneaţă a apostolilor. Puterea Mântuitorului înviat venise în adevăr asupra ucenicilor şi lucrarea lor era însoţită de semne şi minuni care făceau ca zilnic numărul credincioşilor să crească. De-a lungul străzilor, pe unde aveau să treacă ucenicii, oamenii îi aşezau pe bolnavii lor „pe paturi şi pe aşternuturi, pentru ca, atunci când va trece Petru, măcar umbra lui să treacă peste vreunul din ei”. Erau aduşi acolo şi cei tulburaţi de spirite necurate. Mulţimile se adunau în jurul lor şi cei tămăduiţi scoteau strigăte de laudă la adresa lui Dumnezeu şi slăveau numele Mântuitorului.

Preoţii şi conducătorii au văzut că Hristos era înălţat mai presus decât ei. Când Saducheii, care nu credeau în înviere, au auzit pe apostoli declarând că Hristos înviase din morţi, s-au mâniat, înţelegând că, dacă apostolilor li se îngăduie să predice un Mântuitor înălţat şi să săvârşească minuni în numele Său, atunci învăţătura că nu va fi nicio înviere avea să fie lepădată de toţi şi în curând secta Saducheilor avea să dispară. Fariseii erau mânioşi, deoarece observau că tendinţa învăţăturii ucenicilor era

aceea de a submina ceremoniile iudaice şi a face fără de valoare aducerea jertfelor.

Până aici, toate strădaniile depuse pentru a înăbuşi noua învăţătură fuseseră în zadar; însă acum, atât Fariseii, cât şi Saducheii au hotărât că lucrarea ucenicilor trebuie oprită, deoarece îi dovedea vinovaţi de moartea lui Iisus. Plini de mânie, preoţii au pus cu violenţă mâna pe Petru şi pe Ioan şi i-au băgat în temniţa de obşte.

În mod vădit, conducătorii naţiunii iudaice au dat greş în a împlini planul lui Dumnezeu cu poporul Său ales. Aceia pe care Domnul îi făcuse depozitarii adevărului s-au dovedit a fi necredincioşi în ceea ce li se încredinţase şi Dumnezeu i-a ales pe alţii să facă lucrarea Sa. În vorbirea lor, aceşti conducători au dat un mare avânt lucrării pe care ei o numeau o îndreptăţită mânie împotriva celor care înlăturau învăţăturile plăcute lor. Ei nu admiteau nici chiar posibilitatea ca ei înşişi să nu fi înţeles bine Cuvântul sau să fi interpretat sau aplicat greşit Scripturile. Ei lucrau asemenea oamenilor care şi-au pierdut mintea. Ce drept aveau aceşti învăţători, spuneau ei, unii dintre ei fiind simpli pescari, să prezinte idei potrivnice învăţăturilor pe care noi le-am dat oamenilor? Fiind hotărâţi a înăbuşi răspândirea acestor idei, ei au aruncat în temniţă pe cei care le propovăduiau.

Ucenicii nu au fost intimidaţi şi nici nu s-au descurajat în urma acestui tratament. Duhul Sfânt le reamintea cuvintele rostite de Hristos: „Robul nu este mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine, şi pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, şi pe al vostru îl vor păzi. Dar vă vor face toate aceste lucruri pentru Numele Meu, pentru că ei nu cunosc pe Cel ce M-a trimis”. „Au să vă dea afară din sinagogi; ba încă, va veni vremea când oricine vă va ucide, să creadă că aduce o slujbă lui Dumnezeu”. „V-am spus aceste lucruri pentru ca,

atunci când va veni ceasul să se împlinească, să vă aduceţi aminte că vi le-am spus” (Ioan 15, 20.21; 16, 2.4).

Dumnezeul cerului, puternicul Stăpânitor al Universului, a luat în mâna Sa problema întemniţării ucenicilor; căci oameni se luptau împotriva lucrării Sale. În timpul nopţii, Îngerul Domnului a deschis porţile închisorii şi a spus ucenicilor: „Duceţi-vă, staţi în templu şi vestiţi norodului toate cuvintele vieţii acesteia”. Porunca aceasta era într-o directă opoziţie cu ordinul dat de către conducătorii iudei; dar oare au spus apostolii: „Noi nu putem face aceasta până nu ne vom consfătui cu judecătorii şi nu vom primi îngăduinţă de la ei?” Nu; Dumnezeu a spus: „Duceţi-vă” şi ei au ascultat. „Au intrat dis-de-dimineaţă în templu şi au început să înveţe”.

Când Petru şi Ioan au apărut în mijlocul credincioşilor şi au povestit cum îngerul i-a condus direct prin mijlocul grupei de ostaşi ce păzeau închisoarea, poruncindu-le să reînceapă lucrarea ce fusese întreruptă, fraţii au fost cuprinşi de uimire şi bucurie.

În timpul acesta, marele preot împreună cu ceilalţi care erau cu el „au adunat Soborul şi pe toată bătrânimea fiilor lui Israel”. Preoţii şi conducătorii au hotărât să arunce asupra ucenicilor vina răzvrătirii, să-i învinuiască de omorârea lui Anania şi Safira şi de uneltirea de a deposeda pe preoţi de autoritatea lor. Ei nădăjduiau ca, în felul acesta, să aţâţe mulţimea ca ea să le facă ucenicilor aşa cum I-au făcut lui Iisus. Ei erau conştienţi de faptul că mulţi dintre cei care nu primiseră învăţăturile lui Hristos erau obosiţi de conducerea arbitrară a autorităţilor iudaice şi că erau foarte doritori de o schimbare. Preoţii se temeau că, dacă aceşti nemulţumiţi aveau să primească adevărurile propovăduite de apostoli şi să-L recunoască pe Iisus ca Mesia, mânia întregului popor s-ar fi ridicat împotriva conducătorilor religioşi, care ar fi fost făcuţi să

dea socoteală de omorârea lui Hristos. Ei s-au hotărât să ia măsuri puternice pentru a preveni aceasta.

Când au trimis după întemniţaţi, ca aceştia să fie aduşi înaintea lor, mare le-a fost uimirea când li s-a adus vestea că uşile închisorii fuseseră găsite bine zăvorâte şi străjerii stând înaintea lor, dar că întemniţaţii nu puteau fi găsiţi nicăieri.

În curând, le-a fost adus un raport uluitor: „Iată că oamenii pe care i-aţi băgat în temniţă stau în templu şi învaţă pe norod. Atunci, căpitanul templului a plecat cu aprozii şi i-au adus; dar nu cu sila, căci se temeau să nu fie ucişi cu pietre de norod”.

Deşi apostolii au fost eliberaţi în mod minunat din închisoare, cu toate acestea, ei nu scăpaseră de anchetă şi pedeapsă. Când a fost cu ei, Hristos le-a spus: „Luaţi seama la voi înşivă. Au să vă dea pe mâna soboarelor judecătoreşti” (Marcu 13, 9). Trimiţând un înger ca să-i scape, Dumnezeu le-a dat o dovadă a iubirii Sale şi o asigurare a prezenţei Sale. Acum, partea lor era să sufere pentru Acela a cărui Evanghelie o predicau.

În istoria profeţilor şi a apostolilor, sunt multe exemple nobile de sinceră credincioşie faţă de Dumnezeu. Martorii lui Hristos au suferit mai bine închisoarea, tortura şi moartea decât să calce poruncile lui Dumnezeu. Raportul ce ne este lăsat despre Petru şi Ioan este tot atât de eroic ca şi al oricărui altul din dispensaţiunea evanghelică. Când s-au găsit pentru a doua oară înaintea oamenilor acelora care păreau hotărâţi în ce priveşte nimicirea lor, în cuvintele şi în atitudinea ucenicilor nu se putea întrezări nicio teamă şi nicio şovăire. Şi, când marele preot a spus: „Nu v-am poruncit cu tot dinadinsul să nu învăţaţi pe norod în Numele acesta? Şi voi iată că aţi umplut Ierusalimul cu învăţătura voastră şi căutaţi să aruncaţi asupra noastră sângele acelui om”, Petru a

răspuns: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni”. Un înger din cer a fost cel care i-a scăpat din temniţă şi le-a poruncit să înveţe în templu. Urmând îndrumările lui, ei au ascultat porunca divină şi lucrul acesta trebuia să continue să-l facă oricât i-ar fi costat aceasta.

Atunci, Duhul inspiraţiei a venit asupra ucenicilor; învinuiţii au devenit învinuitori, aruncând asupra celor care alcătuiau soborul vina de a fi omorât pe Hristos. „Dumnezeul părinţilor noştri a înviat pe Iisus”, a spus Petru, „pe care voi L-aţi omorât, atârnându-L pe lemn. Pe acest Iisus Dumnezeu L-a înălţat cu puterea Lui, şi L-a făcut Domn şi Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăinţa şi iertarea păcatelor. Noi suntem martori ai acestor lucruri, ca şi Duhul Sfânt, pe care L-a dat Dumnezeu celor ce ascultă de El”.

Atât de înrăiţi şi înfuriaţi erau iudeii când au auzit aceste cuvinte, încât au hotărât ca, fără să mai continue judecata sau fără vreo împuternicire din partea autorităţilor romane, să-i omoare pe întemniţaţi. Deja vinovaţi de sângele lui Hristos, ei erau nerăbdători să-şi mânjească mâinile cu sângele ucenicilor Săi.

Dar în soborul acela era un bărbat care a recunoscut glasul lui Dumnezeu în cuvintele rostite de ucenici. Acesta era Gamaliel, un Fariseu cu un nume bun, un bărbat învăţat şi cu o poziţie înaltă. Mintea sa limpede a văzut că pasul spre violenţă pe care gândeau preoţii să-l facă avea să atragă după el urmări grozave. Înainte de a vorbi celor de faţă, el ceru ca întemniţaţii să fie scoşi afară. El cunoştea destul de bine elementele cu care aveau de-a face; el ştia că ucigaşii lui Hristos nu s-ar fi dat înapoi de la nimic în privinţa aducerii la îndeplinire a planului lor.

El a început să vorbească foarte cugetat şi liniştit, zicând: „Bărbaţi Israeliţi, luaţi seama bine ce aveţi de gând

să faceţi oamenilor acestora. Căci nu de mult s-a ivit Teuda, care zicea că el este ceva, şi la care s-au alipit aproape patru sute de bărbaţi. El a fost omorât şi toţi cei ce îl urmaseră au fost risipiţi şi nimiciţi. După el s-a ivit Iuda Galileanul, pe vremea înscrierii, şi a tras mult norod de partea lui: a pierit şi el, şi toţi cei ce îl urmaseră au fost risipiţi. Şi acum, eu vă spun: Nu mai necăjiţi pe oamenii aceştia, şi lăsaţi-i în pace. Dacă încercarea sau lucrarea aceasta este de la oameni, se va nimici; dar dacă este de la Dumnezeu, n-o veţi putea nimici. Să nu vă pomeniţi că luptaţi împotriva lui Dumnezeu”.

Preoţii au văzut ca fiind bună poziţia şi părerea aceasta şi au fost nevoiţi să fie de acord cu Gamaliel. Totuşi, cu greu putea fi înfrântă prejudecata şi ura lor. Fără tragere de inimă, după ce au bătut pe ucenici şi i-au ameninţat cu pierderea vieţii, dacă mai aveau să predice în numele lui Iisus, ei le-au dat drumul. „Ei au plecat dinaintea soborului şi s-au bucurat că au fost învredniciţi să fie batjocoriţi pentru numele Lui. Şi, în fiecare zi, în templu şi acasă, nu încetau să înveţe pe oameni şi să vestească Evanghelia lui Iisus Hristos”.

Cu puţin înainte de răstignirea Sa, Hristos a lăsat ucenicilor Săi un testament de pace. „Vă las pacea”, a zis El, „vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte” (Ioan 14, 27). Pacea aceasta nu este pacea care vine printr-o conformare faţă de cele lumeşti. Hristos nu a cumpărat niciodată pacea, făcând compromis cu păcatul. Pacea pe care Hristos a lăsat-o ucenicilor Săi este mai mult lăuntrică decât exterioară şi avea să rămână totdeauna cu martorii Săi în decursul luptelor şi al împotrivirii.

Hristos a spus despre Sine: „Să nu credeţi că am venit s-aduc pacea pe pământ; n-am venit s-aduc pacea, ci sabia” (Matei 10, 34). Deşi Prinţul Păcii, El era totuşi

pricina dezbinării. El care a venit să proclame vestea cea bună şi să dea naştere la nădejde şi bucurie în inimile fiilor oamenilor, a dat loc la o împotrivire ce arde adânc şi stârneşte aprigă patimă în inima omenească. Şi El a avertizat pe urmaşii Săi: „În lume veţi avea necazuri”. „Vor pune mâinile pe voi şi vă vor prigoni: vă vor da pe mâna sinagogilor, vă vor arunca în temniţe, vă vor târî înaintea împăraţilor şi înaintea dregătorilor, din pricina Numelui Meu”. „Veţi fi daţi în mâinile lor până şi de părinţii, fraţii, rudele şi prietenii voştri; şi vor omorî pe mulţi dintre voi” (Ioan 16, 33; Luca 21, 12.16).

Profeţia aceasta a fost împlinită într-un mod deosebit. Orice ocară, orice batjocură şi cruzime pe care Satana a putut îndemna inima omenească să o născocească, a fost adusă asupra urmaşilor lui Iisus. Şi ea se va mai împlini în mod cu totul deosebit; căci inima de carne este încă şi acum potrivnică Legii lui Dumnezeu şi nu vrea să se supună poruncilor ei. Lumea nu este astăzi în mai multă armonie cu principiile lui Hristos decât a fost în zilele apostolilor. Aceeaşi ură care a făcut să izbucnească strigătul: „Răstigneşte-L! Răstigneşte-L!”, aceeaşi ură care a dus la prigonirea ucenicilor lucrează şi astăzi în fiii neascultării. Acelaşi spirit, care în Evul Mediu a aruncat bărbaţi şi femei în închisoare, în exil şi la moarte, care a născocit tortura cea rafinată a Inchiziţiei, care a plănuit şi a executat masacrul din noaptea Sf. Bartolomeu şi care a aprins focurile din Smithfield, este încă la lucru în inimile nerenăscute, cu o energie plină de răutate. Istoria adevărului a fost totdeauna o cronică a luptei între bine şi rău. Vestirea Evangheliei a fost totdeauna dusă înainte în lumea aceasta, înfruntând împotrivire, primejdie, pierdere şi suferinţă.

În ce a constat puterea acelora care au suferit în trecut prigoana pentru Hristos? În unirea cu Dumnezeu,

unirea cu Duhul Sfânt, unirea cu Hristos. Ocara şi prigoana i-au despărţit pe mulţi de prieteni pământeşti, dar niciodată de iubirea lui Hristos. Niciodată sufletul încercat de furtună nu este mai iubit de Mântuitorul decât atunci când suferă ocara pentru adevăr. „Eu îl voi iubi”, spunea Hristos, „şi Mă voi arăta lui” (Ioan 14, 21). Când din pricina adevărului credinciosul stă la bara tribunalului pământesc, Hristos stă alături de el. Când este închis între zidurile temniţei, Hristoşi. Se arată şi îi mângâie inima cu iubirea Sa. Când el suferă moartea pentru Hristos, Mântuitorul îi spune: Ei pot ucide trupul, dar nu pot vătăma sufletul. „Îndrăzniţi, Eu am biruit lumea”. „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îţi vin în ajutor. Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare” (Ioan 16, 33; Is. 41, 10).

„Cei ce se încred în Domnul sunt ca Muntele Sionului, care nu se clatină, ci stă întărit pe vecie. Cum este înconjurat Ierusalimul de munţi, aşa înconjoară Domnul pe poporul Său, de-acum şi până în veac”. „Îi va izbăvi de apăsare şi de silă, şi sângele lor va fi scump înaintea lui” (Ps. 125, 1 – 3; 72, 14).

„Domnul oştirilor îi va ocroti” Domnul, Dumnezeul lor, îi va scăpa în ziua aceea, ca pe turma poporului Său; căci ei sunt pietrele cununii împărăteşti, care vor străluci în ţara Sa” (Zah. 9, 15.16).

Secţiune 1.11 Cap. 9 – Cei şapte diaconi

În zilele acelea, când s-a înmulţit numărul ucenicilor, „evreii care vorbeau greceşte cârteau împotriva evreilor, pentru că văduvele lor erau trecute cu vederea la împărţeala ajutoarelor de toate zilele”.

Prima biserică era alcătuită din mai multe clase de oameni, de diferite naţionalităţi. La vremea revărsării Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii, „se aflau atunci în

Ierusalim iudei, oameni cucernici din toate neamurile care sunt sub cer” (Fapte 2, 5). Printre cei de credinţă ebraică, care erau adunaţi la Ierusalim, erau unii care, de obicei, erau cunoscuţi ca greci; între aceştia şi iudeii din Palestina exista de multă vreme neîncredere şi chiar conflicte.

Inimile celor care fuseseră convertiţi în urma activităţii apostolilor erau blânde şi unite datorită iubirii creştine. În ciuda prejudecăţilor de mai înainte, toţi erau în armonie unii cu alţii. Satana ştia că atâta vreme cât această unire continua să existe, îi va fi cu neputinţă să împiedice înaintarea adevărului Evangheliei; şi el căuta să se folosească de felul de gândire de mai înainte, în nădejdea că, în felul acesta, să poată introduce elemente de discordie.

Aşa s-a întâmplat că, înmulţindu-se ucenicii, vrăjmaşul a izbutit să facă să se nască bănuiala din partea unora care mai înainte avuseseră obiceiul de a privi cu gelozie la fraţii lor în credinţă şi de a găsi vină conducătorilor lor spirituali şi astfel, „evreii care vorbeau greceşte cârteau împotriva evreilor”. Pricina cârtirii era o pretinsă neglijare a văduvelor grecoaice la împărţirea ajutoarelor de toate zilele. Orice inegalitate ar fi fost contrară spiritului Evangheliei, totuşi Satana a izbutit să dea loc la bănuială. Măsuri categorice şi imediate trebuia luate acum pentru a înlătura orice pricină de nemulţumire, ca nu cumva vrăjmaşul să triumfe în efortul lui de a pricinui o discordie printre credincioşi.

Ucenicii lui Iisus au ajuns la un moment critic în experienţa lor. Sub înţeleapta conducere a apostolilor, care lucrau uniţi în puterea Duhului Sfânt, lucrarea încredinţată solilor Evangheliei creştea foarte repede. Biserica se mărea mereu şi această creştere a membrilor ei a adus poveri cu mult mai grele asupra celor care aveau grija ei. Niciun om şi nici chiar o grupă de oameni n-ar fi putut să

poarte singuri aceste sarcini fără să primejduiască prosperitatea viitoare a bisericii. Era necesară o redistribuire a responsabilităţilor care fuseseră îndeplinite cu credincioşie doar de câţiva, în primele zile ale bisericii. Acum, apostolii trebuia să facă un pas important în ce priveşte desăvârşirea rânduielii în biserică, prin punerea asupra altora a unor sarcini pe care ei le purtaseră atâta vreme.

Convocând o adunare a credincioşilor, apostolii au fost îndrumaţi de Duhul Sfânt să facă un plan pentru o mai bună organizare a tuturor celor din biserică, care puteau să slujească. A sosit timpul, au spus apostolii, când conducătorii spirituali ce aveau în grijă supravegherea bisericii să fie eliberaţi de sarcina de a distribui ajutoare la săraci, cum şi alte poveri asemănătoare, pentru ca astfel să poată să ducă mai departe lucrarea de predicare a Evangheliei. „De aceea, fraţilor”, au zis ei, „alegeţi dintre voi şapte bărbaţi vorbiţi de bine, plini de Duhul Sfânt şi înţelepciune, pe care îi vom pune la slujba aceasta. Iar noi vom stărui necurmat în rugăciune şi în propovăduirea Cuvântului”. Sfatul acesta a fost ascultat şi, prin rugăciune şi punerea mâinilor, şapte bărbaţi aleşi au fost puşi în mod solemn deoparte pentru slujba de diaconi.

Alegerea celor şapte pentru a se îngriji de o anumită lucrare s-a dovedit a fi o mare binecuvântare pentru biserică. Slujbaşii aceştia au dat o atenţie deosebită nevoilor fiecăruia în parte, cum şi intereselor financiare ale bisericii şi, prin purtarea lor atentă şi exemplul lor evlavios, ei au fost de un important ajutor celor împreună slujitori cu ei în strângerea diferitelor interese ale bisericii într-un tot unit.

Că pasul acesta era după planul lui Dumnezeu reiese din rezultatele spre bine, care s-au văzut imediat. „Cuvântul lui Dumnezeu se răspândea tot mai mult,

numărul ucenicilor se înmulţea mult în Ierusalim, şi o mare mulţime de preoţi veneau la credinţă”. Acest seceriş de suflete se datora atât libertăţii mai mari ce fusese dată apostolilor, cât şi zelului şi puterii arătate de cei şapte diaconi. Faptul că aceşti fraţi fuseseră rânduiţi pentru lucrarea specială de a se îngriji de nevoile săracilor nu-i excludea de la propovăduirea adevărului. Dimpotrivă, ei erau întru totul în măsură să-i înveţe pe alţii în cele ale adevărului şi, ca atare, s-au angajat în lucrare cu multă râvnă şi succes.

Primei biserici i se încredinţase o lucrare de continuă creştere – aceea de stabilire de centre de lumină şi binecuvântare oriunde erau suflete sincere ce doreau să se predea slujirii lui Hristos. Vestirea Evangheliei trebuia să se întindă în lumea întreagă şi solii crucii nu puteau nădăjdui a-şi împlini importanta lor lucrare decât numai dacă rămâneau strânşi în legătura unităţii creştine, descoperind în felul acesta lumii faptul că ei erau una cu Hristos în Dumnezeu. Oare nu. Se rugase divinul lor Conducător Tatălui: „Păzeşte, în Numele Tău, pe aceia pe care Mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una, cum suntem şi noi”? Şi oare nu spusese El despre ucenicii Săi: „Lumea i-a urât pentru că ei nu sunt din lume”? Oare nu. Se rugase stăruitor Tatălui „pentru ca ei să fie în chip desăvârşit una”, „pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis”? (Ioan 17, 11.14.23.21). Viaţa şi puterea lor spirituală depindeau de o strânsă legătură cu Acela care îi însărcinase să predice Evanghelia.

Numai dacă erau uniţi cu Hristos ucenicii puteau nădăjdui să fie însoţiţi de puterea Duhului Sfânt şi de conlucrarea îngerilor cerului. Cu ajutorul acestor unelte divine, ei aveau să prezinte lumii un front comun şi aveau să fie biruitori în lupta pe care trebuia să o ducă neîncetat împotriva puterilor întunericului. Continuând să lucreze

uniţi, solii cereşti aveau să meargă înaintea lor, deschizându-le calea, inimi aveau să fie pregătite pentru primirea adevărului şi mulţi aveau să fie câştigaţi la Hristos. Atâta vreme cât ei rămâneau uniţi, biserica avea să înainteze „frumoasă ca luna, curată ca soarele, dar cumplită ca nişte oşti sub steagurile lor” (Cânt. Cânt. 6, 10). Nimic nu putea să se opună progresului ei continuu. Biserica avea să înainteze din biruinţă în biruinţă, împlinind în mod glorios misiunea ei divină de a vesti lumii Evanghelia.

Organizaţia bisericii din Ierusalim trebuia să slujească drept model pentru organizarea bisericilor în oricare alt loc unde solii adevărului aveau să câştige convertiţi ai Evangheliei. Cei cărora le era dată răspunderea generală a bisericii nu trebuia să stăpânească asupra moştenirii bisericii, ci, ca păstori înţelepţi, ei trebuia să păstorească „turma lui Dumnezeu”, făcându-se „pilde turmei” (1 Petru 5, 2.3); şi diaconii trebuia să fie „vorbiţi de bine, plini de Duhul Sfânt şi înţelepciune”. Bărbaţii aceştia trebuia să ia o poziţie unită de partea dreptăţii şi să stăruie în ea cu tărie şi hotărâre. În felul acesta, urma să aibă o influenţă unită asupra întregii turme.

Mai târziu, în istoria primei biserici, când în diferitele părţi ale lumii multe grupe de credincioşi au alcătuit biserici, organizaţia bisericii s-a mai desăvârşit, pentru ca ordinea şi lucrarea armonioasă să poată fi menţinute. Fiecare membru era sfătuit să-şi îndeplinească bine partea sa. Fiecare trebuia să folosească în chip înţelept talentele încredinţate lui. Unii fuseseră înzestraţi de Duhul Sfânt cu daruri speciale – „întâi apostoli; al doilea, proroci; al treilea, învăţători; apoi, pe cei ce au darul minunilor; apoi pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor şi vorbirii în felurite limbi” (1 Cor. 12, 28). Însă toate aceste

categorii de lucrători trebuia să lucreze în armonie.

„Sunt felurite daruri, dar este acelaşi Duh; sunt felurite slujbe, dar este acelaşi Domn; sunt felurite lucrări, dar este acelaşi Dumnezeu, care lucrează totul în toţi. Şi fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora. De pildă, unuia îi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înţelepciune; altuia, să vorbească despre cunoştinţă, datorită aceluiaşi Duh; altuia credinţa, prin acelaşi Duh; altuia, darul tămăduirilor, prin acelaşi Duh; altuia, puterea să facă minuni; altuia, prorocia; altuia, deosebirea duhurilor; altuia, felurite limbi; şi altuia, tălmăcirea limbilor. Dar toate aceste lucruri le face unul şi acelaşi Duh, care dă fiecăruia în parte cum voieşte. Căci, după cum trupul este unul şi are multe mădulare, şi după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, tot aşa este şi Hristos” (1 Cor. 12, 4 – 12).

Solemne sunt răspunderile puse asupra acelora care sunt chemaţi a fi conducători în biserica lui Dumnezeu pe pământ. În zilele teocraţiei, când Moise se străduia să poarte singur poveri atât de grele, încât în curând ar fi fost copleşit sub greutatea lor, el a fost sfătuit de Ietro să facă planuri pentru o înţeleaptă împărţire a răspunderilor. „Fii tâlmaciul poporul înaintea lui Dumnezeu”, îl sfătui Ietro, „şi du pricinile înaintea lui Dumnezeu. Învaţă-i poruncile şi legile; şi arată-le calea pe care trebuie s-o urmeze şi ce trebuie să facă”. Mai departe, Ietro a dat sfatul ca să fie aleşi bărbaţi „drept căpetenii peste o mie, căpetenii peste o sută, căpetenii peste cincizeci şi căpetenii peste zece”. Aceştia trebuia să fie „oameni destoinici, temători de Dumnezeu, oameni de încredere, vrăjmaşi ai lăcomiei”. Ei aveau să „judece poporul în tot timpul”, în felul acesta uşurând pe Moise de răspunderea copleşitoare de a se ocupa de multe probleme mărunte pe care ajutoarele lui consacrate le puteau rezolva cu înţelepciune.

Timpul şi puterea celor care prin providenţa lui Dumnezeu au fost puşi în poziţii de conducere şi răspundere în biserică, ar trebui să fie folosite cu probleme mult mai grele şi care cer o înţelepciune deosebită şi o inimă largă. Nu este în planul lui Dumnezeu ca asemenea bărbaţi să fie chemaţi să rezolve probleme mărunte pentru care alţii sunt destul de destoinici: „Să aducă înaintea ta toate pricinile însemnate”, i-a propus Ietro lui Moise, „iar pricinile cele mai mici să le judece ei înşişi. În felul acesta, îţi vei uşura sarcina, căci o vor purta şi ei împreună cu tine. Dacă vei face lucrul acesta şi dacă Dumnezeu îţi va porunci aşa, vei putea face faţă lucrurilor, şi tot poporul acesta va ajunge fericit la locul lui”.

Potrivit acestui plan, „Moise a ales oameni destoinici din tot Israelul şi i-a pus căpetenii ale poporului, căpetenii peste o mie, căpetenii peste o sută, căpetenii peste cincizeci şi căpetenii peste zece. Ei judecau poporul în tot timpul; aduceau înaintea lui Moise pricinile grele, iar toate pricinile mici le judecau ei înşişi” (Exod 18, 19.26).

Mai târziu, când a ales şaptezeci de bătrâni care să împartă cu el răspunderea conducerii, Moise a dovedit multă grijă în a alege drept ajutoare ale sale oameni demni, cu judecată sănătoasă şi cu experienţă. Când aceşti bătrâni au primit însărcinarea, cu ocazia întăririi lor prin binecuvântare, el a schiţat câteva din însuşirile care fac pe un om să fie un înţelept conducător în biserică. „Să ascultaţi de fraţii voştri”, a zis Moise, „şi să judecaţi după dreptate neînţelegerile fiecăruia cu fratele lui sau cu străinul. Să nu căutaţi la faţa oamenilor în judecăţile voastre; să ascultaţi pe cel mic ca şi pe cel mare; să nu vă temeţi de nimeni, căci Dumnezeu e Cel care face dreptate” (Deut. 1, 16.17).

Împăratul David, către încheierea domniei lui, a dat o solemnă avertizare celor care, în vremea lui, purtau

sarcina lucrării lui Dumnezeu. Adunând la Ierusalim „toate căpeteniile lui Israel, căpeteniile seminţiilor, căpeteniile cetelor din slujba împăratului, căpeteniile peste mii şi căpeteniile peste sute, pe cei mai mari peste toate averile şi turmele împăratului şi ale fiilor săi, pe dregători, pe viteji şi pe toţi voinicii”, bătrânul împărat i-a avertizat în mod solemn „înaintea întregului Israel, înaintea adunării Domnului, şi în faţa Dumnezeului nostru care vă aude”, zicându-le: „Păziţi şi puneţi-vă la inimă toate poruncile Domnului, Dumnezeului vostru” (1 Cron. 28, 1.8).

Lui Solomon, ca unuia chemat să ocupe o poziţie plină de răspundere – aceea de conducător, David i-a dat o avertizare deosebită: „Tu, fiule Solomoane, cunoaşte pe Dumnezeul tatălui tău şi slujeşte-l cu toată inima şi cu un suflet binevoitor; căci Domnul cercetează toate inimile şi pătrunde toate închipuirile şi toate gândurile. Dacă-L vei căuta, Se va lăsa găsit de tine; dar dacă-L vei părăsi, te va lepăda şi El pe vecie. Vezi acum că Domnul te-a ales” Întăreşte-te”.

Aceleaşi principii de evlavie şi dreptate trebuia să-i călăuzească pe mai marii poporului lui Dumnezeu, în vremea lui Moise şi a lui David, şi să fie urmate, de asemenea, şi de aceia cărora le fusese dată supravegherea nou organizatei biserici a lui Dumnezeu în dispensaţiunea Evangheliei. În lucrarea de a pune lucrurile în rânduială în toate bisericile şi de întărire a oamenilor destoinici, care să acţioneze ca slujbaşi, apostolii s-au ţinut de înaltele standarde ale conducerii arătate în Scripturile Vechiului Testament. Ei au susţinut mai departe că cel chemat să stea într-o poziţie de răspundere, în biserică, „trebuie să fie fără prihană; nu încăpăţânat, nici mânios, nici dedat la vin, nici bătăuş, nici lacom de câştig mârşav; ci să fie primitor de oaspeţi, iubitor de bine, cumpătat, drept, sfânt, înfrânat; să se ţină de Cuvântul adevărat, care este potrivit

cu învăţătura, pentru ca să fie în stare să sfătuiască în învăţătura sănătoasă şi să înfrunte (să convingă) pe potrivnici". (Tit 1, 7 – 9).

Ordinea care a fost menţinută în prima biserică creştină le-a dat putinţa de a înainta puternic, ca o oştire bine disciplinată, îmbrăcată cu armura lui Dumnezeu. Grupele de credincioşi, deşi risipite pe un ţinut întins, erau toate membre ale aceluiaşi trup; toţi se mişcau în unire, în armonie unul cu altul. Când dezbinarea se ivea într-o biserică locală din vreun loc, aşa cum s-a ivit mai târziu în Antiohia şi în oricare alt loc, şi credincioşii nu puteau să ajungă la o înţelegere între ei, nu se îngăduia ca asemenea probleme să ajungă să pricinuiască o dezbinare în biserică. De aceea, cazurile erau trimise spre a fi judecate de un consiliu general al întregului corp al credincioşilor, alcătuit din delegaţi aleşi din diferite biserici locale, împreună cu apostolii şi bătrânii care aveau slujbe de răspundere, în calitate de conducători. În felul acesta, strădaniile lui Satana de a ataca biserica în locuri izolate erau preîntâmpinate prin acţiunea unită din partea tuturor, iar planurile vrăjmaşului de a rupe şi a nimici erau zădărnicite.

„Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduielii, ci al păcii, ca în toate bisericile sfinţilor" (1 Cor. 14, 33). El cere ca ordinea şi sistemul să fie respectate în conducerea treburilor bisericii de azi, ca şi în zilele din vechime. El doreşte ca lucrarea Sa să înainteze în mod desăvârşit şi cu exactitate, pentru ca astfel El să poată pune asupra ei pecetea aprobării Sale. Creştin să fie unit cu creştin, biserică cu biserică, uneltele omeneşti conlucrând cu cele divine, fiecare instrument supunându-se Duhului Sfânt, şi toate strânse laolaltă pentru a duce lumii vestea cea bună a harului lui Dumnezeu.

Secţiune 1.12 Cap. 10 – Primul martir creştin

Ştefan, cel dintâi dintre cei şapte diaconi, era un bărbat cu o profundă pioşenie şi o mare credinţă. Deşi iudeu prin naştere, el vorbea greceşte şi era cunoscător al obiceiurilor şi felului de purtare al grecilor. De aceea, el a avut ocazia să predice Evanghelia în sinagogile iudeilor greci. El era foarte activ pentru cauza lui Hristos şi vestea cu mult curaj credinţa sa. Rabini învăţaţi, cum şi doctori în cele ale legilor purtau discuţii publice cu el, sperând cu multă siguranţă că vor putea dobândi o biruinţă uşoară. „Dar nu puteau să stea împotriva înţelepciunii şi Duhului cu care vorbea el”. Nu numai că el vorbea în puterea Duhului Sfânt, însă se vedea lămurit că era un cercetător al profeţiilor şi învăţat în toate cele ale legii. Cu iscusinţă, apăra adevărurile pe care le susţinea şi înfrângea cu totul pe potrivnicii lui. Cu el s-a împlinit făgăduinţa: „Ţineţi bine minte să nu gândiţi mai dinainte ce veţi răspunde; căci vă voi da o gură şi o înţelepciune, căreia nu-i vor putea răspunde, nici sta împotrivă toţi potrivnicii voştri” (Luca 21, 14.15).

Când preoţii şi mai marii au văzut puterea care însoţea predicarea lui Ştefan, s-au umplut de o ură amară. În loc să cedeze dovezii pe care el le-o înfăţişa, ei s-au hotărât să aducă la tăcere vocea sa, omorându-l. În diferite ocazii, ei au mituit autorităţile romane să nu intervină când iudeii îşi făcuseră singuri dreptate, judecând, condamnând şi executând pe întemniţaţi, potrivit cu obiceiul lor naţional. Vrăjmaşii lui Ştefan nu se îndoiau că puteau să folosească din nou aceeaşi cale fără nicio primejdie pentru ei. Astfel, ei s-au hotărât să-şi asume riscul consecinţelor şi astfel l-au prins pe Ştefan şi l-au dus înaintea Sinedriului, pentru a fi judecat.

Iudei învăţaţi din localităţi apropiate au fost convocaţi ca să combată argumentele întemniţatului. Saul din Tars era de faţă şi a avut un rol important în

combaterea lui Ştefan. El a folosit greutatea elocvenţei şi logica rabinilor, în cazul acesta, spre a-i convinge pe oameni că Ştefan predica învăţături înşelătoare şi primejdioase; dar, în Ştefan, el a întâlnit pe unul care avea o deplină înţelegere a planului lui Dumnezeu în răspândirea Evangheliei la alte neamuri.

Fiindcă preoţii şi mai marii nu puteau înfrânge înţelepciunea clară şi liniştită a lui Ştefan, s-au hotărât ca, prin el, să dea un exemplu; şi, în timp ce-şi satisfăceau ura lor răzbunătoare, voiau ca prin înfricare să oprească pe alţii de a primi credinţa lui. Au fost tocmiţi martori care să dea mărturie mincinoasă, cum că ei l-ar fi auzit rostind cuvinte hulitoare împotriva templului şi a Legii. „L-am auzit zicând", declarau ei, „că acest Iisus din Nazaret va dărâma locaşul acesta şi va schimba obiceiurile pe care ni le-a dat Moise".

Pe când Ştefan stătea faţă în faţă cu judecătorii săi, pentru a răspunde acuzaţiei de hulă, o lumină cerească a strălucit asupra chipului său şi „toţi cei ce şedeau în Sobor s-au uitat ţintă la Ştefan, şi faţa lui li s-a arătat ca o faţă de înger". Mulţi din cei care au privit această lumină au tremurat şi şi-au acoperit feţele, însă necredinţa şi prejudecata cerbicoasă a mai marilor nu s-a clătinat.

Când Ştefan a fost întrebat cu privire la adevărul vinei ce i se aducea, el şi-a început apărarea cu o voce clară şi pătrunzătoare, ce răsuna în întreaga sală a soborului. În cuvinte care au ţinut sala ca vrăjită, el a început să reamintească istoria poporului ales al lui Dumnezeu. El a dovedit o cunoaştere deplină a economiei iudaice, cum şi a interpretării ei spirituale, manifestate acum prin Hristos. El a repetat cuvintele lui Moise, care profetizau pe Mesia: „Domnul, Dumnezeul vostru, vă va ridica dintre fraţii voştri un proroc ca mine; de el să ascultaţi". El a arătat în mod lămurit credincioşia sa faţă

de Dumnezeu şi faţă de credinţa iudaică, în timp ce arăta că legea în care se încredeau iudeii pentru mântuire nu a fost în stare să scape pe Israel de idolatrie. El a legat pe Iisus de întreaga istorie a iudeilor. El s-a referit la clădirea templului lui Solomon, cum şi la cuvintele atât ale lui Solomon, cât şi ale lui Isaia: „Dar Cel Prea înalt nu locuieşte în locaşuri făcute de mâini omeneşti, cum zice proorocul: Cerul este scaunul Meu de domnie, şi pământul este aşternutul picioarelor Mele. Ce fel de casă îmi veţi zidi voi Mie, zice Domnul, sau care va fi locul Meu de odihnă? N-a făcut mâna Mea toate aceste lucruri?”

Când Ştefan a ajuns la acest punct, între oameni s-a produs un tumult. Când el a făcut legătura între Hristos şi profeţii, şi când a vorbit despre templu, preotul, pretinzând a fi copleşit de oroare, şi-a sfâşiat veşmintele. Pentru Ştefan, lucrul acesta era un semnal că în curând glasul lui va fi adus la tăcere pentru totdeauna. El a văzut împotrivirea cu care erau întâmpinate cuvintele lui şi şi-a dat seama că îşi rostea ultima sa mărturie. Deşi era în mijlocul predicării sale, totuşi a încheiat-o brusc.

Deodată, curmând firul istoriei pe care o desfăşurase şi întorcându-se spre judecătorii lui înfuriaţi, el a strigat: „Oameni tari la cerbice, netăiaţi împrejur cu inima şi cu urechile! Voi totdeauna vă împotriviţi Duhului Sfânt. Cum au făcut părinţii voştri, aşa faceţi şi voi. Pe care din proroci nu i-au prigonit părinţii voştri? Au omorât pe cei ce vesteau mai dinainte venirea Celui Neprihănit, pe care L-aţi vândut acum şi L-aţi omorât, voi care aţi primit Legea dată prin îngeri şi n-aţi păzit-o!”

La aceste cuvinte, preoţii şi mai marii şi-au ieşit din fire de mânie. Acţionând mai mult asemenea fiarelor de pradă decât ca fiinţe omeneşti, ei s-au năpustit asupra lui Ştefan, scrâşnind din dinţi. Pe faţa lor plină de cruzime, întemniţatul şi-a citit soarta, însă nu s-a clătinat. Pentru el,

teama de moarte dispăruse. Asupra lui, furia preoţilor şi mulţimea agitată nu exercitau niciun fel de groază. Scena dinaintea lui a dispărut. Lui i se deschiseseră porţile cerului şi, privind înăuntru, a văzut slava curţilor cereşti ale lui Dumnezeu şi pe Hristos, ca şi cum atunci S-ar fi ridicat de pe tron, stând gata să-l sprijine pe servul Său. În cuvinte triumfale, Ştefan a exclamat: „Iată, văd cerurile deschise şi pe Fiul omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu”.

În timp ce el a descris scena plină de slavă asupra căreia îi erau aţintiţi ochii, faptul acesta era mai mult decât puteau suporta prigonitorii lui. Astupându-şi urechile ca să nu mai audă cuvintele sale şi răcnind, aceştia s-au năpustit furioşi asupra lui şi „l-au târât afară din cetate”. „Şi aruncau cu pietre în Ştefan, care se ruga şi zicea: Doamne Iisuse, primeşte duhul meu! Apoi, a îngenuncheat şi a strigat cu glas tare: Doamne, nu le ţinea în seamă păcatul acesta! Şi, după aceste vorbe, a adormit”.

Nicio sentinţă legală nu fusese pronunţată în cazul lui Ştefan, însă autorităţile romane au fost mituite cu mari sume de bani pentru a nu mai face cercetări în această privinţă.

Martiriul lui Ştefan a făcut o adâncă impresie asupra tuturor celor care au fost martori ai acestei scene. Amintirea sigiliului lui Dumnezeu pe faţa sa, ca şi cuvintele lui, care au mişcat fiecare suflet al celor care le-au auzit, reveneau în mintea celor care fuseseră de faţă şi mărturiseau despre adevărul pe care el îl vestise. Moartea lui a fost o dureroasă încercare pentru biserică, dar ea a avut ca urmare conştientizarea lui Saul, care nu putea să şteargă din mintea sa credinţa şi neclintirea martirului, cum şi slava care se odihnea pe faţa sa. Cu ocazia judecării şi morţii lui Ştefan, Saul fusese plin de un zel nebun. După aceea, însă, convingerea sa tainică, că Ştefan fusese

onorat de Dumnezeu în timp ce oamenii îl batjocoreau, l-a făcut pe Saul să fie plin de mânie. Saul a continuat să-i prigonească pe credincioşii din biserica lui Dumnezeu, urmărindu-i cu înverşunare, prinzându-i prin casele lor şi dându-i pe mâna preoţilor şi mai marilor spre a fi închişi şi omorâţi. Zelul lui de a prigoni a adus groază în mijlocul creştinilor din Ierusalim. Autorităţile romane nu au depus niciun efort deosebit pentru a opri lucrarea crudă, ci, în ascuns, i-au ajutat pe iudei, pentru ca astfel să-i înduplece şi să le câştige simpatia.

După moartea lui Ştefan, Saul a fost ales ca membru al Sinedriului, avându-se în vedere contribuţia lui cu acea ocazie. Pentru o vreme, el a fost un puternic instrument în mâinile lui Satana spre a-şi împlini răzvrătirea sa împotriva Fiului lui Dumnezeu. Dar, în curând, acest neobosit prigonitor avea să fie folosit la clădirea bisericii pe care acum o dărâma. Cineva mai puternic decât Satana îl alesese pe Saul să ia locul lui Ştefan, pentru ca să predice şi să sufere pentru Numele Său şi să răspândească în lung şi în lat vestea cea bună a mântuirii prin sângele Său.

Secţiune 1.13 Cap. 11 – Evanghelia în Samaria

După moartea lui Ştefan, împotriva credincioşilor din Ierusalim s-a stârnit o prigoană atât de cumplită, încât ei „s-au împrăştiat prin părţile Iudeii şi ale Samariei”. Saul „făcea prăpăd în Biserică; intra prin case, lua cu sila pe bărbaţi şi pe femei, şi-i arunca în temniţă”. Despre râvna lui în această lucrare nemiloasă el vorbeşte astfel mai târziu: „Şi eu, ce-i drept, credeam că trebuie să fac multe lucruri împotriva Numelui lui Iisus din Nazaret, şi aşa am şi făcut în Ierusalim. Am aruncat în temniţă pe mulţi sfinţi” I-am pedepsit adesea în toate sinagogile şi îmi dădeam toată silinţa ca să-i fac să hulească. În pornirea mea nebună împotriva lor, îi prigoneam până şi în cetăţile străine”. Că nu numai Ştefan a suferit moartea se poate

vedea din însăşi cuvintele lui Saul: „Şi, când erau osândiţi la moarte, îmi dădeam şi eu votul împotriva lor” (Fapte26, 9 – 11).

În acest moment de primejdie, Nicodim a păşit înainte, mărturisindu-şi fără teamă credinţa sa în Mântuitorul răstignit. Nicodim era un membru al Sinedriului şi împreună cu alţii fusese mişcat de învăţătura lui Iisus. Fiind martor al lucrărilor minunate ale lui Hristos, în mintea lui s-a întipărit convingerea că acesta era Trimisul lui Dumnezeu. Prea mândru spre a recunoaşte pe faţă că era atras de învăţătorul Galilean, el a căutat să aibă cu Acesta o convorbire în ascuns. În această convorbire, Iisus îi descoperise planul mântuirii, cum şi misiunea Sa în lume; cu toate acestea, Nicodim ezitase. El a ascuns adevărul în inima sa şi, timp de trei ani, nu s-au văzut decât puţine roade. Dar, în timp ce Nicodim nu L-a recunoscut în mod deschis pe Hristos, totuşi, în sfatul Sinedriului, deseori el a nimicit planurile preoţilor de a-L distruge. Când, în cele din urmă, Hristos a fost înălţat pe cruce, Nicodim şi-a amintit de cuvintele pe care El i le spusese în timpul convorbirii din noaptea aceea, pe Muntele Măslinilor: „După cum a înălţat Moise şarpele în pustie, tot aşa trebuie să fie înălţat şi Fiul omului” (Ioan 3, 14); şi el a văzut în Iisus pe Mântuitorul lumii.

Împreună cu Iosif din Arimatea, Nicodim a suportat cheltuielile de îngropare a lui Iisus. Ucenicilor le fusese teamă să se declare pe faţă ca urmaşi ai lui Hristos, însă Nicodim şi Iosif le-au venit în ajutor plini de curaj. Ajutorul acestor bărbaţi bogaţi şi cu multă vază era foarte necesar în acel ceas întunecos. Ei au putut face pentru învăţătorul lor mort ce ar fi fost imposibil să facă ucenicii cei săraci; iar bogăţia şi influenţa lor i-a ocrotit, într-o mare măsură, de răutatea preoţilor şi a conducătorilor.

Acum, când iudeii căutau să nimicească tânăra

biserică, Nicodim s-a ridicat în apărarea ei. Fără a mai da pe faţă precauţie şi şovăială, el a încurajat credinţa ucenicilor şi a folosit averea sa, spre a sprijini biserica din Ierusalim şi înaintarea lucrării Evangheliei. Aceia care altă dată i-au dat cinste, acum îşi băteau joc de el şi-l prigoneau; el a devenit sărac în bunurile lumii acesteia; totuşi, nu a şovăit în apărarea credinţei sale.

Prigoana, care a venit asupra bisericii din Ierusalim, a avut ca urmare un mare avânt al lucrării Evangheliei. Vestirea Cuvântului în locul acesta fusese însoţită de succes şi era primejdia ca ucenicii să rămână aici prea mult timp, neglijând însărcinarea dată lor de Mântuitorul, de a merge în toată lumea. Uitând că puterea de a rezista răului este mai bine dobândită printr-o lucrare energică, ei au început să gândească cum că nu au o lucrare mai importantă de făcut decât aceea de a ocroti biserica din Ierusalim de atacurile vrăjmaşului. În loc să-i formeze pe noii convertiţi spre a duce Evanghelia la cei care nu o auziseră încă, ei erau în primejdie de a lua o atitudine care ar fi făcut ca toţi să fie mulţumiţi cu ceea ce fusese realizat până aici. Pentru a-i împrăştia pe reprezentanţii Săi în lung şi în lat, în locuri unde ei puteau lucra pentru alţii, Dumnezeu a îngăduit ca asupra lor să vină prigoana. Alungaţi din Ierusalim, ucenicii „mergeau din loc în loc şi propovăduiau Cuvântul”.

Printre cei cărora Mântuitorul le-a dat însărcinarea: „Duceţi-vă şi faceţi ucenici din toate neamurile” (Matei 28, 19), erau mulţi cu poziţii sociale umile – bărbaţi şi femei care au învăţat să-L iubească pe Domnul lor şi care erau hotărâţi să urmeze exemplul Lui de slujire neegoistă. Acestor oameni simpli, cât şi ucenicilor care fuseseră cu Mântuitorul în timpul lucrării Sale pământeşti, le fusese încredinţat un lucru preţios. Ei trebuia să ducă lumii vestea cea bună a mântuirii prin Hristos.

Când au fost împrăştiaţi de prigoană, ei au pornit plini de zel misionar. Ei erau conştienţi de răspunderea misiunii lor. Ei ştiau că ţin în mâinile lor pâinea vieţii pentru o lume flămândă; şi iubirea lui Hristos îi constrângea să împartă această pâine la toţi cei care aveau nevoie. Domnul a lucrat prin ei. Oriunde mergeau, mulţi bolnavi erau vindecaţi, iar săracilor li se predica Evanghelia.

Filip, unul dintre cei şapte diaconi, era printre cei împrăştiaţi din Ierusalim. El „s-a coborât în cetatea Samariei, şi le-a propovăduit pe Hristos. Noroadele luau aminte cu un gând la cele spuse de Filip, când au auzit şi au văzut semnele pe care le făcea. Căci din mulţi" ieşeau duhuri necurate, şi scoteau mari ţipete; mulţi slăbănogi şi şchiopi erau tămăduiţi. Şi a fost o mare bucurie în cetatea aceasta".

Solia lui Hristos adresată femeii samaritence, cu care El vorbise la fântâna lui Iacov, a adus roade. După ce a ascultat cuvintele Lui, femeia s-a dus la oamenii din cetate şi le-a spus: „Veniţi de vedeţi un om, care mi-a spus tot ce am făcut; nu cumva este acesta Hristosul?" Ei au mers cu ea, L-au ascultat pe Iisus şi au crezut în El. Doritori să audă mai mult, L-au rugat să mai rămână. Timp de două zile, El a rămas cu ei şi „mult mai mulţi au crezut în El din pricina cuvintelor Lui" (Ioan 4, 29.41).

Şi când ucenicii Lui au fost împrăştiaţi din Ierusalim, mulţi au găsit în Samaria un loc sigur. Samaritenii au primit cu bucurie pe aceşti soli ai Evangheliei şi credincioşii dintre iudei au strâns un bogat seceriş dintre aceia care fuseseră cândva cei mai înverşunaţi duşmani ai lor.

Lucrarea lui Filip în Samaria a fost caracterizată printr-un mare succes şi, fiind încurajat în felul acesta, el a cerul ajutor la Ierusalim. Apostolii au înţeles acum mult

mai pe deplin însemnătatea cuvintelor lui Hristos: „Îmi veţi fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria şi până la marginile pământului” (Fapte 1, 8).

Pe când Filip se afla încă în Samaria, el a fost îndrumat de un sol ceresc să se ducă „spre miazăzi, pe drumul care pogoară spre Ierusalim la Gaza” Filip s-a sculat şi a plecat”. El nu a pus la îndoială chemarea şi nici nu a ezitat să asculte; căci el învăţase lecţia supunerii faţă de voinţa lui Dumnezeu.

„Şi iată că un Etiopian, un famen cu mare putere la împărăteasa Candace a etiopienilor şi îngrijitorul tuturor vistieriilor ei, venit la Ierusalim ca să se închine, se întorcea de acolo şi şedea în carul lui şi citea pe prorocul Isaia”. Etiopianul acesta era un bărbat cu o bună poziţie socială şi cu o mare influenţă. Dumnezeu a văzut că atunci când va fi convertit, el va da şi altora lumina pe care a primit-o şi va exercita o puternică influenţă în favoarea Evangheliei. Îngerii lui Dumnezeu îl însoţeau pe acest căutător al luminii şi el a fost atras spre Mântuitorul. Prin lucrarea Duhului Sfânt, Domnul l-a pus în legătură cu cineva care putea să-l conducă la lumină.

Filip a fost îndemnat să se ducă spre etiopian şi să-i lămurească profeţia pe care el o citea. „Du-te”, a spus Duhul, „şi ajunge carul acesta!” Când Filip s-a apropiat de car, el l-a întrebat pe famen: „Înţelegi tu ce citeşti? Şi famenul a răspuns: „Cum aş putea să înţeleg, dacă nu mă va călăuzi cineva? Şi l-a rugat pe Filip să se suie în car şi să şadă împreună cu el”. Textul biblic pe care îl citea era profeţia lui Isaia cu privire la Hristos: „El a fost dus ca o oaie la tăiere; şi ca un miel fără glas înaintea celui ce-l tund, aşa nu şi-a deschis gura; în smerenia Lui, judecata I-a fost luată. Şi cine va zugrăvi pe cei din timpul Lui? Căci viaţa I-a fost luată de pe pământ”.

„Despre cine vorbeşte prorocul astfel?” a întrebat

famenul. „Despre sine sau despre vreun altul?” Atunci, Filip i-a prezentat marele adevăr al mântuirii. Începând de la acel loc din Scriptură, „i-a propovăduit pe Iisus”.

Inima acestui bărbat a fost umplută de interes în timp ce i se explicau Scripturile şi, când ucenicul a terminat, el a fost gata să primească lumina ce i se arătase. El nu a făcut din înalta sa poziţie socială o scuză de a nu primi Evanghelia. „Pe când îşi urmau drumul, au dat peste o apă. Şi famenul a zis: Uite apă; ce mă împiedică să fiu botezat? Filip a zis: dacă crezi din toată inima, se poate. Famenul a răspuns: Cred că Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu. A poruncit să stea carul, s-au pogorât amândoi în apă şi Filip l-a botezat pe famen”.

„Când au ieşit afară din apă, Duhul Domnului l-a răpit pe Filip, şi famenul nu l-a mai văzut. În timp ce famenul îşi vedea de drum, plin de bucurie, Filip se afla la Azot, de unde s-a dus până la Cezarea. Şi propovăduia Evanghelia în toate cetăţile prin care trecea”.

Etiopianul acesta reprezintă o mare clasă de oameni care au nevoie să fie învăţaţi de misionari ca Filip – oameni care vor asculta de glasul lui Dumnezeu şi vor merge acolo unde El îi trimite. Sunt mulţi aceia care, citind Scripturile, nu pot înţelege adevărata lor însemnătate. Pretutindeni în lume, bărbaţi şi femei privesc cu încordare spre cer. Rugăciuni, lacrimi şi cereri se ridică din sufletele doritoare după lumină, har şi Duhul Sfânt. Mulţi se găsesc pe pragul împărăţiei, aşteptând doar să fie luaţi înăuntru.

Un înger l-a călăuzit pe Filip la acela care căuta lumina şi care era gata să primească Evanghelia; şi astăzi îngeri vor conduce paşii acelor lucrători care vor îngădui Duhului Sfânt să le sfinţească limba, să le cureţe şi să le înnobileze inima. Îngerul trimis la Filip ar fi putut face singur lucrarea pentru etiopian, dar nu acesta este modul lui Dumnezeu de a lucra. Planul Său este acela ca oamenii

să lucreze pentru semenii lor.

De însărcinarea dată primilor ucenici s-au împărtăşit credincioşii din toate veacurile. Oricine a primit Evanghelia i s-a încredinţat şi adevărul sacru spre a-l răspândi în lume. Cei ce formează poporul credincios al lui Dumnezeu au fost totdeauna misionari plini de râvnă, consacrându-şi forţele pentru onoarea Numelui Său şi folosindu-şi înţelepţeşte talentele în slujba Lui.

Lucrarea neegoistă a creştinilor din trecut trebuie să ne fie nouă pildă şi inspiraţie. Membrii bisericii lui Dumnezeu trebuie să fie plini de râvnă pentru lucruri bune, lipsiţi de ambiţii lumeşti şi să calce pe urmele Aceluia care mergea din loc în loc, făcând bine. Cu inimi pline de simpatie şi împreună simţire, ei trebuie să lucreze pentru cei care au nevoie de ajutor, făcând cunoscut păcătoşilor iubirea Mântuitorului. O asemenea lucrare cere sforţări neobosite, dar aduce o răsplată bogată. Cei care se angajează în această lucrare cu inimi sincere vor vedea suflete câştigate la Mântuitorul; căci influenţei care însoţeşte practica aducerii la îndeplinire a însărcinării divine nu-i poate rezista nimeni.

Nu numai asupra predicatorilor consacraţi stă răspunderea de a merge şi a împlini această însărcinare. Oricine a primit pe Hristos este chemat să lucreze pentru mântuirea semenilor săi. „Şi Duhul şi Mireasa zic: Vino! Şi cine aude să zică: Vino!” (Apoc. 22, 17). Însărcinarea de a da glas acestei invitaţii cuprinde întreaga biserică. Fiecare ins care a primit invitaţia trebuie să facă să răsune ecoul soliei prin dealuri şi văi, zicând: „Vino!”

Este o greşeală fatală să-şi închipuie cineva că lucrarea de salvare a sufletelor depinde numai de predicatori. Credinciosul umil şi consacrat, asupra căruia Stăpânul viei a pus o sarcină pentru suflete, trebuie să fie încurajat de aceia asupra cărora Domnul a aşezat

răspunderi mai mari. Cei care sunt conducători în biserica lui Dumnezeu trebuie să-şi dea seama că însărcinarea Mântuitorului este dată tuturor celor care cred în Numele Său. Dumnezeu va trimite în via Sa pe mulţi care nu au fost consacraţi în lucrare prin punerea mâinilor.

Sute, ba mii, care au auzit solia mântuirii, lenevesc încă fără de lucru în piaţă, în loc să fie angajaţi în vreo ramură a lucrării active. Acestora, Hristos le spune: „De ce staţi aici toată ziua fără lucru?" Şi El adaugă: „Duceţi-vă şi voi în via Mea" (Mat. 20, 6.7). De ce oare mulţi nu răspund încă chemării? Fiindcă se socotesc scuzaţi din moment ce nu stau la amvon? Unii ca aceştia ar trebui să înţeleagă faptul că este o mare lucrare de făcut în afara amvonului de către miile de membri laici consacraţi.

Multă vreme a aşteptat Dumnezeu ca spiritul de slujire să pună stăpânire pe întreaga biserică, astfel încât fiecare ins să lucreze pentru El potrivit destoiniciei sale. Când membrii bisericii lui Dumnezeu îşi vor face lucrarea hotărâtă lor în câmpurile ce au atâta nevoie, atât în preajma lor, cât şi mai departe, împlinind însărcinarea Evangheliei, atunci lumea întreagă va fi în curând avertizată şi Domnul Iisus va reveni pe acest pământ cu putere şi slavă mare. „Evanghelia aceasta a Împărăţiei va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârşitul" (Mat. 24, 14).

Secţiune 1.14 Cap. 12 – Din prigonitor, ucenic

Proeminent printre conducătorii iudei şi cel care a fost pe deplin trezit, ca urmare a succesului ce însoţea vestirea Evangheliei, a fost Saul din Tars. Cetăţean roman prin naştere, Saul era totuşi iudeu, ca obârşie; el fusese educat la Ierusalim de cel mai înţelept dintre rabini. „Din neamul lui Israel, din seminţia lui Beniamin", Saul era „Evreu din Evrei; în ce priveşte Legea, Fariseu; în ce priveşte râvna, prigonitor al Bisericii; cu privire la

neprihănirea pe care o dă Legea, fără prihană" (Filip. 3, 5.6). El era socotit de rabini ca un tânăr foarte promiţător, şi mari speranţe se puneau în el, ca un destoinic şi zelos apărător al vechii credinţe. Numirea lui ca membru al Sinedriului l-a aşezat într-o poziţie ce-i conferea putere.

Saul avusese o parte importantă în judecarea şi osândirea lui Ştefan, iar izbitoarele dovezi ale prezenţei lui Dumnezeu lângă martir l-au făcut pe Saul să se îndoiască de dreptatea cauzei pe care o susţinuse împotriva urmaşilor lui Iisus. Mintea îi era profund frământată. În nedumerirea sa, el a cerut sfat de la aceia în a căror înţelepciune şi judecată avea deplină încredere. Argumentele preoţilor şi ale mai marilor l-au convins, în cele din urmă, că Ştefan era un hulitor de Dumnezeu şi că Hristos, pe care ucenicul martir îl predicase, era un înşelător, iar că aceia care se găseau în slujbele sfinte trebuia să aibă dreptate.

Nu fără lupte sufleteşti grele a ajuns Saul la această concluzie. Dar, în cele din urmă, educaţia şi prejudecăţile sale, respectul pe care-l avea faţă de foştii lui învăţători, cum şi mândria şi dorinţa de popularitate l-au determinat să se răzvrătească împotriva glasului conştiinţei şi a harului lui Dumnezeu. Şi, hotărând în mod categoric că preoţii şi cărturarii aveau dreptate, Saul a devenit foarte crunt în împotrivirea sa faţă de învăţăturile răspândite de ucenicii lui Iisus. Activitatea lui de a face ca bărbaţi şi femei sfinte să fie târâţi înaintea tribunalelor, unde unii erau osândiţi la închisoare, iar alţii chiar la moarte numai din cauza credinţei lor în Iisus, a adus tristeţe şi întuneric asupra bisericii de-abia organizate, ceea ce a făcut ca mulţi să caute scăparea fugind.

Cei care fugiseră din Ierusalim din pricina prigoanei „mergeau din loc în loc şi propovăduiau Cuvântul" (Fapte 8, 4). Printre cetăţile în care aceştia au mers era şi

Damasc, unde noua credinţă a câştigat mulţi adepţi.

Preoţii şi mai marii speraseră că, prin eforturi stăruitoare şi aspră prigoană, erezia putea fi înăbuşită. Acum ei şi-au dat seama că şi în alte locuri trebuia să ia aceleaşi măsuri hotărâte pe care le luaseră în Ierusalim împotriva noii învăţături. Pentru lucrarea deosebită pe care ei doreau să o facă în Damasc, Saul şi-a oferit serviciile. Suflând „ameninţarea şi uciderea împotriva ucenicilor Domnului”, Saul „s-a dus la marele preot şi i-a cerut scrisori către sinagogile din Damasc, ca, dacă va găsi pe unii umblând pe calea credinţei, atât bărbaţi, cât şi femei, să-i aducă legaţi la Ierusalim”. Astfel, „cu putere şi învoire de la preoţii cei mai de seamă” (Fapte 26, 12), Saul din Tars, în tăria şi puterea omenească şi arzând de un zel nesfânt, a pornit în acea memorabilă călătorie ale cărei întâmplări neobişnuite aveau să schimbe tot cursul vieţii lui.

În ultima zi a călătoriei, „pe la amiază”, în timp ce călătorii obosiţi se apropiau de Damasc, deodată li s-au înfăţişat înaintea ochilor întinse ogoare fertile, grădini frumoase şi livezi roditoare, udate de ape răcoroase ce veneau din munţii înconjurători. După o călătorie lungă prin pustiuri singuratice, asemenea scene erau cu adevărat înviorătoare. În timp ce Saul împreună cu însoţitorii lui priveau cu admiraţie asupra câmpiei roditoare şi a frumoasei cetăţi din vale, „deodată”, aşa cum avea să declare el mai târziu, a strălucit „împrejurul meu şi împrejurul tovarăşilor mei o lumină din cer, a cărei strălucire întrecea pe a soarelui” (Fapte 26, 13), prea glorioasă spre a putea fi suportată de ochii muritori. Orbit şi zăpăcit, Saul a căzut în genunchi la pământ.

În timp ce lumina continua să strălucească în jurul lor, Saul a auzit „un glas, care-i zicea în limba evreiască: „(Fapte 26, 14) „Saule, Saule, pentru ce Mă prigoneşti?

Cine eşti Tu Doamne? a răspuns el. Şi Domnul a zis: Eu sunt Iisus, pe care-L prigoneşti. şi-ar fi greu să arunci înapoi cu piciorul într-un ţepuş”.

Plini de teamă şi aproape orbiţi de intensitatea luminii, tovarăşii lui Saul au auzit un glas, dar n-au văzut niciun om. Dar Saul a înţeles cuvintele ce fuseseră rostite; şi lui i s-a descoperit lămurit Acela care vorbise – chiar Fiul lui Dumnezeu. În Fiinţa strălucitoare care stătea înaintea lui, el a văzut pe Cel răstignit. Asupra sufletului acestui iudeu înspăimântat, imaginea feţei Mântuitorului s-a întipărit pentru totdeauna. Cuvintele rostite i-au răscolit inima cu o putere înspăimântătoare. În cămările întunecate ale minţii sale, s-a revărsat un potop de lumină, dezvăluind neştiinţa şi greşeala vieţii sale de mai înainte, cum şi nevoia pe care o avea acum de iluminarea Duhului Sfânt.

Saul a văzut acum că, prigonind pe urmaşii lui Iisus, el săvârşea, de fapt, lucrarea lui Satana. El a văzut că convingerile sale despre dreptate şi despre obligaţiile sale se întemeiau, în mare măsură, pe încrederea pe care o acordase preoţilor şi mai marilor. El îi crezuse atunci când ei i-au spus că povestea învierii nu era decât o născocire iscusită a ucenicilor. Acum, când Iisus însuşii. Se descoperise, Saul era convins de adevărurile susţinerilor ucenicilor.

În acel ceas de iluminare cerească, mintea lui Saul a lucrat cu o uimitoare rapiditate. Scrierile profetice ale Sfintelor Scripturi au fost deschise înţelegerii sale. El a văzut că lepădarea lui Iisus de către iudei, răstignirea, Învierea şi Înălţarea Sa fuseseră profetizate de către profeţi şi dovedeau că El este Mesia Cel făgăduit. Predica lui Ştefan, rostită de el în timpul martiriului său, a revenit cu putere în mintea lui Saul şi el a înţeles că martirul văzuse într-adevăr „slava lui Dumnezeu” atunci când el a

zis: „Iată, văd cerurile deschise şi pe Fiul omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu” (Fapte 7, 55.56). Preoţii declaraseră aceste cuvinte ca fiind o hulire la adresa lui Dumnezeu, însă acum Saul ştia că ele erau adevărate.

Ce descoperire erau toate acestea pentru prigonitor! Acum Saul ştia cu siguranţă că Mesia Cel făgăduit venise pe acest pământ, ca Iisus din Nazaret, şi că El fusese lepădat şi răstignit de aceia pe care venise să-i mântuiască. El ştia, de asemenea, că Mântuitorul înviase biruitor din mormânt şi că Se înălţase la cer. În clipa aceea, de descoperire dumnezeiască, Saul şi-a reamintit cu groază că Ştefan, care mărturisise despre un Mângâietor răstignit şi înviat, fusese sacrificat cu consimţământul său şi că, mai târziu, prin mijlocirea lui, mulţi alţi demni urmaşi ai lui Iisus fuseseră daţi morţii printr-o prigoană plină de cruzime.

Mântuitorul îi vorbise lui Saul prin Ştefan, a cărui limpede judecată nu a putut fi răsturnată. Învăţatul iudeu văzuse pe faţa martirului reflectându-se lumina slavei lui Hristos; faţa lui era „ca o faţă de înger” (Fapte 6, 15). El fusese martor al spiritului îndurător pe care Ştefan îl dovedise faţă de vrăjmaşii lui şi pe care îi iertase. El văzuse, de asemenea, puterea morală şi resemnarea bucuroasă a multora pe care el îi făcuse să sufere chinuri şi dureri. El văzuse pe unii dându-şi cu bucurie viaţa pentru credinţa lor.

Toate aceste lucruri au vorbit cu putere lui Saul şi deseori au dat minţii lui o convingere aproape covârşitoare că Iisus era Mesia Cel făgăduit. În asemenea situaţii, el se luptase nopţi întregi împotriva acestei convingeri şi totdeauna terminase lupta mărturisindu-şi credinţa că Iisus nu era Mesia şi că urmaşii Lui erau nişte fanatici amăgiţi.

De data aceasta, Hristos îi vorbise lui Saul direct cu

glasul Său, zicând: „Saule, Saule, pentru ce Mă prigoneşti?” Şi la întrebarea: „Cine eşti Tu, Doamne?” a răspuns aceeaşi voce: „Eu sunt Iisus, pe care-L prigoneşti”. Aici, Hristos. Se identifică pe Sine cu credincioşii Săi. Prigonind pe urmaşii lui Iisus, Saul lovise direct în Domnul cerului. Învinuindu-i pe nedrept şi mărturisind împotriva lor, el învinuise pe nedrept şi mărturisise împotriva Mântuitorului lumii.

În mintea lui Saul, nu mai era nicio îndoială că Acela care îi vorbea era Iisus din Nazaret, Mesia Cel mult aşteptat, Mângâietorul şi Răscumpărătorul lui Israel. „Tremurând şi plin de frică”, el a întrebat: „Doamne, ce vrei să fac?” „Scoală-te”, i-a zis Domnul, „intră în cetate şi ţi se va spune ce trebuie să faci”.

Când slava strălucitoare s-a retras şi Saul s-a ridicat de la pământ, el a constatat că era cu totul lipsit de vedere. Strălucirea slavei lui Hristos fusese prea puternică pentru ochii lui muritori; şi atunci când ea a dispărut, asupra ochilor lui s-a aşezat întunericul nopţii. El a crezut că această orbire era o pedeapsă de la Dumnezeu pentru cruda lui prigonire a urmaşilor lui Iisus. Într-un întuneric grozav, el a bâjbâit în jurul său şi tovarăşii lui, încremeniţi şi plini de teamă, „l-au luat de mâini şi l-au dus în Damasc”.

În dimineaţa acelei zile pline de întâmplări, Saul se apropiase de Damasc, având simţământul mulţumirii de sine din pricina încrederii pe care mai marii preoţilor o aveau în el. Lui i se încredinţase răspunderi grele. El fusese însărcinat să susţină interesele religiei iudaice prin stăvilirea, dacă era cu putinţă, a răspândirii noii credinţe în Damasc. El era hotărât ca misiunea sa să fie încununată de succes şi privea cu ardoare înainte spre experienţele pe care le aştepta şi care îi stăteau în faţă.

Dar cât de deosebită, faţă de aşteptările sale, era

intrarea lui în cetate! Lovit cu orbire, neputincios, frământat de remuşcări, neştiind ce altă pedeapsă îl mai aştepta, el a căutat casa ucenicului Iuda, unde, în singurătate, a avut ocazie să cugete destul şi să se roage.

Timp de trei zile, Saul „n-a văzut şi n-a mâncat, nici n-a băut nimic”. Aceste zile de agonie sufletească au fost pentru el ca nişte ani. Din nou şi din nou, el şi-a amintit cu durere sufletească de partea pe care o avusese în martiriul lui Ştefan. Cu groază, el a cugetat la vina de a fi îngăduit să fie stăpânit de răutatea şi prejudecata preoţilor şi a mai marilor, chiar şi atunci când faţa lui Ştefan fusese luminată de strălucirea cerului. Cu sufletul întristat şi zdrobit, el şi-a amintit de multele ocazii în care îşi închisese ochii şi urechile faţă de cele mai izbitoare dovezi şi că, neînduplecat, a continuat prigonirea credincioşilor lui Iisus din Nazaret.

Aceste zile de profundă cercetare de sine şi umilire a inimii au fost petrecute într-o deplină singurătate. Credincioşii, fiind avertizaţi despre planul cu care venise Saul în Damasc, se temeau ca nu cumva el să se prefacă pentru a-i putea înşela cu mai multă îndemânare; şi de aceea se ţineau deoparte de el, refuzând să-i arate simpatie. El nu dorea să apeleze la iudeii neconvertiţi, cu care plănuise să se unească în prigonirea credincioşilor; căci el ştia că ei nici n-ar fi vrut să audă istorisirea lui. În felul acesta, el părea să fie lipsit de orice simpatie omenească. Singura lui nădejde după un ajutor era numai într-un Dumnezeu îndurător şi către El striga Saul cu inima zdrobită.

În timpul lungilor ore cât Saul rămăsese singur cu Dumnezeu, el şi-a amintit multe din pasajele Bibliei cu privire la prima venire a lui Hristos. A extras profeţiile cu multă grijă şi cu o memorie ascuţită de convingerea care pusese stăpânire pe mintea sa. Cugetând asupra

înţelesului acestor profeţii, Saul era uimit de orbirea şi înţelegerea sa de mai înainte, cum şi de orbirea iudeilor în general, care dusese la lepădarea lui Iisus, ca Mesia Cel făgăduit. Acum, toate i se păreau clare minţii sale iluminate. El ştia că prejudecata şi necredinţa sa de mai înainte i-au întunecat priceperea spirituală şi l-au împiedicat să vadă în Iisus din Nazaret pe Mesia Cel profetizat.

Predându-se cu totul puterii convingătoare a Duhului Sfânt, Saul a văzut greşelile vieţii sale şi a recunoscut cât de cuprinzătoare erau cerinţele Legii lui Dumnezeu. El, care fusese un Fariseu mândru, încrezător că era îndreptăţit prin propriile sale fapte bune, acum se pleacă înaintea lui Dumnezeu în umilinţa şi simplitatea unui copilaş, mărturisindu-şi propria sa nevrednicie, rugându-se pentru meritele unui Mântuitor răstignit şi înălţat. Saul dorea să ajungă în deplină armonie şi comuniune cu Tatăl şi cu Fiul; şi, în dorinţa lui fierbinte după iertare şi primire, el a înălţat la tronul milei rugăciuni arzătoare.

Rugăciunile Fariseului pocăit nu au fost în zadar. Gândurile şi simţămintele cele mai profunde ale inimii sale au fost transformate prin harul dumnezeiesc şi însuşirile lui nobile au fost aduse în armonie cu planurile veşnice ale lui Dumnezeu. Hristos şi neprihănirea Lui au devenit pentru Saul de mai mare preţ decât lumea întreagă.

Convertirea lui Saul este o dovadă izbitoare despre puterea minunată a Duhului Sfânt de a-i convinge pe oameni de păcat. El crezuse în adevăr că Iisus din Nazaret nesocotise Legea lui Dumnezeu şi că învăţase pe ucenicii Lui să o socotească fără valoare. Dar, după convertirea sa, Saul a recunoscut în Iisus pe Acela care a venit în lume tocmai pentru apărarea Legii Tatălui Său. El era convins că Iisus. Se afla la temelia întregului sistem iudaic al jertfelor. El a văzut că la cruce tipul s-a întâlnit cu antitipul şi că

Iisus împlinise profeţiile Vechiului Testament cu privire la Răscumpărătorul lui Israel.

În raportul cu privire la convertirea lui Saul, ne sunt date principii importante pe care trebuie să le avem mereu în minte. Saul a fost adus direct în prezenţa lui Hristos. El era acela pe care Hristos dorea să-l folosească pentru o lucrare foarte însemnată, acela care avea să fie pentru El „un vas ales”; totuşi, Domnul nu i-a spus dintr-odată despre lucrarea ce-i fusese hotărâtă. El l-a oprit din umblarea lui şi l-a convins de păcat; dar, când Saul a întrebat: „Doamne, ce vrei să fac?”, Mântuitorul a pus pe nedumeritul iudeu în legătură cu biserica Sa, pentru ca acolo să afle despre voinţa lui Dumnezeu faţă de el.

Lumina cea minunată, care a luminat întunecimea lui Saul, era lucrarea Domnului; dar mai era, de asemenea, o lucrare ce urma să fie făcută pentru el de către ucenici. Hristos săvârşise lucrarea de descoperire şi convingere; şi acum cel pocăit se găsea în situaţia de a învăţa de la aceia pe care Dumnezeu îi rânduise a învăţa adevărul Său.

Pe când Saul stătea singur în casa lui Iuda, continuând să înalţe rugăciuni şi cereri, Domnul S-a arătat în viziune unui ucenic din Damasc, „numit Anania”, şi i-a spus că Saul din Tars se ruga şi avea nevoie de ajutor. „Scoală-te, du-te pe uliţa care se cheamă Dreaptă”, a spus solul ceresc, „şi caută în casa lui Iuda pe unul zis Saul, un om din Tars. Căci, iată, el se roagă; şi a văzut în vedenie pe un om, numit Anania, intrând la el, şi punându-şi mâinile peste el, ca să-şi capete iarăşi vederea”.

Lui Anania cu greu i-a venit să pună temei pe cuvintele îngerului; căci rapoartele despre cruda prigonire a sfinţilor din Ierusalim dusă de Saul se răspândise în lung şi în lat. El a îndrăznit să protesteze: „Doamne, am auzit de la mulţi despre toate relele pe care le-a făcut omul acesta sfinţilor Tăi în Ierusalim, ba şi aici are puteri din partea

preoţilor celor mai de seamă, ca să lege pe toţi care cheamă Numele Tău”. Însă porunca era hotărâtă: „Du-te, căci el este un vas pe care l-am ales ca să ducă Numele Meu înaintea Neamurilor, înaintea împăraţilor şi înaintea fiilor lui Israel”.

Ascultător îndrumării îngerului, Anania a căutat pe bărbatul care până de curând suflase ameninţare împotriva tuturor celor care credeau în numele lui Iisus; şi, punându-şi mâinile pe capul suferindului pocăit, el a zis: „Frate Saule, Domnul Iisus, care ţi S-a arătat pe drumul pe care veneai, m-a trimis ca să capeţi vederea şi să te umpli de Duhul Sfânt”.

„Chiar în clipa aceea, au căzut de pe ochii lui un fel de solzi; şi el şi-a căpătat iarăşi vederea. Apoi s-a sculat şi a fost botezat”.

În felul acesta, Iisus a consfinţit autoritatea bisericii Sale organizate şi a pus pe Saul în legătură cu instrumentul numit de El pe pământ. Hristos are acum o biserică, ca reprezentant al Său pe pământ, şi ei îi revine lucrarea de a îndruma pe păcătosul pocăit pe calea vieţii.

Mulţi nutresc ideea că ei datoresc numai lui Hristos lumina şi experienţa pe care o au, independent de urmaşii Săi recunoscuţi de pe pământ. Iisus este Prietenul păcătoşilor şi inima Lui este mişcată de durerile lor. El are toată puterea atât în cer, cât şi pe pământ; însă El îndrumă pe păcătoşi la biserică, pe care El a făcut-o un canal de lumină pentru lume.

Când în mijlocul oarbei lui rătăciri şi prejudecăţi Saul a primit o descoperire a lui Hristos, pe care îl prigonea el, a fost adus în directă legătură cu biserica, care este lumina lumii. În cazul acesta, Anania reprezenta pe Hristos şi, de asemenea, reprezenta pe slujitorii lui Hristos de pe pământ, care sunt aleşi a lucra pentru El. În locul lui Hristos, Anania a atins ochii lui Saul pentru ca el să

primească vederea. În locul lui Hristos, el şi-a aşezat mâinile asupra lui şi, rugându-se în numele lui Hristos, Saul a primit Duhul Sfânt. Toate acestea sunt făcute în numele şi prin autoritatea lui Hristos. Hristos este izvorul, iar biserica este canalul de comunicare.

Secţiune 1.15 Cap. 13 – Zile de pregătire

După botezul său, Pavel a încetat postul şi „a rămas câteva zile cu ucenicii, care erau în Damasc. Şi, îndată, el a început să propovăduiască în sinagogi că Iisus este Fiul lui Dumnezeu”. Cu multă îndrăzneală el vestea pe Iisus din Nazaret ca fiind îndelung aşteptatul Mesia, care „a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; „a fost îngropat şi a înviat a treia zi”, după cum a fost văzut de cei doisprezece şi de alţii. „După ei toţi”, a adăugat Pavel, „ca unei stârpituri, mi S-a arătat şi mie” (1 Cor.15, 3.4.8). Argumentele lui din profeţie erau aşa de convingătoare şi străduinţele lui erau aşa de vădit însoţite de puterea lui Dumnezeu, încât iudeii erau daţi de ruşine şi făcuţi neînstare să-i răspundă.

Veştile despre convertirea lui Pavel au ajuns la urechile iudeilor ca o mare surpriză. El, care plecase la Damasc „cu putere şi învoire de la preoţii cei mai de seamă” (Fapte 26, 12), spre a găsi şi a urmări pe credincioşi, predica acum Evanghelia unui Mântuitor răstignit şi înălţat, întărind mâinile acelora care erau deja ucenicii ei şi aducând neîncetat noi convertiţi la credinţa căreia i se împotrivise atât de crunt.

Mai înainte, Pavel fusese cunoscut ca un zelos apărător al religiei iudaice şi un neobosit prigonitor al urmaşilor lui Iisus. Curajos, independent şi stăruitor, talentele şi educaţia lui l-ar fi făcut destoinic să slujească aproape în orice ramură de activitate. El putea judeca cu o extraordinară limpezime şi, prin sarcasmul său usturător, putea să aşeze pe potrivnicul său într-o lumină de

neinvidiat. Iar acum, iudeii vedeau pe acest tânăr neobişnuit de promiţător, unit cu aceia pe care mai înainte el îi prigonea, predicând fără teamă în numele lui Iisus.

Uciderea unui general în luptă înseamnă o pierdere pentru armata lui, însă moartea sa nu dă puteri noi duşmanului. Dar, când un bărbat de vază se alătură forţelor potrivnice, nu numai că se pierd serviciile lui, dar cei cărora se alătură dobândesc un categoric avantaj. Saul din Tars, în drumul său spre Damasc, ar fi putut să fie foarte uşor lovit de moarte de Domnul şi astfel puterea prigonitoare ar fi fost foarte mult slăbită. Dar, în providenţa Sa, Dumnezeu nu numai că a cruţat viaţa lui Saul, ci l-a şi convertit, în felul acesta transferând un luptător de frunte din tabăra vrăjmaşului în aceea a lui Hristos. Vorbitor elocvent şi critic aspru, Pavel, cu o fire hotărâtă şi un curaj cutezător, avea tocmai acele însuşiri de care era nevoie în prima biserică.

Când Pavel predica pe Hristos în Damasc, toţi aceia care îl auzeau rămâneau încremeniţi şi ziceau: „Nu este el acela care făcea prăpăd în Ierusalim, printre cei ce chemau Numele acesta? Şi n-a venit el aici ca să-i aducă legaţi înaintea preoţilor celor mai de seamă?” Pavel declara că schimbarea credinţei sale nu fusese determinată de un impuls sau de fanatism, ci el ajunsese la aceasta printr-o dovadă covârşitoare. În felul lui de prezentare a Evangheliei, el a căutat să lămurească profeţiile cu privire la prima venire a lui Hristos. El a arătat, în mod convingător, că aceste profeţii se împliniseră întocmai în Iisus din Nazaret. Temelia credinţei lui erau cuvântul cel sigur al profeţiei.

În timp ce Pavel continua să îndemne pe înmărmuriţii săi ascultători „să se pocăiască şi să se întoarcă la Dumnezeu” (Fapte 26, 20), el „se întărea din ce în ce mai mult şi făcea de ruşine pe iudeii care locuiau în Damasc,

dovedind că Iisus este Hristosul”. Însă mulţi şi-au împietrit inimile, refuzând să răspundă soliei sale şi în curând uimirea lor cu privire la convertirea lui s-a schimbat într-o ură neîmpăcată, asemenea aceleia pe care o arătaseră faţă de Iisus.

Împotrivirea a devenit atât de înverşunată, încât nu i s-a mai îngăduit lui Pavel să-şi continue lucrarea în Damasc. Un sol ceresc îl îndemnă să plece pentru o vreme; şi el s-a dus „în Arabia” (Gal. 1, 17), unde a găsit un loc retras şi în siguranţă.

Aici, în singurătatea deşertului, Pavel a avut din belşug ocazia să studieze şi să mediteze în linişte. În tihnă, el şi-a revizuit experienţele sale din trecut şi a făcut o temeinică lucrare de pocăinţă. EI L-a căutat pe Dumnezeu cu toată inima sa, neodihnindu-se până ce n-a ştiut cu certitudine că pocăinţa lui a fost primită şi păcatul său iertat. El tânjea după asigurarea că Iisus avea să fie cu el în lucrarea sa viitoare. El şi-a golit sufletul de prejudecăţile şi tradiţiile care până aici îi modelaseră viaţa şi a primit învăţătură de la Izvorul adevărului. Iisus i-a vorbit şi l-a întărit în credinţă, revărsând asupra lui o bogată măsură de înţelepciune şi har.

Când mintea omului este adusă în comuniune cu mintea lui Dumnezeu, cel mărginit cu Cel Nemărginit, efectul asupra corpului, minţii şi sufletului este mai presus de orice posibilitate de preţuire. Într-o asemenea comuniune se găseşte cea mai înaltă educaţie. Aceasta este metoda lui Dumnezeu de dezvoltare. „Împrieteneşte-te dar cu Dumnezeu” (Iov 22, 21) este solia Sa către omenire.

Solemna însărcinare, ce a fost dată lui Pavel cu ocazia convorbirii lui cu Anania, apăsa cu crescândă greutate asupra inimii sale, când, ca răspuns la cuvintele: „Frate Saule, capătă-ţi din nou vederea!”, Pavel a privit

pentru prima dată faţa acestui cucernic bărbat, Anania. Sub inspiraţia Duhului Sfânt, el i-a zis: „Dumnezeul părinţilor noştri te-a ales să cunoşti voia Lui, să vezi pe cel neprihănit şi să auzi cuvinte din gura Lui; căci Îi vei fi martor faţă de toţi oamenii, pentru lucrurile pe care le-ai văzut şi auzit. Şi acum, ce zăboveşti? Scoală-te, primeşte botezul, şi fii spălat de păcatele tale, chemând Numele Domnului” (Fapte 22, 13 – 16).

Cuvintele acestea erau în armonie cu declaraţia lui Iisus, care, atunci când l-a oprit pe Saul în drumul său spre Damasc, a spus: „M-am arătat ţie, ca să te pun slujitor şi martor atât al lucrurilor pe care le-ai văzut, cât şi al lucrurilor pe care Mă vei vedea făcându-le. Te-am ales din mijlocul norodului acestuia şi din mijlocul Neamurilor, la care te trimit, ca să le deschizi ochii să se întoarcă de la întuneric la lumină şi de sub puterea Satanei la Dumnezeu; şi să primească, prin credinţa în Mine, iertare de păcate şi moştenirea împreună cu cei sfinţiţi” (Fapte 26, 16 – 18).

Meditând tot mai mult asupra acestor lucruri în inima sa, Pavel a înţeles din ce în ce mai clar însemnătatea chemării sale „să fie apostol al lui Iisus Hristos, prin voia lui Dumnezeu” (1 Cor. 1, 1). Chemarea sa venise „nu de la oameni, nici printr-un om, ci prin Iisus Hristos şi prin Dumnezeu Tatăl” (Gal. 1, 1). Măreţia lucrării ce-i stătea înainte l-a făcut să studieze mai mult Sfintele Scripturi, spre a putea predica Evanghelia „nu cu înţelepciunea vorbirii, ca nu cumva crucea lui Hristos să fie făcută zadarnică”, „ci într-o dovadă dată de Duhul şi de putere, pentru ca credinţa tuturor acelora care aud să fie întemeiată nu pe înţelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu” (1 Cor.1, 17; 2, 4.5).

Cercetând Scripturile, Pavel a aflat că în cursul veacurilor, dintre cei „care au fost chemaţi” nu sunt mulţi înţelepţi în felul lumii, nici mulţi puternici, nici mulţi de

neam ales. Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de ruşine pe cele înţelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de ruşine pe cele tari, şi Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii, şi lucrurile dispreţuite, ba încă lucrurile care nu sunt, ca să mântuiască pe cele ce sunt; pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu" (1 Cor. 1, 26 – 29). Şi astfel, privind înţelepciunea lumii în lumina crucii, Pavel s-a hotărât să nu cunoască „altceva decât pe Iisus Hristos şi pe El răstignit" (1 Cor. 2, 2).

În tot timpul lucrării sale de mai târziu, Pavel nu a pierdut niciodată din vedere Izvorul înţelepciunii şi puterii sale. Ascultaţi-l ce spune el cu ani mai târziu: „Pentru mine a trăi este Hristos" (Filip. 1, 21). Şi iarăşi: „Privesc toate aceste lucruri ca o pierdere faţă de preţul nespus de mare al cunoaşterii lui Hristos Iisus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate" ca să câştig pe Hristos şi să fiu găsit în El, nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credinţa în Hristos, neprihănirea pe care o dă Dumnezeu, prin credinţă. Şi să-L cunosc pe El şi puterea învierii Lui şi părtăşia suferinţelor Lui" (Filip. 3, 8 – 10).

Din Arabia, Pavel s-a întors „din nou la Damasc" „şi propovăduia cu îndrăzneală în Numele Domnului". Neînstare să înfrunte înţelepciunea argumentelor lui, „ei căutau să-l omoare". Porţile cetăţii erau păzite zi şi noapte cu străşnicie ca să nu îl scape. Această vreme de strâmtorare i-a făcut pe ucenici să-L caute pe Dumnezeu cu toată seriozitatea; şi, în cele din urmă, „într-o noapte, ucenicii l-au luat şi l-au coborât prin zid, dându-l jos într-o coşniţă" (Fapte 9, 25).

După ce a scăpat din Damasc, Pavel s-a dus la Ierusalim, cam după trei ani de la convertirea sa. Scopul principal al acestei vizite, după cum el însuşi declară mai

târziu, a fost „ca să vadă pe Petru” (Gal. 1, 18). Ajungând în cetatea unde odinioară fusese bine cunoscut ca „Saul prigonitorul”, el „a căutat să se lipească de ucenic; dar toţi se temeau de el, căci nu puteau să creadă că este ucenic”. Le venea foarte greu să creadă că un Fariseu atât de bigot şi unul care făcuse atât de mult spre a nimici biserica ar fi putut ajunge un sincer urmaş al lui Iisus. „Atunci Barnaba l-a luat cu el, l-a dus la apostoli şi le-a istorisit cum, pe drum, Saul văzuse pe Domnul, care i-a vorbit şi cum în Damasc propovăduise cu îndrăzneală în Numele lui Iisus”.

Auzind acestea, ucenicii l-au primit ca pe unul dintre ai lor. La scurt timp, ei au avut dovada sincerităţii experienţei sale creştine. Viitorul apostol al Neamurilor era acum în cetatea unde trăiau mulţi dintre prietenii lui de odinioară; şi acestor conducători iudei el dorea să le lămurească profeţiile cu privire la Mesia, care se împliniseră prin venirea Mântuitorului. Pavel era încredinţat că aceşti învăţători ai lui Israel, cu care fusese odată în relaţii aşa bune, erau tot aşa de sinceri şi curaţi la inimă după cum fusese şi el. Însă el socotise greşit spiritul fraţilor săi iudei şi de aceea a avut de suferit o amară dezamăgire în privinţa rapidei lor convertiri. Deşi „propovăduia cu îndrăzneală în Numele Domnului” şi avea discuţii puternice „cu evreii care vorbeau greceşte”, totuşi aceia care stăteau în capul bisericii iudaice nu au vrut să creadă, „ci căutau să-l omoare”. Inima i s-a umplut de întristare. Bucuros, el şi-ar fi dat chiar şi viaţa, dacă în felul acesta ar fi putut câştiga pe unii la adevăr. Cu ruşine, el şi-a amintit de partea activă pe care o luase cu ocazia martiriului lui Ştefan; şi, acum, în străduania sa de a şterge pata ce stătea asupra unuia atât de pe nedrept învinuit, el căuta să apere adevărul pentru care Ştefan îşi dăduse viaţa.

Simţind povara pentru aceia care refuzau să creadă,

Pavel se ruga în templu, după cum însuşi mărturiseşte mai târziu, când a avut o viziune; i s-a arătat un sol ceresc care i-a zis: „Grăbeşte-te, ieşi iute din Ierusalim, căci nu vor primi mărturisirea ta despre Mine” (Fapte 22, 18).

Pavel era înclinat să rămână la Ierusalim, unde putea da piept împotrivirii. Pentru el, i se părea o faptă de laşitate să fugă, dacă rămânând ar fi fost în stare să convingă pe vreunul din îndârjiţii iudei despre adevărul soliei Evangheliei, chiar dacă această rămânere l-ar fi costat viaţa. Şi, de aceea, el a răspuns: „Doamne, ei ştiu că eu băgam în temniţă şi băteam prin sinagogi pe cei ce cred în Tine; şi că, atunci când se vărsa sângele lui Ştefan, martorul Tău, eram şi eu de faţă. Îmi uneam încuviinţarea mea cu a celorlalţi şi păzeam hainele celor ce-l omorau”. Dar nu era în planul lui Dumnezeu ca servul Său să-şi primejduiască, fără de trebuinţă, viaţa; şi solul ceresc a răspuns: „Du-te, căci te voi trimite departe la Neamuri” (Fapte 22, 19 – 21).

Aflând de această viziune, fraţii au grăbit plecarea în secret a lui Pavel din Ierusalim, de teamă să nu fie omorât. „L-au dus la Cezarea, şi l-au pornit la Tars”. Plecarea lui Pavel a oprit pentru o vreme prigoana înverşunată din partea iudeilor, şi biserica a avut un timp de linişte, în care mulţi au fost adăugaţi la numărul credincioşilor.

Secţiune 1.16 Cap. 14 – În căutarea adevărului

În timpul lucrării sale, apostolul Petru a vizitat pe credincioşii din Lidia. Aici a vindecat pe Enea, care timp de opt ani fusese ţintuit la pat din pricina paraliziei. „Enea, Iisus Hristos te vindecă”, a spus apostolul; „scoală-te şi fă-ţi patul”. „Enea s-a sculat îndată. Toţi locuitorii din Lidia şi din Sarona l-au văzut şi s-au întors la Domnul”.

La Iope, care era lângă Lidia, trăia o femeie numită Dorca, ale cărei fapte bune o făcuseră să fie foarte mult iubită. Ea era o demnă ucenică a lui Iisus şi viaţa ei fusese

plină cu fapte de bunătate. Ea ştia cine avea nevoie de haine călduroase şi cine ducea lipsă de simpatie şi cu dragă inimă slujea celor săraci şi întristaţi. Degetele ei iscusite erau mult mai active decât limba ei.

„În vremea aceea, s-a îmbolnăvit şi a murit”. Biserica din Iope a simţit lipsa ei şi, auzind că Petru se găsea la Lidia, credincioşii au trimis soli la el ca să-l roage: „Nu pregeta să vii până la noi”. „Petru s-a sculat şi a plecat împreună cu ei. Când a sosit, l-au dus în odaia de sus. Toate văduvele l-au înconjurat plângând şi i-au arătat hainele şi cămăşile pe care le făcea Dorca, pe când era cu ele”. Ţinând seama de viaţa de slujire pe care o trăise Dorca, nu este câtuşi de puţin de mirare că ei plângeau şi lacrimi fierbinţi cădeau pe trupul ei neînsufleţit.

Pe când privea la tristeţea lor, inima apostolului a fost cuprinsă de milă. Apoi, după ce a cerut ca prietenii care plângeau să fie scoşi din cameră, el a îngenuncheat şi s-a rugat fierbinte lui Dumnezeu ca să readucă la viaţă şi sănătate pe Dorca. Întorcându-se spre trupul ei, el a spus: „Tabita, scoală-te! Ea a deschis ochii şi, când a văzut pe Petru, a stătut în capul oaselor”. Dorca fusese de mare ajutor bisericii, şi Dumnezeu a socotit potrivit a o aduce înapoi din ţara vrăjmaşului, pentru ca priceperea şi puterea ei să poată fi mai departe o binecuvântare pentru alţii şi, de asemenea, pentru ca, prin această manifestare a puterii sale, lucrarea lui Hristos să fie întărită.

Pe când Petru era încă la Iope, el a fost chemat de Dumnezeu să ducă Evanghelia lui Corneliu în Cezarea.

Corneliu era un sutaş roman. El era de neam bogat şi nobil prin naştere şi deţinea o poziţie de încredere şi cinste. Deşi prin naştere, creştere şi educaţie era păgân, totuşi, prin legătura lui cu iudeii, ajunsese să dobândească cunoştinţa despre Dumnezeu şi I se închina cu o inimă credincioasă, dovedindu-şi sinceritatea credinţei prin mila

pe care o avea faţă de cei săraci. Pentru binefacerile lui era cunoscut atât în împrejurimi, cât şi în locurile depărtate şi viaţa lui neprihănită îl făcuse să se bucure de un nume bun atât printre iudei, cât şi printre Neamuri. Influenţa lui era o binecuvântare pentru toţi aceia cu care venea în contact. Raportul inspirat îl descrie ca fiind „cucernic şi temător de Dumnezeu, împreună cu toată casa lui. El făcea multe milostenii norodului şi se ruga totdeauna lui Dumnezeu”.

Crezând în Dumnezeu ca fiind Creatorul cerului şi al pământului, Corneliu Îi aducea închinare, recunoştea autoritatea Lui şi căuta sfatul Lui în toate problemele vieţii. El era credincios lui Iehova în viaţa lui de familie, cum şi în îndatoririle sale oficiale. În casa lui ridicase un altar lui Dumnezeu; căci el nu îndrăznea să încerce să-şi aducă la îndeplinire planurile sau să-şi poarte răspunderile fără ajutorul lui Dumnezeu.

Deşi Corneliu credea în profeţii şi aştepta venirea lui Mesia, el nu cunoştea Evanghelia aşa cum a fost ea descoperită în viaţa şi moartea lui Hristos. El nu era membru al bisericii iudaice şi rabinii îl vor fi socotit ca un păgân şi un necurat. Dar acelaşi Veghetor Sfânt care a spus despre Avraam: „Îl cunosc”, îl cunoştea şi pe Corneliu şi i-a trimis o solie direct din cer.

Îngerul i s-a arătat lui Corneliu în timp ce el se ruga. Când sutaşul a auzit că este chemat pe nume, s-a înspăimântat, totuşi a înţeles că solul venise de la Dumnezeu şi a zis: „Ce este, Doamne?” Îngerul a răspuns: „Rugăciunile şi milosteniile tale s-au suit înaintea lui Dumnezeu şi El Şi-a adus aminte de ele. Trimite acum nişte oameni la Iope şi cheamă pe Simon, zis şi Petru. El găzduieşte la un om numit Simon tăbăcarul, a cărui casă este lângă mare”.

Felul lămurit în care au fost date aceste îndrumări,

prin care s-a amintit chiar şi ocupaţia omului la care stătea Petru, dovedeşte faptul că cerul cunoaşte istoria şi ocupaţia oamenilor în fiecare moment din viaţă. Dumnezeu cunoaşte viaţa şi ocupaţia lucrătorului umil, tot la fel cum cunoaşte şi viaţa împăratului pe tronul lui.

„Trimite acum nişte oameni la Iope şi cheamă pe Simon”. În felul acesta, Dumnezeu a scos în evidenţă modul în care priveşte El lucrarea Evangheliei şi biserica Sa organizată. Îngerul nu a fost însărcinat să spună lui Corneliu istoria crucii. Un om, supus, ca şi sutaşul, slăbiciunilor şi ispitelor trebuia să fie acela care să-i spună despre Mântuitorul Cel răstignit şi înălţat.

Ca reprezentanţi ai Săi printre oameni, Dumnezeu nu alege îngeri care nu au căzut niciodată, ci fiinţe omeneşti, oameni având aceleaşi patimi ca şi cei pe care doresc să-i salveze. Hristos a luat trup omenesc pentru a putea veni în contact cu oamenii. Era nevoie de un Mântuitor divin-omenesc pentru a aduce lumii mântuirea. Şi bărbaţilor şi femeilor le-a fost încredinţată însărcinarea sacră de a face cunoscut „bogăţiile nepătrunse ale lui Hristos” (El. 3, 8).

În înţelepciunea Sa, Domnul aduce pe aceia care caută adevărul şi-i pune în legătură cu semeni de ai lor care cunosc adevărul. Este planul cerului acela ca cei care au primit lumina să o împărtăşească celor ce se află în întuneric. Omul, trăgându-şi destoinicia din marele Izvor al înţelepciunii, este făcut instrumentul, unealta lucrătoare, prin care Evanghelia îşi exercită puterea ei transformatoare asupra minţii şi inimii.

Corneliu a dat din toată inima ascultare viziunii. După plecarea îngerului, sutaşul „a chemat două din slugile sale şi un sutaş cucernic din aceia care-i slujeau în tot timpul; şi, după ce le-a istorisit totul, i-a trimis la Iope”.

Îngerul, după ce a avut convorbirea cu Corneliu, s-a dus la Petru, la Iope. În vremea aceea, Petru se ruga pe

acoperişul casei sale şi citim că „l-a ajuns foamea şi a vrut să mănânce. Pe când îi pregăteau mâncarea, a căzut într-o răpire sufletească”. Petru flămânzise nu numai după hrana fizică. Fiind pe acoperişul casei, el putea vedea cetatea Iope şi ţinutul înconjurător şi aceasta îl făcea să flămânzească după mântuirea semenilor lui. El avea o arzătoare dorinţă de a le prezenta din Scripturi profeţiile cu privire la suferinţele şi moartea lui Hristos.

În viziune, Petru „a văzut cerul deschis şi un vas ca o faţă de masă mare, legată cu cele patru colţuri, coborându-se şi slobozindu-se în jos pe pământ. În ea se aflau tot felul de dobitoace cu patru picioare şi târâtoare de pe pământ şi păsările cerului. Şi un glas i-a zis: Petre, scoală-te, taie şi mănâncă. ’Nicidecum, Doamne, a răspuns Petru. Căci niciodată n-am mâncat ceva spurcat sau necurat. Lucrul acesta s-a făcut de trei ori şi îndată după aceea vasul a fost ridicat iarăşi la cer”.

Viziunea aceasta îi aducea lui Petru atât mustrare, cât şi învăţătură. Ea îi descoperea planul lui Dumnezeu – că, prin moartea lui Hristos Neamurile aveau să ajungă a fi împreună moştenitoare cu iudeii la binecuvântările mântuirii. Căci până la data aceea niciunul dintre ucenici nu predicase Evanghelia la Neamuri. În mintea lor, zidul despărţitor de la mijloc, prăvălit prin moartea lui Hristos, încă mai dăinuia şi toate străduinţele lor se mărginiseră numai la iudei, fiindcă ei considerau Neamurile ca neavând parte de binecuvântările Evangheliei. Acum, Domnul căuta să-l înveţe pe Petru că planul divin cuprindea întreaga lume.

Mulţi dintre Neamuri ascultaseră cu interes predicile lui Petru şi ale celorlalţi apostoli, şi mulţi dintre iudeii care vorbeau greceşte au crezut în Hristos, însă convertirea lui Corneliu avea să fie de o mai mare însemnătate printre Neamuri.

Sosise vremea ca biserica lui Hristos să înceapă o fază de lucru cu totul nouă. Uşa pe care mulţi dintre convertiţii iudei o închiseseră în faţa Neamurilor trebuia să fie acum larg deschisă. Şi Neamurile care primeau Evanghelia trebuia să fie considerate egale cu credincioşii dintre iudei, fără să mai fie necesar să li se mai ceară ritul circumciziunii.

Cu câtă grijă a lucrat Domnul pentru a birui prejudecata împotriva Neamurilor ce fusese întipărită cu atâta putere în mintea lui Petru de educaţia iudaică ce o primise el. Prin viziunea feţei de masă şi a celor ce erau în ea, El a căutat să scoată din mintea apostolului această prejudecată şi să-l înveţe adevărul important, că în ceruri nu este cătare la faţă; că atât iudeii, cât şi Neamurile sunt la fel de preţioşi înaintea lui Dumnezeu; că prin Hristos păgânii pot ajunge părtaşi ai binecuvântărilor şi ai privilegiilor Evangheliei.

În timp ce Petru medita asupra însemnătăţii viziunii, bărbaţii trimişi de Corneliu au sosit în Iope şi s-au oprit înaintea porţii locuinţei lui. Atunci, Duhul i-a zis: „Iată că sunt trei oameni; scoală-te, pogoară-te şi du-te cu ei, fără şovăire, căci Eu i-am trimis”.

Pentru Petru, aceasta era o poruncă ce-l punea la grea încercare şi la fiecare pas pe care-l făcea era dezgustat de datoria ce i se dăduse de împlinit; însă el nu a cutezat să nu asculte. „Petru, deci, s-a pogorât şi a zis oamenilor acelora: Eu sunt acela pe care-l căutaţi; ce pricină vă aduce?” Ei i-au spus despre singura lor însărcinare, zicând: „Sutaşul Corneliu, om drept şi temător de Dumnezeu şi vorbit de bine de tot neamul iudeilor, a fost înştiinţat de Dumnezeu, printr-un înger sfânt, să te cheme în casa lui şi să audă cuvintele pe care i le vei spune”.

Ascultând de îndrumările primite chiar atunci de la

Dumnezeu, apostolul le-a făgăduit să meargă cu ei. În dimineaţa următoare, el a pornit spre Cezarea, însoţit de şase dintre fraţii lui. Aceştia urma să fie martori a tot ce el avea să spună sau să facă în timpul vizitării Neamurilor, căci Petru ştia că avea să fie tras la răspundere pentru o aşa de categorică încălcare a învăţăturilor iudaice.

Când Petru a intrat în casa acestui bărbat dintre Neamuri, Corneliu nu l-a salutat ca pe un oricare vizitator, ci ca pe unul onorat de cer şi trimis la el de Dumnezeu. În răsărit, este obiceiul ca înaintea unui prinţ sau a unui înalt demnitar să te pleci, aşa cum copiii se plecau înaintea părinţilor lor; Şi Corneliu, copleşit de respect faţă de cineva trimis de Dumnezeu să-l înveţe, a căzut la picioarele apostolului să i se închine. Petru s-a îngrozit şi, ridicându-l pe sutaş, i-a zis: „Scoală-te, şi eu sunt om”.

În timp ce solii lui Corneliu s-au dus cu misiunea lor, sutaşul „chemase acasă la el rudeniile sale şi prietenii cei mai de aproape”, ca şi ei, împreună cu el, să audă predicarea Evangheliei. Când Petru a ajuns, a găsit o mare mulţime aşteptând doritoare să asculte cuvintele lui.

Celor adunaţi, Petru le-a vorbit în primul rând despre obiceiul iudeilor, spunând că era socotit ca o călcare a legii ca iudeii să se amestece în societatea Neamurilor şi că săvârşirea acestui lucru aducea după sine o pângărire ceremonială. „Ştiţi”, le-a zis el, „că nu este îngăduit de Lege unui iudeu să se însoţească împreună cu unul de alt neam sau să vină la el; dar Dumnezeu mi-a arătat să nu numesc pe niciun om spurcat sau necurat. De aceea am venit fără cârtire când m-aţi chemat; vă întreb dar, cu ce gând aţi trimis după mine?”

Atunci, Corneliu a povestit experienţa lui şi cuvintele îngerului, spunând în încheiere: „Am trimis îndată la tine, şi bine ai făcut că ai venit. Acum dar, toţi suntem aici înaintea lui Dumnezeu, ca să ascultăm tot ce ţi-a poruncit

Domnul să ne spui”.

Petru a zis: „În adevăr, văd că Dumnezeu nu este părtinitor, ci că în orice neam, cine se teme de El şi lucrează în neprihănire este primit de El”.

După aceea, mulţimii aceleia de ascultători atenţi, apostolul le-a predicat pe Hristos – viaţa Sa, minunile Sale, trădarea şi răstignirea Sa, Învierea şi Înălţarea Sa, cum şi lucrarea Sa din ceruri, ca Reprezentant şi Apărător al omului. Când Petru a arătat celor de faţă pe Iisus ca fiind singura nădejde a păcătosului, el însuşi a înţeles mult mai pe deplin însemnătatea viziunii pe care o avusese şi inima lui ardea de spiritul adevărului pe care-l prezenta.

Deodată, vorbirea a fost întreruptă de coborârea Duhului Sfânt. „Pe când rostea Petru cuvintele acestea, S-a pogorât Duhul Sfânt peste toţi cei ce ascultau Cuvântul”. Toţi credincioşii tăiaţi împrejur, care veniseră cu Petru, au rămas uimiţi când au văzut că darul Duhului Sfânt s-a revărsat şi peste Neamuri. Căci îi auzeau vorbind în limbi şi mărind pe Dumnezeu.

„Atunci Petru a zis: Se poate opri apa ca să nu fie botezaţi aceştia, care au primit Duhul Sfânt ca şi noi? Şi a poruncit să fie botezaţi în Numele Domnului Iisus Hristos”.

În felul acesta a fost dusă Evanghelia la aceia care fuseseră străini şi venetici, făcându-i împreună părtaşi cu sfinţii şi membri ai casei lui Dumnezeu. Convertirea lui Corneliu şi a casei lui alcătuia primele roade ale unui seceriş ce urma să fie adunat. Din această casă, mult cuprinzătoarea lucrare a harului s-a răspândit în această cetate păgână.

Astăzi, Dumnezeu caută suflete atât printre cei de sus, cât şi printre cei de jos. Sunt mulţi asemenea lui Corneliu, oameni pe care Domnul doreşte să-i alăture lucrării Sale din lume. Simpatiile lor sunt legate de poporul lui Dumnezeu, însă legăturile care îi ţin de lume îi

ţin cu tărie. Pentru a lua poziţie pentru Hristos se cere curaj moral din partea lor. Trebuie să se depună străduinţe deosebite pentru aceste suflete care sunt într-o aşa de mare primejdie din pricina răspunderilor şi legăturilor lor de societate.

Dumnezeu cheamă lucrători umili şi zeloşi, care să ducă Evanghelia la clasele cele mai de sus. Minuni vor fi săvârşite în convertiri sincere – minuni care nu se zăresc acum. Oamenii cei mai mari ai acestui pământ nu sunt mai presus de puterea unui Dumnezeu ce lucrează prin minuni. Dacă aceia care lucrează împreună cu El vor fi oameni care să ştie să folosească ocaziile, făcându-şi datoria cu curaj şi credincioşie, Dumnezeu va converti oameni care ocupă poziţii de răspunderi, oameni învăţaţi şi cu influenţă. Prin puterea Duhului Sfânt, mulţi vor primi principiile divine. Convertiţi la adevăr, ei vor deveni unelte în mâna lui Dumnezeu pentru a transmite şi altora lumina. Ei vor avea o povară deosebită pentru alte suflete din această clasă neglijată. Timp şi bani vor fi consacraţi lucrării Domnului şi noi destoinicii şi puteri se vor adăuga bisericii.

Deoarece Corneliu trăise în ascultare deplină de toată învăţătura primită, Dumnezeu a rânduit în aşa fel lucrurile, încât i s-a făcut cunoscut mai mult adevăr. Un sol din curţile cereşti a fost trimis atât la ofiţerul roman, cât şi la Petru, pentru ca Corneliu să poată ajunge în legătură cu cineva care putea să-l conducă la o lumină mai mare.

În lumea noastră sunt mulţi aceia care se găsesc mai aproape de împărăţia lui Dumnezeu decât ne închipuim noi. În această întunecată lume a păcatului, Domnul are multe pietre preţioase, la care va călăuzi pe solii Săi. Pretutindeni se găsesc dintre aceia care vor lua poziţie pentru Hristos. Mulţi vor preţui înţelepciunea de la Dumnezeu mai presus decât orice câştig pământesc şi vor ajunge credincioşi purtători de lumină. Constrânşi de

iubirea lui Hristos, ei vor determina pe alţii să vină la El.

Când fraţii din Iudea au auzit că Petru intrase în casa unuia dintre Neamuri şi a predicat celor adunaţi acolo, au fost surprinşi şi s-au simţit jigniţi. Ei se temeau ca nu cumva un asemenea curs al lucrurilor, care lor li se părea îndrăzneţ, să aibă drept urmare zădărnicirea propriei lor învăţături. La prima ocazie, când l-au întâlnit pe Petru, l-au întâmpinat cu aspră mustrare, zicând: „Ai intrat în casă la nişte oameni netăiaţi împrejur şi ai mâncat cu ei”.

Petru le-a pus în faţă întreaga situaţie. Le-a istorisit experienţa sa în legătură cu viziunea şi a susţinut că, prin aceasta, el a fost îndrumat să nu mai facă deosebirea ceremonială dintre circumcis şi necircumcis şi nici să nu mai socotească pe cei dintre Neamuri ca fiind necuraţi. El le-a vorbit despre porunca ce-i fusese dată de a merge la Neamuri, despre venirea solilor, despre călătoria sa la Cezarea şi despre întâlnirea cu Corneliu. El le-a relatat esenţa convorbirii sale cu sutaşul, în timpul căreia acesta din urmă îi vorbise despre vedenia prin care fusese îndrumat să trimită după Petru.

„Cum am început să vorbesc”, a zis el, povestind experienţa sa, „Duhul Sfânt S-a pogorât peste ei ca şi peste noi la început. Şi mi-am adus aminte de vorba Domnului, cum a zis: Ioan a botezat cu apă, dar voi veţi fi botezaţi cu Duhul Sfânt’. Deci, dacă Dumnezeu le-a dat acelaşi dar, ca şi nouă, care am crezut în Domnul Iisus Hristos, cine eram eu să mă împotrivesc lui Dumnezeu?”

Auzind acest raport, fraţii n-au mai zis nimic. Convinşi că umblarea lui Petru era întru totul împlinirea planului lui Dumnezeu şi că prejudecăţile şi exclusivismul lor erau cu totul potrivnice spiritului Evangheliei, ei au preamărit pe Dumnezeu, zicând: „Dumnezeu a dat deci şi Neamurilor pocăinţă, ca să aibă viaţă”.

În felul acesta, fără să fie discuţii între ei,

prejudecata a fost înfrântă, exclusivismul statornicit prin obişnuinţa de veacuri a fost părăsit şi s-a deschis calea ca Evanghelia să fie vestită la Neamuri.

Secţiune 1.17 Cap. 15 – Liberat din închisoare

Cam pe aceeaşi vreme, împăratul Irod a pus mâna pe unii din biserică, pentru ca să-i chinuiască". Conducerea Iudeii se afla atunci în mâinile lui Irod Agripa, supus lui Claudius, împăratul roman. De asemenea, Irod deţinea şi poziţia de tetrarh al Galileei. După propria sa mărturisire, el era un prozelit al credinţei iudaice şi părea foarte zelos în aducerea la îndeplinire a ceremoniilor legii iudaice. Dorind să se facă plăcut iudeilor, nădăjduia ca în felul acesta să-şi asigure slujba şi onorurile sale şi a început să le împlinească dorinţele, prigonind biserica lui Hristos, prădând casele credincioşilor şi bunurile lor şi întemniţând pe membrii de vază ai bisericii. El a aruncat în temniţă pe Iacov, fratele lui Ioan, şi a trimis un călău să-l ucidă cu sabia, aşa cum şi celălalt Irod rânduise ca profetul Ioan să fie decapitat. Văzând că iudeilor le plăceau aceste strădanii ale sale, el l-a întemniţat şi pe Petru.

Aceste cruzimi aveau loc în vremea Paştelor. În timp ce iudeii sărbătoreau eliberarea lor din Egipt, făcând mare caz de zelul lor pentru Legea lui Dumnezeu, ei călcau în acelaşi timp în picioare fiecare principiu al acestei Legi, prin prigonirea şi omorârea celor ce credeau în Hristos.

Moartea lui Iacov a pricinuit mare durere şi panică printre credincioşi. Când a fost întemniţat şi Petru, întreaga biserică a fost chemată la post şi rugăciune.

Fapta lui Irod de a-l omorî pe Iacov a fost lăudată de iudei, deşi unii s-au plâns de felul în care ea a fost săvârşită, susţinând că o execuţie publică ar fi intimidat mai puternic atât pe credincioşi, cât şi pe cei care simpatizau cu ei. De aceea, Irod l-a băgat pe Petru la închisoare, urmărind să facă mai departe pe placul

iudeilor, printr-un spectacol public al morţii lui. Dar i s-a spus că nu ar fi bine să-l scoată pe acest bătrân apostol ca să fie executat înaintea întregului popor, adunat atunci la Ierusalim. Exista temerea ca nu cumva scoaterea lui pentru a fi dus la moarte să trezească mila mulţimii.

Preoţii şi mai marii se temeau, de asemenea, ca nu cumva Petru să adreseze unul din acele puternice apeluri care, în dese rânduri, i-au trezit pe oameni să studieze viaţa şi caracterul lui Iisus – apeluri pe care ei, cu toate argumentele lor, nu fuseseră în stare să le respingă. Zelul lui Petru în apărarea cauzei lui Hristos a călăuzit pe mulţi să ia poziţie pentru Evanghelie, iar conducătorii se temeau că, dacă i se va îngădui lui Petru să-şi apere credinţa înaintea mulţimii care venise în cetate să se închine, această mulţime va cere regelui eliberarea lui.

În timp ce, din diferite motive, execuţia lui Petru a fost amânată până după Paşte, membrii bisericii au avut timp pentru o adâncă cercetare a inimii şi pentru rugăciuni stăruitoare. Ei s-au rugat fără încetare pentru Petru; căci simţeau că lucrarea nu s-ar putea lipsi de el. Ei şi-au dat seama că au ajuns la un punct unde, fără ajutorul deosebit al lui Dumnezeu, biserica lui Dumnezeu ar fi fost nimicită.

În timpul acesta, închinătorii din toate neamurile căutau templul care fusese dedicat închinării lui Dumnezeu. Strălucind de aur şi pietre preţioase, acesta avea o înfăţişare plină de frumuseţe şi măreţie. Însă Iehova nu mai putea fi găsit în acest palat atrăgător. Israel, ca naţiune, se despărţise de Dumnezeu. Când Domnul Hristos, către încheierea lucrării Sale pământeşti, a privit pentru ultima dată asupra interiorului templului, El a zis: „Iată că vi se lasă casa pustie” (Mat. 23, 38). Până aici, El numise templul casa Tatălui Său; dar când Fiul lui Dumnezeu a trecut dincolo de aceste ziduri, prezenţa lui Dumnezeu a fost retrasă pentru totdeauna din templul

zidit pentru slava Lui.

Ziua executării lui Petru a fost în cele din urmă hotărâtă, dar rugăciunile credincioşilor continuau să se înalţe la ceruri; şi, în timp ce toate puterile şi dragostea inimilor lor se înălţau în rugăciuni pentru ajutor, îngeri ai lui Dumnezeu vegheau asupra apostolului întemniţat.

Amintindu-şi de eliberarea de mai înainte a apostolilor din temniţă, de data aceasta, Irod a luat măsuri îndoite de precauţie. Pentru a împiedica orice posibilitate de eliberare, Petru fusese dat în seama a şaisprezece ostaşi, care, în schimburi diferite, îl păzeau zi şi noapte. În celula sa, el era aşezat între doi ostaşi şi era legat cu două lanţuri, fiecare lanţ fiind prins bine de încheietura mâinii unuia dintre ostaşi. Nu-i era cu putinţă să se mişte fără ca ei să ştie. Cu uşile temniţei bine zăvorâte şi o strajă puternică înaintea lor, orice posibilitate de eliberare sau scăpare, prin puteri omeneşti, era înlăturată. Însă situaţia disperată pentru om este ocazia lui Dumnezeu.

Petru era întemniţat într-o celulă tăiată în stâncă, ale cărei uşi erau zăvorâte şi ferecate; şi ostaşii de strajă erau răspunzători de păzirea în siguranţă a celui închis. Însă zăvoarele, legăturile de fier şi straja romană, care de fapt înlăturau orice putinţă de ajutor omenesc, nu aveau decât să facă şi mai deplină biruinţa lui Dumnezeu în eliberarea lui Petru. Irod îşi ridicase mâna împotriva Celui Atotputernic şi el avea să fie cu totul înfrânt. Prin folosirea puterii Sale, Dumnezeu avea să scape viaţa preţioasă a aceluia pe care iudeii unelteau să-l nimicească.

Era ultima noapte dinaintea execuţiei. Din ceruri, un înger puternic este trimis pentru a-l elibera pe Petru. Porţile puternice care-l închideau pe sfântul lui Dumnezeu s-au deschis fără ajutorul mâinilor omeneşti. Îngerul Celui Prea înalt a trecut prin ele şi înapoia lui porţile s-au închis fără zgomot. El a intrat în celulă şi acolo se afla Petru,

dormind somnul liniştit al încrederii depline.

Lumina care-l înconjura pe înger a umplut celula, dar ea nu l-a trezit pe apostol. Numai când a simţit atingerea mâinii îngerului şi a auzit un glas spunând: „Scoală-te iute!”, numai atunci s-a trezit pe deplin pentru a vedea celula lui strălucind de lumina cerului şi un înger plin de o slavă mare stând înaintea lui. În mod automat el a ascultat cuvintele ce i-au fost adresate şi, sculându-se, şi-a ridicat mâinile, dându-şi prea puţin seama că lanţurile căzuseră de la încheieturile mâinilor sale.

Din nou glasul îngerului îl îndeamnă: „Încinge-te şi leagă-ţi încălţămintele!” şi iarăşi Petru a ascultat în mod automat, ţintindu-şi privirea înmărmurită asupra oaspetelui său şi crezând despre sine că visează sau are o viziune. Încă o dată îngerul porunceşte: „Îmbracă-te în haină şi vino după mine!” El se mişcă spre uşă, urmat de Petru care, deşi de obicei era vorbăreţ, acum era mut de uimire. Ei au trecut de strajă şi au ajuns la poarta cea grea şi zăvorâtă, care singură s-a deschis şi apoi s-a închis de îndată, în timp ce străjerii dinăuntru şi dinafară stăteau nemişcaţi la posturile lor.

Au ajuns la a doua uşă, la fel de păzită şi pe dinăuntru şi pe dinafară. Ea s-a deschis ca şi prima, fără niciun scârţâit al balamalelor sau zgomot al zăvoarelor de fier. Ei au ieşit afară şi ea s-a închis tot atât de fără zgomot. În acelaşi fel au trecut ei şi prin a treia poartă şi au ajuns în plină stradă. Nu este rostit niciun cuvânt; nu se aude niciun sunet al paşilor. Îngerul se strecoară înainte, înconjurat de o lumină strălucitoare, iar Petru, uimit şi crezându-se încă în vis, urmează pe eliberatorul său. În felul acesta, trec pe o stradă şi apoi, misiunea îngerului fiind îndeplinită, el dispare deodată.

Lumina cerească s-a risipit şi Petru s-a trezit într-un întuneric adânc; însă, pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu

întunericul, încet, încet, acesta părea că se micşorează, şi el s-a pomenit singur pe strada liniştită, bătut în faţă de aerul rece al nopţii. Acum şi-a dat seama că era liber, într-o parte a cetăţii bine cunoscută lui; a recunoscut locul ca fiind unul pe unde umblase deseori şi pe care aştepta să treacă în ziua următoare pentru ultima dată.

S-a străduit să-şi reamintească evenimentele petrecute cu câteva minute înainte. Şi-a amintit cum adormise legat între cei doi ostaşi, având încălţămintea şi hainele scoase. S-a cercetat bine şi a constatat că era încălţat şi îmbrăcat complet. Încheieturile mâinilor, umflate din pricina lanţurilor nemiloase, erau acum fără cătuşe. Şi-a dat seama că eliberarea lui nu era o amăgire, niciun vis şi nicio viziune, ci o fericită realitate. A doua zi, el trebuia să fie dus la moarte; dar, iată, un înger l-a eliberat din închisoare şi de la moarte. „Când şi-a venit Petru în fire, a zis: Acum văd cu adevărat că Domnul a trimis pe Îngerul Său şi m-a scăpat din mâna lui Irod şi de la tot ce aştepta poporul iudeu’”.

Îndată, apostolul s-a îndreptat către casa unde erau adunaţi fraţii săi şi unde în clipa aceea ei se rugau stăruitor pentru el. „A bătut la uşa care dădea în pridvor; şi o slujnică, numită Roda, a venit să vadă cine e. A cunoscut glasul lui Petru şi, de bucurie, în loc să deschidă, a alergat înăuntru să dea de veste că Petru stă înaintea porţii. Eşti nebună! i-au zis ei. Dar ea stăruia şi spunea că el este. Ei, dimpotrivă, ziceau: este îngerul lui”.

„Petru însă bătea mereu. Au deschis şi au rămas încremeniţi când l-au văzut. Petru le-a făcut semn cu mâna să tacă, le-a istorisit cum îl scosese Domnul din temniţă”. Şi apoi Petru „a ieşit şi s-a dus într-alt loc”. Bucurie şi laudă au umplut inimile credincioşilor, fiindcă Dumnezeu le-a ascultat rugăciunile, scăpându-l pe Petru din mâinile lui Irod.

Dimineaţa, o mare mulţime s-a strâns ca să asiste la executarea apostolului. Irod a trimis nişte slujbaşi la închisoare după Petru, care avea să fie adus cu un mare fast, cu desfăşurare de arme şi gărzi, nu numai spre a se asigura că nu scapă, dar şi pentru a intimida pe toţi simpatizanţii şi pentru a arăta puterea regelui.

Când păzitorii de dinaintea uşii au văzut că Petru scăpase, au fost cuprinşi de groază. Li se spusese în mod categoric că aveau să răspundă cu viaţa lor pentru viaţa celui dat în grija lor; şi din pricina aceasta fuseseră foarte atenţi. Când ofiţerii au venit după Petru, ostaşii erau încă la uşa închisorii, zăvoarele şi drugii de fier strânşi tare, lanţurile mai erau bine prinse de încheieturile mâinilor celor doi soldaţi, însă întemniţatul nu mai era.

Când raportul despre scăparea lui Petru a ajuns la Irod, acesta s-a mâniat la culme şi s-a înfuriat. Învinuind garda de la închisoare că nu a fost loială, a poruncit să fie omorâţi. Irod ştia că nu o putere omenească l-a scăpat pe Petru, dar era hotărât să nu recunoască că o putere divină îi stricase planurile şi astfel s-a aşezat într-o poziţie de cutezătoare dispreţuire a lui Dumnezeu.

Nu mult timp după eliberarea lui Petru din închisoare, Irod s-a dus la Cezarea. În timp ce se afla acolo, el a dat un ospăţ mare, cu scopul ca să stârnească admiraţia şi ca să culeagă aplauzele oamenilor. La ospăţ luau parte iubitori de plăceri din toate locurile şi era belşug de mâncăruri şi băuturi. Cu mare pompă şi fast Irod, a apărut înaintea poporului şi li s-a adresat într-o cuvântare măiastră. Era îmbrăcat într-o mantie presărată cu argint şi cu aur, care prindea razele soarelui în cutele ei strălucitoare. Această scenă măreaţă uimea ochii privitorilor. Măreţia înfăţişării sale şi puterea limbajului său bine ales influenţa cu multă putere pe cei adunaţi acolo. Cu simţurile lor deja pervertite prin mâncăruri şi

băuturi, ei erau uimiţi de podoabele lui Irod şi vrăjiţi de purtarea şi cuvântare să; înnebuniţi de entuziasm, ei au început să-l linguşească, afirmând că niciun muritor nu putea să se înfăţişeze ca el sau să posede o elocvenţă atât de sclipitoare. Mai departe, ei au spus că, deoarece mereu îl cinstiseră ca pe un conducător, de aici înainte i se vor închina ca unui dumnezeu.

Unii dintre aceia ale căror voci se auzeau acum proslăvind un păcătos josnic înălţaseră numai cu câţiva ani mai înainte strigăte furioase: „La o parte cu Iisus! Răstigneşte-L, răstigneşte-L!” Iudeii au refuzat să-L primească pe Hristos, ale cărui veşminte, nearătoase şi adesea prăfuite de drum, acopereau o inimă a iubirii divine. Ochii lor nu-L puteau întrezări, sub un exterior umil, pe Domnul vieţii şi al slavei, deşi puterea lui Hristos se descoperise înaintea lor în fapte pe care un simplu om nu le putea face. Însă ei erau gata să adore, ca pe un dumnezeu, pe regele cel mândru, ale cărui veşminte minunate lucrate în argint şi aur acopereau o inimă decăzută şi nemiloasă.

Irod ştia că el nu merita niciuna din laudele şi preamăririle ce i se aduceau, totuşi el a primit idolatrizarea din partea poporului ca ceva ce i se cuvenea. Inima îi tresări de bucuria triumfului şi o strălucire a unei mândrii satisfăcute se răspândi pe faţa lui când a auzit înălţându-se strigătul: „Glas de Dumnezeu, nu de om!”

Dar, deodată, o teribilă schimbare a venit asupra lui. Faţa i s-a îngălbenit ca de moarte şi s-a desfigurat în agonie. Din pori i-au ieşit picături de sudoare. Pentru o clipă, a rămas ca străpuns de durere şi groază; apoi, întorcându-şi faţa albă şi lividă către prietenii săi încremeniţi de groază, el a strigat cu glas răguşit şi disperat: „Acela pe care l-aţi proslăvit ca pe un dumnezeu este lovit de moarte”.

Suferind durerile cele mai chinuitoare, el a fost luat de la locul petrecerii şi fastului. Cu o clipă mai înainte, fusese obiectul îngâmfat al laudei şi adorării acelei mari mulţimi; acum şi-a dat seama că se afla în mâinile unui Stăpânitor mai puternic decât el. L-a cuprins remuşcarea; şi-a amintit de neobosita prigonire a urmaşilor lui Hristos; şi-a amintit de nemiloasa poruncă de a omorî pe nevinovatul Iacov, cum şi de planul său de a-l omorî pe apostolul Petru; el şi-a amintit cum, din pricina umilirii sale şi în furia lui, el dăduse curs unei răzbunări nechibzuite asupra gărzii închisorii. El simţea că acum Dumnezeu. Se ocupa de el, de neînfrânatul prigonitor. El nu a găsit nicio uşurare de durerile trupului sau tortura minţii şi nici nu se aştepta la vreuna.

Irod era cunoscător al Legii lui Dumnezeu, care spune: „Să nu ai alţi dumnezei afară de Mine” (Ex. 20, 3); şi ştia că, primind adorarea mulţimii, el umpluse măsura nelegiuirii sale şi atrăsese asupra-şi dreapta mânie a lui Iehova.

Acelaşi înger care coborâse din curţile împărăteşti spre a-l elibera pe Petru fusese solul mâniei şi judecăţii lui Irod. Îngerul l-a lovit pe Petru spre a-l trezi din somn; dar o cu totul altă lovitură a dat acelui rege nelegiuit, dezgolindu-l de mândria sa şi aducând asupra-i pedeapsa Celui Atotputernic. Irod a murit în chinurile groaznice ale minţii şi trupului, sub judecata răsplătitoare a lui Dumnezeu.

Această demonstrare a dreptăţii divine a avut o puternică influenţă asupra poporului. Vestea că apostolul lui Hristos fusese în chip miraculos eliberat din temniţă şi de la moarte, în timp ce prigonitorul lui fusese lovit de blestemul lui Dumnezeu, a fost dusă pretutindeni şi a devenit mijlocul de călăuzire al multora la credinţa în Hristos.

Experienţa lui Filip, îndrumat de un înger din cer să se ducă la locul unde a întâlnit pe cineva care căuta adevărul; a lui Corneliu, vizitat de un înger cu o solie de la Dumnezeu; a lui Petru, în închisoare şi osândit la moarte, condus de înger afară în siguranţă – toate acestea arată strânsa legătură dintre cer şi pământ.

Pentru lucrătorul lui Dumnezeu, raportul acestor vizite îngereşti ar trebui să aducă tărie şi curaj. Astăzi, ca şi în zilele apostolilor, soli cereşti trec în lungul şi-n latul pământului, căutând să mângâie pe cel îndurerat, să apere pe cel nepocăit, să câştige inimile oamenilor la Hristos. Noi nu-i putem vedea personal şi totuşi ei sunt cu noi, călăuzindu-ne, îndrumându-ne şi ocrotindu-ne.

Cerul este apropiat de pământ prin acea tainică scară al cărei picior este bine înfipt în pământ, în timp ce capătul de sus atinge tronul Celui Infinit. Îngerii urcă şi coboară continuu această scară sclipitor de strălucitoare, ducând sus la Tatăl rugăciunile celor în nevoie şi ale celor întristaţi şi aducând fiilor oamenilor binecuvântare, nădejde, curaj şi ajutor. Aceşti îngeri de lumină produc o atmosferă cerească în jurul sufletului, ridicându-ne către ceea ce este nevăzut şi veşnic. Cu ochii noştri fireşti nu le putem privi înfăţişarea; numai cu o viziune spirituală putem înţelege lucrurile cereşti. Numai urechea spirituală poate auzi armonia glasurilor cereşti.

„Îngerul Domnului tăbărăşte în jurul celor ce se tem de El, şi-i scapă din primejdie” (Ps. 34, 7). Dumnezeu însărcinează pe Îngerii Săi să scape pe aleşii Lui din nenorocire, să-i păzească „de ciume, care umblă în întuneric” şi „de molime, care bântuie ziua-n amiaza mare” (Ps. 91, 6). Mereu şi mereu, îngerii au vorbit cu oamenii aşa cum vorbeşte cineva cu un prieten al său şi i-a condus la locuri sigure. Iarăşi şi iarăşi, cuvintele încurajatoare ale îngerilor au reînsufleţit sufletele doborâte ale

credincioşilor, înălţându-le gândurile mai presus de lucrurile pământeşti, făcându-i să vadă prin credinţă veşmintele albe, cununile şi ramurile biruitoare de finic, pe care le vor primi biruitorii când vor sta în jurul marelui tron alb.

Lucrarea îngerilor este aceea de a se apropia de cel încercat, suferind şi ispitit. Ei lucrează neobosit în favoarea acelora pentru care a murit Hristos. Când păcătoşii sunt aduşi acolo încât să se predea Mântuitorului, îngerii duc veştile la cer şi printre oştile cereşti este o mare bucurie. „Va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăieşte decât pentru nouăzeci şi nouă de oameni care n-au nevoie de pocăinţă” (Luca 15, 7). În ceruri, se duce un raport despre fiecare străduinţă încununată cu succes, depusă de noi spre a risipi întunericul şi răspândi cunoştinţa despre Hristos. Când fapta este raportată înaintea Tatălui, bucuria se răspândeşte prin toată oştirea cerului.

Stăpânirile şi puterile cerului veghează asupra luptei pe care, în împrejurări ce par descurajatoare, o au de dus slujitorii lui Dumnezeu. Noi biruinţe sunt dobândite, noi onoruri câştigate atunci când creştinii, grupându-se în jurul steagului Mântuitorului lor, pornesc să dea lupta cea bună a credinţei. Toţi îngerii cerului sunt în slujba poporului lui Dumnezeu, umil şi credincios; Şi, în timp ce oştirea de lucrători a Domnului, de aici, de jos, înalţă cântecele lor de laudă, corul de sus se uneşte cu ei, proslăvind pe Dumnezeu şi pe Fiul Său.

Avem nevoie să înţelegem misiunea îngerilor mai bine decât o facem acum. Ar fi bine să ne amintim că fiecare copil credincios al lui Dumnezeu trebuie să conlucreze cu fiinţele cereşti. Nevăzutele oştiri ale luminii şi puterii însoţesc pe cei blânzi şi umili care cred şi se prind de făgăduinţele lui Dumnezeu. Heruvimi, serafimi şi

îngeri neîntrecuţi în putere stau la dreapta lui Dumnezeu, „toţi duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moşteni mântuirea” (Evr. 1, 14).

Secţiune 1.18 Cap. 16 – Solia evangheliei în Antiohia

După ce ucenicii au fost alungaţi din Ierusalim în urma prigoanei, solia Evangheliei s-a răspândit cu iuţeală prin ţinuturile care se găseau dincolo de hotarele Palestinei; şi multe grupe mici de credincioşi s-au format în centrele mai importante. Unii dintre ucenici „au ajuns până în Fenicia, în Cipru şi în Antiohia, şi propovăduiau Cuvântul”. De obicei, lucrarea lor se mărginea la iudei sau la iudeii dintre greci, care în vremea aceea puteau fi găsiţi în colonii mari în aproape toate oraşele lumii.

Printre locurile amintite, unde Evanghelia a fost primită cu bucurie, este şi Antiohia – în vremea aceea capitala Siriei. Comerţul foarte întins, care se făcea din acest centru populat, aducea în oraş mulţi oameni de diferite naţionalităţi. Pe lângă aceasta, Antiohia era bine cunoscută ca un loc de întâlnire a iubitorilor de odihnă şi distracţie, din pricina aşezării ei sănătoase, a împrejurimilor ei frumoase, precum şi a bogăţiei, culturii şi a rafinamentului care se puteau găsi acolo. În zilele apostolilor, ea ajunsese un oraş al luxului şi al viciului.

Evanghelia a fost propovăduită public în Antiohia de către nişte ucenici din Cipru şi Cirene, care au venit aici şi „au propovăduit Evanghelia Domnului Iisus”. „Mâna Domnului era cu ei” şi străduinţele lor sârguincioase au fost răsplătite cu rod. „Un mare număr de oameni au crezut şi s-au întors la Domnul”.

„Vestea despre ei a ajuns la urechile Bisericii din Ierusalim, şi au trimis pe Barnaba până la Antiohia”. Ajungând în acest nou câmp de lucru, Barnaba a văzut lucrarea ce fusese săvârşită deja prin harul lui Dumnezeu şi „s-a bucurat şi i-a îndemnat pe toţi să rămână cu inimă

hotărâtă alipiţi de Domnul”.

Lucrarea lui Barnaba în Antiohia a fost bogat răsplătită şi mulţi de acolo s-au adăugat la numărul credincioşilor. Deoarece lucrarea se dezvolta, Barnaba a simţit nevoia de ajutor potrivit, pentru a intra pe uşile deschise de providenţa lui Dumnezeu; deci, s-a dus la Tars să-l caute pe Pavel, care, după ce cu câtva timp mai înainte plecase din Ierusalim, lucrase în „ţinuturile Siriei şi Ciliciei”, vestind „credinţa pe care căuta s-o nimicească odinioară” (Gal. 1, 21.23). Barnaba a izbutit să-l găsească pe Pavel şi să-l convingă să se întoarcă cu el spre a-i fi tovarăş în lucrare.

În populatul oraş al Antiohiei, Pavel a găsit un minunat câmp de lucru. Învăţătura, înţelepciunea şi râvna lui au exercitat o puternică influenţă asupra locuitorilor şi vizitatorilor acestui oraş de cultură; şi el s-a dovedit a fi ajutorul potrivit de care avea nevoie Barnaba. Timp de un an, cei doi ucenici au lucrat laolaltă în slujire credincioasă, aducând multora cunoştinţa mântuitoare despre Iisus din Nazaret, Răscumpărătorul lumii.

În Antiohia, ucenicii au fost numiţi pentru prima dată creştini. Numele li s-a dat din pricină că subiectul principal al propovăduirii, al învăţăturii şi al discuţiilor lor era Hristos. Ei istoriseau mereu întâmplările care avuseseră loc în timpul lucrării Sale pământeşti, când ucenicii Săi au fost binecuvântaţi cu prezenţa Sa personală. Ei stăruiau neobosit asupra învăţăturilor şi minunilor Sale de vindecare. Cu buze tremurânde şi cu ochii scăldaţi în lacrimi, ei vorbeau despre chinul Său sufletesc din grădină, despre trădarea, judecata şi executarea Lui, precum şi despre răbdarea şi umilinţa cu care El îndurase dispreţul şi chinul la care a fost supus de către vrăjmaşii Săi, dar şi despre mila dumnezeiască cu care S-a rugat pentru cei care îl prigoniseră. Învierea şi înălţarea Sa,

precum şi lucrarea Lui din ceruri, ca Mijlocitor pentru omul căzut, erau subiecte asupra cărora simţeau bucuria să se oprească. Pe drept cuvânt, păgânii îi puteau numi creştini, deoarece ei predicau pe Hristos şi rugăciunile lor către Dumnezeu le adresau în Numele Lui. Dumnezeu le dăduse numele de creştini. Acesta este un nume regal, dat tuturor acelora care se alătură lui Hristos. Despre acest nume scria Iacov mai târziu: „Oare nu bogaţii vă asupresc şi vă târăsc înaintea judecătorilor? Nu batjocoresc ei frumosul nume pe care-l purtaţi?” (Iacov 2, 6.7). Şi Petru a declarat: „Dacă suferă pentru că este creştin, să nu-i fie ruşine, ci să proslăvească pe Dumnezeu pentru numele acesta”. „Dacă sunteţi batjocoriţi pentru Numele lui Hristos, ferice de voi: Fiindcă Duhul slavei, Duhul lui Dumnezeu. Se odihneşte peste voi” (1 Petru 4, 16.14).

Credincioşii din Antiohia au înţeles că Dumnezeu era gata să lucreze în viaţa lor „după plăcerea Lui, şi voinţa şi înfăptuirea” (Filip. 2, 13). Trăind, aşa cum era situaţia lor, în mijlocul unor oameni care părea că se îngrijesc mai puţin de lucrurile de interes veşnic, ei au căutat să capteze atenţia celor cu inima sinceră şi să dea o mărturie pozitivă despre Acela pe care îl iubeau şi Căruia Îi slujeau. În lucrarea lor în umilinţă, ei au învăţat să depindă de puterea Spiritului Sfânt, care să facă rodnic cuvântul vieţii. Şi astfel, în diferitele căi ale vieţii, ei dădeau zilnic mărturie despre credinţa lor în Hristos.

Exemplul urmaşilor lui Hristos din Antiohia ar trebui să fie o inspiraţie pentru fiecare credincios ce trăieşte astăzi în marile oraşe ale lumii. În timp ce este după rânduiala lui Dumnezeu ca lucrători aleşi, consacraţi şi cu talente să fie stabiliţi în mari centre populate, spre a conduce eforturi evanghelistice, tot la fel este scopul Său ca membrii comunităţii care trăiesc în aceste oraşe să folosească talentele date lor de Dumnezeu în lucrarea

pentru suflete. Bogate binecuvântări sunt puse deoparte pentru aceia care se predau cu totul chemării lui Dumnezeu. Când asemenea lucrători se străduiesc să câştige suflete pentru Iisus, vor vedea că mulţi, la care niciodată mai înainte nu se putea ajunge în niciun alt chip, sunt gata să răspundă unei înţelepte străduinţe personale.

Lucrarea lui Dumnezeu de pe pământ are azi nevoie de reprezentanţi vii ai adevărului biblic. Singuri, predicatorii consacraţi nu pot face faţă însărcinării de a avertiza marile oraşe. Dumnezeu cheamă nu numai pe predicatori, ci şi pe medici, infirmiere, colportori, lucrători biblici şi alţi membri laici consacraţi, având diferite talente, care cunosc Cuvântul lui Dumnezeu şi puterea harului Său, să gândească la nevoile oraşelor neavertizate. Timpul trece repede şi este mult de făcut. Orice unealtă trebuie pusă la lucru, pentru ca ocaziile prezente să fie cât mai înţelept folosite.

Activitatea lui Pavel în Antiohia, în tovărăşie cu Barnaba, l-a întărit în convingerea că Dumnezeu l-a chemat să facă o lucrare deosebită pentru Neamuri. Cu ocazia convertirii lui Pavel, Domnul spusese că el avea să ajungă un slujitor al Neamurilor, spre a le „deschide ochii să se întoarcă de la întuneric la lumină şi de sub puterea Satanei la Dumnezeu; şi să primească, prin credinţa în Mine, iertare de păcate şi moştenirea împreună cu cei sfinţiţi” (Fapte 28, 16). Îngerul care s-a arătat lui Anania spusese despre Pavel: „El este un vas pe care l-am ales, ca să ducă Numele Meu înaintea Neamurilor, înaintea împăraţilor şi înaintea fiilor lui Israel” (Fapte 9, 15). Şi Pavel însuşi, mai târziu în experienţa sa creştină, pe când se ruga în templul din Ierusalim, a fost vizitat de un înger din cer, care l-a îndemnat: „Du-te, căci te voi trimite departe la Neamuri” (Fapte 22, 21).

Astfel, Domnul îi dăduse lui Pavel însărcinarea de a

intra în marele câmp misionar al lumii Neamurilor. Spre a-l pregăti pentru această întinsă şi grea lucrare, Dumnezeu îl adusese în strânsă legătură cu Sine şi desfăşurase înaintea sa fermecătoarea viziune a frumuseţii şi slavei cerului. Lui i-a fost dată lucrarea de a face cunoscut „taina" care fusese „ţinută ascunsă timp de veacuri" (Rom. 16, 25), „taina voii Sale" (El. 1, 9), „care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinţilor apostoli şi proroci ai lui Hristos, prin Duhul. Că adică Neamurile sunt împreună moştenitoare cu noi, alcătuiesc un singur trup cu noi şi iau parte cu noi la aceeaşi făgăduinţă în Hristos Iisus, prin Evanghelia aceea, al cărei slujitor", spune Pavel, „am fost făcut eu" Da, mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toţi sfinţii, mi-a fost dat harul acesta să vestesc Neamurilor bogăţiile nepătrunse ale lui Hristos, şi să pun în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine, ascunse din veacuri în Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile, pentru ca domniile şi stăpânirile din locurile cereşti să cunoască azi, prin biserică, înţelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu, după planul veşnic, pe care l-a făcut în Hristos Iisus, Domnul nostru" (El. 3, 5 – 11).

Dumnezeu a binecuvântat din belşug lucrarea lui Pavel şi a lui Barnaba în răstimp de un an, cât au rămas ei cu credincioşii din Antiohia. Dar niciunul dintre ei nu fusese încă în mod oficial consacrat lucrării de slujire a Evangheliei. Acum, ei au ajuns la un punct în experienţa lor creştină, când Dumnezeu avea să le încredinţeze ducerea mai departe a unei grele lucrări misionare, în săvârşirea căreia ei aveau să aibă nevoie de fiece folos care putea fi dobândit prin mijlocirea bisericii.

„În biserica din Antiohia erau nişte proroci şi învăţători: Barnaba, Simon numit Niger, Luciu din Cirene, Manaen" şi Saul. Pe când slujeau Domnului şi posteau,

Duhul Sfânt a zis: Puneţi-Mi deoparte pa Barnaba şi pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat”. Înainte de a fi trimişi ca misionari în lumea păgână, aceşti apostoli au fost în mod solemn consacraţi lui Dumnezeu prin post şi rugăciune, cum şi prin punerea mâinilor. În felul acesta, erau împuterniciţi de biserică nu numai să înveţe adevărul, ci să îndeplinească şi actul botezului şi să organizeze biserici, fiind investiţi cu deplina autoritate eclesiastică.

În momentul acesta, biserica creştină intra într-o eră importantă. Lucrarea de vestire a soliei Evangheliei printre Neamuri avea să fie acum urmărită cu putere; şi, ca urmare, biserica avea să fie întărită printr-un mare seceriş de suflete. Apostolii, care fuseseră aleşi să conducă această lucrare, aveau să fie supuşi bănuielii, prejudecăţii şi geloziei. Învăţăturile lor cu privire la surparea „zidului de la mijloc care-i despărţea” (El. 2, 14), care despărţise atât de mult lumea iudaică de Neamuri, în mod firesc avea să atragă asupră-le învinuirea de erezie; şi autoritatea lor ca slujitori avea să fie pusă la îndoială de mulţi iudei zeloşi şi credincioşi; Dumnezeu prevăzuse greutăţile pe care aveau să le întâmpine servii Săi; şi, pentru ca lucrarea lor să fie mai presus de orice învinuire, El a îndrumat biserica prin descoperire ca ei să fie în mod public puşi deoparte pentru lucrarea de predicare. Consacrarea lor era o recunoaştere publică a alegerii lor divine, spre a duce Neamurilor vestea cea bună a Evangheliei.

Atât Pavel, cât şi Barnaba primiseră deja însărcinarea, personal, de la Dumnezeu însuşi, iar ceremonia punerii mâinilor nu adăugase niciun har în plus sau vreo însuşire reală. Aceasta nu era decât o formă de recunoaştere a alegerii pentru o slujbă anumită şi o recunoaştere a autorităţii cuiva în acea slujbă. Prin aceasta, se punea sigiliul bisericii asupra lucrării lui Dumnezeu.

Pentru iudei, această formă avea o mare însemnătate. Când un tată iudeu binecuvânta pe copiii săi, cu mult respect îşi punea mâinile peste capetele lor. Când un animal era închinat să fie adus ca jertfă, mâna celui investit cu autoritate preoţească era pusă asupra capului victimei. Şi când slujitorii bisericii credincioşilor din Antiohia şi-au pus mâinile asupra lui Pavel şi Barnaba, prin lucrarea aceasta ei cereau lui Dumnezeu să-şi reverse binecuvântarea Sa asupra apostolilor aleşi şi a consacrării lor pentru lucrarea deosebită pentru care fuseseră puşi deoparte.

Mai târziu, s-a abuzat foarte mult de ceremonia punerii mâinilor – o importanţă neîndreptăţită a fost legată de acest act, ca şi cum o putere se cobora deodată asupra acelora care primeau o asemenea consacrare, făcându-i de îndată demni pentru oricare din lucrările pastorale. Dar, în punerea deoparte a acestor doi apostoli, nu avem niciun raport cum că ei ar fi primit vreo putere deosebită prin simpla faptă a punerii mâinilor. Nu găsim decât simplul raport despre întărirea lor prin binecuvântare şi despre rezultatul pe care aceasta l-a avut asupra lucrării lor viitoare.

Împrejurările în legătură cu punerea deoparte a lui Pavel şi a lui Barnaba, prin Duhul Sfânt, pentru o anumită ramură de lucrare, arată clar că Domnul lucrează în biserica Sa prin instrumente alese de El. Cu ani înainte, când planul lui Dumnezeu cu privire la Pavel i-a fost pentru prima dată descoperit prin însuşi Mântuitorul, Pavel a fost după aceea pus imediat în legătură cu membrii noii biserici organizate în Damasc. Mai mult încă, biserica din locul acela nu a fost lăsată multă vreme în întuneric cu privire la experienţa personală a fariseului convertit. Şi acum, când însărcinarea divină dată în vremea aceea avea să fie dusă mai deplin la îndeplinire, Duhul Sfânt, dând din

nou mărturie despre Pavel, ca fiind un vas ales spre a duce Evanghelia la Neamuri, a pus asupra bisericii lucrarea de a-l consacra pe el şi pe conlucrătorul său. Pe când conducătorii bisericii din Antiohia „slujeau Domnului şi posteau, Duhul Sfânt a zis: Puneţi-Mi deoparte pe Barnaba şi pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat”.

Dumnezeu a făcut biserica Sa de pe pământ un canal de lumină şi, prin ea, El aduce la cunoştinţă planurile şi voinţa Sa. El nu dă unuia dintre servii Săi o experienţă independentă şi potrivnică de experienţa bisericii însăşi. Nici nu dă cuiva o cunoaştere a voinţei Sale aparte de întreaga biserică, în timp ce biserica – trupul lui Hristos – este lăsată în întuneric. În providenţa Sa, El pune pe slujitorii Săi în strânsă legătură cu biserica Sa, pentru ca ei să se încreadă mai puţin în ei înşişi şi să aibă o mai mare încredere în alţii pe care El îi călăuzeşte spre a face să înainteze lucrarea Sa.

Totdeauna au fost în biserică dintre aceia care sunt mereu înclinaţi către independenţă. Se pare că ei nu pot înţelege că independenţa spiritului face ca instrumentul omenesc să aibă prea multă încredere în sine şi să se încreadă în propria sa judecată mai degrabă decât să dea respect sfatului şi să preţuiască mai mult judecata fraţilor săi, mai ales a celor aleşi de Dumnezeu în slujba de conducere a poporului Său. Dumnezeu a investit biserica Sa cu autoritate şi putere deosebită pe care nimeni nu este îndreptăţit să o nesocotească sau să o dispreţuiască; căci acela care face aceasta dispreţuieşte glasul lui Dumnezeu.

Cei care sunt înclinaţi să socotească judecata lor proprie ca fiind desăvârşită sunt în mare primejdie. Strădуinţa bine chibzuită a lui Satana este aceea de a despărţi pe unii ca aceştia de cei care sunt canale de lumină prin care Dumnezeu a lucrat la ridicarea şi întinderea lucrării Sale pe pământ. A neglija sau a

dispreţui pe aceia pe care Dumnezeu i-a ales să poarte răspunderi de conducere în legătură cu înaintarea adevărului înseamnă a lepăda mijloacele rânduite de El pentru ajutarea, încurajarea şi întărirea poporului Său. Ca un lucrător din via Domnului să desconsidere aceasta şi să considere că lumina sa trebuie să nu vină prin niciun alt canal, ci direct de la Dumnezeu, înseamnă să se aşeze într-o poziţie care îl pune în primejdie de a fi înşelat de vrăjmaş şi răsturnat la pământ. Domnul, în înţelepciunea Sa, a rânduit ca, prin mijlocirea strânsei legături care trebuie să fie întreţinută de toţi credincioşii, creştin să fie unit cu creştin şi comunitate cu comunitate. În felul acesta, uneltele omeneşti vor fi făcute în stare să conlucreze cu Dumnezeirea. Fiecare unealtă va fi supusă Duhului Sfânt, şi toţi credincioşii vor fi uniţi într-un efort organizat şi bine îndrumat spre a vesti lumii fericita nădejde a harului lui Dumnezeu.

Pavel a privit prilejul ceremoniei întăririi sale prin binecuvântare, ca marcând începutul unei noi şi importante epoci din viaţa sa. De aici încolo, a fost socotit începutul apostolatului său în biserica creştină.

În timp ce lumina Evangheliei strălucea cu putere în Antiohia, o importantă lucrare era continuată de către apostolii care rămăseseră la Ierusalim. În fiecare an, cu ocazia sărbătorilor, mulţi iudei din toate ţările veneau la Ierusalim ca să se închine la templu. Unii dintre aceşti peregrini erau oameni pătrunşi de o mare evlavie şi sârguincioşi cercetători ai profeţiilor. Ei nădăjduiau şi doreau după venirea lui Mesia Cel făgăduit, nădejdea lui Israel. În timp ce Ierusalimul era plin cu aceşti străini, apostolii predicau pe Hristos cu un curaj neşovăitor, cu toate că-şi dădeau seama că făcând aceasta îşi puneau mereu viaţa în primejdie. Duhul lui Dumnezeu a pus sigiliul său asupra lucrării apostolilor şi mulţi s-au

convertit la credinţă; şi aceşti convertiţi, întorcându-se în căminurile lor din diferitele părţi ale lumii, au răspândit sămânţa adevărului printre toate neamurile, cum şi printre toate clasele sociale.

Dintre apostolii care au pornit să facă această lucrare s-au evidenţiat în mod deosebit Petru, Iacov şi Ioan, care aveau încredere că Dumnezeu îi alesese să predice pe Hristos printre conaţionalii lor. Ei au lucrat cu credincioşie şi înţelepciune, folosindu-se de „cuvântul prorociei făcut şi mai tare” (2 Petru 1, 19), în străduinţa lor de a convinge „casa lui Israel că Dumnezeu a făcut Domn şi Hristos pe acest Iisus, pe care” iudeii îl răstigniseră (Fapte 2, 36).

Secţiune 1.19 Cap. 17 – Soli ai evangheliei

Trimişi de Duhul Sfânt”, Pavel şi Barnaba, după ce au fost întăriţi prin binecuvântare de către fraţii din Antiohia, „s-au coborât în Seleucia şi de acolo au plecat cu corabia la Cipru”. În felul acesta şi-au început apostolii prima lor călătorie misionară.

Cipru era unul din locurile în care au fugit credincioşii din Ierusalim din pricina prigonirii care a urmat după moartea lui Ştefan. Din Cipru veniseră unii la Antiohia şi „au propovăduit Evanghelia” (Fapte 11, 20). Chiar Barnaba era „de neam din Cipru” (Fapte 4, 36) şi acum, el împreună cu Pavel şi însoţiţi şi de Ioan Marcu, o rudă a lui Barnaba, au vizitat această insulă.

Mama lui Marcu era o convertită la religia creştină şi casa ei din Ierusalim era un loc de adăpost pentru ucenici. Acolo, ei erau totdeauna siguri că găsesc o primire bună şi odihnă potrivită. Cu ocazia unei vizite făcute în casa mamei sale, Marcu le-a propus lui Pavel şi lui Barnaba să-i însoţească în călătoria lor misionară. El simţea binecuvântarea lui Dumnezeu în inima sa şi dorea mult să se consacre pe deplin lucrării slujirii Evangheliei.

Ajungând la Salamina, apostolii „au vestit Cuvântul

lui Dumnezeu în sinagogile iudeilor” După ce au străbătut toată insula până la Pafos, au întâlnit pe un vrăjitor, proroc mincinos, un iudeu, cu numele Bar-Isus, care era cu dregătorul Sergius Paulus, un om înţelept. Acesta din urmă a chemat pe Barnaba şi pe Saul şi şi-a arătat dorinţa să audă Cuvântul lui Dumnezeu. Dar Clima, vrăjitorul – căci aşa se tâlcuieşte numele lui – le stătea împotrivă şi căuta să abată pe dregător de la credinţă”.

Nu fără luptă cedează Satana în faţa lucrării de întemeiere a Împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ. Puterile răului sunt mereu la lucru într-o luptă neîncetată împotriva instrumentelor alese pentru răspândirea Evangheliei şi aceste puteri ale întunericului sunt în mod deosebit la lucru atunci când adevărul este vestit înaintea oamenilor cu vază şi de o integritate deplină. Aşa a fost cazul atunci când Sergius Paulus, guvernatorul Ciprului, asculta solia Evangheliei. Guvernatorul trimisese după apostoli, pentru a fi învăţat cu privire la solia pe care ei veniseră să o aducă; atunci, puterile răului au căutat ca, prin îndemnurile vrăjitorului Clima, să-l abată de la credinţă şi astfel să zădărnicească planul lui Dumnezeu.

În felul acesta, vrăjmaşul înfrânt lucrează spre a păstra în rândurile sale oameni cu influenţă care, dacă s-ar converti, ar putea aduce un serviciu valoros lucrării lui Dumnezeu. Însă credinciosul lucrător al Evangheliei nu trebuie să se teamă că ar fi înfrânt de mâna vrăjmaşului; căci este privilegiul lui să fie înzestrat cu putere de sus spre a se împotrivi oricărei influenţe diavoleşti.

Deşi atacat cu înverşunare de Satana, Pavel a avut curajul să mustre pe acela prin care lucra vrăjmaşul. „Fiind plin de Duhul Sfânt”, apostolul „s-a uitat ţintă la el, şi a zis: Om plin de toată viclenia şi de toată răutatea, fiul dracului, vrăjmaş al oricărei neprihăniri, nu mai încetezi tu să strâmbi căile drepte ale Domnului? Acum, iată că mâna

Domnului este împotriva ta; vei fi orb, şi nu vei vedea soarele până la o vreme. Îndată a căzut peste el ceaţă şi întuneric, şi căuta bâjbâind nişte oameni, care să-l ducă de mână. Atunci, dregătorul, când a văzut ce se întâmplase, a crezut şi a rămas uimit de învăţătura Domnului".

Vrăjitorul îşi închisese ochii faţă de dovezile adevărului Evangheliei şi Domnul, într-o îndreptăţită mânie, a făcut ca ochii lui să nu mai vadă, oprindu-l de a mai primi lumina zilei. Această orbire nu avea să fie pentru totdeauna, ci doar pentru un timp, ca el să poată fi avertizat să se pocăiască şi să caute iertare la Dumnezeu pe care îl jignise atât de mult. Tulburarea în care ajunsese a făcut fără de efect meşteşugitele lui uneltiri împotriva învăţăturii lui Hristos. Faptul că fusese obligat să bâjbâie în întuneric a dovedit tuturor că minunile săvârşite de apostoli, şi pe care Clima le denunţase ca fiind scamatorii, fuseseră săvârşite prin puterea lui Dumnezeu. Dregătorul, convins de adevărul învăţăturii propovăduite de apostoli, a primit Evanghelia.

Clima nu era un om învăţat, totuşi era deosebit de potrivit pentru a împlini lucrarea lui Satana. Cei care predică adevărul lui Dumnezeu vor întâlni pe şiretul vrăjmaş în multe şi felurile înfăţişări. Uneori, va fi în persoana unui învăţat, dar de cele mai multe ori în aceea a unui om neştiutor, oameni pe care Satana i-a format spre a fi unelte pline de succes în amăgirea sufletelor. Datoria slujitorului lui Hristos este aceea de a sta credincios la postul său, în temere de Dumnezeu şi în puterea tăriei lui. În felul acesta, el poate aduce derută în rândurile oştirilor lui Satana şi poate fi biruitor în numele Domnului.

Pavel şi cei ce erau împreună cu el şi-au continuat călătoria, mergând la Perga, în Pamfilia. Drumul le-a fost greu; ei au întâmpinat greutăţi şi lipsuri şi au avut de înfruntat primejdii din toate părţile. În oraşele şi cetăţile

prin care au trecut şi în tot lungul singuraticului drum, au fost înconjuraţi de primejdii văzute şi nevăzute. Dar Pavel şi Barnaba învăţaseră să se încreadă în puterea lui Dumnezeu care să-i apere. Inimile lor erau pline de o iubire fierbinte pentru sufletele pieritoare. Ca păstori credincioşi în căutarea oii pierdute, ei nu s-au gândit la liniştea sau comoditatea lor. Uitând de ei, nu s-au dat înapoi de la oboseală, foame sau frig. Ei nu aveau în minte decât o singură ţintă – salvarea acelora care rătăceau departe de staul.

Aici, Marcu, copleşit de teamă şi descurajare, a şovăit pentru o vreme în hotărârea sa de a se preda cu totul pentru lucrarea Domnului. Neobişnuit cu greutăţile, el s-a descurajat din pricina primejdiilor şi lipsurilor drumului. Ei lucraseră cu succes în împrejurări bune; dar acum, din mijlocul împotrivirilor şi primejdiilor, care atât de adesea lovesc pe lucrătorul ce face pionierat, Marcu nu a izbutit să rabde greul ca un bun ostaş al crucii. El mai avea încă de învăţat să facă faţă cu o inimă curajoasă primejdiei, prigoanei şi împotrivirii. Pe măsură ce apostolii mergeau tot înainte, temându-se de greutăţi şi mai mari, Marcu s-a intimidat şi, pierzându-şi curajul, a refuzat să meargă mai departe şi s-a întors la Ierusalim.

Acest lucru l-a făcut pe Pavel ca, pentru un timp, să-l judece pe Marcu foarte nefavorabil, ba chiar cu asprime. Barnaba, pe de altă parte, era înclinat să-l scuze din cauza lipsei lui de experienţă. El se temea ca nu cumva Marcu să părăsească lucrarea, pentru că vedea în el calităţi care aveau să-l facă potrivit a fi un lucrător folositor pentru Hristos. În anii de mai târziu, susţinerea de către el a lui Marcu a fost bogat răsplătită, căci tânărul bărbat s-a predat fără rezerve Domnului şi lucrării de vestire a soliei Evangheliei în câmpuri grele. Sub binecuvântarea lui Dumnezeu şi sub înţeleapta instruire a lui Barnaba, el s-a

dezvoltat astfel încât a ajuns un lucrător valoros.

Mai târziu, Pavel s-a împăcat cu Marcu şi l-a primit ca tovarăş de lucru. De asemenea, el l-a recomandat Colosenilor ca unul care era un împreună lucrător „pentru Împărăţia lui Dumnezeu" şi care-i fusese „de mângâiere" (Col. 4, 11). Şi iarăşi, nu cu mult timp înainte de moartea sa, el vorbea despre Marcu „ca fiindu-i de folos pentru slujbă" (2 Tim. 4, 11).

După plecarea lui Marcu, Pavel şi Barnaba au vizitat Antiohia Pisidiei şi în ziua de Sabat au mers în sinagogile iudeilor şi au stat jos. „După citirea Legii şi Prorocilor, fruntaşii sinagogii au trimis să le zică: Fraţilor, dacă aveţi un cuvânt de îndemn pentru norod, vorbiţi". Fiind astfel invitat să vorbească, „Pavel s-a sculat, a făcut semn cu mâna şi a zis: Bărbaţi israeliţi şi voi care vă temeţi de Dumnezeu, ascultaţi". Apoi a urmat o minunată cuvântare. El a început prin a face un istoric al felului în care. Se purtase Domnul cu iudeii din vremea eliberării lor din robia egipteană şi cum fusese făgăduit un Mântuitor din seminţia lui David; şi a declarat plin de curaj că „din sămânţa lui David, Dumnezeu, după făgăduinţa Sa, a ridicat lui Israel un Mântuitor, care este Iisus. Înainte de venirea Lui, Ioan propovăduise botezul credinţei la tot norodul lui Israel. Şi Ioan, când era la sfârşitul însărcinării lui, a zis: Cine credeţi că sunt eu? Nu sunt Acela; ci iată după mine vine Unul, căruia eu nu sunt vrednic să-l dezleg încălţămintea picioarelor". Astfel, cu putere, el a predicat pe Iisus ca Mântuitor al oamenilor, Mesia Cel profetizat.

După ce a spus aceste cuvinte, Pavel a mai adăugat: „Fraţilor, fii ai neamurilor lui Avraam, şi cei ce vă temeţi de Dumnezeu, vouă v-a fost trimis Cuvântul acestei mântuiri. Căci locuitorii din Ierusalim şi mai marii lor n-au cunoscut pe Iisus; şi prin faptul că L-au osândit, au împlinit cuvintele prorocilor, care se citesc în fiecare Sabat".

Pavel nu s-a dat în lături de a spune adevărul lămurit cu privire la lepădarea Mântuitorului de către mai marii iudeilor. „Măcar că n-au găsit în El nicio vină de moarte”, a spus apostolul, „totuşi ei au cerut lui Pilat să-L omoare. Şi, după ce au împlinit tot ce este scris despre El, L-au dat jos de pe lemn, şi L-au pus într-un mormânt. Dar Dumnezeu L-a înviat din morţi. El S-a arătat, timp de mai multe zile, celor ce se suiseră cu El din Galilea la Ierusalim, şi care acum sunt martorii Lui înaintea norodului”.

„Şi noi vă aducem vestea aceasta bună că făgăduinţa făcută părinţilor noştri Dumnezeu a împlinit-o pentru noi, copiii lor, înviind pe Iisus; după cum este scris în psalmul al doilea: Tu eşti Fiul Meu, astăzi Te-am născut. Că L-a înviat din morţi, aşa că nu se va mai întoarce în putrezire, a spus-o când a zis: Vă voi împlini cu toată credincioşia făgăduinţele sfinte, pe care le-am făcut lui David. De aceea mai zice şi în alt psalm: Nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea’. Şi David, după ce a slujit celor din vremea lui, după planul lui Dumnezeu, a murit, a fost îngropat lângă părinţii săi şi a văzut putrezirea. Dar Acela, pe care L-a înviat Dumnezeu, n-a văzut putrezirea”.

Şi apoi, după ce vorbise lămurit despre împlinirea cunoscutelor profeţii cu privire la Mesia, Pavel le-a predicat despre pocăinţă şi iertarea păcatelor prin meritele lui Iisus, Mântuitorul lor. „Să ştiţi dar, fraţilor”, a zis el, „că în El vi se vesteşte iertarea păcatelor; şi oricine crede, este iertat prin El de toate lucrurile de care n-aţi putut fi iertaţi prin Legea lui Moise”.

Duhul lui Dumnezeu a însoţit cuvintele vorbite şi inimi au fost mişcate. Referirea apostolului la profeţiile Vechiului Testament şi declaraţia sa că acestea se împliniseră în lucrarea lui Iisus din Nazaret a adus convingere în multe suflete care tânjeau după venirea lui Mesia Cel făgăduit. Şi cuvintele pline de asigurare ale

vorbitorului, că „vestea aceasta bună” a mântuirii era atât pentru iudei, cât şi pentru Neamuri, a adus nădejde şi bucurie acelora care nu fuseseră număraţi printre copiii lui Avraam după trup.

După ce iudeii au ieşit din sinagogă, „Neamurile i-au rugat să le vorbească şi în Sabatul viitor despre aceleaşi lucruri”. După terminarea adunării, „mulţi din iudei şi din prozeliţii evlavioşi”, care primiseră în inimile lor vestea aceea bună, adusă lor în ziua aceea, „au mers după Pavel şi Barnaba, care stăteau de vorbă cu ei şi-i îndemnau să stăruiască în harul lui Dumnezeu”.

Interesul ivit în Antiohia Pisidiei în urma cuvântării lui Pavel a strâns „în Sabatul viitor aproape toată cetatea” ca să audă Cuvântul lui Dumnezeu. Iudeii, când au văzut noroadele, s-au umplut de pizmă, vorbeau împotriva celor spuse de Pavel şi-l batjocoreau”.

„Dar Pavel şi Barnaba le-au zis cu îndrăzneală: Cuvântul lui Dumnezeu trebuia vestit mai întâi vouă; dar fiindcă voi nu-l primiţi şi singuri vă judecaţi nevrednici de viaţă veşnică, iată că ne întoarcem spre Neamuri. Căci aşa ne-a poruncit Domnul: Te-am pus ca să fii Lumina Neamurilor, ca să aduci mântuirea până la marginile pământului”.

„Neamurile se bucurau când au auzit lucrul acesta şi preamăreau Cuvântul Domnului. Şi toţi cei ce erau rânduiţi să capete viaţa veşnică au crezut”. Ei s-au bucurat nespus de mult de faptul că Hristos îi recunoştea şi pe ei drept copii ai lui Dumnezeu şi, cu inimi recunoscătoare, au ascultat cuvântul predicat. Cei care au crezut au dovedit râvnă în a vesti şi altora solia Evangheliei şi astfel „Cuvântul Domnului se răspândea în toată ţara”.

Cu secole înainte, pana inspiraţiei vorbise despre această strângere a Neamurilor; însă aceste rostiri profetice fuseseră slab înţelese. Osea spusese: „Totuşi

numărul copiilor lui Israel va fi ca nisipul mării, care nu se poate nici măsura, nici număra; şi de unde li se zicea: Nu sunteţi poporul Meu, li se va zice: Copiii Dumnezeului Celui viu!" Şi iarăşi: „Îmi voi sădi pe Lo-Ruhama în ţară, şi-i voi da îndurare; voi zice Lui Lo-Ami: Tu eşti poporul Meu! Şi el va răspunde: Dumnezeul meu!" (Osea 1, 10; 2, 23).

Însuşi Mântuitorul, în timpul lucrării Sale pământeşti, a profetizat despre răspândirea Evangheliei printre Neamuri. În pilda despre vie, El a spus iudeilor nepocăiţi: „Împărăţia lui Dumnezeu va fi luată de la voi, şi va fi dată unui neam, care va aduce roadele cuvenite" (Mat. 21, 43). Şi după învierea Sa, El i-a însărcinat pe ucenicii Lui să meargă „în toată lumea" şi „faceţi ucenici din toate neamurile". Nu trebuia să lase pe nimeni neavertizat, ci aveau să predice „Evanghelia la orice făptură" (Mat. 28, 19; Marcu 16, 15).

Îndreptându-se către Neamurile din Antiohia Pisidiei, Pavel şi Barnaba nu au încetat să lucreze pentru iudeii de pretutindeni, oriunde găseau o ocazie potrivită ca să câştige un ascultător. Mai târziu, în Tesalonic, în Corint, în Efes, cum şi în alte centre importante, Pavel şi conlucrătorii lui au predicat Evanghelia atât iudeilor, cât şi Neamurilor. Însă, de aici înainte, străduinţele lor cele mai mari au fost îndreptate spre zidirea Împărăţiei lui Dumnezeu în ţinuturile păgâne, printre oamenii care aveau puţină sau nu aveau chiar deloc cunoştinţă despre adevăratul Dumnezeu şi despre Fiul Său.

Inima lui Pavel şi împreună-lucrătorilor săi erau atrasă către aceia care erau „fără Hristos, fără drept de cetăţenie în Israel, străini de legămintele făgăduinţei, fără nădejde şi fără Dumnezeu în lume". Prin neobosita lucrare a apostolilor faţă de Neamuri, „străinii şi oaspeţii", care odinioară „fuseseră depărtaţi", au aflat că au „fost apropiaţi prin sângele lui Hristos" şi că, prin credinţa în

jertfa Lui ispăşitoare, ei puteau deveni „împreună cetăţeni cu sfinţii, oameni din casa lui Dumnezeu” (El. 2, 12.13.19).

Înaintând în credinţă, Pavel a lucrat fără răgaz în vederea clădirii Împărăţiei lui Dumnezeu printre aceia care fuseseră neglijaţi de învăţătorii din Israel. El preamărea continuu pe Hristos Iisus ca „Împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor” (1 Tim. 6, 15) şi îi îndemna pe credincioşi să fie „înrădăcinaţi şi zidiţi în El, întăriţi prin credinţă” (Col. 2, 7).

Pentru cei care cred, Hristos este o temelie sigură. Pe această Stâncă vie pot clădi atât iudeii, cât şi Neamurile. Este destul de cuprinzătoare pentru toţi şi destul de tare pentru a susţine greutatea şi povara lumii întregi. Acesta este un fapt recunoscut în mod clar de însuşi Pavel. În ultimele zile ale lucrării sale, când, adresându-se unui grup de credincioşi dintre Neamuri, care rămăseseră statornici în iubirea lor faţă de adevărul Evangheliei, apostolul a scris: Voi sunteţi „zidiţi pe temelia apostolilor şi prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Iisus Hristos” (El. 2, 19.20).

Când solia Evangheliei s-a răspândit în Pisidia, iudeii necredincioşi din Antiohia, în oarba lor prejudecată, „au întărâtat pe femeile cucernice cu vază şi pe fruntaşii cetăţii, au stârnit o prigonire împotriva lui Pavel şi Barnaba şi i-au izgonit” din ţinutul lor.

Ucenicii nu s-au descurajat din pricina acestei purtări; şi-au amintit de cuvintele învăţătorului lor: „Ferice va fi de voi când, din pricina Mea oamenii vă vor ocărî, vă vor prigoni, şi vor spune tot felul de lucruri rele şi neadevărate împotriva voastră! Bucuraţi-vă şi veseliţi-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri; căci tot aşa au prigonit pe prorocii care au fost înainte de voi” (Mat. 5, 11.12).

Solia Evangheliei înainta şi apostolii aveau toate

motivele ca să se simtă încurajaţi. Munca lor fusese binecuvântată din belşug printre locuitorii din Antiohia Pisidiei, iar credincioşii pe care ei îi lăsaseră să ducă singuri, pentru o vreme, lucrarea mai departe „erau plini de bucurie şi de Duhul Sfânt”.

Secţiune 1.20 Cap. 18 – Predicarea printre păgâni

Din Antiohia Pisidiei, Pavel şi Barnaba s-au dus la Iconia. În acest loc, ca şi în Antiohia, ei şi-au început lucrarea în sinagoga celor de neam cu ei. Rezultatul a fost o mare biruinţă; „o mare mulţime de iudei şi de greci au crezut”. Dar în Iconia, ca şi în alte părţi unde au lucrat apostolii, „iudeii care n-au crezut au întărâtat şi au răzvrătit sufletele Neamurilor împotriva fraţilor”.

Totuşi, apostolii nu au fost abătuţi de la însărcinarea lor; căci mulţi au primit Evanghelia lui Hristos. Cu toată împotrivirea, invidia şi prejudecata, ei şi-au continuat lucrarea „şi vorbeau cu îndrăzneală în Domnul”; şi Dumnezeu „adeverea Cuvântul privitor la harul Său şi îngăduia să se facă semne şi minuni prin mâinile lor”. Aceste dovezi ale aprobării divine au avut o puternică influenţă asupra acelora ale căror minţi au fost deschise convingerii, iar convertiţii la Evanghelie se înmulţeau.

Popularitatea crescândă a soliei duse de apostoli a umplut pe necredincioşii iudei de invidie şi ură şi ei s-au hotărât ca să oprească de îndată lucrarea lui Pavel şi a lui Barnaba. Folosindu-se de rapoarte false şi exagerate, ei au făcut ca autorităţile să se teamă că întreaga cetate era în primejdie de a fi întărâtată la răscoală. Ei au declarat că mulţi se alăturau apostolilor şi au sugerat gândul că prin aceasta se urmăreau planuri ascunse şi primejdioase.

Ca urmare a acestor învinuiri, ucenicii au fost în repetate rânduri aduşi înaintea autorităţilor; însă apărarea lor a fost atât de lămurită şi mişcătoare şi prezentarea învăţăturii lor atât de liniştite şi pe înţeles, încât a

exercitat o puternică influenţă în favoarea lor. Deşi judecătorii aveau prejudecăţi împotriva lor, datorită declaraţiilor false pe care le auziseră, totuşi nu au îndrăznit să-i osândească. Ei nu puteau decât să recunoască faptul că învăţăturile lui Pavel şi ale lui Barnaba ţinteau să facă pe oameni virtuoşi, cetăţeni supuşi legilor, şi că morala şi ordinea cetăţii ar fi sporit dacă ar fi fost primite adevărurile propovăduite de apostoli.

Datorită împotrivirii pe care au întâmpinat-o ucenicii, soliei adevărului s-a făcut o mare publicitate; iudeii au văzut că străduinţele lor de a spulbera lucrarea noilor învăţători a avut ca rod tocmai o adăugare a multora la noua credinţă. „Mulţimea din cetate s-a dezbinat: unii erau cu iudeii, alţii cu apostolii”.

Mai marii iudeilor erau atât de înfuriaţi din pricina întorsăturii pe care o luaseră lucrurile, încât s-au hotărât să-şi atingă scopul prin violenţă. Întărâtând pornirile cele mai josnice ale unei mulţimi neştiutoare şi gălăgioase, ei au reuşit să dea loc la o tulburare pe care au atribuit-o învăţăturii date de ucenici. Prin această falsă învinuire, ei nădăjduiau să câştige ajutorul judecătorilor în scopul împlinirii planurilor lor. Ei au hotărât să nu dea apostolilor nicio ocazie de a se apăra, făcând ca mulţimea să intervină împroşcând cu pietre pe Pavel şi pe Barnaba, punând în felul acesta capăt lucrării lor.

Prietenii apostolilor, deşi necredincioşi, i-au avertizat cu privire la planurile răutăcioase ale iudeilor şi au stăruit de ei să nu se expună, fără să fie nevoie, furiei gloatei, ci mai bine să-şi scape viaţa. Prin urmare, Pavel şi Barnaba au plecat în taină din Iconia, lăsându-i pe credincioşi să ducă mai departe ei singuri, pentru o vreme, lucrarea de acolo. Însă niciodată ei nu au părăsit acest loc pentru totdeauna, ci şi-au propus să se întoarcă, după potolirea tulburării, şi să-şi desăvârşească lucrarea începută.

În fiecare veac şi în orice loc, solii lui Dumnezeu au fost chemaţi să întâmpine o cruntă împotrivire din partea acelora care, cu bună ştiinţă, aleg să lepede lumina cerului. Deseori, prin prezentări greşite şi prin minciuni, vrăjmaşii Evangheliei în aparenţă au biruit, închizând uşile prin care solii lui Dumnezeu ar fi putut ajunge la oameni. Însă aceste uşi nu pot rămâne pentru totdeauna închise; şi, adesea, când slujitorii lui Dumnezeu s-au întors după o vreme spre a-şi relua lucrul, Domnul a lucrat cu putere pentru ei, făcându-i în stare să realizeze momente de amintiri spre slava Numelui Său.

Alungaţi de persecuţie din Iconia, apostolii au mers la Listra şi Derbe, în Licaonia. În mare măsură, aceste oraşe erau locuite de nişte oameni păgâni şi superstiţioşi, însă printre ei erau şi unii gata să asculte şi să primească solia Evangheliei. În locurile acestea, cum şi în ţinutul înconjurător, s-au hotărât apostolii să lucreze, sperând să evite prejudecata şi prigoana iudeilor.

La Listra, nu era nicio sinagogă a iudeilor, deşi locuiau câţiva iudei în oraş. Mulţi dintre locuitorii din Listra se închinau într-un templu dedicat lui Jupiter. Când Pavel şi Barnaba s-au arătat în oraş şi, strângând pe locuitorii oraşului în jurul lor, le-au explicat adevărurile simple ale Evangheliei, mulţi au căutat să pună în legătură aceste învăţături cu credinţa lor superstiţioasă şi închinarea la Jupiter.

Apostolii s-au străduit să împărtăşească acestor idolatri cunoştinţa despre Dumnezeul Creator şi despre Fiul Său, Mântuitorul neamului omenesc. Mai întâi, ei le-au îndreptat atenţia către lucrurile minunate ale lui Dumnezeu – soarele, luna şi stelele, frumoasa rânduială în care se succed anotimpurile, munţii cu crestele înzăpezite, pomii cei mândri şi înalţi, cum şi alte felurite minuni ale naturii – care arată o înţelepciune mai presus de a fi

cuprinsă de mintea omenească. Prin aceste lucrări ale Atotputernicului, apostolii au condus mintea păgânilor la meditare asupra marelui Conducător al universului.

Lămurindu-le aceste adevăruri fundamentale cu privire la Creator, apostolul a vorbit celor din Listra despre Fiul lui Dumnezeu, care a venit din ceruri în lumea noastră, fiindcă i-a iubit pe fiii oamenilor. Ei le-au vorbit despre viaţa şi lucrarea Sa, despre lepădarea Lui de către aceia pe care venise să-i salveze, despre judecata şi răstignirea Sa, cum şi despre Învierea şi Înălţarea Sa la ceruri, unde slujeşte ca Mijlocitor pentru om. Astfel, în spiritul şi puterea lui Dumnezeu, Pavel şi Barnaba au predicat Evanghelia în Listra.

Odată, pe când Pavel vorbea oamenilor despre lucrarea lui Hristos ca vindecător al celor bolnavi şi suferinzi, el a văzut printre ascultătorii săi pe un olog, ai cărui ochi erau aţintiţi asupra lui şi care a primit şi a crezut cuvintele sale. Inima lui Pavel a simţit iubire pentru omul acesta suferind, la care „a văzut că are credinţă ca să fie tămăduit”. În faţa mulţimii idolatre, Pavel a poruncit ologului să se ridice în picioare. Până aici, suferindul nu fusese în stare să se ridice; dar acum, a ascultat de îndată porunca lui Pavel şi, pentru prima dată în viaţa sa, a stat pe picioarele lui. Împreună cu acest efort al credinţei a venit şi putere şi el, care fusese olog, a sărit „şi a început să umble”.

„La vederea celor făcute de Pavel, noroadele şi-au ridicat glasul şi au zis în limba liconiană: Zeii s-au pogorât la noi în chip omenesc”. Aceste cuvinte erau în legătură cu o tradiţie a lor, că zeii vizitau câteodată pământul. Pe Barnaba l-au numit Jupiter, tatăl zeilor, din pricina înfăţişării sale ce insufla respect, a purtării lui demne, cum şi din pricina blândeţii şi a bunăvoinţei exprimate pe faţa lui. Pe Pavel l-au crezut a fi Mercur, „pentru că mânuia

cuvântul”, plin de râvnă şi activ, cum şi elocvent în cuvinte de avertizare şi îndemnare.

Cei din Listra, grabnici să-şi arate recunoştinţa, au stăruit pe lângă preotul lui Jupiter ca să dea cinste apostolilor; şi el „a adus tauri şi cununi înaintea porţilor, şi voia să le aducă jertfă, împreună cu noroadele”. Pavel şi Barnaba, care căutaseră un loc retras unde să se odihnească, nu ştiau nimic de aceste pregătiri. Dar, în curând, atenţia le-a fost atrasă de sunete de instrumente muzicale şi de strigătele pline de înflăcărare ale unei mari mulţimi, care venise la casa unde stăteau ei.

Când apostolii au înţeles cauza acestei vizite şi a agitaţiei ce o însoţea, „şi-au rupt hainele” şi „au sărit în mijlocul norodului”, în speranţa de a opri faptele lor. Cu un glas puternic şi răsunător, care se ridica deasupra strigătelor norodului, Pavel a cerut să fie ascultat şi, de îndată ce tumultul a încetat, el a spus: „Oamenilor, de ce faceţi lucrul acesta? Şi noi suntem oameni de aceeaşi fire cu voi; noi vă aducem o veste bună, ca să vă întoarceţi de la aceste lucruri deşarte la Dumnezeul Cel viu, care a făcut cerul, pământul şi marea şi tot ce este în ele. El, în veacurile trecute, a lăsat pe toate neamurile să umble pe căile lor, măcar că, drept vorbind, nu s-au lăsat fără mărturie, întrucât v-a făcut bine, v-a trimis ploi din cer şi timpuri roditoare, v-a dat hrană din belşug şi v-a umplut inimile de bucurie”.

Cu toată hotărâta tăgăduire a apostolilor, că ei ar fi divini, şi cu toată străduinţa lui Pavel de a îndrepta minţile oamenilor către adevăratul Dumnezeu, ca fiind Singurul care este vrednic de închinare, a fost aproape cu neputinţă să-i abată pe păgâni de la gândul lor de a le aduce sacrificii. Atât de puternică fusese credinţa acestor oameni – că ei erau în adevăr zei – şi atât de puternică înflăcărarea lor, încât erau îndărătnici în a-şi recunoaşte greşeala.

Raportul ne spune că de abia au putut fi împiedicaţi de la acţiunea lor…

Locuitorii din Listra susţineau că ei văzuseră cu ochii lor puterea miraculoasă a apostolilor. Ei văzuseră un olog, care niciodată mai înainte nu fusese în stare să meargă, ajuns să se bucure de o deplină sănătate şi putere. Numai după o puternică lucrare de convingere din partea lui Pavel şi o amănunţită lămurire cu privire la însărcinarea sa şi a lui Barnaba, ca reprezentanţi ai Dumnezeului cerului şi ai Fiului Său, marele Tămăduitor, oamenii s-au înduplecat să renunţe la planurile lor.

Lucrarea lui Pavel şi a lui Barnaba la Listra a fost dintr-odată împiedicată de răutatea unor „iudei veniţi din Antiohia şi Iconia”, care, aflând despre succesul lucrării apostolilor printre iconieni, s-au hotărât să-i urmărească şi să-i prigonească. Ajungând la Listra, iudeii aceştia au izbutit repede să insufle oamenilor aceeaşi amărăciune de spirit la care îi mâna mintea lor. Prin relatări neadevărate şi calomniere, cei care până nu de mult îi socotiseră pe Pavel şi Barnaba ca fiinţe divine au ajuns să creadă că, de fapt, apostolii erau mai răi decât ucigaşii şi că meritau moartea.

Dezamăgirea pe care au suferit-o cei din Listra, neîngăduindu-li-se privilegiul de a aduce sacrificii apostolilor, i-a pregătit să se întoarcă împotriva lui Pavel şi Barnaba cu o înflăcărare aproape la fel cu aceea cu care îi proslăvise ca zei. Întărâtaţi de iudei, ei au făcut planul de a-i ataca pe apostoli. Iudeii îi îndemnau să nu-i îngăduie lui Pavel nicio ocazie de a vorbi, afirmând că, dacă ei aveau să-i ofere acest privilegiu, el va vrăji norodul.

În curând, planurile ucigaşe ale vrăjmaşilor Evangheliei au fost aduse la îndeplinire. Supunându-se influenţei răului, cei din Listra au ajuns stăpâniţi de o furie satanică şi, prinzându-l pe Pavel, l-au împroşcat cu pietre

fără nicio milă. Apostolul a crezut că-i sosise sfârşitul. Martiriul lui Ştefan, cum şi partea crudă pe care el însuşi o avusese cu acea ocazie i-au revenit viu în minte. Plin de vânătăi şi zdrobit de durere, el a căzut la pământ, iar gloata înfuriată l-a „târât afară din cetate, crezând că a murit”.

În acest ceas întunecos al încercării, grupa de credincioşi din Listra, care prin lucrarea lui Pavel şi a lui Barnaba au fost convertiţi la credinţa lui Iisus, au rămas sinceri şi statornici. Împotrivirea lipsită de raţiune şi crunta prigoană din partea vrăjmaşilor lor au slujit numai ca să întărească credinţa acestor fraţi devotaţi; acum, în faţa primejdiei şi a batjocurii, ei şi-au dovedit sinceritatea, adunându-se întristaţi în jurul trupului aceluia pe care îl socoteau mort.

Nu mică le-a fost însă surpriza când, în mijlocul bocetelor lor, apostolul şi-a ridicat deodată capul şi a sărit în picioare cu cuvinte de laudă pe buze la adresa lui Dumnezeu. Pentru credincioşi, această neaşteptată revenire a servului lui Dumnezeu a fost privită ca o minune a puterii divine şi a părut că pune sigiliul cerului asupra schimbării credinţei lor. Ei s-au bucurat cu o fericire de nedescris şi L-au lăudat pe Dumnezeu cu o credinţă reînnoită.

Printre cei convertiţi din Listra şi care au fost martori oculari ai suferinţelor lui Pavel, era şi unul care după aceea avea să ajungă un însemnat lucrător pentru Hristos şi care avea să împartă cu apostolul greutăţile şi bucuriile lucrării de pionier în câmpuri grele. Acesta era un tânăr cu numele Timotei. Când Pavel a fost târât afară din cetate, acest tânăr ucenic era printre aceia care au stat lângă trupul lui ce părea fără viaţă şi care l-a văzut ridicându-se plin de vânătăi şi acoperit cu sânge, dar cu cuvinte de laudă pe buzele lui, fiindcă i se îngăduise să sufere pentru

Hristos.

În ziua următoare împroşcării lui Pavel cu pietre, ucenicii au plecat spre Derbe, unde lucrarea lor a fost binecuvântată şi multe suflete au fost conduse să-L primească pe Hristos ca Mântuitor. Dar, „după ce au propovăduit Evanghelia în cetatea aceasta şi au făcut mulţi ucenici”, nici Pavel şi nici Barnaba nu s-au mulţumit să înceapă lucrarea în vreun loc fără a întări credinţa convertiţilor pe care fuseseră nevoiţi ca, pentru o vreme, să-i lase singuri în locurile unde lucraseră de curând. Şi astfel, fără teamă de primejdie, „s-au întors la Listra, la Iconia şi la Antiohia, întărind sufletele ucenicilor. El îi îndemna să stăruie în credinţă”. Mulţi primiseră vestea cea bună a Evangheliei şi s-au expus astfel batjocurii şi împotrivirii. Pe aceştia apostolii au căutat să-i întărească în credinţă, pentru ca lucrarea făcută să dăinuiască.

Ca un important factor în creşterea spirituală a noilor convertiţi, apostolii i-au înconjurat cu multă grijă, ocrotindu-i la adăpostul rânduielilor Evangheliei. În mod cuvenit, au fost organizate biserici pretutindeni, în Iconia şi Pisidia, unde erau credincioşi. În fiecare biserică, au fost aleşi slujbaşi şi stabilite rânduieli şi ordine de comportare în vederea împlinirii tuturor lucrărilor de care depindea buna stare spirituală a credincioşilor.

Aceasta era potrivit planului Evangheliei de a uni într-un corp pe toţi credincioşii în Hristos, şi Pavel avea grijă să aducă acest plan totdeauna la îndeplinire în lucrarea sa. Cei care în vreun loc erau conduşi, prin lucrarea sa, să primească pe Hristos ca Mântuitor, erau la timpul cuvenit organizaţi într-o biserică. Chiar şi atunci când credincioşii erau puţini la număr, el făcea acest lucru. În felul acesta, creştinii erau învăţaţi să se ajute unul pe altul, amintindu-şi făgăduinţa: „Căci acolo unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu, sunt şi Eu în mijlocul lor”

(Mat. 18, 20).

Şi Pavel nu uita bisericile astfel întemeiate. Grija de aceste biserici dăinuia în mintea lui ca o povară mereu crescândă. Oricât de mică ar fi fost grupa, ea era totuşi obiectul continuei lui purtări de grijă. Cu multă gingăşie, el veghea asupra bisericilor mai mici, dându-şi seama că ele aveau nevoie de o grijă deosebită, pentru ca membrii lor să poată fi pe deplin întemeiaţi în adevăr şi învăţaţi să depună sforţări stăruitoare şi neegoiste pentru cei din jurul lor.

În toate străduinţele lor misionare, Pavel şi Barnaba au căutat să urmeze exemplul lui Hristos, de sacrificiu de bunăvoie şi de lucrare credincioasă şi plină de râvnă pentru suflete. Cu o vedere limpede, zeloşi şi neobosiţi, ei nu luau în seamă obiceiurile lor sau confortul personal, ci, cu o grijă plină de rugăciune şi cu neîncetată activitate, ei semănau sămânţa adevărului. Şi odată cu semănarea seminţei, apostolii se îngrijeau să dea tuturor acelora care luau poziţie pentru Evanghelie îndrumarea practică ce era de o nespusă valoare. Acest spirit zelos şi plin de temere sfântă lăsa în minţile noilor ucenici o impresie dăinuitoare cu privire la importanţa soliei Evangheliei. Când bărbaţi promiţători şi capabili erau convertiţi, ca în cazul lui Timotei, Pavel şi Barnaba îşi dădeau toată stăruinţa ca să le arate nevoia de a lucra în via Domnului. Şi, când apostolii plecau spre a merge în alt loc, credinţa acestor oameni nu scădea, ci, dimpotrivă, creştea mai mult. Ei fuseseră învăţaţi în mod credincios cu privire la calea Domnului şi li se arătase cum să lucreze neegoist, zelos şi stăruitor pentru salvarea semenilor lor. Această atentă instruire a noilor convertiţi era un important factor în remarcabilul succes care însoţea pe Pavel şi Barnaba în lucrarea lor de propovăduire a Evangheliei în ţările păgâne.

Prima călătorie misionară se apropia cu grăbire de

încheiere. Încredinţând Domnului noile biserici organizate, apostolii au mers în Pamfilia, „au vestit Cuvântul în Perga şi s-au pogorât la Atalia. De acolo, au mers cu corabia la Antiohia”.

Secţiune 1.21 Cap. 19 – Iudei şi neamuri

Ajungând la Antiohia din Siria, de unde fuseseră trimişi în lucrarea lor, Pavel şi Barnaba au profitat de prima ocazie pentru a-i strânge pe credincioşi „şi au istorisit tot ce făcuse Dumnezeu prin ei, şi cum deschisese Neamurilor uşa credinţei” (Fapte 14, 27). Biserica din Antiohia era mare şi creştea mereu. Centru al activităţii misionare, ea era una din cele mai importante grupe de credincioşi creştini. Membrii ei erau alcătuiţi din diferite clase de oameni, atât dintre iudei, cât şi dintre Neamuri.

În timp ce apostolii împreună cu evangheliştii şi membrii laici din Antiohia erau uniţi într-un efort stăruitor de a câştiga multe suflete la Hristos, nişte credincioşi iudei din Iudea, „din partida Fariseilor”, au izbutit să pună în discuţie o problemă care în curând a dat loc la o deosebire de păreri în biserică, fapt ce a produs consternare printre cei dintre Neamuri veniţi la credinţă. Cu multă convingere, aceşti învăţători iudaizanţi susţineau că, spre a fi mântuit, cineva trebuie să fie circumcis şi să păzească întreaga lege ceremonială.

Pavel şi Barnaba au întâmpinat această falsă învăţătură cu promptitudine, opunându-se introducerii ei printre creştinii veniţi dintre Neamuri. Pe de altă parte, mulţi dintre credincioşii iudei din Antiohia au susţinut poziţia fraţilor de curând veniţi din Iudea.

În general, convertiţii iudei nu erau dispuşi să se mişte tot atât de repede, după cum providenţa lui Dumnezeu le deschidea calea. Ca urmare a lucrării apostolilor printre Neamuri, era clar că convertiţii dintre aceştia din urmă vor întrece cu mult la număr pe

convertiţii dintre iudei. Iudeii se temeau că, dacă restricţiile şi ceremoniile legii lor nu aveau să fie obligatorii pentru Neamuri, drept condiţie pentru părtăşia în biserică, particularităţile naţionale ale iudeilor, care până aici îi ţinuseră deosebiţi de toţi ceilalţi oameni, în cele din urmă vor ajunge să dispară printre aceia care primeau solia Evangheliei.

Iudeii totdeauna se mândreau cu rânduielile date lor de Dumnezeire; şi mulţi dintre aceia care fuseseră convertiţi la credinţa lui Hristos încă mai considerau că, din moment ce Dumnezeu a fixat odată, în mod lămurit, felul de închinare iudaică, era foarte puţin probabil că El ar îngădui vreodată vreo schimbare în vreuna din îndrumările date. Ei stăruiau că legile şi ceremoniile iudaice trebuie să facă parte din rânduielile religiei creştine. Ei erau înceţi în a înţelege că toate jertfele aduse nu au fost altceva decât o preînchipuire a morţii Fiului lui Dumnezeu, în care tipul întâlnea antitipul şi după care riturile şi ceremoniile dispensaţiunii mozaice nu mai erau obligatorii.

Înainte de convertirea sa, Pavel se socotise ca fiind fără vină „cu privire la neprihănirea care o dă Legea” (Filip. 3, 6). Dar, odată cu schimbarea inimii, el a câştigat o mai clară înţelegere a misiunii Mântuitorului ca Răscumpărător al întregului neam omenesc – atât Neamuri, cât şi iudei – şi a învăţat deosebirea dintre o credinţă vie şi un formalism mort. În lumina Evangheliei, vechile ritualuri şi ceremonii încredinţate lui Israel au dobândit o nouă şi mai profundă însemnătate. Lucrurile cărora ele le erau o umbră s-au înfăptuit şi cei care trăiau sub dispensaţiunea Evangheliei au fost scutiţi de păzirea lor. Totuşi, Pavel ţinea Legea de neschimbat a Celor Zece Porunci ale lui Dumnezeu atât în spiritul, cât şi în litera ei.

În biserica din Antiohia, dezbaterea problemei

circumciziunii a dat loc la multă discuţie şi frământare. În cele din urmă, membrii bisericii, temându-se ca nu cumva consecinţa acestei continue discuţii să fie vreo dezbinare între ei, au hotărât să-i trimită pe Pavel şi Barnaba, împreună cu câţiva bărbaţi de seamă din biserică, la Ierusalim spre a prezenta problema înaintea apostolilor şi bătrânilor. Acolo, ei aveau să întâlnească delegaţi din diferite biserici, cum şi pe cei care veniseră la Ierusalim să ia parte la sărbătorile care se apropiau. Între timp, orice discuţie trebuia să înceteze până când avea să fie luată o hotărâre definitivă în consiliul general. Această hotărâre avea să fie apoi acceptată de toţi din diferitele biserici din întreaga ţară.

În drum spre Ierusalim, apostolii a vizitat pe credincioşii din cetăţile prin care treceau şi i-au încurajat, istorisindu-le experienţele lor în lucrarea lui Dumnezeu şi relatându-le despre convertirea Neamurilor.

La Ierusalim, delegaţii din Antiohia i-au întâlnit pe fraţii din diferitele biserici, care se adunaseră pentru o adunare generală, şi le-au istorisit despre succesul ce însoţise lucrarea lor printre Neamuri. După aceea, ei au schiţat în mod clar tulburarea care se ivise din pricină că anumiţi farisei convertiţi veniseră la Antiohia, spunând că, spre a fi mântuiţi, convertiţii dintre Neamuri trebuie să fie circumcişi şi să păzească legea lui Moise.

Problema a fost discutată cu însufleţire de către cei adunaţi. Strâns legat de problema circumciziunii, erau multe altele care cereau un studiu atent. Una dintre acestea era care să fie atitudinea faţă de folosirea cărnurilor oferite idolilor. Mulţi dintre convertiţii dintre Neamuri trăiau în mijlocul oamenilor neştiutori şi superstiţioşi, care aduceau idolilor multe sacrificii şi jertfe. Preoţii acestor închinători păgâni făceau un negoţ întins cu aceste jertfe, şi iudeii se temeau ca nu cumva cei convertiţi

dintre Neamuri să aducă discreditare creştinismului prin cumpărarea cărnii ce fusese oferită idolilor, prin aceasta acceptând, într-o oarecare măsură, obiceiurile idolatre.

De asemenea, Neamurile obişnuiau să mănânce carnea animalelor care fuseseră sugrumate, în timp ce iudeii fuseseră îndrumaţi de Dumnezeu că, atunci când animalele erau sacrificate pentru hrană, să se dea o deosebită grijă ca sângele să se scurgă din trup; altfel, carnea nu avea să fie socotită sănătoasă. Dumnezeu dăduse aceste porunci iudeilor cu scopul de a le ocroti sănătatea. Iudeii socoteau ca păcat folosirea în alimentaţie a sângelui. Ei susţineau că sângele era viaţa şi că vărsarea sângelui era o consecinţă a păcatului.

Neamurile, dimpotrivă, practicau strângerea sângelui care curgea de la animalele sacrificate şi-l foloseau la pregătirea hranei. Iudeii nu puteau crede că ei trebuia să schimbe obiceiurile pe care le primiseră în urma deosebitei îndrumări a lui Dumnezeu. Prin urmare, după cum stăteau lucrurile atunci, dacă iudeii şi Neamurile ar fi încercat să mănânce la aceeaşi masă, cei dintâi ar fi fost jigniţi şi grav insultaţi de ceilalţi.

Neamurile, şi în mod deosebit grecii, erau cât se poate de liberi în deprinderi şi exista primejdia ca unii, neconvertiţi în inima lor, să facă numai o mărturisire a credinţei, fără a renunţa la practicile lor rele. Iudeii creştini nu puteau suferi imoralitatea care nu era socotită de păgâni ca o crimă aşa de mare. Iudeii susţineau deci că este un lucru deosebit de important ca circumciziunea şi păzirea legii ceremoniale să fie impuse şi convertiţilor dintre Neamuri, ca o dovadă a sincerităţii şi devoţiunii lor. Ei credeau că prin aceasta vor preveni intrarea în biserică a acelora care, primind credinţa fără convertirea inimii, ar putea după aceea să facă de râs lucrarea prin imoralitate şi excese.

Diferitele puncte incluse în lămurirea principalei probleme în discuţie păreau să aducă consiliului greutăţi de neînvins. Dar, în realitate, Duhul Sfânt lămurise deja această problemă prin hotărârea de care părea să depindă dezvoltarea, dacă nu chiar însăşi existenţa bisericii creştine.

„După ce s-a făcut multă vorbă, Petru s-a sculat şi le-a zis: Fraţilor, ştiţi că Dumnezeu, de o bună bucată de vreme, a făcut o alegere între voi, ca, prin gura mea, Neamurile să audă Cuvântul Evangheliei şi să creadă”. El considera că Duhul Sfânt hotărâse în privinţa problemei în discuţie, coborându-se cu aceeaşi putere asupra Neamurilor necircumcise, cât şi asupra iudeilor circumcişi. El a istorisit viziunea pe care o avusese, în care Dumnezeu i-a pus înainte o faţă de masă plină cu tot felul de animale cu patru picioare şi-l îndemnase să taie şi să mănânce. Refuzând să facă aceasta, susţinând că el niciodată nu mâncase ceva spurcat sau necurat, răspunsul a fost: „Ce a curăţit Dumnezeu, să nu numeşti spurcat” (Fapte 10, 15).

Petru a istorisit tâlcuirea lămurită a acestor cuvinte care îi fuseseră date aproape imediat prin porunca de a merge la sutaş şi a-l învăţa în credinţa lui Hristos. Solia aceasta arată că Dumnezeu nu caută la faţă, ci primeşte şi recunoaşte pe toţi aceia care se tem de El. Petru le-a vorbit despre uimirea lui atunci când, în timp ce rostea cuvintele adevărului celor adunaţi în casa lui Corneliu, a fost martor cum Duhul Sfânt a pus stăpânire pe ascultătorii săi, atât pe cei dintre Neamuri, cât şi pe cei dintre iudei. Aceeaşi lumină şi slavă care se reflecta asupra iudeilor circumcişi strălucea acum şi pe feţele celor necircumcişi dintre Neamuri. Aceasta era avertizarea din partea lui Dumnezeu ca Petru să nu socotească pe unul mai prejos decât pe altul; căci sângele lui Hristos poate curăţi de orice mânjitură.

Altă dată, Petru discutase cu fraţii săi despre convertirea lui Corneliu şi a prietenilor săi şi despre părtăşia sa cu ei. Când, cu acea ocazie, Petru a arătat cum Duhul Sfânt. Se revărsase asupra Neamurilor, el a spus: „Deci, dacă Dumnezeu le-a dat acelaşi dar ca şi nouă, care am crezut în Domnul Iisus Hristos, cine eram eu să mă împotrivesc lui Dumnezeu?” (Fapte 11, 17). Acum, cu aceeaşi căldură şi putere, el a zis: „Dumnezeu, care cunoaşte inimile, a mărturisit pentru ei, şi le-a dat Duhul Sfânt ca şi nouă. N-a făcut nicio deosebire între noi şi ei, întrucât le-a curăţit inimile prin credinţă. Acum dar, de ce ispitiţi pe Dumnezeu şi puneţi pe grumazul ucenicilor un jug, pe care nici părinţii noştri, nici noi nu l-am putut purta?” Jugul acesta nu era Legea Celor Zece Porunci, după cum pretind unii care socotesc că nu mai sunt obligatorii cerinţele Legii; Petru se referea aici la legea ceremonială, care fusese desfiinţată şi înlăturată prin răstignirea lui Hristos.

Cuvântarea lui Petru i-a adus pe cei adunaţi până acolo că au putut asculta cu răbdare pe Pavel şi Barnaba, care le-a istorisit experienţa făcută de ei în lucrarea pentru Neamuri. „Toată adunarea a tăcut, şi a ascultat pe Barnaba şi pe Pavel, care au istorisit toate semnele şi minunile, pe care le făcuse Dumnezeu prin ei în mijlocul Neamurilor”.

Iacov, de asemenea, şi-a dat şi el mărturia sa hotărâtă, declarând că era în planul lui Dumnezeu să reverse asupra Neamurilor aceleaşi privilegii şi binecuvântări care fuseseră acordate iudeilor.

Duhul Sfânt a socotit de bine să nu impună legea ceremonială asupra convertiţilor dintre Neamuri şi gândirea apostolilor în această privinţă era în armonie cu Duhul lui Dumnezeu. Iacov a prezidat acest consiliu şi ultima lui hotărâre a fost: „De aceea, eu sunt de părere să nu se pună greutăţi acelora dintre Neamuri care se întorc

la Dumnezeu”.

Aceasta a pus capăt discuţiei. În cazul acesta, avem o respingere a învăţăturii susţinute de Biserica Romano-Catolică, anume că Petru era capul bisericii. Aceia care, în calitate de papi, au pretins că sunt urmaşii lui, nu au niciun temei biblic ca bază pentru susţinerea lor. Nimic din viaţa lui Petru nu confirmă pretenţia cum că el ar fi fost ridicat mai presus de fraţii săi, ca vicarul Celui Prea înalt. Dacă cei care declară că sunt urmaşii lui Petru ar fi urmat exemplul lui, atunci ei ar fi fost totdeauna mulţumiţi să rămână deopotrivă cu fraţii lor.

Cu ocazia aceasta, Iacov pare să fi fost ales acela prin care să fie făcută cunoscut hotărârea la care ajunsese consiliul. Hotărârea lui era ca legea ceremonială şi îndeosebi rânduiala circumciziunii să nu fie impusă Neamurilor şi nici chiar recomandată. Iacov a căutat să întipărească în mintea fraţilor lui faptul că, întorcându-se la Dumnezeu, Neamurile au făcut o mare schimbare în viaţa lor şi că ar trebui să se aibă multă grijă ca aceştia să nu fie tulburaţi cu probleme încurcate şi îndoielnice de puţină însemnătate, ca nu cumva să se descurajeze în a urma lui Hristos.

Totuşi, convertiţii dintre Neamuri trebuia să părăsească obiceiurile care erau în contradicţie cu principiile creştinismului. Prin urmare, apostolii şi bătrânii au fost de acord să îndrume pe Neamuri printr-o scrisoare, ca să se ferească de carnea jertfită idolilor, de curvie, de dobitoacele sugrumate şi de sânge. Erau stăruitor îndemnaţi să păzească poruncile şi să ducă o viaţă sfântă. Erau, de asemenea, asiguraţi că aceia care spuseseră că circumciziunea era obligatorie nu fuseseră autorizaţi de apostoli să facă acest lucru.

Pavel şi Barnaba le erau recomandaţi ca bărbaţi care îşi puseseră viaţa în primejdie pentru Domnul. Iuda şi Sila

au fost trimişi împreună cu aceşti apostoli să spună personal Neamurilor, prin viu grai, hotărârea consiliului: „S-a părut nimerit Duhului Sfânt şi nouă, să nu mai punem peste voi nicio altă greutate decât ceea ce trebuie, adică: să vă feriţi de lucrurile jertfite idolilor, de sânge, de dobitoace sugrumate, şi de curvie, lucruri de care, dacă vă veţi păzi, va fi bine de voi”. Cei patru slujitori ai lui Dumnezeu au fost trimişi la Antiohia cu epistola şi solia ce avea să pună capăt oricărei discuţii, căci acesta era glasul celei mai mari autorităţi de pe pământ.

Consiliul care hotărâse asupra acestei probleme era compus din apostoli şi învăţători, care se evidenţiaseră în întemeierea de biserici creştine printre iudei şi printre Neamuri, şi din delegaţi aleşi din diferite locuri. Bătrânii din Ierusalim, cum şi trimişii din Antiohia erau de faţă, şi mai erau reprezentate şi bisericile cele mai influente. Consiliul a hotărât, potrivit cu ceea ce le dictase judecata luminată şi potrivit cu demnitatea bisericii întemeiate pe voinţa divină. Ca urmare a dezbaterilor, ei au văzut cu toţii că însuşi Dumnezeu răspunsese de la început la această problemă în discuţie prin faptul că revărsase Duhul Sfânt asupra Neamurilor; şi ei au înţeles că partea lor era aceea de a urma călăuzirea Duhului.

Nu întreg corpul creştinilor a fost chemat să se pronunţe asupra acestei probleme. „Apostolii şi prezbiterii”, oameni cu influenţă şi cu judecată, au fost aceia care au chibzuit şi alcătuit hotărârea care, după aceea, a fost acceptată de toate bisericile creştine. Totuşi, nu toţi au fost mulţumiţi cu hotărârea; a fost o mică grupă de fraţi ambiţioşi şi încrezuţi în ei înşişi, care au desconsiderat-o. Oamenii aceştia şi-au luat sarcina să lucreze pe propria lor răspundere. Ei s-au dedat la tot felul de murmurări şi căutări de greşeli, propunând noi planuri şi căutând să năruie lucrarea bărbaţilor pe care Dumnezeu

îi rânduise să înveţe solia Evangheliei. Chiar de la început, biserica a avut de întâmpinat asemenea piedici şi va avea mereu până la încheierea vremii.

Ierusalimul era metropola iudeilor şi acolo se găsea cel mai mare exclusivism şi bigotism. Iudeii creştinaţi, trăind cu viziunea templului, fireşte că îngăduiau minţii lor să se întoarcă la privilegiile deosebite ale iudeilor ca naţiune. Când ei au văzut biserica creştină depărtându-se de ceremoniile şi tradiţiile iudaismului şi şi-au dat seama că sfinţenia aceea deosebită, cu care fuseseră îmbrăcate obiceiurile iudaice, va dispărea în lumina noii credinţe, mulţi s-au mâniat pe Pavel, ca fiind el acela care, în mare măsură, a pricinuit această schimbare. Nici chiar ucenicii nu erau cu toţii pregătiţi să primească din inimă hotărârea consiliului. Unii erau plini de râvnă pentru legea ceremonială; şi ei l-au privit cu neplăcere pe Pavel, fiindcă socoteau că principiile sale cu privire la obligaţiile legii iudaice nu erau aşa stricte.

Hotărârile largi şi mult cuprinzătoare ale consiliului general au adus încredere în rândurile credincioşilor dintre Neamuri şi lucrarea lui Dumnezeu se dezvolta tot mai mult. În Antiohia, biserica s-a bucurat de prezenţa lui Iuda şi a lui Sila, care, fiind şi ei proroci, „au îndemnat pe fraţi, şi i-au întărit cu multe cuvinte”. Aceşti bărbaţi evlavioşi au zăbovit o vreme în Antiohia. „Pavel şi Barnaba au rămas în Antiohia şi învăţau pe norod şi propovăduiau, cu mulţi alţii, Cuvântul Domnului”.

Când cu o ocazie mai târziu Petru a vizitat Antiohia, el a câştigat încrederea multora prin purtarea sa prudentă faţă de convertiţii dintre Neamuri. Pentru o vreme, el s-a purtat potrivit luminii date din cer. El a învins atât de mult prejudecata firească, încât a stat chiar la masă cu convertiţii dintre Neamuri. Însă, când unii dintre iudeii care ţineau cu străşnicie la legea ceremonială au venit de

la Ierusalim, în mod neînţelept Petru şi-a schimbat atitudinea faţă de convertiţii dintre păgâni. Unii dintre iudei s-au prefăcut şi ei cu el, „aşa că până şi Barnaba a fost prins în lanţul făţărniciei lor”. Descoperirea acestor slăbiciuni din partea acelora care fuseseră respectaţi şi iubiţi ca nişte conducători a lăsat o foarte dureroasă impresie în minţile credincioşilor dintre Neamuri. Biserica era ameninţată de dezbinare. Însă Pavel, care a văzut influenţa nimicitoare pentru biserică, prin purtarea cu două feţe a lui Petru, l-a mustrat pe faţă pentru ascunderea adevăratelor sale sentimente. În faţa bisericii, Pavel l-a întrebat pe Petru: „Dacă tu, care eşti iudeu, trăieşti ca Neamurile, şi nu ca iudeii, cum sileşti pe Neamuri să trăiască în felul iudeilor?” (Gal. 2, 13.14).

Petru a văzut greşeala în care căzuse şi a căutat de îndată să îndrepte răul pe care-l săvârşise, atât cât îi stătea în putere. Dumnezeu, care cunoaşte sfârşitul de la început, i-a îngăduit lui Petru să-şi dea pe faţă slăbiciunea caracterului său, pentru ca încercatul apostol să vadă că în sine însuşi nu era nimic cu care să se mândrească. Chiar cel mai bun dintre oameni, dacă este lăsat singur, va greşi în judecata sa. Dumnezeu a văzut, de asemenea, că în vremurile viitoare unii vor fi amăgiţi să pretindă, pentru Petru şi pentru pretinşii lui urmaşi, prerogativele înalte care aparţin numai lui Dumnezeu. Şi acest raport al comportării apostolului avea să rămână ca o dovadă a slăbiciunii sale şi a faptului că el în niciun chip nu era mai presus de nivelul celorlalţi apostoli.

Istoria acestei abateri de la dreptele principii stă ca o solemnă avertizare pentru bărbaţii ce se găsesc în locuri de răspundere în lucrarea lui Dumnezeu, ca nu cumva să aibă o cădere de la integritatea lor, ci, dimpotrivă, să stea tari la principiu. Cu cât sunt mai mari răspunderile puse asupra uneltei omeneşti şi cu cât sunt mai mari ocaziile lui

de a porunci şi a supraveghea, cu atât mai mult va produce vătămare, şi aceasta în mod sigur dacă nu urmează cu mare grijă calea Domnului şi nu lucrează în armonie cu hotărârile la care a ajuns trupul întreg al credincioşilor, printr-un consiliu unit.

După toate scăderile lui Petru, după căderea şi restabilirea lui, după îndelungaţii lui ani de slujire, cunoaşterea atât de aproape a lui Hristos, cunoştinţa lui despre umblarea Mântuitorului în totul, potrivit principiilor drepte; după toate îndrumările primite, după toate darurile, cunoştinţa şi influenţa dobândite prin predicarea şi învăţarea Cuvântului, nu este ciudat ca el să se poarte în mod făţarnic şi să ocolească principiile Evangheliei de teama oamenilor sau pentru a primi cinste? Nu este ciudat ca el să şovăie în a proceda după dreptate? Fie ca Dumnezeu să facă pe fiecare om să-şi dea seama de neputinţa sa în a-şi îndruma propriul său vas drept şi sigur în port.

În lucrarea sa, Pavel a fost deseori silit să stea singur. El era în mod deosebit învăţat de Dumnezeu şi nu cuteza să facă vreo concesie care ar fi implicat principiul. Uneori, sarcina era grea, dar Pavel a stat tare pentru adevăr. El a înţeles că biserica nu trebuie niciodată să ajungă sub controlul puterii omeneşti. Tradiţiile şi cugetările oamenilor nu trebuie să ia locul adevărului descoperit. Înaintarea soliei Evangheliei nu trebuie împiedicată de prejudecăţile şi preferinţele oamenilor, oricare ar fi poziţia lor în biserică.

Pavel se consacrase pe sine şi toate puterile sale slujirii lui Dumnezeu. El primise adevărurile Evangheliei direct din ceruri şi, în tot timpul lucrării sale, el a menţinut o vie legătură cu fiinţele cereşti. El fusese învăţat de Dumnezeu cu privire la punerea unor poveri netrebuincioase asupra creştinilor dintre Neamuri, astfel

încât, atunci când credincioşii iudaizanţi au ridicat în biserica din Antiohia problema circumciziunii, Pavel cunoştea felul de gândire al Duhului lui Dumnezeu cu privire la o asemenea învăţătură şi a luat o poziţie hotărâtă şi de nezdruncinat, care a adus bisericilor eliberarea de ritualurile şi ceremoniile iudaice.

Deşi Pavel era, personal, învăţat de Dumnezeu, totuşi el nu a avut idei exagerate cu privire la răspunderile individuale. În timp ce aştepta îndrumare direct de la Dumnezeu, el a fost totdeauna gata să recunoască autoritatea dată corpului credincioşilor uniţi în obştea bisericii. El simţea nevoia sfatului; şi, când se iveau probleme importante, el le prezenta bucuros înaintea bisericii şi se unea cu fraţii săi în a cere de la Dumnezeu înţelepciune pentru a lua hotărâri drepte. Chiar „duhurile prorocilor", spunea el, „sunt supuse prorocilor; căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduielii, ci al păcii, ca în toate bisericile sfinţilor" (1 Cor. 14, 32). Cât despre Petru, el învăţa ca toţi, uniţi în obştea bisericii, să fie „supuşi unii altora" (1 Petru 5, 5).

Secţiune 1.22 Cap. 20 – Proslăvirea crucii

După ce au petrecut un timp lucrând în Antiohia, Pavel a propus conlucrătorului său să pornească într-o nouă călătorie misionară. „Să ne întoarcem", a zis el lui Barnaba, „şi să mergem pe la fraţii din toate cetăţile, în care am vestit Cuvântul Domnului, ca să vedem ce mai fac".

Atât Pavel, cât şi Barnaba erau plini de iubire faţă de aceia care primiseră de curând solia Evangheliei prin lucrarea lor şi doreau să-i mai vadă o dată. Pavel n-a părăsit niciodată această grijă iubitoare. Chiar şi când se găsea în îndepărtate câmpuri misionare, departe de locul unde lucrase mai înainte, el continua să poarte pe inimă povara de a îndemna pe aceşti convertiţi să rămână

credincioşi, ducându-şi „sfinţirea până la capăt, în frica de Dumnezeu” (2 Cor. 7, 1). Continuu, el căuta să-i ajute să devină creştini de sine stătători, care se dezvoltă, tari în credinţă, plini de zel şi cu inima întreagă în consacrarea lor lui Dumnezeu şi a lucrării de înaintare a Împărăţiei Sale.

Barnaba era gata să meargă cu Pavel, însă dorea să-l ia cu ei şi pe Marcu, care se hotărâse din nou să se consacre lucrării. Pavel însă n-a fost de acord cu aceasta. El „socotea că nu este bine să ia cu ei pe acela” care, în timpul primei lor călătorii misionare, îi părăsise într-o vreme de nevoie. El nu era dispus să scuze slăbiciunea lui Marcu de a fi părăsit lucrarea în schimbul siguranţei şi odihnei căminului. El a susţinut că cineva cu atât de puţină statornicie nu era potrivit pentru o lucrare care cerea răbdare, sacrificiu de sine, curaj, devotament, credinţă, un spirit gata de sacrificiu şi, dacă ar fi fost nevoie, chiar viaţa. Atât de aprinsă a fost neînţelegerea, încât Pavel şi Barnaba s-au despărţit, ultimul rămânând la părerile sale şi luând cu sine pe Marcu. Astfel, „Barnaba a luat cu el pe Marcu şi a plecat cu corabia la Cipru. Pavel şi-a ales pe Sila, şi a plecat, după ce a fost încredinţat de fraţi în grija harului Domnului”.

Călătorind prin Siria şi Cilicia, unde au întărit bisericile, în cele din urmă, Pavel şi Sila au ajuns la Derbe şi Listra, în provincia Licaonia. La Listra, Pavel fusese împroşcat cu pietre; cu toate acestea, îl găsim din nou la locul primei sale primejdii. El era nerăbdător să vadă cum răbdau proba cercării aceia care primiseră Evanghelia prin lucrarea sa. El nu a fost dezamăgit, căci credincioşii din Listra rămăseseră tari în faţa violentei împotriviri.

Aici, Pavel l-a întâlnit din nou pe Timotei, care fusese martor al suferinţelor lui, la sfârşitul primei sale vizite la Listra, şi, în mintea căruia, impresia făcută atunci s-a

adâncit cu trecerea vremii, până când s-a convins că era de datoria lui să se dedice lucrării de slujire. Inima lui era strâns legată de aceea a lui Pavel şi el dorea mult să se împărtăşească de lucrarea apostolului, ajutând la deschiderea de noi drumuri.

Sila, tovarăşul de lucru al lui Pavel, era un lucrător încercat, dotat cu darul profeţiei; dar lucrarea ce trebuia făcută era aşa de mare, încât se cerea să fie formaţi mai mulţi lucrători pentru o slujire activă. În Timotei, Pavel a văzut pe unul care aprecia sfinţenia lucrării unui slujitor al Evangheliei; care nu se speria de perspectiva suferinţei şi a prigoanei; şi care era dispus să se lase învăţat. Totuşi, apostolul nu s-a avântat să-şi ia răspunderea de a instrui pe Timotei, un tânăr neîncercat în ce priveşte lucrarea Evangheliei, fără ca mai întâi el însuşi să fi fost mulţumit în ce priveşte caracterul şi trecutul vieţii lui Timotei.

Tatăl lui Timotei era grec, iar mama sa iudeică. Încă de copil, Timotei cunoscuse Scripturile. Evlavia pe care a văzut-o în viaţa căminului său era sănătoasă şi înţeleaptă. Credinţa mamei şi a bunicii sale în profeţiile divine era pentru el o continuă amintire a binecuvântărilor ce decurg din împlinirea voii lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu era regula după care aceste două femei cucernice îl călăuziseră pe Timotei. Puterea spirituală a învăţăturilor pe care le primise de la ele l-au păzit curat în vorbire şi nemânjit de influenţele rele care îl înconjurau. În felul acesta, îndrumătorii lui din familie au conlucrat cu Dumnezeu în pregătirea lui de a purta sarcini.

Pavel a văzut că Timotei era credincios, statornic şi sincer şi l-a ales ca tovarăş de lucru şi călătorie. Acelea care l-au învăţat pe Timotei în copilăria lui erau acum răsplătite prin aceea că vedeau pe fiul grijii lor într-o strânsă părtăşie cu marele apostol. Timotei era un simplu tânăr atunci când Dumnezeu l-a ales să fie învăţător, însă

principiile lui fuseseră atât de bine întemeiate prin educaţia primită din fragedă copilărie, încât era pregătit să-şi ocupe locul de ajutor al lui Pavel. Şi, deşi tânăr, el şi-a purtat răspunderile ca un creştin smerit.

Ca o măsură de prevedere, în mod înţelept Pavel l-a sfătuit pe Timotei să se circumcidă – nu că Dumnezeu cerea aceasta, ci spre a înlătura din mintea iudeilor orice ar fi putut alcătui o obiecţiune faţă de lucrarea lui Timotei. În lucrarea sa, Pavel avea să călătorească din cetate în cetate, prin multe locuri şi, deseori, avea ocazie să-L predice pe Hristos în sinagogile iudeilor, ca şi în alte locuri de adunare. Dacă s-ar fi ştiut că unul din tovarăşii lui de lucru era necircumcis, lucrarea lui ar fi putut fi mult împiedicată din cauza prejudecăţii şi bigotismului iudeilor. Pretutindeni, apostolul a întâmpinat o dârză împotrivire şi o aspră prigonire. El dorea să ducă fraţilor săi iudei, cum şi Neamurilor, cunoştinţa Evangheliei şi de aceea căută ca, în măsura în care era în armonie cu credinţa, să înlăture orice pricină de împotrivire. Cu toate că a îngăduit aceasta mai mult din cauza prejudecăţii iudaice, totuşi el credea şi învăţa că nici circumciziunea şi nici necircumciziunea nu erau nimic, ci totul era Evanghelia lui Hristos.

Pavel îl iubea pe Timotei, „adevăratul meu copil în credinţă” (1 Tim. 1, 2). Deseori, marele apostol îl lua deoparte pe tânărul ucenic şi-i punea întrebări în legătură cu istoria biblică, astfel că, în timp ce călătoreau din loc în loc, cu multă grijă el l-a învăţat cum să lucreze cu succes. Atât Pavel, cât şi Sila, în toate legăturile lor cu Timotei, au căutat să adâncească impresia care deja fusese făcută asupra minţii lui cu privire la natura sfântă şi serioasă a lucrării servului Evangheliei.

În lucrarea sa, Timotei a căutat mereu sfatul şi îndrumarea lui Pavel. El nu făcea nimic din impuls, ci dădea pe faţă judecată şi gândire liniştită, întrebând la

fiecare pas: Este aceasta calea Domnului? Duhul Sfânt a găsit în el pe unul care putea fi format şi modelat ca templu în care să locuiască Prezenţa divină.

Când învăţăturile Bibliei sunt aduse în viaţa zilnică, ele au o influenţă profundă asupra caracterului. Învăţăturile acestea Timotei le-a învăţat şi le-a pus în practică. El nu avea talente deosebit de strălucitoare, însă lucrarea lui era de preţ pentru că însuşirile date lui de Dumnezeu le folosea în slujba învăţătorului. Faptul că el cunoştea din practică evlavia îl deosebea de alţi credincioşi şi-l făcea să aibă influenţă.

Cei care lucrează pentru suflete trebuie să atingă o mai adâncă, mai deplină şi mai lămurită cunoaştere de Dumnezeu decât se poate dobândi printr-o preocupare obişnuită. Ei trebuie să folosească toate energiile lor în lucrarea învăţătorului. Ei sunt prinşi într-o chemare înaltă şi sfântă şi, dacă drept plată câştigă suflete, ei trebuie să se prindă tare de Dumnezeu, primind zilnic har şi putere de la Izvorul oricărei binecuvântări. „Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toţi oamenii, a fost arătat şi ne învaţă s-o rupem cu păgânătatea şi cu poftele lumeşti, şi să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate şi evlavie, aşteptând fericita noastră nădejde şi arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu şi Mântuitor – Iisus Hristos. El S-a dat pe Sine însuşi pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege şi să-şi curăţească un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune” (Tit 2, 11 – 14).

Înainte de a pătrunde într-un ţinut nou, Pavel şi tovarăşii lui au vizitat bisericile care fuseseră întemeiate în Pisidia şi în locurile din împrejurimi. „Pe când treceau prin cetăţi, învăţa pe fraţi să păzească hotărârile apostolilor şi prezbiterilor din Ierusalim. Bisericile se întăreau în credinţă şi sporeau la număr din zi în zi”.

Apostolul Pavel simţea o adâncă răspundere pentru cei care au fost convertiţi prin lucrarea sa. Mai presus de toate lucrurile, el dorea ca ei să fie credincioşi, „ca în ziua lui Hristos”, spunea el, „să mă pot lăuda că n-am alergat, nici nu m-am ostenit în zadar” (Filip. 2, 16). El se cutremura gândindu-se la rezultatul lucrării sale. El simţea că însăşi propria sa mântuire ar fi putut fi primejduită dacă ar fi dat greş în a-şi împlini datoria şi bisericile nu ar fi ajuns să conlucreze cu el în lucrarea de salvare a sufletelor. El ştia că numai predicarea nu era îndestulătoare pentru formarea credincioşilor pentru a ţine sus cuvântul vieţii. Ştia, de asemenea, că, rând cu rând, învăţătură după învăţătură, puţin ici şi puţin dincolo, ei trebuia să fie învăţaţi să ducă mai departe lucrarea lui Hristos.

Este un principiu universal acela ca oricând cineva refuză să folosească puterile date lui de Dumnezeu, aceste puteri slăbesc şi dispar. Adevărul care nu este trăit, care nu este împărtăşit şi altora îşi pierde puterea lui dătătoare de viaţă şi însuşirea lui vindecătoare. De aici şi temerea apostolului ca nu cumva el să nu izbutească să înfăţişeze pe fiecare om desăvârşit în Hristos. La Pavel, nădejdea de a fi în cer scădea când se gândea că s-ar putea ca vreo lipsă din partea sa să aibă drept urmare modelarea bisericii după chip omenesc, în loc de a fi modelată după chipul dumnezeiesc. Cunoştinţa sa, elocvenţa sa, minunile sale, viziunea scenelor veşnice atunci când a fost răpit în al treilea cer – toate ar fi fost fără folos dacă, prin necredincioşie în lucrarea sa, aceia pentru care el a lucrat ar fi fost lipsiţi de harul lui Dumnezeu. Şi astfel, prin viu grai şi prin scris, el a stăruit pe lângă aceia care îl primiseră pe Hristos să aibă o umblare care să-i facă în stare a fi „fără prihană şi curaţi, copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos şi stricat, „ca nişte

lumini în lume, ţinând sus Cuvântul vieţii” (Filip. 2, 15.16).

Fiecare adevărat slujitor al Evangheliei simte o grea răspundere pentru creşterea spirituală a credincioşilor încredinţaţi grijii lui, o dorinţă arzătoare ca ei să fie împreună lucrători cu Dumnezeu. El îşi dă seama că de credincioasa împlinire a lucrării date lui de Dumnezeu depinde în mare măsură bunăstarea bisericii. Sârguincios şi neobosit, el caută să inspire credincioşilor dorinţa de a câştiga suflete pentru Hristos, amintindu-şi că fiecare nou suflet adăugat bisericii va fi încă o unealtă pentru împlinirea planului mântuirii.

După ce au vizitat bisericile din Pisidia şi din regiunile învecinate, Pavel şi Sila împreună cu Timotei au trecut în „ţinutul Frigiei şi Galatiei”, unde au propovăduit cu mare putere vestea cea bună a mântuirii. Galatenii obişnuiau să se închine la idoli, dar, când apostolii le-au predicat, ei s-au bucurat de solia care le făgăduia eliberare din robia păcatului. Pavel şi conlucrătorii lui au proclamat învăţătura neprihănirii prin credinţa în jertfa ispăşitoare a lui Hristos. Ei L-au prezentat pe Hristos ca fiind Acela care, văzând starea lipsită de ajutor a neamului omenesc căzut, a venit să răscumpere pe bărbaţi şi pe femei, trăind o viaţă de ascultare faţă de Legea lui Dumnezeu şi plătind preţul vinovăţiei neascultării. Şi, în lumina crucii, mulţi care înainte n-au cunoscut nimic despre adevăratul Dumnezeu au început să înţeleagă măreţia iubirii Tatălui.

În felul acesta, Galatenii au fost învăţaţi adevărurile fundamentale cu privire la „Dumnezeu Tatăl” şi „Domnul nostru Iisus Hristos”, care „S-a dat pe Sine însuşi pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru şi Tatăl”. „Prin auzirea credinţei”, ei au primit Duhul lui Dumnezeu şi au devenit „fii ai lui Dumnezeu, prin credinţa în Hristos Iisus” (Gal. 1, 3.4; 3, 2.26).

Felul de vieţuire al lui Pavel în mijlocul galatenilor a fost în aşa fel, încât mai târziu a putut spune: „Vă rog să fiţi ca mine” (Gal. 4, 12). Buzele lui au fost atinse cu un cărbune aprins de pe altar şi a fost făcut în stare să se ridice deasupra nedesăvârşirilor trupeşti şi să-L prezinte pe Iisus ca singura nădejde a păcătosului. Cei care l-au auzit ştiau că el fusese cu Iisus. Înzestrat cu putere de sus, el era în stare să compare lucrurile spirituale cu cele spirituale şi să doboare la pământ întăriturile lui Satana. Inimile erau zdrobite atunci când prezenta iubirea lui Dumnezeu, descoperită în jertfirea singurului Său Fiu, unul născut, şi mulţi erau aduşi să întrebe: Ce trebuie să fac spre a fi mântuit?

Acest fel de a prezenta Evanghelia a caracterizat activitatea apostolului în toată lucrarea lui printre Neamuri. Totdeauna el înălţa înaintea lor crucea Golgotei. „Noi nu ne propovăduim pe noi înşine”, spunea el în anii de mai târziu ai experienţei sale, „ci pe Domnul Hristos Iisus. Noi suntem robii voştri, pentru Iisus. Căci Dumnezeu, care a zis: să lumineze lumina din întuneric, ne-a luminat inimile pentru ca să facem să strălucească lumina cunoştinţei slavei lui Dumnezeu pe faţa lui Iisus Hristos” (2 Cor.4, 5.6).

Solii cei consacraţi, care în primele zile ale creştinismului au dus unei lumi pierdute vestea cea bună a mântuirii, nu au îngăduit ca vreun gând de înălţare de sine să mânjească lucrarea lor de prezentare a lui Hristos şi El răstignit. Ei nu au râvnit nici autoritatea, nici întâietatea. Ascunzându-se în Mântuitorul, ei au proslăvit marele plan al mântuirii şi viaţa lui Hristos, Autorul şi Desăvârşitorul acestui plan. Hristos, care este acelaşi ieri, azi şi pentru vecie, alcătuia miezul învăţăturii lor.

Dacă aceia care astăzi propovăduiesc Cuvântul lui Dumnezeu ar ridica crucea lui Hristos mai sus şi tot mai

sus, lucrarea lor ar fi mult mai plină de succes. Dacă păcătoşii ar putea fi aduşi să privească la cruce cu o inimă deschisă, dacă ei ar putea dobândi o imagine deplină a Mântuitorului răstignit, atunci ei ar putea înţelege profunzimile îndurării lui Dumnezeu şi păcătoşenia păcatului.

Moartea lui Hristos dovedeşte iubirea cea mare a lui Dumnezeu pentru om. Ea este garanţia ce ne este dată în privinţa mântuirii. A lua creştinului crucea este la fel cu a şterge soarele de pe cer. Crucea ne apropie de Dumnezeu, împăcându-ne cu El. Cu duioasă îndurare a iubirii de tată, Iehova priveşte asupra suferinţei îndurate de Fiul Său pentru a salva omenirea de la moarte veşnică şi ne primeşte în Cel Preaiubit.

Fără cruce, omul nu ar putea avea nicio legătură cu Tatăl. De ea depinde nădejdea noastră. De la ea străluceşte lumina iubirii Mântuitorului şi, când la piciorul crucii păcătosul priveşte în sus la Acela care a murit spre a-l salva, este plin de o bucurie nespusă, căci păcatele îi sunt iertate. Îngenunchind în credinţă la cruce, el ajunge în locul cel mai înalt la care poate ajunge omul.

Prin cruce, învăţăm că Tatăl ceresc ne iubeşte cu o iubire nemărginită. Şi atunci ne mai putem mira că Pavel a exclamat: „Departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Iisus Hristos” (Gal. 6, 14)? De asemenea, este privilegiul nostru acela de a ne bucura prin cruce şi la fel avem privilegiul să ne consacrăm cu totul Celui care S-a dat pe Sine pentru noi. Apoi, cu lumina izvorând de la Golgota şi strălucind pe feţele noastre, putem porni să descoperim această lumină celor care sunt în întuneric.

Secţiune 1.23 Cap. 21 – În ţinuturile mai depărtate

Sosise vremea ca Evanghelia să fie vestită şi dincolo de hotarele Asiei Mici. Calea era pregătită ca Pavel şi

conlucrătorii lui să treacă în Europa. La Troa, pe ţărmurile Mării Mediterane, „noaptea, Pavel a avut o vedenie: un om din Macedonia sta în picioare şi i-a făcut următoarea rugăminte: Treci în Macedonia, şi ajută-ne!”

Chemarea era hotărâtă, neîngăduind nicio zăbavă. „După vedenia aceasta”, spune Luca, apostolul care i-a însoţit pe Pavel, Sila şi pe Timotei în călătoria lor în Europa, „am căutat îndată să ne ducem în Macedonia, căci înţelegeam că Domnul ne cheamă să le vestim Evanghelia. După ce am pornit din Troa, am mers cu corabia drept la Samotracia, şi a doua zi ne-am oprit la Neapolis. De acolo ne-am dus la Filipi, care este cea dintâi cetate dintr-un ţinut al Macedoniei, şi o colonie romană”.

„În ziua Sabatului”, continuă Luca, „am ieşit afară pe poarta cetăţii, lângă un râu, unde credeam că se află un loc de rugăciune. Am şezut jos şi am vorbit femeilor, care erau adunate laolaltă. Una din ele, numită Lidia, vânzătoare de purpură din cetatea Tiatira, era o femeie temătoare de Dumnezeu şi asculta. Domnul i-a deschis inima”. Lidia a primit cu bucurie adevărul. Ea şi casa ei s-au convertit şi au fost botezaţi şi Lidia a stăruit de apostoli să facă din casa ei un cămin al lor.

Când solii crucii au pornit în lucrarea lor de învăţare a oamenilor, o femeie stăpânită de un duh de ghicire s-a luat după ei şi a început să strige: „Oamenii aceştia sunt robii Dumnezeului Celui Prea înalt şi ei vă vestesc calea mântuirii. Aşa a făcut ea timp de mai multe zile”.

Femeia aceasta era o unealtă deosebită a lui Satana şi prin ghicire adusese mult câştig stăpânilor ei. Influenţa ei ajutase la întărirea idolatriei. Satana ştia că împărăţia lui fusese invadată şi a recurs la acest mijloc prin care să se împotrivească lucrării lui Dumnezeu, sperând să amestece sofisticăriile ei cu adevărurile învăţate de aceia care vesteau solia Evangheliei. Cuvintele de recomandare

rostite de această femeie erau o insultă la adresa cauzei adevărului, abătând minţile oamenilor de la învăţăturile apostolilor şi aducând dispreţ asupra Evangheliei; şi prin ele mulţi erau făcuţi să creadă că aceia care vorbeau mânaţi de Duhul şi prin puterea lui Dumnezeu erau mânaţi de acelaşi spirit ca şi acest emisar al lui Satana.

Pentru o vreme, apostolii au răbdat această împotrivire; dar, după aceea, sub inspiraţia Duhului Sfânt, Pavel a poruncit spiritului rău o să părăsească pe femeie. Tăcerea ei imediată a mărturisit că apostolii erau slujitorii lui Dumnezeu şi că demonul i-a recunoscut ca atare şi a ascultat de porunca lor.

Nemaifiind stăpânită de spiritul cel rău şi revenită la normal, cu o judecată chibzuită, femeia a ales să devină o urmaşă a lui Hristos. Stăpânii ei însă s-au alarmat din pricina pierderii câştigului adus de aceasta. Ei au văzut că se spulberase orice nădejde de a mai primi bani de pe urma prezicerilor şi ghicirilor ei şi că izvorul lor de venituri va seca cu totul în curând, dacă apostolilor li s-ar mai fi îngăduit să continue lucrarea Evangheliei.

Mulţi alţii din oraş erau interesaţi în câştigarea de bani, folosindu-se de amăgirile satanice; şi aceştia, temându-se de influenţa unei puteri care ar putea face să înceteze cu totul lucrarea lor, au strigat cu putere împotriva slujitorilor lui Dumnezeu. Ei i-au dus pe apostoli înaintea dregătorilor cu învinuirea aceasta: „Oamenii aceştia ne tulbură cetatea; sunt nişte iudei care vestesc nişte obiceiuri pe care noi, romanii, nu trebuie nici să le primim, nici să le urmăm”.

Împinşi de furia aţâţătorilor, mulţimea s-a ridicat împotriva ucenicilor. Un spirit ostil a pus stăpânire pe mulţime, o atitudine aprobată de autorităţi, care au rupt veşmintele apostolilor şi au poruncit să fie biciuiţi. „După ce le-au dat multe lovituri, i-au aruncat în temniţă, şi au

dat în grija temnicerului să-i păzească bine. Temnicerul, ca unul care primise o astfel de poruncă, i-a aruncat în temniţa dinăuntru şi le-a băgat picioarele în butuci”.

Apostolii au avut de suferit chinuri groaznice din pricina poziţiei dureroase în care fuseseră lăsaţi, însă nu au murmurat. Dimpotrivă, în întunericul acela dens şi al apăsării izolării din închisoare, ei s-au încurajat unul pe altul prin rugăciuni şi au cântat laude la adresa lui Dumnezeu, fiindcă au fost găsiţi vrednici să sufere ruşine pentru El. Inimile lor erau însufleţite de o adâncă şi sinceră iubire pentru cauza Răscumpărătorului lor. Pavel cugeta la persecuţia pe care el o adusese asupra ucenicilor lui Hristos şi se bucura acum că ochii săi fuseseră deschişi ca să vadă şi inima lui să simtă puterea glorioaselor adevăruri pe care altă dată le dispreţuise.

Plini de uimire, ceilalţi întemniţaţi au auzit sunetul rugăciunii şi al cântecului venind din temniţa cea dinăuntru. Ei fuseseră obişnuiţi să audă urlete şi gemete, blesteme şi înjurături spărgând liniştea nopţii; dar niciodată mai înainte ei n-au auzit cuvinte de rugăciune şi cântări de laudă înălţându-se din celula aceea întunecoasă. Gardienii şi întemniţaţii se mirau şi se întrebau cine ar putea fi oamenii aceştia care, îngheţaţi, flămânzi şi chinuiţi, puteau totuşi să se bucure.

În timpul acesta, dregătorii s-au întors spre casele lor, felicitându-se că, prin măsuri luate la timp şi hotărâte, au stins o răzvrătire. Însă pe drum ei au mai aflat unele amănunte cu privire la caracterul şi lucrarea oamenilor pe care hotărâseră să fie biciuiţi şi întemniţaţi. Ei au văzut femeia care fusese eliberată de sub influenţa satanică şi au fost şocaţi de schimbarea înfăţişării şi purtării ei. În trecut, ea pricinuise multe necazuri în cetate; acum era liniştită şi tăcută. Când şi-au dat seama că, mai mult ca sigur, aplicaseră la doi nevinovaţi pedeapsa cea aspră a legii

romane, s-au mâniat pe ei înşişi şi au hotărât ca dimineaţa să poruncească ca apostolii să fie eliberaţi pe ascuns şi, însoţiţi de străjeri, să fie conduşi afară din cetate, dincolo de orice primejdie sau violenţă din partea gloatei.

Însă, în timp ce oamenii erau cruzi şi răzbunători sau vinovaţi de moarte, fiindcă-şi neglijaseră răspunderile solemne puse asupra lor, Dumnezeu n-a uitat să fie îndurător faţă de slujitorii Săi. Întreg cerul se interesa de aceia care sufereau din pricina lui Hristos şi îngeri au fost trimişi să viziteze închisoarea. La sosirea lor, pământul s-a cutremurat. Uşile cele grele şi ferecate ale închisorii s-au dat în lături; lanţurile şi cătuşele au căzut de la mâinile şi picioarele întemniţaţilor; şi închisoarea a fost inundată de o lumină strălucitoare.

Cu surprindere temnicerul auzise rugăciunile şi cântecele apostolilor întemniţaţi. Când ei au fost aduşi acolo, el a văzut rănile lor umflate şi sângerânde şi totuşi chiar el a poruncit ca să le strângă picioarele în butuci. Se aşteptase să audă din partea lor gemete şi blesteme; dar, în loc de acestea, el a auzit cântece de bucurie şi laudă. Temnicerul adormise cu aceste sunete în urechi, dar a fost trezit de cutremur şi de zgâlţâirea zidurilor închisorii.

Sărind îngrozit în picioare, el a văzut cu spaimă că toate uşile închisorii erau deschise şi deodată îl străfulgeră teama că întemniţaţii au scăpat. El îşi aminti cu ce poruncă hotărâtă fuseseră încredinţaţi Pavel şi Sila în grija lui în seara trecută şi era sigur că moartea avea să fie pedeapsa pentru aparenta neîmplinire credincioasă a datoriei. În amărăciunea sufletului său, a crezut că era mai bine să moară chiar de mâna sa decât să fie supus unei osândiri ruşinoase. Trăgând sabia, era tocmai să se omoare, când glasul lui Pavel s-a auzit în cuvinte pline de îmbărbătare: „Să nu-ţi faci niciun rău, căci toţi suntem aici”. Fiecare era la locul său, reţinuţi de puterea lui Dumnezeu, exercitată

printr-unul dintre întemniţaţi.

Asprimea cu care temnicerul se purtase faţă de apostoli nu trezise niciun resentiment. Pavel şi Sila aveau spiritul lui Hristos şi nu spiritul răzbunării. Inimile lor, pline de iubirea Mântuitorului, nu aveau niciun colţişor pentru răutate împotriva prigonitorilor lor.

Temnicerul a azvârlit sabia şi, cerând o lumină, s-a grăbit să ajungă în închisoarea dinăuntru. El avea să vadă ce fel de oameni erau aceştia, care răsplăteau cu bunătate cruzimea cu care ei fuseseră trataţi. Ajungând acolo unde erau apostolii şi aruncându-se înaintea lor, el le-a cerut iertare. După aceea, scoţându-i afară, i-a întrebat: „Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?”

Temnicerul s-a cutremurat când a văzut mânia lui Dumnezeu manifestată prin cutremur; la gândul că cei închişi ar fi scăpat, el fusese gata să moară de propria sa mână; dar acum toate aceste lucruri păreau de mică importanţă în comparaţie cu temerea cea nouă şi ciudată care îi frământa mintea, precum şi dorinţa de a avea liniştea şi voioşia arătate de apostoli în suferinţă şi ocară. Pe feţele lor, el a văzut lumina cerului; el a înţeles că Dumnezeu intervenise într-un chip minunat spre a le salva viaţa; şi, cu o putere deosebită, cuvintele femeii posedate i-au venit în minte: „Oamenii aceştia sunt robii Dumnezeului Celui Prea înalt şi ei vă vestesc calea mântuirii”.

Cu deplină umilinţă, el le-a cerut apostolilor să-i arate calea vieţii. „Crede în Domnul Iisus şi vei fi mântuit tu şi casa ta”, au răspuns ei; „şi i-au vestit Cuvântul Domnului atât lui, cât şi tuturor celor din casa lui”. Apoi, temnicerul a spălat rănile apostolilor, iar după aceea a fost botezat de ei împreună cu toată casa lui. O influenţă sfinţitoare s-a răspândit printre cei întemniţaţi şi minţile tuturor au fost deschise să asculte adevărurile rostite de apostoli. Ei erau convinşi că Dumnezeul cărora Îi slujeau

aceşti oameni îi scăpase din robie.

Locuitorii din Filipi fuseseră foarte înspăimântaţi de cutremur şi când, dimineaţa, slujbaşii închisorii au spus dregătorilor ce se întâmplase pestenoapte, aceştia s-au speriat şi au trimis pe lictori să dea drumul apostolilor. Dar Pavel a spus: „După ce ne-au bătut cu nuiele în faţa tuturor, fără să fim judecaţi, pe noi, care suntem romani, ne-au aruncat în temniţă şi acum ne scot afară pe ascuns! Nu merge aşa! Să vină ei singuri să ne scoată afară!”

Apostolii erau cetăţeni romani şi era împotriva legii să baţi pe un roman, afară de cazul unei vine mari şi, de asemenea, să-l lipseşti de libertate fără o judecată în toată regula. Pavel şi Sila fuseseră întemniţaţi în văzul lumii şi acum ei refuzau să fie eliberaţi pe ascuns fără de cuvenita lămurire din partea dregătorilor.

Când cuvintele acestea au fost aduse la cunoştinţa autorităţilor, acestea s-au îngrozit de teama ca nu cumva apostolii să se plângă împăratului şi au mers de îndată la închisoare, s-au scuzat faţă de Pavel şi Sila pentru nedreptatea şi cruzimea cu care au fost trataţi şi dregătorii înşişi i-au scos din închisoare, stăruind de ei să plece din cetate. Aceştia se temeau de influenţa apostolilor asupra oamenilor şi, de asemenea, ei se temeau de Puterea care intervenise în favoarea acestor oameni nevinovaţi.

Potrivit îndrumării date de Hristos, apostolii nu voiau să stăruie cu prezenţa lor acolo unde aceasta nu era dorită. „Ei au ieşit din temniţă, şi au intrat în casa Lidiei; şi, după ce au văzut şi mângâiat pe fraţi, au plecat”.

Apostolii n-au considerat ca fiind zadarnică lucrarea lor în Filipi. Ei întâmpinaseră multă împotrivire şi prigoană; dar intervenţia Providenţei în favoarea lor şi convertirea temnicerului şi a casei lui au răsplătit din belşug batjocura şi suferinţa pe care o înduraseră. Vestea despre nedreapta întemniţare şi minunata eliberare a

ajuns să fie cunoscută în toată regiunea aceea, şi aceasta a făcut ca lucrarea apostolilor să fie cunoscută de un mare număr de oameni la care altfel nu s-ar fi putut ajunge.

Lucrarea lui Pavel la Filipia avut ca urmare întemeierea unei biserici ai cărei membri se înmulţeau mereu. Zelul şi devotamentul lui şi, mai presus de toate, spiritul lui gata de a suferi pentru Hristos au exercitat o influenţă profundă şi dăinuitoare asupra convertiţilor. Ei au preţuit adevărurile cele scumpe pentru care apostolii jertfiseră atât de mult şi s-au predat într-o deplină consacrare lucrării Mântuitorului lor.

Că această biserică nu a scăpat de prigoniri este arătat de unele cuvinte din epistola lui Pavel către ei. El spune: „Cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeţi în El, ci să şi pătimiţi pentru El, şi să şi duceţi, cum şi faceţi, aceeaşi luptă, pe care aţi văzut-o la mine”. Totuşi, atât de mare era statornicia lor în credinţă, încât el spunea: „Mulţumesc Dumnezeului meu pentru toată aducerea aminte, pe care o păstrez pentru voi. În toate rugăciunile mele mă rog pentru voi toţi, cu bucurie pentru partea pe care o luaţi la Evanghelie, din cea dintâi zi până acum” (Filip. 1, 29.30.3 – 5).

Grozavă este lupta ce are loc între puterile binelui şi ale răului în centrele importante unde solii adevărului sunt chemaţi să lucreze. „Noi n-avem de luptat împotriva cărnii şi sângelui”, spunea Pavel, „ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac” (El. 6, 12). Până la încheierea vremii va dăinui conflictul dintre biserica lui Dumnezeu şi aceia care se găsesc sub stăpânirea îngerilor răi.

Primii creştini erau deseori chemaţi să întâmpine puterile întunericului faţă către faţă. Prin amăgiri meşteşugite şi prin prigoană, vrăjmaşul s-a străduit să-i abată de la dreapta credinţă. În vremea de acum, când

sfârşitul tuturor lucrurilor pământeşti se apropie cu paşi iuţi, Satana depune sforţări disperate să prindă lumea în cursă. El născoceşte multe planuri pentru a ocupa minţile şi a abate atenţia de la adevărurile absolut trebuincioase mântuirii. În fiecare loc, uneltele lui se grupează cu sârguinţă alături de aceia care sunt potrivnici Legii lui Dumnezeu. Arhiamăgitorul este la lucru spre a introduce elemente de confuzie şi răscoală şi oamenii sunt plini de un zel care nu este în armonie cu cunoştinţa ce o au.

Păcătoşenia atinge o culme nemaiatinsă vreodată mai înainte şi totuşi mulţi slujitori ai Evangheliei strigă: „Pace şi siguranţă”. Dar solii cei credincioşi ai lui Dumnezeu trebuie să meargă înainte cu lucrarea lor. Îmbrăcaţi cu întreaga armură a cerului, ei trebuie să înainteze fără teamă şi biruitori, neîncetând niciodată lupta lor până când solia adevărului pentru timpul acesta n-a ajuns până la ultimul suflet la care se putea ajunge.

Secţiune 1.24 Cap. 22 – Tesalonic

După ce au plecat din Filipi, Pavel şi Sila s-au îndreptat spre Tesalonic. Aici nu au avut prilejul să se adreseze unor mari mulţimi de oameni în sinagoga iudaică. Înfăţişarea lor mărturisea despre tratamentul ruşinos pe care îl primiseră de curând şi, cerea deci, o explicare cu privire la cele ce se întâmplaseră. Lucrul acesta l-au făcut fără a se înălţa pe ei înşişi, ci preamărind pe Acela care săvârşise eliberarea lor.

Predicând tesalonicenilor, Pavel s-a referit la profeţiile Vechiului Testament cu privire la Mesia. Hristos, în timpul lucrării Sale luminase mintea ucenicilor cu privire la aceste profeţii: „Şi a început de la Moise şi de la toţi prorocii, şi le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El” (Luca 24, 27). Petru, predicând pe Hristos, şi-a luat temeiurile dovezilor sale, din Vechiul Testament. Ştefan urmaşe aceeaşi cale. La fel şi Pavel a folosit

Scripturile, care profetizau naşterea, suferinţele, moartea, Învierea şi Înălţarea lui Hristos. Prin inspirata mărturie a lui Moise şi a profeţilor, el a dovedit în mod lămurit că Iisus din Nazaret era una şi aceeaşi persoană cu Mesia şi a arătat că, din zilele lui Adam, glasul lui Hristos a fost acela care a vorbit prin patriarhi şi profeţi.

Profeţii lămurite şi speciale fuseseră date cu privire la venirea Celui făgăduit. Lui Adam i s-a dat asigurarea despre venirea Răscumpărătorului. Sentinţa rostită asupra lui Satana: „Vrăjmăşie voi pune între tine şi femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei. Aceasta îţi va zdrobi capul, iar tu îi vei zdrobi călcâiul” (Gen. 3, 15) a fost pentru primii noştri părinţi o făgăduinţă a răscumpărării, adusă la îndeplinire prin Hristos.

Lui Avraam îi era dată făgăduinţa că dintre urmaşii săi avea să iasă Mântuitorul lumii: „Toate neamurile vor fi binecuvântate în sămânţa ta”. „Nu zice: şi seminţelor (ca şi cum ar fi vorba de mai multe), ci ca şi cum ar fi vorba numai de una: şi seminţei tale, adică Hristos” (Gen. 22, 18; Gal. 3, 16).

Moise, către încheierea lucrării sale de conducător şi învăţător al lui Israel, a profetizat în mod lămurit despre Mesia care avea să vină. „Domnul Dumnezeul tău”, spunea el adunării oştirii lui Israel, „îţi va ridica din mijlocul tău, dintre fraţii tăi, un proroc ca mine: să ascultaţi de el”. Şi Moise îi asigură pe israeliţi că însuşi Dumnezeu îi descoperise aceasta pe când se găsea pe Muntele Horeb, zicând: „Le voi ridica din mijlocul fraţilor lor un proroc ca tine, voi pune cuvintele Mele în gura Lui, şi El va spune tot ce-i voi porunci Eu” (Deut. 18, 15.18).

Mesia avea să fie din linie împărătească, căci în profeţia rostită prin Iacov Domnul a spus: „Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Şilo. Şi de El vor asculta

toate popoarele” (Gen.4, 9.10).

Isaia profetiză: „O Odraslă va ieşi din tulpina lui Isai, şi un Vlăstar va da din rădăcinile lui”. „Luaţi aminte, şi veniţi la Mine, ascultaţi, şi sufletul vostru va trăi: căci Eu voi încheia cu voi un legământ veşnic, ca să întăresc îndurările mele faţă de David. Iată, l-am pus martor pe lângă popoare, cap şi stăpânitor al popoarelor. Într-adevăr, vei chema neamuri, pe care nu le cunoşti, şi popoare care nu te cunosc vor alerga la tine, pentru Domnul, Dumnezeul tău, pentru Sfântul lui Israel, care te proslăveşte” (Is. 11, 1; 55, 3 – 5).

Ieremia, de asemenea, a dat mărturie despre venirea Răcumpărătorului ca Prinţ din casa lui David: „Iată vin zile, zice Domnul, când voi ridica lui David o Odraslă neprihănită. El va împărăţi, va lucra cu înţelepciune, şi va face dreptate şi judecată în ţară. În vremea lui, Iuda va fi mântuit, şi Israel va avea linişte în locuinţa lui; şi iată numele pe care I-l voi da: Domnul, Neaprihănira noastră!” Şi iarăşi: „Aşa vorbeşte Domnul: David nu va fi lipsit niciodată de un urmaş, care să stea pe scaunul de domnie al casei lui Israel. Nici preoţii şi Leviţii, nu vor fi lipsiţi niciodată înaintea Mea de urmaşi care să aducă arderi de tot, să ardă tămâie împreună cu darurile de mâncare, şi să aducă jertfe în toate zilele!” (Ier. 23, 5.6; 33, 17.18).

Chiar şi locul unde avea să se nască Mesia fusese prezis: „Tu, Betleeme Efrata, măcar că eşti prea mic între cetăţile de căpetenie ale lui Iuda, totuşi din tine îmi va ieşi Cel ce va stăpâni peste Israel, şi a cărui obârşie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veşniciei” (Mica 5, 2).

Lucrarea pe care Mântuitorul avea să o facă pe pământ fusese întru totul arătată: „Duhul Domnului. Se va odihni peste El, duh de înţelepciune şi pricepere, duh de sfat şi de tărie, duh de cunoştinţă şi de frică de Domnul.

Plăcerea lui va fi frica de Domnul". „Căci Domnul M-a uns să aduc veşti bune celor nenorociţi. EI M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia, şi prinşilor de război izbăvirea; să vestesc un an de îndurare al Domnului, şi o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mângâi pe toţi cei întristaţi; să dau celor întristaţi din Sion, să le dau o cunună împărătească în loc de cenuşă, un untdelemn de bucurie în locul plânsului, o haină de laudă în locul unui duh mâhnit, ca să fie numiţi terebinţi ai neprihănirii, un sad al Domnului, ca să slujească spre slava Lui" (Is. 11, 2.3; 61, 1 – 3).

„Iată Robul Meu, pe care-L sprijinesc, Alesul Meu, în care îşi găseşte plăcere sufletul Meu. Am pus Duhul Meu peste El; El va vesti neamurilor judecata. El nu va striga, nu-şi va ridica glasul, şi nu-l va face să se audă pe uliţe. Trestia frântă n-o va zdrobi, şi mucul care mai arde încă, nu-l va stinge. Va vesti judecata după adevăr. El nu va slăbi, nici nu se va lăsa, până va aşeza dreptatea pe pământ; şi ostroavele vor nădăjdui în legea Lui" (Is. 42, 1 – 4).

Cu putere convingătoare, Pavel dovedea din Scripturile Vechiului Testament că „Hristosul trebuia să pătimească şi să învieze din morţi". Oare nu profetizase Mica: „Judecătorul lui Israel este lovit cu nuiaua pe obraz" (Mica 5, 1)? Şi oare Cel promis nu profetizase despre Sine însuşi prin Isaia: „Mi-am dat spatele înaintea celor ce Mă loveau, şi obrajii înaintea celor ce-Mi smulgeau barba; nu Mi-am ascuns faţa de ocări şi de scuipări" (Is. 50, 6). Prin psalmist, Hristos a profetizat felul în care avea să se poarte oamenii cu El: „Dar Eu" am ajuns de ocara oamenilor şi dispreţuit de popor. Toţi cei ce Mă văd îşi bat joc de Mine, îşi deschid gura, dau din cap şi zic: S-a încrezut în Domnul! Să-L mântuiască Domnul, să-L izbăvească, fiindcă-L iubeşte". „Toate oasele aş putea să-mi

le număr. Ei, însă, pândesc şi Mă privesc; îşi împart hainele Mele între ei, şi trag la sorţ pentru cămaşa Mea". „Am ajuns un străin pentru fraţii Mei, şi un necunoscut pentru fiii mamei Mele. Căci râvna casei Tale Mă mănâncă şi ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine cad asupra Mea". „Ocara îmi rupe inimă, şi sunt bolnav; aştept să-i fie cuiva milă de Mine, dar degeaba; aştept mângâietori, şi nu găsesc niciunul" (Ps. 22, 6.8.17.18; 69, 8 9.20).

Cât de clare şi de adevărate erau profeţiile lui Isaia despre suferinţele şi moartea lui Hristos! „Cine a crezut în ceea ce ni se vestise?" întreabă profetul, şi apoi încă: „Cine a cunoscut braţul Domnului? El a crescut înaintea Lui ca o odraslă slabă, ca un Lăstar care iese dintr-un pământ uscat. N-avea nici frumuseţe, nici strălucire ca să ne atragă privirile, şi înfăţişarea Lui n-avea nimic care să ne placă. Dispreţuit şi părăsit de oameni, om al durerii şi obişnuit cu suferinţa, era aşa de dispreţuit că îţi întorceai faţa de la El, şi noi nu L-am băgat în seamă".

„Totuşi, El suferinţele noastre le-a purtat, şi durerile noastre le-a luat asupra Lui, şi noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu şi smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, şi prin rănile Lui suntem tămăduiţi".

„Noi rătăceam cu toţii ca nişte oi, fiecare îşi vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor. Când a fost chinuit şi asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie, şi ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura. El a fost luat prin apăsare şi judecată; dar cine din cei de pe vremea Lui a crezut că El fusese şters de pe pământul celor vii şi lovit de moarte pentru păcatele poporului Meu?" (Is. 53, 1 – 8).

Chiar şi felul morţii Sale fusese arătat mai dinainte.

După cum şarpele de aramă fusese înălţat în pustie, tot la fel avea să fie înălţat Răscumpărătorul ce avea să vină, „pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică” (Ioan 3, 16).

„Şi dacă-L va întreba cineva: De unde vin aceste răni pe care le ai la mâini? El va răspunde: În casa celor ce Mă iubeau le-am primit” (Zah. 13, 6).

„Groapa Lui a fost pusă între cei răi, şi mormântul Lui la un loc cu cel bogat, măcar că nu săvârşise nicio nelegiuire şi nu se găsise niciun vicleşug în gura Lui. Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferinţă” (Is. 53, 9.10).

Dar Cel care avea să sufere moartea din mâna oamenilor răi avea să se ridice ca biruitor asupra păcatului şi a mormântului. Sub inspiraţia celui Atotputernic, dulcele cântăreţ al lui Israel mărturisea despre strălucirea dimineţii învierii. „Trupul Mi se odihneşte în linişte”, vesteşte el plin de bucurie, „căci nu vei lăsa sufletul Meu în locuinţa morţilor, nu vei îngădui ca Preaiubitul Tău să vadă putrezirea” (Ps. 16, 9.10).

Pavel a arătat cât de strâns legase Dumnezeu serviciul jertfelor cu profeţiile privitoare la Cel care avea să fie adus „ca un miel pe care-l duci la măcelărie”. Mesia avea să-şi dea viaţa „ca jertfă pentru păcat”. Privind prin veacuri înainte la scenele lucrării de ispăşire săvârşite de Mântuitorul, profetul Isaia mărturisea că Mielul lui Dumnezeu „S-a dat pe Sine însuşi la moarte, şi a fost pus în numărul celor fărădelege, pentru că a purtat păcatele multora şi S-a rugat pentru cei vinovaţi” (Is. 53, 7.10.12).

Mântuitorul profeţiei avea să vină nu ca un împărat pământesc, ci ca om între oameni, spre a trăi o viaţă de sărăcie şi umilinţă şi ca în cele din urmă să fie dispreţuit, lepădat şi omorât. Mântuitorul a profetizat în Scripturile Vechiului Testament că avea să se dea pe Sine ca o jertfă

în favoarea omenirii căzute, împlinind în felul acesta toate cerinţele Legii ce fusese călcată. În El, tipurile sistemului jertfelor aveau să se întâlnească direct cu antitipul, şi moartea Sa pe cruce să împrumute însemnătate întregii economii iudaice.

Pavel a vorbit iudeilor tesaloniceni despre râvna lui dinainte pentru legea ceremonială, cum şi despre minunata lui experienţă de la poarta Damascului. Înainte de convertirea sa, el se încrezuse într-o evlavie moştenită, o nădejde falsă. Credinţa lui nu fusese ancorată în Hristos; dimpotrivă, el se încrezuse în forme şi ceremonii. Râvna lui pentru lege fusese despărţită de credinţa în Hristos, şi deci nu avea niciun preţ. În timp ce se mândrea că era fără prihană în ce priveşte împlinirea faptelor legii, el respinsese pe Acela care dăduse valoare legii.

Dar, din momentul convertirii sale, totul s-a schimbat. Iisus din Nazaret, pe care el îl prigonise în persoana sfinţilor Săi, i. Se arătase ca Mesia Cel făgăduit. Prigonitorul L-a văzut ca Fiu al lui Dumnezeu, Cel care venise pe pământ ca împlinire a profeţiilor şi care în viaţa Sa împlinise orice amănunt amintit cu privire la El în scrierile sfinte.

Când cu o îndrăzneală sfântă Pavel a vestit Evanghelia în sinagoga din Tesalonic, un potop de lumină s-a răsfrânt asupra adevăratei însemnătăţi a riturilor şi ceremoniilor în legătură cu serviciul cortului. El a purtat mintea ascultătorilor săi dincolo de serviciul pământesc şi de lucrarea lui Hristos în sanctuarul ceresc, până la vremea când, terminându-şi lucrarea Sa de mijlocire, Hristos avea să vină iarăşi cu putere şi slavă mare şi să-şi statornicească Împărăţia Sa pe pământ. Pavel credea în a doua venire a lui Hristos; atât de limpede şi cu putere a prezentat el adevărurile privitoare la acest eveniment, încât asupra minţii multora care auzeau s-a făcut o

impresie care niciodată nu avea să se şteargă.

Trei Sabate la rând Pavel a predicat tesalonicenilor, discutând cu ei din Scripturi cu privire la viaţă, moartea, învierea, lucrarea şi slava viitoare a lui Hristos, „Mielului, care a fost junghiat de la întemeierea lumii” (Apoc. 13, 8). EI L-a preamărit pe Hristos, a cărui lucrare înţeleasă cum se cuvine constituie cheia ce deschide Scripturile Vechiului Testament, făcând cu putinţă accesul la comorile lui bogate.

Deoarece adevărurile Evangheliei erau în felul acesta vestite în Tesalonic cu mare putere, a fost câştigată atenţia unor mari mulţimi de oameni. „Unii din ei, şi o mare mulţime de greci temători de Dumnezeu, şi multe femei de frunte au crezut, şi au trecut de partea lui Pavel şi a lui Sila”.

Ca şi în locurile pe unde fuseseră înainte, apostolii au întâmpinat o dârză împotrivire. „Iudeii care nu crezuseră” erau „plini de invidie”. Aceşti iudei nu erau bine văzuţi de puterea romană deoarece, nu cu mult înainte, ei stârniseră o răscoală în Roma. Ei erau priviţi bănuitor şi într-o oarecare măsură libertatea le era îngrădită. Acum ei au văzut o ocazie ca să profite de aceste împrejurări spre a se face iarăşi bine văzuţi şi, în acelaşi timp, spre a arunca ocara asupra apostolilor şi asupra convertiţilor la creştinism.

Au pornit la lucru să facă aceasta, unindu-se cu „nişte oameni fără căpătâi”, cu ajutorul cărora ei au izbutit să ajungă a „răscula întreaga cetate”. În nădejdea de-aii găsi pe apostoli, ei „s-au năpustit asupra casei lui Iason”; dar nu l-au găsit nici pe Pavel şi nici pe Sila. Şi „fiindcă nu i-au găsit”, gloata, în furioasa ei dezamăgire, „au târât pe Iason şi pe vreo câţiva fraţi înaintea dregătorilor cetăţii, şi strigau: oamenii aceştia, care au răscolit lumea, au venit şi aici, şi Iason i-a găzduit. Ei toţi lucrează împotriva

poruncilor Cezarului, şi spun că este un alt împărat: Iisus”.

Deoarece Pavel şi Sila nu au fost găsiţi, dregătorii i-au obligat pe credincioşii învinuiţi să stea liniştiţi. Temându-se de alte acte de violenţă, „fraţii au trimis îndată, noaptea, pe Pavel şi pe Sila la Berea”.

Cei care azi învaţă adevăruri nepopulare nu trebuie să se descurajeze dacă vreodată întâmpină, chiar din partea acelora care se pretind a fi creştini, o atitudine la fel de ostilă ca aceea de care Pavel şi tovarăşii lui au avut parte în mijlocul oamenilor printre care lucrau. Solii crucii trebuie să se înarmeze cu veghere şi rugăciune şi să înainteze cu credinţă şi curaj, lucrând totdeauna în numele lui Iisus. Ei trebuie să înalţe pe Hristos ca Mijlocitorul omului în Sanctuarul ceresc, Cel în care s-au concentrat toate sacrificiile dispensaţiunii Vechiului Testament şi prin a cărui jertfă ispăşitoare călcătorii Legii lui Dumnezeu pot găsi pace şi iertare.

Secţiune 1.25 Cap. 23 – Berea şi Atena

La Berea, Pavel a găsit iudei care erau doritori să cerceteze adevărurile pe care el le propovăduia. Raportul lui Luca spune despre ei: „Aceştia aveau o inimă mai aleasă decât cei din Tesalonic. Au primit Cuvântul cu toată râvna şi cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea este aşa. Mulţi dintre ei şi din femeile cu vază ale grecilor şi mulţi bărbaţi au crezut”.

Mintea celor din Berea nu era mărginită din cauza prejudecăţilor. Ei erau dispuşi să cerceteze dacă învăţăturile predicate lor de către apostoli erau adevărate. Ei au studiat Biblia nu din curiozitate, ci pentru a putea afla ce fusese scris cu privire la Mesia Cel făgăduit. Ei cercetau zilnic rapoartele inspirate şi, în timp ce comparau Scriptură cu Scriptură, îngerii cerului erau lângă ei, luminându-le mintea şi influenţându-le inima.

Oriunde sunt vestite adevărurile Evangheliei, cei

care din sinceritate doresc să facă ce este bine sunt conduşi la o sârguincioasă cercetare a Scripturilor. Dacă în timpul evenimentelor finale ale istoriei acestui pământ cei cărora le sunt vestite adevărurile probatoare vor urma exemplul celor din Berea, cercetând zilnic Scripturile şi comparând Cuvântul lui Dumnezeu cu soliile aduse lor, astăzi ar fi un număr mult mai mare de ascultători ai preceptelor Legii lui Dumnezeu, acolo unde, comparativ, acum nu sunt decât puţini. Dar, atunci când sunt prezentate adevărurile nepopulare ale Bibliei, mulţi refuză să facă această cercetare. Deşi sunt neînstare să răstoarne adevărurile lămurite ale Scripturii, totuşi ei dau pe faţă cea mai mare repulsie, cea mai mare împotrivire atunci când este vorba să studieze dovezile prezentate. Chiar dacă aceste învăţături sunt realmente adevărate, susţin unii, nu contează prea mult dacă ei primesc sau nu lumina cea nouă şi aceştia se agaţă de basme plăcute, folosite de vrăjmaş pentru a le rătăci sufletele. În felul acesta, minţile lor sunt orbite de rătăcire şi ajung să se despartă de cer.

Toţi vor fi judecaţi potrivit luminii ce le-a fost dată. Domnul trimite pe slujitorii Săi cu o solie de mântuire şi pe aceia care iau cunoştinţă de ea El îi va trage la răspundere pentru felul în care au tratat cuvintele servilor Săi. Cei care caută în sinceritate adevărul vor cerceta cu multă grijă, în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, învăţăturile prezentate lor.

Iudeii necredincioşi din Tesalonic, plini de gelozie şi ură faţă de apostoli şi nemulţumiţi numai cu aceea că îi izgoniseră din cetatea lor, i-au urmărit şi la Berea şi au stârnit împotriva lor furia clasei celei mai de jos. Temându-se ca să nu-i facă vreun rău lui Pavel, dacă ar rămâne acolo, fraţii l-au trimis la Atena, însoţit de câţiva dintre bereenii care primiseră de curând credinţa.

Prigoana urmărea astfel pe învăţătorii adevărului din

cetate în cetate. Vrăjmaşii lui Hristos nu puteau împiedica înaintarea Evangheliei, dar ei au izbutit să facă lucrarea apostolilor deosebit de grea. Şi totuşi, cu toată împotrivirea şi lupta, Pavel se avânta mereu înainte, hotărât să aducă la îndeplinire planul lui Dumnezeu, descoperit lui în viziune, la Ierusalim: „Te voi trimite departe la Neamuri” (Fapte 22, 2).

Plecarea în grabă a lui Pavel din Berea l-a lipsit de ocazia pe care el o aştepta, aceea de a-i vizita pe fraţii din Tesalonic.

Sosind la Atena, apostolii au trimis pe fraţii bereeni înapoi cu solia pentru Sila şi Timotei, aceea ca să vină de îndată şi să i se alăture. Timotei sosise în Berea mai înainte de plecarea lui Pavel şi, împreună cu Sila, el a rămas pentru a duce mai departe lucrarea aşa bine începută acolo, cum şi pentru a învăţa pe noii convertiţi principiile credinţei.

Cetatea Atena era metropola păgânismului. Aici, Pavel nu s-a întâlnit cu o populaţie neştiutoare şi credulă, ca la Listra, ci cu nişte oameni renumiţi pentru inteligenţa şi cultura lor. Pretutindeni, ochiul era izbit de statuile zeilor şi ale eroilor istoriei şi poeziei, zeificaţi de ei, în timp ce măreţele lucrări arhitectonice şi picturile reprezentau gloria naţională şi adorarea de către popor a zeităţilor păgâne. Simţurile oamenilor erau încântate de frumuseţea şi splendoarea artei. La fiecare colţ, sanctuare şi temple nespus de costisitoare îşi ridicau formele lor masive. Victorii de arme şi fapte ale oamenilor celebri erau comemorate prin sculpturi, sanctuare şi plăci. Toate acestea făceau din Atena o vastă galerie de artă.

Pe când Pavel privea la frumuseţea şi măreţia ce-l înconjura şi vedea cetatea dedată cu totul idolatriei, spiritul său a fost întărâtat de gelozie pentru Dumnezeu, pe care el L-a văzut dezonorat în orice loc şi inima i-a fost

copleşită de milă faţă de oamenii din Atena, care, cu toată cultura lor intelectuală, erau necunoscători ai Dumnezeului Celui adevărat.

Apostolul nu a fost amăgit de ceea ce a văzut în acest centru al culturii. Natura sa spirituală era atât de obişnuită cu farmecul lucrurilor cereşti, încât bucuria şi strălucirea bogăţiilor, care niciodată nu vor pieri, făceau fără valoare în ochii săi pompa şi splendoarea de care era înconjurat. Când a văzut lucrurile cele măreţe din Atena, el şi-a dat seama de puterea lor amăgitoare asupra iubitorilor de artă şi ştiinţă, şi mintea lui a fost profund impresionată de importanţa lucrării ce-i stătea înainte.

În această mare cetate, unde nu se aducea închinare lui Dumnezeu, Pavel era apăsat de un simţământ de singurătate; şi el tânjea după împreună simţire şi ajutorul conlucrătorilor săi. Cât privea prietenia omenească, el se simţea cu totul singur. În epistola sa către Tesaloniceni, el îşi exprimă simţămintele sale în cuvintele: „Lăsaţi singuri în Atena” (1 Ţes. 3, 1). Piedici ce păreau cu neputinţă de trecut i se arătau înainte, părând a face aproape cu neputinţă încercarea să ajungă la inimile oamenilor.

În timp ce îi aştepta pe Sila şi pe Timotei, Pavel nu a stat fără să facă nimic. „În sinagogă stătea” de vorbă cu iudeii şi cu oamenii temători de Dumnezeu, iar în piaţă stătea de vorbă în fiecare zi cu aceia pe care-i întâlnea”. Însă lucrarea sa principală în Atena era aceea de a duce vestea mântuirii la aceia care aveau o înţelegere luminată cu privire la Dumnezeu şi la planul Său faţă de lumea căzută. În curând, apostolul avea să întâmpine păgânismul în forma cea mai subtilă şi atrăgătoare.

Nu după multă vreme, bărbaţii de seamă din Atena au aflat despre prezenţa în cetatea lor a unui învăţător singuratic, care prezenta oamenilor învăţături noi şi neobişnuite. Unii dintre aceştia l-au căutat pe Pavel şi au

intrat în discuţie cu el. În scurt timp, o mare mulţime de ascultători s-a strâns în jurul lor. Unii erau gata să îşi bată joc de apostol, ca unul care era sub nivelul lor atât din punct de vedere social, cât şi intelectual, şi aceştia vorbeau batjocoritor între ei: „Ce vrea să spună palavragiul acesta?” Alţii, când l-au auzit că vesteşte pe Iisus şi învierea, ziceau: „Pare că vesteşte nişte dumnezei străini”.

Printre cei care l-au înconjurat pe Pavel în piaţă erau „unii din filosofii epicurieni şi stoici”; însă aceştia, cum şi toţi ceilalţi care au venit în legătură cu el, au văzut curând că Pavel avea o bogăţie de cunoştinţe chiar mai mare decât a lor. Puterea lui intelectuală a impus respect învăţaţilor; în timp ce argumentarea plină de căldură şi logică, cum şi puterea lui oratorică ţineau încordată atenţia tuturor celor care ascultau. Ascultătorii săi au recunoscut că el nu era un necunoscător, ci că era în stare să prezinte tuturor claselor argumente convingătoare în sprijinul învăţăturii pe care o dădea. Astfel, apostolul a stat foarte curajos, întâmpinând pe potrivnicii săi pe propriul lor teren, înfruntând logica cu logică, filosofia cu filosofie şi elocvenţa cu elocvenţă.

Potrivnicii săi păgâni i-au atras atenţia asupra sorţii lui Socrate, care, din pricină că a prezentat dumnezei străini, fusese osândit la moarte; şi ei îl sfătuiau pe Pavel să nu-şi primejduiască viaţa în felul acesta. Însă discursurile lui Pavel au cucerit atenţia oamenilor şi înţelepciunea sa simplă a câştigat respectul şi admiraţia lor. El nu a fost adus la tăcere de ştiinţa şi ironia filosofilor; şi, văzând că el era hotărât să-şi desfăşoare misiunea sa în mijlocul lor şi să le spună, cu orice preţ, povestea lui, ei s-au hotărât să-l asculte în linişte.

Prin urmare, ei l-au condus la Areopag (pe muntele lui Marte). Acesta era unul din cele mai sacre locuri din

toată Atena, iar amintirile şi gândurile în legătură cu el erau astfel, încât să fie privit cu o veneraţie superstiţioasă, care, în minţile unora, se schimba chiar în teamă. În locul acesta, problemele privitoare la religie erau deseori luate în atenţie cu multă grijă de către oameni care lucrau ca judecători supremi în toate problemele morale şi civile mai importante.

Aici, departe de zgomotul şi îmbulzeala trecătorilor şi de gălăgia discuţiilor obişnuite, apostolul putea fi auzit fără întrerupere. În jurul lui s-au adunat poeţii, artiştii şi filosofii, savanţii şi înţelepţii Atenei, care i s-au adresat în felul acesta: „Putem să ştim care este această învăţătură nouă, pe care o vesteşti tu? Fiindcă tu ne aduci ceva ciudat la auz; am dori să ştim ce înseamnă toate lucrurile acestea”.

În acel moment, de solemnă răspundere, apostolul era liniştit şi stăpân pe sine. Inima lui era împovărată cu o solie importantă şi cuvintele care au căzut de pe buzele sale i-au convins pe ascultătorii săi că nu era un palavragiu. „Bărbaţi Atenieni!” a spus el, „în toate privinţele vă găsesc foarte religioşi. Căci, pe când străbăteam cetatea voastră şi mă uitam de aproape la lucrurile la care vă închinaţi voi, am descoperit chiar şi un altar, pe care este scris: Unui Dumnezeu necunoscut! Ei bine, ceea ce voi cinstiţi fără să cunoaşteţi, aceea vă vestesc eu”. Cu toată inteligenţa şi cunoştinţa lor generală, ei nu cunoşteau nimic despre Dumnezeul care crease Universul. Însă erau unii dintre ei care doreau mai multă lumină. Ei căutau Nemărginitul.

Cu mâna întinsă spre templul ticsit de idoli, Pavel şi-a revărsat povara sufletului său şi a arătat înşelăciunea religiei atenienilor. Ascultătorii cei mai înţelepţi dintre ei au fost înmărmuriţi la auzul raţionamentului său. El s-a dovedit un bun cunoscător al lucrărilor lor de artă, al

literaturii, cum şi al religiei lor. Îndreptându-le atenţia spre statui şi idoli, el a declarat că Dumnezeu nu poate fi asemenea formelor născocite de oameni. Aceste chipuri sculptate nu pot nici în cea mai slabă măsură să înfăţişeze slava lui Iehova. El le-a reamintit că aceste chipuri nu au viaţă, ci se găsesc sub controlul puterii omeneşti, mişcându-se numai atunci când le mişcă mâini omeneşti; şi, deci, cei care se închinau lor erau în toate privinţele superiori faţă de idolii la care se închinau.

Pavel a îndreptat mintea idolatrilor lui ascultători dincolo de limitele religiei lor false, la o viziune adevărată a Dumnezeirii pe care ei o numiseră: „Dumnezeu necunoscut”. Fiinţa aceasta, despre care el le vorbea acum, era independentă de om, neavând nevoie ca mâinile omeneşti să mai adauge ceva la puterea şi slava Sa.

Poporul era copleşit de admiraţie faţă de prezentarea plină de căldură şi logică a lui Pavel cu privire la însuşirile adevăratului Dumnezeu – la puterea Lui creatoare şi la existenţa providenţei Sale atotconducătoare. Cu o elocvenţă zeloasă şi fierbinte, apostolul a declarat: „Dumnezeu, care a făcut lumea şi tot ce este în ea, este Domnul cerului şi al pământului, şi nu locuieşte în temple făcute de mâini. El nu este slujit de mâini omeneşti, ca şi când ar avea trebuinţă de ceva, El, care dă tuturor viaţa, suflarea şi toate lucrurile”. Cerurile nu erau îndestulător de mari pentru a-L cuprinde pe Dumnezeu, cu atât mai puţin erau templele făcute de mâini omeneşti.

În acea epocă a castelor, când drepturile oamenilor erau deseori nebăgate în seamă, Pavel a reprezentat marele adevăr al frăţiei omeneşti, declarând că Dumnezeu „a făcut ca toţi oamenii, ieşiţi dintr-unul singur, să locuiască pe toată faţa pământului”. Înaintea lui Dumnezeu, toţi sunt egali; şi fiecare fiinţă omenească este datoare Creatorului o supunere totală. Apoi, apostolul a

arătat cum, prin toată purtarea lui Dumnezeu cu omul, planul Său plin de har şi îndurare trece ca un fir de aur. El „le-a aşezat anumite vremi şi a pus anumite hotare locuinţei lor, ca ei să caute pe Dumnezeu, şi să se silească să-L găsească bâjbâind, măcar că nu este departe de fiecare din noi”. Îndreptându-se către persoanele nobile şi la vârsta bărbăţiei, care erau în jurul său, împrumutând cuvinte de la un poet de-al lor, el L-a prezentat pe Dumnezeu ca pe un Tată, ai cărui copii erau ei. „În El avem viaţa, mişcarea şi fiinţa”, a spus el; „după cum au zis şi unii din poeţii voştri: Suntem din neamul lui” Astfel dar, fiindcă suntem de neam din Dumnezeu, nu trebuie să credem că Dumnezeirea este asemenea aurului sau argintului sau pietrei cioplite cu meşteşugirea şi iscusinţa omului.

„Dumnezeu nu ţine seama de vremurile de neştiinţă, şi porunceşte acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască”. În veacurile de întuneric dinaintea venirii lui Hristos, conducătorul divin trecuse uşor peste idolatria păgânilor; dar acum, prin Fiul Său, El trimisese oamenilor lumina adevărului; şi El aştepta din partea tuturor pocăinţă spre mântuire, nu numai din partea celor săraci şi umili, ci şi din partea mândrilor filosofi şi a prinţilor pământului. „Pentru că a rânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit pentru aceasta şi despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă de netăgăduit prin faptul că L-a înviat din morţi”. Când Pavel a amintit despre învierea Lui din morţi, „unii îşi băteau joc, iar alţii au zis: Asupra acestor lucruri te vom asculta altă dată”.

În felul acesta s-a terminat lucrarea apostolului la Atena, centrul păgân de cultură, căci atenienii, agăţându-se stăruitor de idolatria lor, au întors spatele luminii adevăratei religii. Când un popor este pe deplin satisfăcut cu propriile lui realizări, puţin se mai poate nădăjdui de la

el. Cu toate că se mândreau cu învăţătura şi nobleţea lor de caracter, atenienii deveneau din ce în ce tot mai corupţi şi tot mai mulţumiţi cu tainele de neînţeles ale idolatriei.

Printre aceia care au auzit cuvintele lui Pavel erau unii asupra minţii cărora adevărurile prezentate au adus convingere; însă ei nu au fost dispuşi să se umilească, să-L recunoască pe Dumnezeu şi să primească planul mântuirii. Nici frumuseţea vorbirii şi nici tăria argumentelor nu-l pot converti pe păcătos. Numai puterea lui Dumnezeu poate aduce adevărul în inimă. La acela care întoarce continuu spatele acestei puteri, nu se poate ajunge. Grecii umblau după înţelepciune, iar solia crucii era pentru ei nebunie, din pricină că preţuiau propria lor înţelepciune mai presus decât înţelepciunea care vine de sus.

În faptul că ei se mândreau cu inteligenţa şi înţelepciunea omenească poate fi găsit motivul pentru care solia Evangheliei a avut un succes aşa de mic printre atenieni. Înţelepţii lumii care vor veni la Hristos ca nişte sărmani păcătoşi pierduţi vor ajunge înţelepţi spre mântuire; însă aceia care vin ca nişte personalităţi atotştiutoare, înălţând peste măsură înţelepciunea lor, nu vor izbuti să primească lumina şi cunoştinţa pe care numai El o poate da.

În felul acesta a întâmpinat Pavel păgânismul din timpul său. Străduinţele sale din Atena nu au fost cu totul în zadar. Dionisie, unul din cei mai cu vază cetăţeni, cum şi alţii au primit solia Evangheliei şi s-au unit întru totul cu credincioşii.

Inspiraţia ne-a dat această privire asupra vieţii atenienilor care, cu toată ştiinţa, rafinamentul şi arta lor, erau totuşi prea afundaţi în viciu, ca să mai poată vedea cum Dumnezeu, prin servul Său, a mustrat idolatria şi păcatele unor oameni mândri şi mulţumiţi de ei înşişi. Cuvintele apostolului şi descrierea atitudinii lui, cum şi a

împrejurărilor în care s-a găsit, aşa cum sunt amintite de pana inspirată, aveau să fie transmise tuturor generaţiilor următoare, dând mărturie despre încrederea lui neclintită, curajul său în singurătate şi împotrivire, cum şi despre biruinţa dobândită de el pentru creştinism în chiar inima păgânismului.

Cuvintele lui Pavel cuprind o comoară de cunoştinţe pentru biserică. El era într-o poziţie din care putea foarte uşor să spună vreun lucru care să irite pe încrezuţii săi ascultători şi astfel să ajungă în situaţii dificile. Dacă vorbirea lui ar fi fost un atac direct împotriva zeităţilor lor şi contra oamenilor cu vază din cetate, ar fi fost în primejdie de a se împărtăşi de soarta lui Socrate. Dar, cu un tact izvorât din iubirea divină, cu multă băgare de seamă, el le-a îndepărtat mintea de la zeităţile lor păgâne, descoperindu-le pe adevăratul Dumnezeu, care le era necunoscut.

Astăzi, adevărurile Scripturii trebuie duse înaintea oamenilor mari ai lumii, pentru ca ei să poată să aleagă ascultarea de Legea lui Dumnezeu sau supunerea faţă de prinţul răului. Dumnezeu le pune în faţă adevărul cel veşnic – adevăr care îi va face înţelepţi spre mântuire, dar El nu-i sileşte să-l primească. Dacă ei Îi întorc spatele, El îi lasă în cele ale lor, spre a fi umpluţi cu rodul propriilor lor fapte.

„Propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării: dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu. Căci este scris: Voi prăpădi înţelepciunea celor înţelepţi şi voi nimici priceperea celor pricepuţi”. „Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de ruşine pe cele înţelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de ruşine pe cele tari. Şi Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii şi lucrurile dispreţuite, ba încă lucrurile care nu sunt,

ca să nimicească pe cele ce sunt" (1 Cor. 1, 18.19.27.28). Mulţi dintre oamenii cei mai de seamă şi oamenii de stat, bărbaţii cei mai cu vază din lume, vor respinge lumina, din pricină că lumea, prin înţelepciunea ei, nu-L poate cunoaşte pe Dumnezeu. Totuşi, slujitorii lui Dumnezeu trebuie să folosească fiecare ocazie pentru a face cunoscut acestor oameni adevărul. Unii vor recunoaşte neştiinţa lor în ce priveşte lucrurile lui Dumnezeu şi-şi vor lua locul ca umili ucenici la piciorul lui Iisus, Maestrul-Învăţător.

În orice străduanie de a atinge clasele cele mai înalte, lucrătorul pentru Dumnezeu are nevoie de o credinţă tare. Aparenţele par să fie potrivnice, dar în ceasul cel mai întunecos vine lumină de sus. Puterea celor care iubesc şi slujesc lui Dumnezeu va fi reînnoită zi de zi. Înţelepciunea Celui infinit este pusă în slujba lor, pentru ca, în împlinirea planurilor Sale, ei să nu rătăcească. Aceşti lucrători trebuie să ţină cu tărie credinţa lor până la sfârşit, amintindu-şi că lumina adevărului lui Dumnezeu trebuie să strălucească în mijlocul întunericului ce învăluie lumea noastră. Nu trebuie să existe nici descurajare în legătură cu lucrarea lui Dumnezeu. Credinţa lucrătorului consacrat va birui orice cercare ce este adusă asupra lui. Dumnezeu este în stare şi chiar doreşte să reverse asupra servilor Săi toată puterea de care ei au nevoie, să le dea înţelepciunea necesară pentru diferitele lor nevoi. Ea va face mult mai mult decât să împlinească cele mai înalte aşteptări ale acelora care îşi pun încrederea în El.

Secţiune 1.26 Cap. 24 – Corint

În timpul primului secol al erei creştine, Corintul era una din cetăţile de seamă nu numai ale Greciei, ci chiar ale lumii. Greci, iudei şi romani la un loc, cum şi călători din orice ţară se îmbulzeau pe străzile lui, umblând cu lăcomie după afaceri şi plăceri. Un mare centru comercial, situat în aşa fel încât se putea ajunge foarte uşor la el din toate

părţile Imperiului Roman, el era şi un important loc în care să fie stabilite monumente de aducere aminte despre Dumnezeu şi adevărul Său.

Printre iudeii care se stabiliseră în Corint erau şi Acuila şi Priscila, care, mai târziu, s-au distins ca lucrători zeloşi pentru Hristos. Cunoscând caracterul acestor oameni, Pavel „a venit la ei”.

Chiar de la începutul lucrării sale în această importantă arteră de comunicaţie, Pavel a întâlnit din toate părţile piedici serioase în calea înaintării lucrării sale. Cetatea era aproape cu totul dedată idolatriei. Venus era zeiţa favorită; şi de cultul lui Venus erau legate multe ritualuri şi ceremonii imorale. Corintenii ajunseseră prea bine cunoscuţi chiar printre păgâni din pricina josnicei lor imoralităţi. Ei păreau să aibă puţine preocupări şi griji în afară de plăcerile şi petrecerile momentului de faţă.

Predicând Evanghelia în Corint, apostolul a urmat o cale deosebită de aceea pe care o folosise în lucrarea sa la Atena. La Atena, el a căutat să adapteze felul vorbirii sale potrivit culturii celor ce-l ascultau: a întâmpinat logica cu logică, ştiinţa cu ştiinţă, filosofia cu filosofie. Gândindu-se la timpul petrecut în felul acesta şi văzând că propovăduirea sa în Atena nu adusese decât puţine roade, s-a hotărât să urmeze un alt plan de lucru în Corint, în străduinţa sa de a atrage atenţia celor nepăsători şi indiferenţi. El era hotărât să evite argumentările şi discuţiile elaborate cu grijă şi să nu ştie între corinteni nimic „altceva decât pe Iisus Hristos şi pe El răstignit”. El voia să le predice nu cu vorbirile înduplecătoare ale înţelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul şi de putere” (1 Cor. 2, 2.4).

Iisus, pe care Pavel voia să-L prezinte înaintea grecilor din Corint ca Hristos, era un iudeu având o origine umilă, crescut într-un oraş proverbial pentru răutatea lui.

El fusese lepădat de cei din propria lui naţiune şi, în cele din urmă, crucificat ca un făcător de rele. Grecii socoteau că este nevoie de ridicarea neamului omenesc; şi socoteau studiul filosofiei şi al ştiinţei ca singurele mijloace de atingere a adevăratului nivel elevat şi al onoarei. Putea oare Pavel să-i facă să creadă că având credinţă în puterea acestui iudeu obscur, aceasta ar înălţa şi înnobila fiecare putere a fiinţei omeneşti?

Pentru mintea multora care trăiesc în timpurile noastre, crucea de la Golgota este înconjurată de amintiri sfinte. Gânduri pline de sfinţenie sunt legate de scenele răstignirii. Dar, în zilele lui Pavel, crucea era privită cu simţăminte de dezgust şi oroare. Să înalţi ca Mântuitor al omenirii pe Unul care suferise moartea pe cruce, în mod firesc ar fi atras batjocura şi împotrivirea.

Pavel ştia destul de bine cum avea să fie primită solia sa atât de iudeii, cât şi grecii din Corint. El a ales să-L predice „pe Hristos cel răstignit, care pentru iudei era o pricină de poticnire, şi pentru Neamuri o nebunie” (1 Cor. 1, 23). Printre ascultătorii săi dintre iudei erau mulţi care aveau să se mânie din pricina soliei pe care el avea să o vestească. În ce priveşte grecii, cuvintele lui aveau să apară ca o deplină nebunie. El avea să fie privit ca un om slab la minte pentru că încerca să arate cum putea crucea să aibă vreo legătură cu înălţarea sau mântuirea omenirii.

Dar pentru Pavel crucea era obiectul de cel mai mare interes. Încă din momentul în care el fusese oprit din lucrarea sa de prigonire a urmaşilor Nazarineanului răstignit, el nu încetase niciodată să preamărească crucea. Atunci îi fusese dată o descoperire a iubirii infinite a lui Dumnezeu, aşa cum era arătată în moartea lui Hristos; şi o transformare minunată fusese săvârşită în viaţa sa, aducând toate planurile şi năzuinţele sale în armonie cu cerul. Din ceasul acela, el devenise un om nou în Hristos.

El ştia din proprie experienţă că, atunci când un păcătos priveşte odată iubirea Tatălui, după cum se poate vedea în sacrificiul Fiului Său, şi se supune influenţei divine, are loc o schimbare a inimii şi de atunci încolo Hristos este totul în tot.

Când s-a convertit, Pavel a fost inspirat de o dorinţă fierbinte de a ajuta semenilor săi să-L privească pe Iisus din Nazaret ca pe Fiul viului Dumnezeu, având putere să transforme şi să mântuiască. De atunci încolo, viaţa sa a fost cu totul devotată străduinţei de a zugrăvi iubirea şi puterea Celui Răstignit. Iubirea cea mare a inimii sale cuprindea pe toţi din toate clasele. „Eu sunt dator", declara el, „şi grecilor, şi barbarilor, şi celor învăţaţi, şi celor neînvăţaţi" (Rom. 1, 14). Iubirea pentru Domnul slavei, pe care el îl prigonise cu atâta înverşunare în persoana sfinţilor Săi, alcătuia principiul ce determina purtarea sa, puterea ce-l mişca. Dacă vreodată zelul lui pe calea datoriei începea să slăbească, o singură privire la cruce şi la iubirea uimitoare descoperită acolo erau de ajuns să-l facă să-şi încingă coapsele minţii şi să se avânte înainte pe calea lepădării de sine.

Iată-l pe apostol predicând în sinagoga din Corint, discutând din scrierile lui Moise şi ale profeţilor şi aducând pe ascultătorii săi înapoi la vremea venirii lui Mesia Cel făgăduit. Ascultaţi-l cum lămureşte lucrarea Mântuitorului ca Mare Preot al omenirii – Cel care, prin sacrificiul propriei Sale vieţi, avea să facă o dată pentru totdeauna ispăşire pentru păcat şi avea apoi să-şi înceapă lucrarea în Sanctuarul ceresc. Ascultătorii lui Pavel au fost făcuţi să înţeleagă faptul că Mesia, după venirea căruia ei doriseră, venise deja; că moartea Lui era antitipul tuturor jertfelor aduse şi că slujirea Sa în Sanctuarul din cer era punctul cel mai de seamă ce îşi arunca umbra înapoi şi făcea clară lucrarea preoţiei iudaice.

Pavel „dovedea iudeilor că Iisus este Hristosul”. Din Scripturile Vechiului Testament, el dovedea că, potrivit profeţiilor şi aşteptării tuturor iudeilor, Mesia avea să fie din linia neamului lui Avraam şi a lui David; apoi el a înşiruit descendenţa lui Iisus de la patriarhul Avraam prin împăratulpsalmist. El a citit mărturia profeţilor cu privire la caracterul şi lucrarea lui Mesia Cel făgăduit, cum şi la primirea şi tratarea Lui pe pământ; apoi, el a arătat că toate aceste profeţii fuseseră împlinite în viaţă, lucrarea şi moartea lui Iisus din Nazaret.

Pavel a arătat că Hristos venise să ofere mântuire, mai întâi de toate, neamului care aştepta venirea lui Mesia ca împlinire şi ca slavă a existenţei lor naţionale. Dar naţiunea aceasta L-a lepădat pe Acela care putea să le dea viaţă şi şi-a ales un alt conducător, a cărui domnie avea să sfârşească în moarte. El s-a străduit să atragă atenţia ascultătorilor săi asupra faptului că numai pocăinţa putea salva naţiunea iudaică de la ruina ce se apropia. El le-a arătat necunoaşterea lor cu privire la însemnătatea Scripturilor care alcătuiau principala lor mândrie şi gloria lor, cum că ei le înţelegeau pe deplin. El a mustrat aspru spiritul lor lumesc, iubirea lor după ranguri, titluri şi fast şi egoismul lor nemăsurat.

În puterea Duhului Sfânt, Pavel a relatat istoria minunatei sale convertiri şi încrederea lui în Scripturile Vechiului Testament, care se împliniseră pe deplin în Iisus din Nazaret. Cuvintele sale erau rostite cu un zel solemn, iar ascultătorii săi nu puteau vedea altceva decât că el iubea din toată inima pe Mântuitorul răstignit şi înălţat. Ei au văzut că mintea lui era concentrată asupra lui Hristos şi că toată viaţa lui era legată de aceea a Domnului său. Atât de convingătoare au fost cuvintele lui, încât numai aceia care erau plini de ura cea mai înverşunată împotriva religiei creştine puteau rămâne nemişcaţi de ele.

Însă iudeii din Corint şi-au închis ochii faţă de dovezile atât de clar prezentate de apostol şi au refuzat să ia aminte la apelurile sale. Acelaşi duh care-i condusese să-L lepede pe Hristos i-a umplut acum de mânie şi furie împotriva servului Său; şi, dacă nu l-ar fi ocrotit Dumnezeu în chip deosebit, pentru ca el să poată continua să ducă solia Evangheliei la Neamuri, ei i-ar fi pus capăt vieţii.

„Fiindcă iudeii i se împotriveau şi-l batjocoreau, Pavel şi-a scuturat hainele şi le-a zis: Sângele vostru să cadă asupra capului vostru; eu sunt curat. De-acum încolo, mă voi duce la Neamuri. Şi, după ce a ieşit de acolo, a intrat în casa unui om temător de Dumnezeu, numit Iust, a cărui casă era vecină cu sinagoga”.

Sila şi Timotei au venit „din Macedonia” să-l ajute pe Pavel şi au lucrat împreună pentru Neamuri. Atât păgânilor, cât şi iudeilor, Pavel şi tovarăşii lui li L-au predicat pe Hristos ca Mântuitor al neamului omenesc căzut. Dând la o parte orice argumentaţie încâlcită şi greu de priceput, solii crucii au stăruit asupra însuşirilor Creatorului lumii, conducătorul Suprem al Universului. Cu inimile lor aprinse de iubire faţă de Dumnezeu şi faţă de Fiul Său, ei au stăruit de păgâni să privească sacrificiul infinit făcut în favoarea oamenilor. Ei ştiau că, dacă aceia care bâjbâiseră în întunericul păgânismului ar putea să vadă strălucind lumina de la crucea de pe Golgota, atunci ei ar putea fi atraşi la Mântuitorul. „După ce voi fi înălţat de pe pământ”, spusese Mântuitorul, „voi atrage la Mine pe toţi oamenii” (Ioan 12, 32).

Slujitorii Evangheliei din Corint şi-au dat seama de primejdiile teribile ce ameninţau sufletele acelora pentru care ei lucrau; şi, cu simţământul răspunderii care apăsa asupra lor, au prezentat adevărul aşa cum este în Iisus. Solia lor era clară, limpede şi hotărâtă – un miros de viaţă spre viaţă sau de moarte spre moarte. Dar Evanghelia era

descoperită nu numai prin cuvintele, ci şi prin faptele lor zilnice. Îngerii conlucrau cu ei, iar harul şi puterea lui Dumnezeu erau arătate în convertirea multora. „Crisp, fruntaşul sinagogii, a crezut în Domnul împreună cu toată casa lui. Şi mulţi dintre Corinteni, care-l auziseră pe Pavel, au crezut şi ei, şi au fost botezaţi”.

Ura cu care iudeii priviseră totdeauna pe apostoli se înăsprise acum. Convertirea şi botezarea lui Crisp a avut ca urmare înverşunarea în loc de convingerea acestor încăpăţânaţi împotrivitori. Ei nu puteau aduce argumente care să dezaprobe predica lui Pavel; şi, în lipsă de asemenea dovezi, ei au recurs la înşelăciune şi la atacuri pline de răutate. Ei au batjocorit Evanghelia şi numele lui Iisus. În oarba lor mânie, niciun cuvânt nu era prea amar, nicio născocire prea josnică pentru a fi folosită de ei. Ei nu puteau tăgădui faptul că Hristos săvârşise minuni; dar ei au declarat că le săvârşise prin puterea lui Satana; şi, plini de cutezanţă, afirmau că lucrările minunat săvârşite de Pavel erau făcute datorită aceluiaşi mijloc.

Deşi Pavel a avut un oarecare succes în Corint, totuşi răutatea pe care el a văzut-o şi a auzit-o în această cetate coruptă aproape că l-a descurajat. Depravarea pe care el a văzut-o în mijlocul Neamurilor, precum şi ocara şi insulta pe care el le-a primit din partea iudeilor i-au produs o mare tulburare sufletească. El se îndoia de faptul că ar fi înţelept să încerce să clădească o biserică din materialul pe care îl găsise acolo.

Pe când îşi făcea planul să părăsească cetatea, spre a se duce într-un câmp mai promiţător, şi pe când se frământa să înţeleagă care îi era datoria, Domnul i s-a arătat în viziune şi i-a zis: „Nu te teme; ci vorbeşte şi nu tăcea, căci Eu sunt cu tine; şi nimeni nu va pune mâna pe tine, ca să-ţi facă rău: vorbeşte, fiindcă ai mult norod în această cetate”. Pavel a înţeles că aceasta era o poruncă

de a rămâne în Corint şi o asigurare că Domnul va înmulţi sămânţa semănată. Întărit şi îmbărbătat, el a continuat să lucreze acolo cu zel şi stăruinţă.

Eforturile apostolului nu s-au mărginit numai la vorbirea în public; erau mulţi la care nu s-ar fi putut ajunge în felul acesta. El a folosit mult timp pentru lucrarea din casă în casă, în felul acesta ajutându-se de legăturile de înrudire ale cercului familiei. El i-a vizitat pe bolnavi şi pe cei necăjiţi, i-a îmbărbătat pe cei îndureraţi şi i-a mângâiat pe cei obidiţi. Şi, în tot ceea ce a spus şi a făcut, el a preamărit numele lui Iisus. Astfel, el a lucrat „în slăbiciune, în frică şi cutremur” (1 Cor. 2, 3). El se cutremura la gândul ca nu cumva învăţătura lui să descopere mai mult chipul omenescului decât al Dumnezeirii.

„Ceea ce propovăduim noi printre cei desăvârşiţi este o înţelepciune”, spunea Pavel mai târziu; „dar nu a veacului acestuia, nici a fruntaşilor veacului acestuia, care vor fi nimiciţi. Noi propovăduim înţelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică şi ţinută ascunsă, pe care o rânduise Dumnezeu, spre slava noastră, mai înainte de veci, şi pe care n-a cunoscut-o niciunul din fruntaşii veacului acestuia; căci, dacă ar fi cunoscut-o, n-ar fi răstignit pe Domnul slavei. Dar, după cum este scris: Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, şi la inima omului nu s-au suit, aşa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc. Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar şi lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. În adevăr, cine dintre oameni cunoaşte lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el? Tot aşa: nimeni nu cunoaşte lucrurile lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu. „Şi noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaşte

lucrurile, pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său. Şi vorbim despre ele nu cu vorbiri învăţate de la înţelepciunea omenească, ci cu vorbiri învăţate de la Duhul Sfânt, întrebuinţând o vorbire duhovnicească pentru lucrurile duhovniceşti" (1 Cor. 2, 6 – 13).

Pavel şi-a dat seama că destoinicia sa nu era în sine, ci era datorită prezenţei Duhului Sfânt, a cărui influenţă plină de har îi umplea inima, aducând orice gând în supunere faţă de Hristos. El vorbea despre sine ca purtând „întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Iisus, pentru ca şi viaţa lui Iisus să se arate în trupul nostru" (2 Cor. 4, 10). În învăţăturile apostolului, Hristos era figura centrală. „Trăiesc", spunea el, „dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine" (Gal. 2, 20). Eul era ascuns; Hristos era descoperit şi proslăvit.

Pavel era un orator iscusit. Înainte de convertirea sa, deseori căutase să impresioneze pe ascultătorii săi prin avânturi oratorice. Acum, însă, el a pus la o parte toate acestea. În loc să se lase prins în descrieri şi reprezentări poetice, care poate ar fi fost plăcute simţurilor şi ar fi hrănit imaginaţia, dar care nu ar fi avut nicio legătură cu experienţa zilnică, Pavel a căutat ca, prin folosirea unei vorbiri simple, să facă simţite în inimă adevărurile care sunt de o importanţă vitală. Prezentarea artistică a adevărului poate da loc la un extaz al simţurilor, dar, de cele mai multe ori, adevărurile prezentate în felul acesta nu aduc hrana necesară întăririi şi fortificării credinciosului pentru luptele vieţii. Nevoile imediate, încercările prezente ale sufletelor ce se luptă, acestea trebuie întâmpinate cu instruiri trainice şi practice, întemeiate pe principiile fundamentale ale creştinismului.

Străduinţele lui Pavel în Corint nu au fost fără rod. Mulţi s-au întors de la închinarea la idoli ca să servească viului Dumnezeu şi o mare biserică a fost înrolată sub

steagul lui Hristos. Mulţi dintre cei mai decăzuţi dintre Neamuri au fost salvaţi şi au devenit monumente ale îndurării lui Dumnezeu şi ale puterii sângelui lui Hristos de a curăţi de păcat.

Succesul crescând pe care Pavel îl avea în prezentarea lui Hristos a întărâtat pe iudeii necredincioşi la o şi mai hotărâtă împotrivire. S-au răzvrătit ca unul şi „s-au ridicat cu un gând împotriva lui Pavel, l-au dus înaintea scaunului de judecată" al lui Galion, care atunci era proconsulul Ahaiei. Ei au sperat că autorităţile, ca şi în ocaziile de mai înainte, aveau să fie de partea lor şi, cu voce tare şi plină de mânie, şi-au rostit plângerile împotriva apostolului, zicând: „Omul acesta aţâţă pe oameni să se închine lui Dumnezeu într-un fel care este împotriva legii".

Religia iudaică era sub ocrotirea puterii romane şi învinuitorii lui Pavel gândeau că, dacă ei l-ar putea învinui că a violat legile religiei lor, s-ar putea să le fie încredinţat lor pentru a fi judecat şi osândit. În felul acesta, ei sperau să-l omoare. Însă Galion era un bărbat integru şi nu voia să se lase înşelat de iudeii geloşi şi intriganţi. Dezgustat de bigotismul şi îndreptăţirea de sine a lor, el nu a vrut să ia în seamă învinuirea lor. Pe când Pavel se pregătea să vorbească în apărarea sa, Galion i-a spus că nu era nevoie. Apoi, întorcându-se către mânioşii învinuitori, el a zis: „dacă ar fi fost vorba de vreo faptă rea sau vreo blestemăţie, v-aş asculta după cuviinţă, iudeilor! Dar, dacă este vorba de neînţelegeri asupra unui cuvânt, asupra unor nume şi asupra Legii voastre, treaba voastră: eu nu vreau să fiu judecător peste aceste lucruri. Şi i-a alungat de la scaunul de judecată".

Atât iudeii, cât şi grecii aşteptaseră cu înfrigurare hotărârea lui Galion; şi respingerea imediată a cazului, ca nefiind de interes public, a fost un semnal pentru iudei să

se retragă dezamăgiţi şi mânioşi. Purtarea hotărâtă a proconsulului a deschis ochii zgomotoasei mulţimi care sprijinise pe iudei. Pentru prima dată în timpul lucrării sale în Europa, gloata a trecut de partea sa; chiar sub ochii proconsulului şi fără nicio intervenţie din partea sa, ei au agresat în mod violent pe cei mai de seamă învinuitori ai apostolului. Atunci toţi grecii au pus mâna „pe Sosten, fruntaşul sinagogii, şi-l băteau înaintea scaunului de judecată, fără ca lui Galion să-i pese”. În felul acesta, creştinismul a obţinut o însemnată biruinţă.

„Pavel a mai rămas destul de multă vreme la Corint”. Dacă apostolul ar fi fost atunci nevoit să părăsească Corintul, cei întorşi la credinţa lui Iisus s-ar fi găsit într-o poziţie primejdioasă. Iudeii s-ar fi străduit să culeagă pe deplin avantajele câştigate, chiar până la stârpirea creştinismului din acea regiune.

Secţiune 1.27 Cap. 25 – Epistolele către Tesaloniceni

Sosirea lui Sila şi a lui Timotei din Macedonia, în timpul şederii lui Pavel în Corint, l-a bucurat foarte mult pe apostol. Ei i-au adus „veşti bune despre credinţa şi dragostea” acelora care primiseră adevărul în timpul primei vizite a solilor Evangheliei la Tesalonic. Inima lui Pavel dorea cu o iubire plină de duioşie pe aceşti credincioşi, care, în mijlocul încercărilor şi împotrivirilor, rămăseseră credincioşi lui Dumnezeu. El dorea să-i viziteze personal, dar, fiindcă aceasta nu era cu putinţă, le-a scris.

În această epistolă către biserica din Tesalonic, apostolul îşi exprimă mulţumirea faţă de Dumnezeu pentru frumoasele veşti cu privire la creşterea credinţei lor. „Fraţilor”, scria el, „în toate strâmtorările şi necazurile noastre, am fost mângâiaţi cu privire la voi, prin credinţa voastră. Acum, da, trăim, fiindcă voi staţi tari în Domnul. Cum putem noi oare să mulţumim îndeajuns lui Dumnezeu

cu privire la voi, pentru toată bucuria pe care o avem din pricina voastră, înaintea Dumnezeului nostru? Zi şi noapte îl rugăm nespus să vă putem vedea faţa, şi să putem împlini ce mai lipseşte credinţei voastre”.

„Mulţumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi toţi, pe care vă pomenim necurmat în rugăciunile noastre; căci ne aducem aminte, fără încetare, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, de lucrarea credinţei voastre, de osteneala dragostei voastre şi de tăria nădejdii în Domnul nostru Iisus Hristos!”

Mulţi dintre credincioşii din Tesalonic se întorseseră de la idoli spre a sluji „Dumnezeului celui viu şi adevărat”. Ei primiseră „Cuvântul în multe necazuri”; şi inimile lor erau pline „cu bucuria care vine de la Duhul Sfânt”. Apostolul declară că, în ceea ce priveşte credincioasa lor urmare a Domnului, ei erau „o pildă pentru toţi credincioşii din Macedonia şi din Ahaia”. Aceste cuvinte de laudă nu erau nemeritate; „de la voi”, scrie el, „Cuvântul Domnului a răsunat prin Macedonia şi Ahaia, dar vestea despre credinţa voastră în Dumnezeu s-a răspândit pretutindeni”.

Credincioşii tesaloniceni erau adevăraţi misionari. Inimile lor ardeau de zel pentru Mântuitorul lor care îi eliberase de teama „mâniei viitoare”. Prin harul lui Hristos, în vieţile lor avusese loc o minunată transformare; şi cuvântul Domnului, aşa cum era vorbit prin ei, era însoţit de putere. Inimile erau câştigate prin adevărurile prezentate şi suflete se adăugau la numărul credincioşilor.

În prima sa epistolă, Pavel face referire la modul său de lucru în mijlocul tesalonicenilor. El afirmă că nu căutase să câştige convertiţi prin amăgire sau înşelăciune. „Fiindcă Dumnezeu ne-a găsit vrednici să ne încredinţeze Evanghelia, căutăm să vorbim aşa ca să plăcem nu oamenilor, ci lui Dumnezeu, care ne cercetează inima. În

adevăr, cum bine ştiţi, niciodată n-am întrebuinţat vorbe măgulitoare, nici haina lăcomiei: martor este Dumnezeu. N-am căutat slavă de la oameni, nici de la voi, nici de la alţii, deşi, ca apostoli ai lui Hristos, am fi putut să cerem cinste. Dimpotrivă, ne-am arătat blânzi în mijlocul vostru, ca o doică ce-şi creşte cu drag copiii. Astfel, în dragostea noastră fierbinte pentru voi, eram gata să vă dăm nu numai Evanghelia lui Dumnezeu, dar chiar şi viaţa noastră, atât de scumpi ne ajunseserăţi".

„Voi sunteţi martori", continuă apostolul, „şi Dumnezeu de asemenea, că am avut o purtare sfântă, dreaptă şi fără prihană faţă de voi, care credeţi. Ştiţi iarăşi că am fost pentru fiecare din voi, ca un tată cu copiii lui: vă sfătuiam, vă mângâiam şi vă adeveream, să vă purtaţi într-un chip vrednic de Dumnezeu, care vă cheamă la Împărăţia şi slava Sa".

„De aceea, mulţumim fără încetare lui Dumnezeu că atunci când aţi primit Cuvântul lui Dumnezeu, auzit de la noi, l-aţi primit nu ca pe cuvântul oamenilor, ci aşa cum şi este în adevăr, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu, care lucrează şi în voi care credeţi". „Cine este în adevăr, nădejdea, sau bucuria, sau cununa noastră de slavă? Nu sunteţi voi înaintea Domnului nostru Iisus Hristos la venirea Lui? Da, voi sunteţi slava şi lumina noastră".

În prima sa epistolă către credincioşii din Tesalonic, Pavel s-a străduit să-i înveţe cu privire la adevărata stare a morţilor. El le-a vorbit despre cei morţi, care sunt într-o stare de inconştienţă, ca şi cum ar dormi. „Nu voim, fraţilor, să fiţi în necunoştinţă despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristaţi ca ceilalţi, care n-au nădejde. Căci dacă credem că Iisus a murit şi a înviat, credem şi că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Iisus pe cei ce au adormit în El" Căci însuşi Domnul, cu un strigăt, cu glasul unul arhanghel şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu, Se va pogorî din

cer, şi întâi vor învia cei morţi în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiţi toţi împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; şi astfel vom fi totdeauna cu Domnul”.

Tesalonicenii se prinseseră cu multă căldură de gândul că Hristos avea să vină să transforme pe credincioşii care erau în viaţă şi să-i ia la Sine. Cu multă grijă păziseră ei vieţile prietenilor lor, ca nu cumva aceştia să moară şi astfel să piardă binecuvântarea pe care ei aşteptau să o primească la venirea Domnului lor. Dar, unul după altul, cei dragi lor le fuseseră luaţi; şi cu multă sfâşiere de inimă priviseră tesalonicenii pentru ultima dată feţele morţilor lor, cu greu cutezând să nădăjduiască să-i mai întâlnească într-o viaţă viitoare.

Când au deschis şi au citit epistola lui Pavel, o mare bucurie şi mângâiere a fost adusă bisericii prin cuvintele lămuritoare cu privire la adevărata stare a morţilor. Pavel arăta că cei care aveau să trăiască atunci când va fi să vină Hristos nu vor întâmpina pe Domnul mai înainte decât cei care adormiseră în Iisus. Glasul unui arhanghel şi trâmbiţa lui Dumnezeu vor ajunge chiar până la cei adormiţi, şi întâi vor învia cei morţi în Hristos, mai înainte ca cei vii să fi fost îmbrăcaţi în nemurire. „Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiţi toţi împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; şi astfel vom fi totdeauna cu Domnul. Mângâiaţi-vă dar unii pe alţii cu aceste cuvinte”.

Nădejdea şi bucuria pe care această adunare le-au adus tinerei biserici din Tesalonic cu greu pot fi înţelese de noi. Ei au crezut şi au fost încurajaţi din epistola trimisă lor de părintele lor în Evanghelie, şi inimile lor s-au îndreptat cu iubire spre el. Despre lucrurile acestea le vorbise mai înainte; dar atunci mintea lor se lupta să prindă învăţăturile care li se păreau noi şi ciudate; şi nu

este de mirare că însemnătatea unor anumite probleme să nu fi impresionat destul de puternic mintea lor. Însă ei flămânzeau după adevăr şi epistola lui Pavel le-a dat noi speranţe şi puteri, o credinţă mai tare, cum şi o mai profundă dragoste faţă de Acela care, prin moartea Sa, adusese la lumină viaţa şi nemurirea.

Acum, ei se bucurau de cunoaşterea faptului că prietenii lor credincioşi vor fi sculaţi din mormânt spre a trăi pentru veşnicie în Împărăţia lui Dumnezeu. Întunericul care învăluise locul de odihnă al morţilor s-a risipit. O nouă aureolă încununa credinţa creştină şi ei au văzut o nouă slavă în viaţă, moartea şi învierea lui Hristos.

„Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Iisus pe cei ce au adormit în El”, scria Pavel. Mulţi interpretează acest pasaj ca însemnând că cei ce dorm vor fi aduşi împreună cu Hristos din ceruri; dar Pavel a vrut să spună că, după cum Hristos a fost înviat dintre morţi, tot la fel va chema Dumnezeu pe cei sfinţi afară din mormintele lor şi-i va lua cu Sine în ceruri. Ce preţioasă mângâiere! Ce glorioasă nădejde nu numai pentru biserica din Tesalonic, ci pentru toţi creştinii, oriunde s-ar găsi ei!

În timp ce lucra în Tesalonic, Pavel s-a ocupat suficient de mult de subiectul privind semnele timpului, arătând ce evenimente aveau să aibă loc înainte de arătarea Fiului omului pe norii cerului, încât el a socotit că nu mai este nevoie să le scrie prea mult cu privire la acest subiect. Totuşi, pe scurt, el s-a referit la învăţăturile sale dinainte. „Cât despre vremi şi soroace”, a spus el, „n-aveţi trebuinţă să vi se scrie, fraţilor. Pentru că voi înşivă ştiţi foarte bine că ziua Domnului va veni ca un hoţ noaptea. Când vor zice: Pace şi linişte, atunci o prăpădenie neaşteptată va veni peste ei”.

Sunt mulţi în lumea de azi care îşi închid ochii faţă de dovezile pe care Hristos le-a dat spre a-i avertiza pe

oameni cu privire la venirea Sa. Ei caută să liniştească orice simţământ de teamă, în timp ce chiar atunci semnele sfârşitului se împlinesc cu repeziciune şi lumea se grăbeşte spre timpul când Fiul omului. Se va arăta pe norii cerului. Pavel învaţă că este păcat a fi nepăsător faţă de semnele care au să preceadă a doua venire a lui Hristos. Pe cei vinovaţi de această neglijenţă el îi numeşte fii ai nopţii şi ai întunericului. El îndeamnă la vigilenţă şi la veghere prin aceste cuvinte: „Dar voi, fraţilor, nu sunteţi în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoţ. Voi sunteţi fii ai luminii şi fii ai zilei. Noi nu suntem ai nopţii, nici ai întunericului. De aceea să nu dormim ca ceilalţi, ci să veghem şi să fim treji”.

Deosebit de importante pentru biserica din vremea noastră sunt învăţăturile apostolului despre acest subiect. Pentru cei ce trăiesc atât de aproape de împlinirea marelui eveniment final, cuvintele lui Pavel trebuie să aibă o putere grăitoare: „Noi care suntem fii ai zilei, să fim treji, să ne îmbrăcăm cu platoşa credinţei şi a dragostei, şi să avem drept coif nădejdea mântuirii. Fiindcă Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie, ci ca să căpătăm mântuirea, prin Domnul nostru Iisus Hristos, care a murit pentru noi, pentru că fie că veghem, fie că dormim, să trăim împreună cu El”.

Creştinul care veghează este un creştin care lucrează, căutând sârguincios să facă tot ce poate pentru înaintarea Evangheliei. În măsura în care creşte iubirea sa faţă de Răscumpărătorul său, în aceeaşi măsură creşte şi iubirea sa pentru semenii săi. El are încercări aspre, aşa cum a avut şi învăţătorul său; însă el nu îngăduie ca amărăciunea să-i aspreasscă firea sau să-i distrugă pacea minţii. El ştie că încercarea, dacă este suportată cu bine, îl va spăla şi îl va curăţi, aducându-l într-o mai strânsă comuniune cu Hristos. Cei care sunt părtaşi suferinţelor lui Hristos vor fi părtaşi ai mângâierii Sale şi, în final, se

vor împărtăşi de slava Lui.

„Vă rugăm, fraţilor”, a continuat Pavel în Epistola sa către Tesaloniceni, „să priviţi bine pe cei ce se ostenesc între voi, care vă cârmuiesc în Domnul, şi care vă sfătuiesc. Să-i preţuiţi foarte mult, în dragoste, din pricina lucrării lor. Trăiţi în pace între voi”.

Credincioşii tesaloniceni erau foarte mult tulburaţi de oameni care veneau printre ei cu idei şi învăţături fanatice. Unii trăiesc „în neorânduială, nu lucrează nimic, ci se ţin de nimicuri”. Biserica fusese organizată cum trebuie şi slujbaşi fuseseră rânduiţi ca să servească drept slujitori ai Evangheliei şi diaconi. Însă erau unii încăpăţânaţi şi impulsivi, care refuzau să se supună celor ce deţineau poziţii de răspundere în biserică. Ei pretindeau nu numai dreptul de a avea o judecată aparte, dar şi acela ca, în mod public, să impună bisericii părerile lor. Luând în seamă toate acestea, Pavel a atras atenţia tesalonicenilor asupra respectului şi consideraţiei, datorate acelora care fuseseră aleşi să ocupe poziţii de autoritate în biserică.

În dorinţa lui arzătoare ca cei credincioşi din Tesalonic să umble în temere de Dumnezeu, apostolul a stăruit de ei ca, în viaţa de toate zilele, să dea pe faţă o evlavie practică. „Încolo, fraţilor”, scria el, „fiindcă aţi învăţat de la noi cum să vă purtaţi şi să fiţi plăcuţi lui Dumnezeu, şi aşa şi faceţi, vă rugăm, şi vă îndemnăm în Numele Domnului Iisus, să sporiţi tot mai mult în privinţa aceasta. Ştiţi, în adevăr, ce învăţături v-am dat prin Domnul Iisus. Voia lui Dumnezeu este sfinţirea voastră: să vă feriţi de curvie”. „Căci Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăţie, ci la sfinţire”.

Apostolul simţea că, într-o mare măsură, asupra lui cădea răspunderea în ce priveşte buna stare spirituală a celor întorşi la credinţă prin lucrarea sa. Dorinţa lui faţă de ei era aceea ca ei să crească în cunoştinţa singurului

Dumnezeu adevărat şi a lui Iisus Hristos, pe care îl trimisese El. Deseori, în lucrarea sa, când se întâlnea cu grupe mici de bărbaţi şi femei care îl iubeau pe Iisus, se pleca împreună cu ei la rugăciune, cerând lui Dumnezeu să-i înveţe cum să menţină o vie legătură cu El. Deseori, el se sfătuia cu ei cu privire la cele mai bune metode de a duce şi altora lumina adevărului Evangheliei. Şi adesea, când era despărţit de aceia pentru care lucrase în felul acesta, el cerea în mod stăruitor lui Dumnezeu să-i ferească de rău şi să-i ajute să fie misionari plini de sârguinţă şi activi.

Una din cele mai puternice dovezi ale adevăratei convertiri este iubirea faţă de Dumnezeu şi faţă de oameni. Cei care îl primesc pe Iisus ca Răscumpărătorul lor au o iubire profundă şi sinceră pentru alţii care au o credinţă tot atât de preţioasă. Aşa era cu credincioşii din Tesalonic. „Cât despre dragostea frăţească”, scria apostolul, „n-aveţi nevoie să vă scriem; căci voi singuri aţi fost învăţaţi de Dumnezeu să vă iubiţi unii pe alţii, şi iubiţi într-adevăr pe toţi fraţii, care sunt în toată Macedonia. Dar vă îndemn fraţilor, să sporiţi tot mai mult în ea. Să căutaţi să trăiţi liniştiţi, să vă vedeţi de treburi, şi să lucraţi cu mâinile voastre, cum v-am sfătuit. Şi astfel să vă purtaţi cuviincios cu cei de afară, şi să n-aveţi trebuinţă de nimeni”.

„Domnul să vă facă să creşteţi tot mai mult în dragoste unii faţă de alţii şi faţă de toţi, cum facem şi noi înşine pentru voi, ca să vi se întărească inimile, şi să fie fără prihană în sfinţenie, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Iisus Hristos împreună cu toţi sfinţii Săi”.

„Vă rugăm, de asemenea, fraţilor, să mustraţi pe cei ce trăiesc în neorânduială; să îmbărbătaţi pe cei deznădăjduiţi; să sprijiniţi pe cei slabi, să fiţi răbdători cu toţii. Luaţi seama că nimeni să nu întoarcă altuia rău

pentru rău; ci căutaţi totdeauna să faceţi ce este bine atât între voi, cât şi faţă de toţi. Bucuraţi-vă întotdeauna. Rugaţi-vă neîncetat. Mulţumiţi lui Dumnezeu pentru toate lucrurile; căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Iisus Hristos, cu privire la voi”.

Apostolul atrăgea atenţia tesalonicenilor să nu dispreţuiască darul profeţiei; şi în cuvintele: „Nu stingeţi Duhul. Nu dispreţuiţi prorocii. Ci cercetaţi toate lucrurile, şi păstraţi ce este bun”, el îndemna să se facă o atentă deosebire între rătăcire şi adevăr. El îi ruga fierbinte: „Feriţi-vă de orice se pare rău”; şi îşi încheie epistola sa cu rugăciunea ca Dumnezeu să-i sfinţească pe deplin, adică „duhul, sufletul şi trupul”, pentru ca acestea să fie păzite „întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Iisus Hristos. Cel ce v-a chemat este credincios”, adăugă el, „şi va face lucrul acesta”.

Învăţătura pe care Pavel a trimis-o tesalonicenilor în prima sa epistolă cu privire la a doua venire a lui Hristos era în deplină armonie cu învăţătura sa de mai înainte. Totuşi, cuvintele lui au fost înţelese greşit de unii fraţi tesaloniceni. Ei au înţeles că el vrea să-şi exprime nădejdea că el, Pavel, avea să trăiască spre a fi martor venirii Mântuitorului. Această credinţă a făcut să se mărească entuziasmul şi exaltarea lor. Cei care până atunci îşi neglijaseră răspunderile şi îndatoririle lor, acum au devenit şi mai stăruitori în a-şi impune vederile lor greşite.

În cea de-a doua epistolă a sa, Pavel a căutat să le îndrepte interpretarea greşită cu privire la învăţătura sa şi să le prezinte adevărata sa poziţie. El îşi exprimă din nou încrederea în integritatea lor, cum şi recunoştinţa sa pentru că în viaţa lor credinţa era tare, iar iubirea lor unii faţă de alţii, cum şi faţă de învăţătorul lor, era din belşug. El le-a spus că i-a dat ca pildă altor biserici pentru credinţa

lor stăruitoare cu care, având mult curaj, se împotrivesc prigonirii şi necazurilor; şi le-a îndreptat mintea înainte, la timpul celei de a doua veniri a lui Hristos, când poporul lui Dumnezeu se va odihni de toate grijile şi frământările lui.

„Ne lăudăm cu voi în bisericile lui Dumnezeu", scria el, „pentru statornicia şi credinţa voastră în toate prigonirile şi necazurile pe care le suferiţi" şi să vă dea odihnă atât vouă, care sunteţi întristaţi, cât şi nouă, la descoperirea Domnului Iisus din cer, cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu şi pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Iisus Hristos. Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veşnică de la faţa Domnului şi de la slava puterii Lui. De aceea ne rugăm necurmat pentru voi, ca Dumnezeul nostru să vă găsească vrednici de chemarea Lui şi să împlinească în voi, cu putere, orice dorinţă de bunătate, şi orice lucrare izvorâtă din credinţă, pentru ca Numele Domnului nostru Iisus Hristos să fie proslăvit în voi, şi voi în El, potrivit cu harul Dumnezeului nostru şi al Domnului Iisus Hristos".

Dar înainte de venirea lui Hristos, în lumea religioasă, potrivit profeţiilor, avea să aibă loc evenimente importante. Apostolul a declarat: „Să nu vă lăsaţi clătinaţi aşa de repede în mintea voastră, şi să nu vă tulburaţi de vreun duh, nici de vreo vorbă, nici de vreo epistolă, ca venind de la noi, ca şi cum ziua Domnului ar fi şi venit chiar. Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credinţă şi de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul, care se înalţă mai presus de tot ce se numeşte Dumnezeu, sau de ce este vrednic de închinare. Aşa că se va aşeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu".

Cuvintele lui Pavel nu trebuia să fie greşit înţelese. Nu trebuia să se răspândească învăţătura că el, prin

descoperire deosebită, a avertizat pe tesaloniceni despre imediata venire a lui Hristos. O asemenea poziţie ar fi dat loc la confuzie în ceea ce priveşte credinţa; căci dezamăgirea duce deseori la necredinţă. Prin urmare, apostolul i-a făcut atenţi pe fraţi să nu primească o asemenea solie ca venind de la el; şi el a continuat să sublinieze faptul că puterea papală, atât de clar descrisă de profetul Daniel, trebuia deci să se ridice şi să pornească război împotriva poporului lui Dumnezeu. Până când această putere nu-şi va fi săvârşit lucrarea ei de moarte, lucrarea ei nelegiuită, era în zadar ca biserica să aştepte venirea Domnului. „Nu vă aduceţi aminte”, întreba Pavel, „cum vă spuneam lucrurile acestea, când eram încă la voi?”

Încercările ce aveau să aducă atâta chin adevăratei biserici urmau să fie teribile. Chiar atunci când apostolul scria, „taina fărădelegii” începuse deja să lucreze. Desfăşurarea evenimentelor care aveau să aibă loc în viitor aveau să fie „prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne şi puteri mincinoase, şi cu toate amăgirile nelegiuirii pentru cei ce sunt pe calea pierzării”.

Deosebit de solemnă este declaraţia apostolului cu privire la aceia care vor refuza să primească „iubirea adevărului”. „Din această pricină”, declară el despre toţi aceia care cu bună ştiinţă resping soliile adevărului, „Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună: pentru ca toţi cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiţi”. Oamenii care resping avertizările pe care Dumnezeu, în îndurarea Sa, li le adresează nu pot rămâne nepedepsiţi. Dumnezeu îşi retrage Duhul Său de la aceia care stăruie în a nu lua aminte la aceste avertizări, lăsându-i pradă amăgirilor la care ei ţin.

În felul acesta descrie Pavel lucrarea dăunătoare a

acelei puteri a răului care avea să continue de-a lungul multelor secole de întuneric şi prigonire, înainte de a doua venire a lui Hristos. Credincioşii tesaloniceni speraseră într-o eliberare imediată; acum, erau îndemnaţi să primească, plini de curaj şi cu temere de Dumnezeu, lucrarea ce le stătea înainte. Apostolul îi soma hotărât să nu-şi neglijeze datoriile sau să nu se resemneze într-o aşteptare trândavă. După înflăcărata lor aşteptare a imediatei eliberări, mersul vieţii zilnice şi împotrivirea pe care trebuia să o întâmpine avea să li se pară o piedică îndoit de mare. De aceea, el îi îndemna să stea tari în credinţă.

„Aşadar, fraţilor, rămâneţi tari, şi ţineţi învăţăturile, pe care le-aţi primit fie prin viu grai, fie prin epistola noastră. Şi însuşi Domnul nostru Iisus Hristos, şi Dumnezeu, Tatăl nostru, care ne-a iubit şi ne-a dat, prin harul Său, o mângâiere veşnică şi o bună nădejde, să vă mângâie inimile, şi să vă întărească în orice lucru şi cuvânt bun”. „Credincios este Domnul: El vă va întări şi vă va păzi de cel rău. Cu privire la voi, avem încredere în Domnul că faceţi şi veţi face ce vă poruncim. Domnul să vă îndrepte inimile spre dragostea lui Dumnezeu şi spre răbdarea lui Hristos”.

Lucrarea credincioşilor le fusese dată lor de Dumnezeu. Prin primirea cu credinţă a adevărului, ei trebuia să ducă şi altora lumina pe care o primiseră. Apostolul i-a îndemnat să nu obosească în facerea de bine şi s-a dat pe sine ca pildă de sârguinţă în lucrurile vremelnice în timp ce lucra cu un zel neobosit în lucrarea lui Hristos. El i-a mustrat pe aceia care se dedaseră la trândăvie şi la o vieţuire fără un scop şi i-a sfătuit ca „să-şi mănânce pâinea lucrând în linişte”. În acelaşi timp, el îndeamnă biserica să se despartă de părtăşia cu vreunul care ar dispreţui îndrumările date prin slujitorii lui

Dumnezeu”. „Totuşi”, adaugă el, „să nu-l socotiţi ca pe un vrăjmaş, ci să-l mustraţi ca pe un frate”.

Şi Pavel încheie această epistolă cu o rugăciune, ca, în ostenelile şi încercările vieţii, pacea lui Dumnezeu şi harul Domnului Iisus Hristos să fie mângâierea şi sprijinul lor.

Secţiune 1.28 Cap. 26 – Apolo la Corint

După ce a părăsit Corintul, următorul loc de lucru al lui Pavel a fost Efesul. El era în drum spre Ierusalim, pentru a lua parte la sărbătorile care se apropiau; şi, prin urmare, şederea lui la Efes a trebuit să fie scurtă. El a discutat cu iudeii în sinagogă şi impresia făcută asupra lor a fost atât de plăcută, încât ei au stăruit de el să mai rămână să lucreze între ei. Planul său de a vizita Ierusalimul l-a împiedicat să rămână mai mult timp acolo, însă el a făgăduit că, dacă „va voi Dumnezeu”, se va întoarce la ei. Acuila şi Priscila l-au însoţit până la Efes, şi Pavel i-a lăsat acolo să ducă mai departe lucrarea pe care el o începuse.

În vremea aceea, „la Efes a venit un iudeu numit Apolo, de neam din Alexandria. Omul acesta avea darul vorbirii şi era tare în Scripturi”. El auzise predica lui Ioan Botezătorul, primise botezul pocăinţei şi era un martor viu al faptului că lucrarea profetului nu fusese în zadar. Raportul biblic despre Apolo este că „el era învăţat în ce priveşte calea Domnului, avea un duh înfocat, şi vorbea şi învăţa amănunţit pe oameni despre Iisus, măcar că nu cunoştea decât botezul lui Ioan”.

În timp ce se afla în Efes, Apolo „a început să vorbească cu îndrăzneală în sinagogă”. Printre ascultătorii săi erau Acuila şi Priscila, care, înţelegând că încă nu primise deplina lumină a Evangheliei, „l-au luat la ei şi i-au arătat mai cu de-amănuntul calea lui Dumnezeu”. Fiind învăţat de ei, el a dobândit o mai clară înţelegere a

Scripturilor şi a ajuns unul din cei mai puternici apărători ai credinţei creştine.

Apolo dorea să se ducă în Ahaia şi fraţii din Efes „au scris ucenicilor să-l primească bine”, ca pe un învăţător în deplină armonie cu biserica lui Hristos. El s-a dus la Corint, unde, prin lucrare publică şi din casă în casă, „el convingea cu putere pe iudei şi le dovedea din Scripturi că Iisus este Hristosul”. Pavel sădise sămânţa adevărului. Apolo acum o uda. Succesul care l-a însoţit pe Apolo în predicarea Evangheliei i-a condus pe unii dintre credincioşi să laude lucrarea lui mai presus de aceea a lui Pavel. Această comparare a unui om cu un alt om a adus în biserică un spirit de partidă, care ameninţa să împiedice foarte mult înaintarea Evangheliei.

Timp de un an şi jumătate, cât petrecuse Pavel în Corint, în mod intenţionat el a prezentat Evanghelia în simplitatea ei. Nu „cu o vorbire sau înţelepciune strălucită” a venit el la corinteni; însă cu temere şi cutremur şi „într-o dovadă dată de Duhul şi de putere” vestise el „taina lui Dumnezeu”, „pentru ca credinţa” lor „să fie întemeiată nu pe înţelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu” (1 Cor. 2, 1.4.5).

În mod necesar, Pavel adaptase felul lui de învăţătură la condiţia bisericii. „Cât despre mine, fraţilor, nu v-am putut vorbi ca unor oameni duhovniceşti”, le-a lămurit el mai târziu; „ci a trebuit să vă vorbesc ca unor oameni lumeşti, ca unor prunci în Hristos. V-am hrănit cu lapte, nu cu bucate tari, căci nu le puteaţi suferi; şi nici acum chiar nu le puteţi suferi” (1 Cor. 3, 1.2). Mulţi dintre credincioşii corinteni fuseseră întârzietori în a învăţa lecţiile pe care el se străduise să-i înveţe. Înaintarea lor în cunoştinţa spirituală nu fusese într-un raport direct proporţional cu privilegiile şi ocaziile lor. În timp ce ei ar fi trebuit să fie mult mai înaintaţi în experienţa creştină şi în stare să

înţeleagă şi să trăiască adevărurile profunde ale Cuvântului, ei se găseau acolo unde fuseseră şi ucenicii atunci când Hristos le-a spus: „Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteţi purta” (Ioan 16, 12). Gelozia, bănuiala rece, cum şi învinuirea închiseseră inimile multor credincioşi corinteni faţă de lucrarea deplină a Duhului Sfânt, care „cercetează totul, chiar şi lucrurile adânci ale lui Dumnezeu” (1 Cor. 2.10). Oricât de înţelepţi ar fi fost ei în cunoştinţele lumii, ei nu erau decât prunci în ce priveşte cunoaşterea lui Hristos.

Lucrarea lui Pavel fusese aceea de a instrui pe convertiţii corinteni în cele dintâi lucruri, în însăşi alfabetul sau începuturile credinţei creştine. El fusese obligat să-i înveţe ca pe unii care nu ştiau nimic despre lucrările puterii divine asupra inimii. În vremea aceea, ei nu erau în stare să înţeleagă tainele mântuirii; căci „omul firesc nu primeşte lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie; şi nici nu le poate înţelege pentru că trebuie judecate duhovniceşte” (vers. 14). Pavel se străduise să semene sămânţa pe care alţii trebuia să o ude. Cei care i-au urmat trebuia să ducă mai departe lucrarea de la punctul de unde o lăsase, dând lumină şi cunoştinţă spirituală la timpul potrivit, în măsura în care biserica era în stare să o suporte.

Când apostolul a început lucrarea sa în Corint, el şi-a dat seama că trebuia să fie foarte atent la felul în care introducea marile adevăruri pe care el dorea să le înveţe. El ştia că printre ascultătorii săi aveau să fie oameni care susţineau cu mândrie teoriile omeneşti, cum şi exponenţi ai falselor sisteme de închinare, care bâjbâiau cu ochii orbiţi, sperând să găsească în cartea naturii teorii care să contrazică realitatea vieţii spirituale şi a nemuririi, aşa cum sunt descoperite în Scripturi. De asemenea, el ştia că cei criticoşi se vor strădui să schimbe interpretarea

creştină a Cuvântului descoperit, iar scepticii vor trata Evanghelia lui Hristos cu batjocură şi derâdere.

În timp ce se străduia să conducă suflete la piciorul crucii, Pavel nu s-a avântat să mustre făţiş pe aceia care duceau o viaţă destrăbălată sau să le arate cât de odios era păcatul lor înaintea unui Dumnezeu sfânt. Ci, dimpotrivă, mai curând el a pus înaintea lor adevărata ţintă a vieţii şi a căutat să întipărească în mintea lor învăţăturile învăţătorului divin, care, dacă aveau să fie primite, aveau să-i ridice din starea lor lumească şi de păcat, la curăţie şi îndreptăţire. El a stăruit în mod deosebit asupra evlaviei trăite şi a sfinţeniei pe care trebuie să o atingă aceia care vor fi socotiţi vrednici pentru un loc în Împărăţia lui Dumnezeu. El dorea să vadă lumina Evangheliei lui Hristos străbătând întunericul minţii lor, pentru ca să poată vedea cât de jignitoare erau înaintea lui Dumnezeu practicile lor imorale. De aceea, povara învăţăturii sale printre ei era Hristos şi El răstignit. El a căutat să le arate că cercetarea lor cea mai sârguincioasă şi bucuria lor cea mai mare trebuia să fie în legătură cu adevărul cel minunat al mântuirii prin pocăinţa faţă de Dumnezeu şi credinţa în Domnul Iisus Hristos.

Filosoful se întoarce de la lumina mântuirii, fiindcă ea îi făcea de ruşine teoriile cu care el se mândrea; omul lumesc refuză s-o primească, fiindcă ea l-ar despărţi de idolii săi pământeşti. Pavel a văzut că el, caracterul lui Hristos, trebuie să fie înţeles mai înainte ca oamenii să-l poată iubi sau să vadă crucea cu ochiul credinţei. Aici trebuie să înceapă acel studiu care va alcătui ştiinţa şi cântecul celui răscumpărat în toată veşnicia. Numai în lumina crucii poate fi preţuită valoarea sufletului omenesc.

Influenţa înnobilatoare a harului lui Dumnezeu schimbă înclinaţia firească a omului. Cerurile nu sunt de dorit pentru cei cu gânduri lumeşti; inimile lor fireşti şi

nesfinţite nu vor simţi nicio atracţie către acel loc sfânt şi curat; dacă ar fi cu putinţă să intre şi ei, atunci nu ar găsi acolo nimic care să li se potrivească. Pornirile care controlează inima firească trebuie să fie supuse prin harul lui Hristos, mai înainte ca omul căzut să fie demn să intre în cer şi să se bucure de societatea îngerilor curaţi şi sfinţi. Când omul moare faţă de păcat şi este înviat la o nouă viaţă în Hristos, iubirea divină îi umple inima; mintea îi este sfinţită; el bea dintr-un izvor nesecat al bucuriei şi cunoştinţei; şi lumina unei zile veşnice străluceşte pe cărarea sa, căci cu el este continuu Lumina vieţii.

Pavel a căutat să întipărească în mintea fraţilor săi corinteni faptul că el şi ceilalţi slujitori ai Evangheliei, care lucrau împreună cu el, nu erau decât nişte oameni care au primit de la Dumnezeu însărcinarea să înveţe adevărul; că ei erau cu toţii prinşi în aceeaşi lucrare; şi că ei erau, de asemenea, dependenţi de Dumnezeu în ceea ce priveşte succesul în lucrarea lor. Discuţiile care se iviseră în biserică, referitoare la meritele unor slujitori ai Evangheliei, nu erau după rânduiala lui Dumnezeu, ci urmarea nutririi unor însuşiri ale inimii fireşti. „Când unul zice: Eu sunt al lui Pavel. Şi altul: Eu sunt al lui Apolo, nu sunteţi voi oameni de lume? Cine este Pavel? Şi cine este Apolo? Nişte slujitori ai lui Dumnezeu, prin care aţi crezut; şi fiecare după puterea dată lui de Domnul. Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească; aşa că nici cel ce sădeşte, nici cel ce udă nu sunt nimic; ci Dumnezeu, care face să crească” (1 Cor. 3, 4 – 7).

Pavel fusese acela care predicase întâi Evanghelia în Corint şi care organizase acolo biserica. Aceasta era lucrarea pe care Domnul i-o dăduse lui. Mai târziu, prin călăuzirea lui Dumnezeu, au fost aduşi şi alţi lucrători spre a-şi ocupa locul şi a-şi face partea lor de lucru. Sămânţa semănată trebuia udată şi acest lucru trebuia să-l facă

Apolo. El a mers pe urmele lui Pavel în lucrarea sa, dând mai departe învăţătură şi ajutând ca sămânţa semănată să se dezvolte. El a găsit o cale la inima oamenilor; însă Dumnezeu a fost Acela care a adus creşterea. Nu puterea omenească, ci puterea divină este cea care lucrează transformarea caracterului. Nici cel care seamănă şi nici cel care udă nu fac să crească sămânţa; ei lucrează sub mâna lui Dumnezeu, ca unelte alese de el, conlucrând cu El în lucrarea Sa. Maestrului îi aparţin cinstea şi slava care vin de pe urma succesului.

Nu toţi slujitorii lui Dumnezeu au aceleaşi daruri, însă toţi sunt lucrătorii Săi. Fiecare trebuie să înveţe de la Marele învăţător şi apoi să spună şi la alţii ce a învăţat. Dumnezeu a dat fiecărui sol al Său o lucrare aparte. Sunt felurite daruri, însă toţi lucrătorii trebuie să lucreze în armonie, controlaţi de influenţa sfinţitoare a Duhului Sfânt. Ca urmare a lucrării lor de a face cunoscut Evanghelia mântuirii, mulţi vor fi convinşi şi convertiţi de puterea lui Dumnezeu. Unealta omenească este ascunsă împreună cu Hristos în Dumnezeu şi Hristos apare ca Cel dintâi dintre zece mii, Cel în totul plăcut şi atrăgător.

„Cel ce sădeşte şi cel ce udă sunt tot una; şi fiecare îşi va lua răsplata după osteneala lui. Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu. Voi sunteţi ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu” (1 Cor. 3, 8 – 9). În acest text al Scripturii, apostolul compară biserica cu un ogor cultivat, în care gospodarul lucrează, îngrijindu-se de via Domnului; şi, de asemenea, o compară cu o clădire care trebuie să se înalţe pentru a ajunge un templu sfânt pentru Domnul. Dumnezeu este Meşterul ziditor şi El a hotărât fiecărui om lucrarea sa. Toţi trebuie să lucreze sub supravegherea Sa, îngăduindu-l să lucreze pentru şi prin lucrătorii Săi. El le dă tact şi pricepere şi, dacă ei ascultă de îndrumările Sale, atunci El le încununează străduaniile

cu succes.

Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să lucreze laolaltă, unindu-se într-o rânduială plină de blândeţe şi politeţe; „în cinste, fiecare să dea întâietate altuia” (Rom. 12, 10). Nu trebuie să fie niciun fel de critică lipsită de blândeţe, nici ruperea în bucăţi a lucrării altuia; nici partide diferite. Fiecare om căruia Domnul i-a încredinţat o solie, are lucrarea sa deosebită. Fiecare om, are individualitatea sa proprie, care nu trebuie să se dizolve în a altuia. Cu toate acestea, fiecare trebuie să lucreze în armonie cu fraţii săi. În lucrarea lor, slujitorii lui Dumnezeu trebuie să fie în totul una. Nimeni nu trebuie să se impună pe sine ca un criteriu de urmat, vorbind dispreţuitor despre conlucrătorii săi sau tratându-i ca inferiori. Sub călăuzirea lui Dumnezeu, fiecare trebuie să-şi facă lucrarea hotărâtă lui, fiind respectat, iubit şi încurajat de ceilalţi lucrători. Împreună, ei trebuie să ducă lucrarea până la terminarea ei.

Asupra acestor principii stăruie Pavel foarte mult în prima sa epistolă către biserica din Corint. Apostolul aminteşte pe „slujitorii lui Hristos” ca fiind „ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu”; şi despre lucrarea lor el spune: „Ce se cere de la ispravnici este ca fiecare să fie găsit credincios în locul încredinţat lui. Cât despre mine, prea puţin îmi pasă dacă sunt judecat de voi sau de un scaun omenesc de judecată. Ba încă, nici eu însumi nu mă mai judec pe mine. Căci n-am nimic împotriva mea; totuşi nu pentru aceasta sunt socotit neprihănit: Cel ce mă judecă este Domnul. De aceea, să nu judecaţi nimic înainte de vreme, până va veni Domnul, care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric, şi va descoperi gândurile inimilor. Atunci, fiecare va căpăta lauda de la Dumnezeu” (1 Cor. 4, 1 – 5).

Nici unei fiinţe omeneşti nu-i este dat să judece între

diferiţi servi ai lui Dumnezeu. Singur Domnul este judecătorul lucrului omului, şi El va da fiecăruia răsplata ce i se cuvine.

În continuare, apostolul se referă direct la comparaţia care se făcuse între lucrarea sa şi aceea a lui Apolo: „Fraţilor, pentru voi am spus aceste lucruri, în icoană de vorbire, cu privire la mine şi la Apolo, ca prin noi înşine să învăţaţi să nu treceţi peste ce este scris: şi niciunul din voi să nu se făleascâ deloc cu unul împotriva celuilalt. Căci cine te face deosebit? Ce lucru ai, pe care să nu-l fi primit? Şi dacă l-ai primit, de ce te lauzi ca şi cum nu l-ai fi primit?” (1 Cor. 4, 6 – 7).

În mod deschis, Pavel arată bisericii primejdiile şi greutăţile pe care el şi tovarăşii lui le-au îndurat cu răbdare în lucrarea lor pentru Hristos. „Până în clipa aceasta”, declară el, „suferim de foame şi de sete, suntem goi, chinuiţi, umblăm din loc în loc, ne ostenim şi lucrăm cu mâinile noastre; când suntem ocărâţi, binecuvântăm; când suntem prigoniţi, răbdăm; când suntem vorbiţi de rău, ne rugăm. Până în ziua de azi am ajuns ca gunoiul lumii acesteia, ca lepădătura tuturor. Nu vă scriu aceste lucruri ca să vă fac ruşine; ci ca să vă sfătuiesc ca pe nişte copii prea iubiţi ai mei. Căci chiar dacă aţi avea zece mii de învăţători în Hristos, totuşi n-aveţi mai mulţi părinţi; pentru că eu v-am născut în Hristos Iisus, prin Evanghelie” (1 Cor. 4, 11 – 15).

El, care trimite slujitorii Evangheliei ca ambasadori ai Săi împuterniciţi, este dezonorat atunci când printre ascultători se dă pe faţă un ataşament puternic faţă de un anume slujitor favorit, într-atât încât nu vor să mai primească lucrarea unui alt slujitor. Domnul trimite ajutor poporului Său, nu totdeauna aşa după cum ar alege ei, ci după cum au trebuinţă; căci oamenii au o vedere mărginită şi nu pot deosebi ce este spre cel mai mare bine al lor.

Rareori se întâmplă ca un slujitor al Evangheliei să aibă toate calităţile trebuincioase desăvârşirii unei biserici în toate cerinţele creştinismului; de aceea, deseori, Dumnezeu le trimite alţi slujitori, fiecare având unele însuşiri care lipsiseră celorlalţi.

Biserica ar trebui ca, plină de recunoştinţă, să primească pe aceşti slujitori ai lui Hristos, aşa cum ar primi pe Maestrul însuşi. Ei ar trebui să caute să tragă orice folos cu putinţă din învăţătura pe care fiecare slujitor al Evangheliei le-o dă din Cuvântul lui Dumnezeu. Adevărurile pe care le aduc slujitorii lui Dumnezeu trebuie primite şi luate bine în seamă, cu o umilinţă plină de blândeţe, însă, nicidecum, niciun slujitor al Evangheliei nu ar trebui idolatrizat.

Prin harul lui Hristos, slujitorii lui Dumnezeu sunt făcuţi soli ai luminii şi ai binecuvântării. Când, prin rugăciune sinceră şi stăruitoare, dobândesc umplerea cu Duhul Sfânt şi pornesc încărcaţi cu povara salvării sufletelor, cu inimile lor pline de zel pentru a duce mai departe biruinţele crucii, ei vor vedea rodul muncii lor. Refuzând în mod hotărât să desfăşoare o înţelepciune omenească sau să se înalţe pe ei înşişi, ei vor săvârşi o lucrare ce va rezista atacurilor lui Satana. Multe suflete se vor întoarce de la întuneric la lumină şi multe comunităţi vor fi întemeiate. Oamenii vor fi convertiţi nu pentru unealta omenească, ci pentru Hristos. Eul va fi ţinut în supunere; şi va apărea numai Iisus, Omul Golgotei.

Cei care azi lucrează pentru Hristos pot să dea pe faţă aceleaşi calităţi deosebite şi alese manifestate de aceia care, în timpurile apostolice, au vestit Evanghelia. Dumnezeu este tot atât de dispus a da putere servilor Săi de azi, aşa cum a fost dispus să dea putere lui Pavel şi Apolo, lui Sila şi Timotei, lui Petru, Iacov şi Ioan.

În zilele apostolilor, erau unele suflete greşit

îndrumate, care pretindeau a crede în Hristos, dar care refuzau să dea pe faţă respect faţă de solii Lui. Ei spuneau că nu ascultă de niciun învăţător omenesc, pentru că sunt învăţaţi direct de Hristos, fără ajutorul slujitorilor Evangheliei. Ei aveau un spirit independent şi nu voiau să se supună glasului bisericii. Asemenea oameni se găseau într-o gravă primejdie de a fi amăgiţi.

Dumnezeu a pus în biserică, drept ajutoare alese de El, oameni cu diferite talente, pentru ca prin strângerea laolaltă a înţelepciunii mai multora să se poată împlini gândul, voinţa Duhului. Oamenii care acţionează potrivit propriilor trăsături puternice de caracter, refuzând să tragă la un jug cu alţii care au o mai îndelungă experienţă în lucrarea lui Dumnezeu, vor ajunge să fie orbiţi de încrederea în ei înşişi, nefiind în stare să facă deosebire între ce este rătăcire şi ce este adevăr. Nu este bine ca asemenea oameni să fie aleşi conducători în biserică, deoarece ei vor urmări propria lor judecată şi propriile lor planuri, indiferent de părerea fraţilor lor. Este uşor pentru vrăjmaş să lucreze prin aceia care, ei înşişi având nevoie de sfat la fiecare pas, îşi asumă rolul de păzitori ai sufletelor, fără ca să fi învăţat umilinţa lui Hristos.

Numai impresiile nu sunt o călăuză sigură spre datorie. Deseori, vrăjmaşul amăgeşte pe oameni să creadă că Dumnezeu îi conduce, când de fapt ei urmează numai nişte porniri omeneşti. Dar, dacă veghem cu multă grijă şi ne consfătuim cu fraţii noştri, ne va fi dată o înţelegere a voinţei Domnului; căci făgăduinţa este aceasta: „El face pe cei smeriţi să umble în tot ce este drept. El învaţă pe cei smeriţi calea Sa” (Ps. 25, 9).

În prima biserică creştină erau unii care nu voiau să recunoască nici pe Pavel, nici pe Apolo, ci susţineau că Petru era conducătorul lor. Ei afirmau că Petru fusese mai apropiat de Hristos, atunci când învăţătorul fusese pe

pământ, în vreme ce Pavel fusese un prigonitor al credincioşilor. Vederile şi simţămintele lor erau ferecate de prejudecată. Ei nu vedeau dărnicia şi dragostea gingaşă care dovedesc că Hristos locuieşte în inimă.

Era primejdia ca acest spirit de partidă să aibă urmări foarte rele pentru biserica creştină şi Pavel a fost învăţat de Domnul să rostească cuvinte serioase de mustrare. Pe aceia care spuneau: „Eu sunt al lui Pavel. Şi eu al lui Apolo. Şi eu al lui Chifa. Şi eu al lui Hristos”, apostolul îi întreba: „Hristos a fost împărţit? Pavel a fost răstignit pentru voi? Sau în numele lui Pavel aţi fost botezaţi?” El stăruia de ei ca „nimeni să nu se fălească dar cu oameni, căci toate lucrurile sunt ale voastre: fie Pavel, fie Apolo, fie Chifa, fie lumea, fie viaţa, fie moartea, fie lucrurile de acum, fie cele viitoare; toate sunt ale voastre, şi voi sunteţi ai lui Hristos, iar Hristos este al lui Dumnezeu” (1 Cor. 1, 12.13; 3, 21 – 23).

Pavel şi Apolo erau în deplină înţelegere. Cel din urmă era dezamăgit şi întristat din pricina dezbinării ce exista în Corint; el nu a folosit nimic din faptul că ei îl preferau, şi nici nu i-a încurajat la aceasta, ci a părăsit în grabă acest câmp al discordiei. Când mai târziu Pavel a stăruit ca să mai viziteze Corintul, el nu a vrut şi, vreme îndelungată, nu a mai lucrat acolo până mai târziu, când biserica ajunsese la o mai bună stare spirituală.

Secţiune 1.29 Cap. 27 – Efes

În timp ce Apolo predica în Corint, Pavel şi-a împlinit făgăduinţa de a se întoarce la Efes. El făcuse o scurtă vizită la Ierusalim şi petrecuse câtva timp în Antiohia, locul unde lucrase el pentru prima dată. De atunci, călătorise prin Asia Mică, prin tot „ţinutul Galatiei şi Frigiei” (Fapte 18, 23), vizitând bisericile pe care le întemeiase şi întărind credinţa ucenicilor.

Pe vremea apostolilor, partea de apus a Asiei Mici era

cunoscută ca provincie romană a Asiei. Efesul, capitala, era un mare centru comercial. Portul lui era aglomerat cu corăbii, iar străzile erau ticsite de oameni din fiecare ţară. Asemenea Corintului, el prezenta un câmp promiţător pentru efort misionar.

Iudeii, foarte răspândiţi acum în mai toate ţările civilizate, în genere aşteptau venirea lui Mesia. Când Ioan Botezătorul predica, mulţi, în vizitele lor la Ierusalim, cu ocazia sărbătorilor anuale, ieşiseră afară, la ţărmurile Iordanului spre a-l asculta. Acolo, ei auziseră cum Iisus fusese proclamat ca Cel făgăduit şi duseseră vestea în toate părţile lumii. În felul acesta, Providenţa pregătise calea pentru lucrarea apostolilor.

La sosirea sa la Efes, Pavel a găsit doisprezece fraţi care, asemenea lui Apolo, fuseseră ucenici ai lui Ioan Botezătorul şi, asemenea lui, dobândiseră unele cunoştinţe despre misiunea lui Hristos. Ei nu aveau destoinicia lui Apolo, însă cu aceeaşi sinceritate şi credinţă căutau să răspândească în tot locul cunoştinţa pe care o primiseră.

Fraţii aceştia nu ştiau nimic despre misiunea Duhului Sfânt. Când au fost întrebaţi de Pavel dacă au primit Duhul Sfânt, ei au răspuns: „Nici n-am auzit măcar că a fost dat un Duh Sfânt. Dar cu ce botez aţi fost botezaţi? i-a întrebat Pavel, şi ei au răspuns: Cu botezul lui Ioan”.

Apoi, apostolul le-a prezentat marile adevăruri care stau la temelia nădejdii creştine. El le-a vorbit despre viaţa lui Hristos pe acest pământ şi despre cruda şi ruşinoasa Sa moarte. El le-a spus cum viaţa Domnului a rupt barierele mormântului şi a înviat triumfător deasupra morţii. El a repetat însărcinarea Mântuitorului dată ucenicilor Săi: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer şi pe pământ. Duceţi-vă şi faceţi ucenici din toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui, şi al Fiului, şi al Sfântului Duh” (Matei 28, 18.19). Atunci el le vorbi şi despre făgăduinţa lui Hristos

de a trimite pe Mângâietorul, prin a cărui putere aveau să fie săvârşite multe semne şi minuni şi le descrise cât de strălucit se împlinise această făgăduinţă în Ziua Cincizecimii.

Cu un profund interes şi cu o bucurie plină de recunoştinţă şi uimire, fraţii au ascultat cuvintele lui Pavel. Prin credinţă, ei au înţeles adevărul cel minunat al jertfei ispăşitoare a lui Hristos şi L-au primit ca Răscumpărător al lor. Apoi, au fost botezaţi în numele lui Iisus; „când şi-a pus Pavel mâinile peste ei”, au primit şi botezul Duhului Sfânt, prin care au fost făcuţi în stare să vorbească în limba altor neamuri şi să profetizeze. În acest fel, ei au fost făcuţi destoinici să lucreze ca misionari în Efes şi în vecinătăţile lui şi, de asemenea, să meargă şi să vestească Evanghelia în Asia Mică.

Datorită faptului că nutreau un spirit umil şi gata de a primi învăţătura, aceşti oameni au putut să ajungă să dobândească experienţa care i-a făcut în stare să păşească ca lucrători în câmpul secerişului. Exemplul lor prezintă creştinilor o învăţătură de mare valoare. Sunt mulţi care înaintează foarte puţin în viaţa spirituală, fiindcă sunt prea plini de ei înşişi spre a mai putea ocupa locul de învăţăcei. Ei sunt mulţumiţi cu o cunoştinţă superficială a Cuvântului lui Dumnezeu. Ei nu vor să-şi schimbe credinţa sau obiceiurile şi, prin urmare, nu depun nicio străduinţă ca să dobândească o lumină mai mare.

Dacă urmaşii lui Hristos ar fi căutători sârguincioşi după înţelepciune, ei ar fi conduşi în bogatele câmpuri ale adevărului, care până aici le-au fost cu totul necunoscute. Cel care se va preda cu totul lui Dumnezeu va fi călăuzit de mâna divină. Acesta poate să fie un om simplu şi, în aparenţă, neînzestrat cu daruri; totuşi, dacă cu inimă iubitoare şi încrezătoare el ascultă de înştiinţarea voinţei lui Dumnezeu, atunci puterile lui vor fi curăţite, înnobilate,

înviorate şi însuşirile lui se vor înmulţi. Tezaurizând învăţăturile înţelepciunii divine, el va primi o însărcinare sfântă; va fi făcut în stare ca viaţa lui să fie o cinste pentru Dumnezeu şi o binecuvântare pentru lume. „Descoperirea cuvintelor Tale dă lumină, dă pricepere celor fără răutate” (Ps. 119, 130).

Astăzi, sunt mulţi tot atât de neştiutori în ceea ce priveşte lucrarea Duhului Sfânt asupra inimii, cum fuseseră credincioşii aceia din Efes; totuşi, niciun alt adevăr nu este învăţat mai clar în Cuvântul lui Dumnezeu decât acesta. Profeţii şi apostolii au stăruit asupra acestei teme. Însuşi Hristos ne atrage atenţia asupra dezvoltării lumii vegetale ca o ilustrare a lucrării Duhului Sfânt în susţinerea vieţii spirituale. Seva viţei ridicându-se din rădăcină este împrăştiată în ramuri, ajutând la creştere şi producând flori şi rod. Tot la fel, puterea dătătoare de viaţă a Duhului Sfânt, pornind de la Mântuitorul, pătrunde şi stăpâneşte sufletul, reînnoieşte motivele şi sentimentele şi aduce până şi gândurile în ascultare de voinţa lui Dumnezeu, făcând în stare pe primitor să aducă roadele preţioase ale faptelor sfinte.

Autorul vieţii spirituale este nevăzut şi modul exact cum această viaţă este împărtăşită şi susţinută este dincolo de puterea de explicare a omului şi de filosofia lui. Totuşi, lucrările Spiritului sunt totdeauna în armonie cu Cuvântul scris. După cum este în lumea naturală, la fel este şi în cea spirituală. Viaţa naturală este păstrată clipă de clipă prin puterea divină; totuşi, ea nu este susţinută printr-o minune directă, ci prin folosirea binecuvântărilor puse la dispoziţia noastră. Tot astfel, viaţa spirituală este susţinută prin folosirea acelor mijloace rânduite de Providenţă. Dacă urmaşul lui Hristos doreşte să crească „la starea de om mare, la înălţimea staturii plinătăţii lui Hristos” (El. 4, 13), el trebuie să mănânce pâinea vieţii şi

să bea apa mântuirii. El trebuie să vegheze, să se roage şi să lucreze, ascultând în totul de îndrumările lui Dumnezeu date prin Cuvântul Său.

În experienţa acestor iudei convertiţi mai este şi o altă învăţătură pentru noi. Când ei au primit botezul din mâna lui Ioan, ei nu au înţeles pe deplin misiunea lui Iisus ca Purtător de Păcat. Ei susţineau rătăciri serioase. Dar, primind o lumină mai clară, ei au primit bucuros pe Hristos ca Răscumpărător al lor, şi odată cu acest pas de înaintare a venit şi o schimbare în îndatoririle lor. Primind o credinţă mai curată, în viaţa lor a avut loc o schimbare corespunzătoare. Ca semn al acestei schimbări şi ca o recunoaştere a credinţei lor în Hristos, ei au fost rebotezaţi în numele lui Iisus.

După cum îi era obiceiul, Pavel şi-a început lucrarea la Efes, predicând în sinagoga iudeilor. El a continuat să lucreze acolo timp de trei luni, vorbind cu ei „despre lucrurile privitoare la Împărăţia lui Dumnezeu”. La început, a fost primit bine; dar, ca şi în alte locuri, în scurt timp a avut de înfruntat o puternică împotrivire. „Unii rămâneau împietriţi şi necredincioşi şi vorbeau de rău calea Domnului înaintea norodului”. Deoarece ei stăruiau în lepădarea Evangheliei, apostolul a încetat de a mai predica în sinagogă.

Spiritul lui Dumnezeu lucrase cu şi prin Pavel în străduinţele sale pentru semenii săi. Dovezi îndestulătoare fuseseră aduse spre a convinge pe toţi aceia care, în mod sincer, ar fi dorit să cunoască adevărul. Însă mulţi şi-au îngăduit să fie stăpâniţi de prejudecăţi şi necredinţă şi au refuzat să admită cele mai convingătoare dovezi. Temându-se ca nu cumva credinţa ucenicilor să fie primejduită de continua legătură cu cei ce se împotriveau adevărului, Pavel s-a despărţit de ei şi a strâns pe toţi credincioşii la un loc, continuându-şi predicile sale publice în şcoala lui

Tiran, un învăţător cu un oarecare renume.

Pavel a văzut că înaintea lui „s-a deschis o uşă mare şi largă, deşi „erau mulţi potrivnici” (1 Cor. 16, 9). Efesul nu numai că era cea mai strălucită, dar era şi cea mai decăzută dintre cetăţile Asiei. Superstiţia şi plăcerile senzuale ţineau sub influenţa lor numeroasa sa populaţie. La umbra templelor lor, criminali de toate felurile îşi găseau adăpost şi înfloreau cele mai degradante vicii.

Efesul era un centru bine cunoscut al adorării Dianei. Faima măreţului templu al „Dianei Efesenilor” se întinsese prin toată Asia şi în toată lumea. Strălucirea lui neîntrecută făcea din el mândria nu numai a cetăţii, ci şi a întregii naţiuni. Despre idolul din templu tradiţia spunea că ar fi căzut din cer. Pe el erau gravate diferite semne simbolice, despre care se credea că au o mare putere. Cărţi întregi fuseseră scrise de Efeseni pentru a explica înţelesul şi folosinţa acestor simboluri.

Printre cei care au dat o mare atenţie cercetării acestor costisitoare cărţi erau mulţi vrăjitori, care aveau o puternică influenţă asupra minţilor superstiţioşilor închinători ai chipului din templu.

În timpul lucrării sale la Efes, apostolului Pavel i se dăduseră dovezi deosebite ale bunăvoinţei divine. Puterea lui Dumnezeu însoţise străduinţele lui şi mulţi fuseseră tămăduiţi de boli fizice. „Dumnezeu făcea minuni nemaipomenite prin mâinile lui Pavel; până acolo că peste cei bolnavi se puneau basmale sau şorţuri, care fuseseră atinse de trupul lui, şi-i lăsau bolile şi ieşeau afară din ei duhurile necurate”. Aceste manifestări ale puterii divine erau cu mult mai puternice decât se arătaseră vreodată mai înainte în Efes şi erau de aşa natură, încât nu puteau fi imitate de dibăcia scamatorilor sau de farmecele vrăjitorilor. Fiindcă aceste minuni erau săvârşite în numele lui Iisus din Nazaret, oamenii au avut ocazia să vadă că

Dumnezeul cerului era mult mai puternic decât vracii care se închinau zeiţei Diana. În felul acesta, Domnul l-a înălţat pe slujitorul Său chiar înaintea idolatrilor, incomparabil mai presus decât cel mai puternic şi mai iscusit dintre vraci.

Dar Acela căruia îi sunt supuse toate duhurile rele şi care dăduse slujitorilor Săi putere asupra lor, avea să aducă încă o şi mai mare ruşine şi înfrângere asupra acelora care au dispreţuit şi batjocorit numele Său sfânt. Vrăjitoria fusese oprită de legea lui Moise sub pedeapsa cu moartea, totuşi, din timp în timp, în mod ascuns, ea fusese practicată de iudeii apostaziaţi. În vremea când Pavel vizita Efesul, în cetate erau „nişte exorcişti iudei, care umblau din loc în loc” şi care, văzând minunile săvârşite prin el, „au încercat să cheme Numele Domnului Iisus peste cei ce aveau duhuri rele”. O încercare de felul acesta o făcuseră cei „şapte fii ai lui Secva, un preot iudeu din cei mai de seamă”. Găsind pe un om stăpânit de un duh demonic, ei i s-au adresat, zicând: „Vă jur pe Iisus, pe care-L propovăduieşte Pavel, să ieşiţi afară!” Dar „duhul cel rău le-a răspuns: pe Iisus îl cunosc, şi pe Pavel îl ştiu; dar voi, cine sunteţi? Şi omul în care era duhul cel rău a sărit asupra lor, i-a biruit pe amândoi şi i-a schingiuit în aşa fel, că au fugit goi şi răniţi din casa aceea”.

În felul acesta, s-a dat o dovadă de netăgăduit în ce priveşte sfinţenia numelui lui Hristos, cât şi primejdia la care se expun aceia care invocă acest nume fără a crede în divinitatea misiunii Mântuitorului. „I-a apucat frica pe toţi: şi Numele Domnului Iisus era proslăvit”.

Faptele care până aici fuseseră ţinute ascunse erau acum date la iveală. Deşi au primit creştinismul, unii dintre credincioşi nu au renunţat pe deplin la superstiţiile lor. Într-o oarecare măsură, ei încă au continuat să practice vrăjitoria. Acum, convinşi fiind de rătăcirea lor, „mulţi din

cei ce crezuseră veneau să mărturisească şi să spună ce făcuseră”. Chiar şi asupra unor vrăjitori se extinsese această lucrare bună; „şi unii din cei ce făcuseră vrăjitorii, şi-au adus cărţile şi le-au ars înaintea tuturor; preţul lor s-a socotit la cincizeci de mii de arginţi. Cu atâta putere se răspândea şi se întărea Cuvântul Domnului”.

Arzându-şi cărţile de vrăjitorie, convertiţii Efeseni au arătat că lucrurile în care găsiseră cândva plăcere, le priveau acum cu scârbă. În şi prin vrăjitorie, ei jigniseră în mod deosebit pe Dumnezeu şi îşi primejduiseră sufletele; şi contra vrăjitoriei şi-au arătat ei acum indignarea. În felul acesta, ei au dat pe faţă adevărata lor convertire.

Aceste tratate despre farmece cuprindeau a şi forme de comunicare cu spiritele rele. Ele cuprindeau rânduieli ale cultului Satanei – îndrumări pentru cererea ajutorului său şi obţinerea de informaţii din partea lui. Reţinând aceste cărţi, noii convertiţi s-ar fi expus ispitei; vânzându-le, ei ar fi aşezat ispita în calea altora. Ei renunţaseră la împărăţia întunericului şi, spre a-i nimici puterea, nu s-au dat înapoi de la niciun sacrificiu. În felul acesta, adevărul a triumfat asupra prejudecăţilor oamenilor, cât şi asupra iubirii lor de bani.

Prin această manifestare a puterii lui Hristos s-a câştigat o puternică biruinţă pentru creştinism în chiar cetăţuia superstiţiei. Influenţa faptelor care avuseseră loc a fost mult mai întinsă decât şi-a dat seama chiar Pavel. Din Efes, veştile s-au răspândit pretutindeni şi un puternic avânt a fost dat lucrării lui Hristos. Multă vreme, după ce apostolul însuşi îşi terminase alergarea, scenele acestea au rămas vii în amintirea oamenilor şi au alcătuit mijloace de câştigare de convertiţi pentru Evanghelie.

Oamenilor le place să creadă că superstiţiile păgâne au dispărut în faţa civilizaţiei secolului al douăzecilea. Însă Cuvântul lui Dumnezeu şi cruda mărturie a faptelor

declară că vrăjitoria este practicată în veacul acesta tot la fel ca şi în zilele vracilor din vechime. Vechiul sistem de vrăjitorie este în realitate acelaşi lucru cu ceea ce este cunoscut acum sub numele de spiritism modern. Satana îşi găseşte o cale de ajungere la mii de minţi, prezentându-se sub chipul prietenilor dispăruţi. Scriptura declară că „cei morţi nu ştiu nimic" (Ecl. 9, 5). Gândurile lor, dragostea lor, ura lor au pierit. Morţii nu au nicio legătură cu cei vii. Dar, credincios şireteniei sale de la început, Satana foloseşte această cale pentru a pune stăpânire pe minţile oamenilor.

Prin spiritism, mulţi bolnavi, mulţi dintre cei rămaşi singuri, dintre cei curioşi intră în legătură cu spiritele rele. Toţi cei care se avântă să facă lucrul acesta se găsesc pe un teren primejdios. Cuvântul adevărului aminteşte cum îi priveşte Dumnezeu. În vremurile trecute, El a rostit o aspră osândă asupra unui împărat care trimisese să i se aducă sfat din partea unui oracol păgân: „Oare nu este Dumnezeu în Israel, de ce vă duceţi să întrebaţi pe Baal-Zebub, dumnezeul Ecronului? De aceea aşa vorbeşte Domnul: „Nu te vei mai da jos din patul în care te-ai suit, ci vei muri" (2 Regi 1, 3.4).

Vracii din vremurile păgâne îşi au corespondentul lor în mediumurile spiritiste, cei cu vedenii şi ghicitorii de azi. Glasurile mistice care au vorbit la Endor şi la Efes încă mai rătăcesc şi acum pe fiii oamenilor, prin cuvintele lor mincinoase. Dacă vălul ar putea fi dat la o parte dinaintea ochilor noştri, am vedea cum îngerii cei răi folosesc toată dibăcia lor spre a amăgi şi nimici. Acolo unde este la lucru o influenţă care caută să-i facă pe oameni să-L uite pe Dumnezeu, acolo Satana îşi exercită puterea sa vrăjitorească. Când oamenii se supun influenţei sale, mai înainte ca ei să-şi fi dat seama, mintea le este adusă în rătăcire şi sufletul mânjit. Mustrarea adresată de apostol

bisericii din Efes trebuie să fie luată în seamă şi de poporul lui Dumnezeu de astăzi: „Nu luaţi parte deloc la lucrările neroditoare ale întunericului, ba încă mai degrabă osândiţi-le” (El. 5, 11).

Secţiune 1.30 Cap. 28 – Zile de osteneală şi încercări

Timp de mai bine de trei ani, Efesul a fost centrul activităţii lui Pavel. Aici s-a ridicat o biserică înfloritoare şi din această cetate Evanghelia s-a răspândit în toată provincia Asiei, atât printre iudei, cât şi printre Neamuri.

De câtăva vreme, însă, apostolul se gândea la o altă călătorie misionară. „Pavel şi-a pus în gând să se ducă la Ierusalim, trecând prin Macedonia şi Ahaia. După ce voi merge acolo, îşi zicea el, trebuie să văd Roma”. Potrivit cu acest plan, „el a trimis în Macedonia pe doi dintre cei care lucrau împreună cu el, pe Timotei şi pe Erast”; dar, simţind că lucrarea din Efes mai cerea încă prezenţa sa, el s-a hotărât să mai rămână până după sărbătoarea Cincizecimii. Dar nu peste mult timp, s-a întâmplat un lucru care a grăbit plecarea sa.

O dată pe an, în Efes, aveau loc ceremonii deosebite, în cinstea zeiţei Diana. Acestea atrăgeau mulţimi de oameni din toate părţile provinciei. În timpul acesta, aveau loc festivităţi însoţite de cea mai mare pompă şi strălucire.

Aceste zile de sărbătoare erau un timp de încercare pentru cei care veniseră de curând la credinţă. Grupa de credincioşi care se aduna în şcoala lui Tiran făcea o notă discordantă în ansamblul sărbătoresc, iar batjocura, reproşul şi insulta se îngrămădeau fără număr asupra lor. Lucrarea lui Pavel dăduse cultului păgân o puternică lovitură, care a avut ca urmare o scădere simţitoare a numărului celor care luau parte la această festivitate naţională, cum şi a entuziasmului închinătorilor. Influenţa învăţăturilor sale s-a extins cu mult peste numărul celor care de fapt veniseră la credinţă. Mulţi dintre cei care nu

primiseră pe faţă învăţăturile cele noi au devenit aşa de luminaţi, încât şi-au pierdut orice încredere în zeii lor păgâni.

Mai exista şi o altă pricină de nemulţumire. La Efes, se dezvoltase o mare şi bănoasă afacere prin fabricarea şi vânzarea de mici temple şi chipuri lucrate după modelul templului şi chipul Dianei. Cei interesaţi în această industrie şi-au văzut câştigurile scăzând şi s-au unit cu toţii ca să arunce asupra lucrării lui Pavel vina acestei schimbări neplăcute.

Dimitrie, un fabricant de chipuri din argint, adunând pe toţi lucrătorii din această meserie, le-a zis: „Oamenilor, ştiţi că bogăţia noastră atârnă de meseria aceasta; şi vedeţi şi auziţi că Pavel acesta, nu numai în Efes, dar aproape în toată Asia, a înduplecat şi a abătut mult norod şi zice că zeii făcuţi de mâini nu sunt dumnezei. Primejdia care vine din acest fapt nu este numai aceea că meseria noastră cade în dispreţ; dar şi că templul marii zeiţe Diana este socotit ca o nimica, şi chiar măreţia aceleia care este cinstită în toată Asia şi în toată lumea este nimicită. Cuvintele acestea au stârnit patimile oamenilor. Ei s-au „umplut de mânie şi au început să strige: Mare este Diana Efesenilor!”

Vestea despre această cuvântare s-a răspândit cu iuţeală. „Toată cetatea s-a tulburat”. Pavel a fost căutat, însă apostolul nu era de găsit. Fraţii lui, luând cunoştinţă despre primejdie, îl zoriseră să plece de acolo. Îngeri ai lui Dumnezeu fuseseră trimişi spre a-l păzi pe apostol; vremea ca el să moară ca martir încă nu sosise.

Neizbutind să-l găsească pe acela care era pricina mâniei lor, mulţimea a luat „cu ei pe macedonenii Gaiu şi Aristarh, tovarăşii de călătorie ai lui Pavel”; şi cu ei „au năvălit cu toţii într-un gând în teatru”.

Locul unde era ţinut ascuns Pavel nu era prea

departe şi el a aflat curând despre primejdia în care se găseau fraţii lui iubiţi. Uitând propria sa siguranţă, el a vrut să se ducă imediat la teatru spre a vorbi celor răzvrătiţi. „Dar nu l-au lăsat ucenicii”. Gaiu şi Aristarh nu erau prada pe care o căutau oamenii; ei nu aveau să se teamă că vor suferi cine ştie ce mare vătămare. Dar, dacă ar fi fost văzută faţa palidă şi îngrijorată a apostolului, aceasta ar fi trezit de îndată patimile cele mai murdare ale gloatei şi nu ar mai fi existat niciodată posibilitatea omenească de a-i salva viaţa.

Pavel însă era încă plin de râvnă să apere adevărul înaintea mulţimii; dar, în cele din urmă, el a fost descurajat să mai facă acest pas printr-un mesaj de avertizare venit de la teatru. „Unii din mai marii Asiei, care-i erau prieteni, au trimis la el ca să-l roage să nu se ducă la teatru”.

Zarva în teatru era în continuă creştere. „Unii strigau una, alţii alta, căci adunarea era în învălmăşeală, şi cei mai mulţi nici nu ştiau pentru ce se adunaseră”. Faptul că Pavel şi unii dintre tovarăşii lui erau de origine ebraică i-a făcut pe iudei dornici să arate lămurit că ei nu simpatizau cu el şi nici cu lucrarea lui. De aceea, ei au împins înainte pe unul dintre ai lor, pentru a prezenta această problemă înaintea oamenilor. Vorbitorul care a fost ales era Alexandru, unul dintre meşteri, un căldărar, despre care mai târziu Pavel amintea ca despre unul care îi „făcuse mult rău” (2 Tim. 4, 14). Alexandru era un bărbat cu însuşiri nespus de mari şi el a depus toate eforturile ca să îndrepte mânia oamenilor numai împotriva lui Pavel şi a tovarăşilor lui. Dar gloata, văzând că Alexandru era iudeu, l-a împins la o parte; şi „au strigat toţi într-un glas, timp de aproape două ceasuri: Mare este Diana Efesenilor!”

În cele din urmă, fiind cu totul istoviţi, ei au încetat şi a fost un moment de linişte. Atunci, logofătul cetăţii a atras atenţia mulţimii şi, în virtutea slujbei sale, a câştigat

ascultarea lor. El i-a întâmpinat pe oameni chiar pe terenul lor şi le-a arătat că nu era niciun motiv ca să îndreptăţească această zarvă. El a apelat la judecata lor. „Bărbaţi Efeseni”, a spus el, „cine este acela care nu ştie că cetatea Efesenilor este păzitoarea templului marii Diane şi a chipului ei căzut din cer? Fiindcă nimeni nu poate să tăgăduiască lucrul acesta, trebuie să vă potoliţi, şi să nu faceţi nimic cu pornire nechibzuită. Căci aţi adus aici pe oamenii aceştia, care nu sunt vinovaţi nici de jefuirea templului, nici de hulă împotriva zeiţei noastre. Deci, dacă în adevăr Dimitrie şi meşterii lui au să se plângă împotriva cuiva, sunt zile de judecată şi sunt dregători; să se pârască unii pe alţii. Dar dacă umblaţi după altceva, se va hotărî într-o adunare legiuită. Noi, de fapt, suntem în primejdie să fim învinuiţi de răscoală pentru cele întâmplate astăzi, căci n-avem niciun temei ca să putem îndreptăţi zarva aceasta. După aceste cuvinte, a dat drumul adunării”.

În vorbirea sa, Dimitrie spusese: „Meseria noastră cade în dispreţ”. Aceste cuvinte dezvăluie adevărata pricină a zarvei din Efes şi, de asemenea, cauza multora dintre prigonirile care urmăriseră pe apostoli în lucrarea lor. Dimitrie şi meşterii lui au văzut că, prin propovăduirea şi răspândirea Evangheliei, negoţul cu chipurile făcute era primejduit. Era în joc venitul preoţilor şi meşteşugarilor păgâni; şi, din pricina aceasta, ei au ridicat împotriva lui Pavel cea mai nemiloasă împotrivire.

Hotărârea logofătului şi a altor slujbaşi cu vază din cetate a prezentat pe Pavel înaintea oamenilor ca pe unul care nu era vinovat de nicio faptă nelegală. Aceasta era o altă biruinţă a creştinismului asupra rătăcirii şi superstiţiei. Dumnezeu ridicase pe un mare magistrat spre a apăra pe apostolul Său şi pentru a ţine în frâu acea gloată gălăgioasă. Inima lui Pavel era plină de mulţumire la adresa lui Dumnezeu pentru că viaţa lui fusese ocrotită

şi creştinismul nu fusese făcut de ruşine prin zarva din Efes.

„Când a încetat zarva, Pavel a chemat pe ucenici şi, după ce le-a dat sfaturi, şi-a luat ziua bună de la ei, şi a plecat în Macedonia”. În această călătorie, el era însoţit de doi credincioşi fraţi Efeseni: Tihic şi Trofim.

Lucrarea lui Pavel în Efes se încheiase. Slujirea lui acolo fusese un timp de neîncetată lucrare, de multe încercări şi frământări sufleteşti. El învăţase pe oameni în public şi din casă în casă, învăţându-i şi avertizându-i cu multe lacrimi. Mereu şi mereu, iudeii se ridicaseră împotriva lui şi n-au pierdut nicio ocazie ca să întărâte sentimentele omeneşti împotriva lui.

În timp ce se lupta cu împotrivirea, împingea înainte cu un zel neobosit lucrarea Evangheliei şi ocrotea interesele unei biserici încă tinere în credinţă, Pavel avea pe suflet o grea povară pentru toate bisericile.

Vestea despre vreo apostazie în una din bisericile întemeiate de el îi pricinuia o adâncă mâhnire. El se temea ca nu cumva strădaniile lui pentru ei să nu se dovedească a fi fost în zadar. Multe nopţi nedormite le petrecea în rugăciune şi cugetare serioasă, atunci când afla despre metodele folosite pentru nimicirea lucrării sale. Când avea ocazie şi când situaţia cerea acest lucru, el scria bisericilor, făcându-le mustrări şi dându-le sfaturi, îndemnuri şi încurajări. În aceste epistole, apostolul nu stăruia asupra propriilor sale încercări, totuşi găsim în ele dezvăluiri ocazionale cu privire la lucrarea şi suferinţele lui pentru Hristos. Bătăi şi întemniţări, frig, foame şi sete, primejdii pe uscat şi pe mare, în cetăţi şi în pustie, din partea alor săi, din partea păgânilor şi din partea fraţilor mincinoşi – toate acestea le-a îndurat din pricina Evangheliei. El fusese făcut „de ruşine”, „ocărit”, socotit „ca lepădarea tuturor”, „în grea cumpănă”, „prigoniţi”,

„încolţiţi din toate părţile”, „în fiecare zi în primejdie”, dat „la moarte din pricina lui Iisus”. În mijlocul continuei furtuni de împotrivire, a strigătelor vrăjmaşilor şi trădării prietenilor, cutezătorul apostol ajunsese aproape la descurajare. Dar, privind înapoi la Golgota, el se avânta cu un nou zel, ca să răspândească cunoştinţa despre Cel răstignit. El călca pe cărarea însângerată pe care călcase Hristos înaintea lui. El nu căuta să fie cruţat de luptă până în ziua când avea să-şi pună jos armura, la piciorul Răscumpărătorului său.

Secţiune 1.31 Cap. 29 – Solie de avertizare şi îndemn

Prima epistolă către biserica din Corint a fost scrisă de apostolul Pavel, în timpul ultimei părţi a şederii sale la Efes. Pentru nimeni altul ei nu a simţit un interes mai mare şi nu a depus o străduinţă mai neobosită ca pentru credincioşii din Corint. Timp de un an şi jumătate lucrase printre ei, îndreptându-le atenţia către un Mântuitor răstignit şi înălţat la cer, ca singura cale de mântuire, şi îndemnându-i să se bizuie pe puterea transformatoare a harului Său. Înainte de a-i primi în obştea bisericii pe cei care mărturiseau a fi creştini, el s-a îngrijit îndeaproape să le dea o îndrumare deosebită cu privire la privilegiile şi datoriile unui creştin credincios; şi, cu multă ardoare, s-a străduit să-i ajute să fie credincioşi legământului botezului.

Pavel avea un simţ ascuţit în legătură cu lupta pe care fiecare suflet trebuie să o ducă cu instrumentele răului care caută continuu să înşele şi să prindă în cursă; şi el lucrase neobosit pentru a întări şi statornici pe cei care erau tineri în credinţă. El îi rugase stăruitor să se predea cu totul lui Dumnezeu, căci ştia că atunci când sufletul nu se predă, păcatul nu este lepădat, poftele şi pasiunile încă se luptă pentru supremaţie şi ispitele fac conştiinţa să fie confuză.

Predarea trebuie să fie deplină. Fiecare suflet slab,

plin de îndoieli şi luptător, care se predă cu totul lui Dumnezeu, este pus în legătură directă cu fiinţele care îl fac în stare să biruie. Cerul este aproape de el şi are sprijinul şi ajutorul îngerilor îndurării în orice timp de cercare şi nevoie.

Membrii bisericii din Corint erau înconjuraţi de idolatrie şi plăceri senzuale din cele mai felurite şi mai ispititoare. Cât timp apostolul a fost cu ei, aceste influenţe au avut doar o slabă putere asupra lor. Credinţa hotărâtă a lui Pavel, rugăciunile lui fierbinţi, cum şi cuvintele lui stăruitoare de îndemn şi, mai presus de orice, viaţa sa evlavioasă îi ajutase să renunţe mai degrabă la eul lor pentru Hristos decât să se bucure de plăcerile păcatului.

Totuşi, după plecarea lui Pavel, s-au ivit situaţii neplăcute; neghina ce fusese semănată de vrăjmaş s-a ivit printre grâu şi, nu peste mult timp, a început să aducă roadele ei rele. Acesta a fost un timp de grea încercare pentru biserica din Corint. Apostolul nu mai era cu ei spre a le reînsufleţi râvna şi a-i ajuta în străduinţele lor de a trăi în armonie cu Dumnezeu; şi, puţin câte puţin, mulţi au ajuns nepăsători şi indiferenţi, îngăduind ca gusturile şi înclinaţiile lor fireşti să-i stăpânească. Cel care atât de adesea îi îndemnase către idealurile înalte de curăţie şi integritate nu mai era cu ei; şi nu puţini dintre aceia, care atunci când se convertiseră au lepădat obiceiurile lor rele, acum s-au întors la păcatele josnice al păgânismului.

Pavel a scris pe scurt bisericii, îndemnându-i pe credincioşi să n-aibă „nicio legătură” cu membrii care aveau să stăruie în nelegiuire; însă mulţi dintre ei au denaturat gândurile lui Pavel, răstălmăcind vorbele sale, şi şi-au găsit o scuză pentru a nu lua în seamă învăţătura sa.

Biserica i-a trimis lui Pavel o scrisoare, cerându-i sfat cu privire la diferite probleme, dar nespunându-i nimic despre păcatele dureroase care se aflau între ei. Totuşi,

Duhul Sfânt l-a făcut pe apostol să-şi dea seama că adevărata stare a bisericii fusese ascunsă de el şi că această scrisoare era o încercare de a scoate de la el declaraţii pe temeiul cărora autorii scrisorii să poată clădi în aşa fel, încât ele să slujească scopurilor lor.

La vremea aceea, au venit la Efes unii membri din familia lui Cloe, o familie creştină cu mare vază în Corint. Pavel i-a întrebat cu privire la starea lucrurilor şi ei i-au spus că biserica era sfâşiată de dezbinări. Neînţelegerile care predominau cu ocazia vizitei lui Apolo crescuseră foarte mult. Învăţători falşi îi îndemnau pe membri să dispreţuiască învăţăturile lui Pavel. Învăţătura şi rânduielile Evangheliei fuseseră denaturate. Mândria, idolatria şi senzualismul erau în continuă creştere printre aceia care fuseseră cândva zeloşi în vieţuirea creştină.

Când acest tablou i-a fost înfăţişat, Pavel a văzut că temerile lui cele mai rele s-au adeverit mai mult decât se aşteptase el. Dar, din pricina aceasta, el nu s-a lăsat stăpânit de gândul că lucrarea lui fusese un eşec. Cu „strângere de inimă” şi „cu ochii scăldaţi în lacrimi”, el a cerut sfat de la Dumnezeu. Bucuros ar fi vizitat de îndată Corintul, dacă aceasta ar fi fost calea cea mai înţeleaptă pe care s-o urmeze. El ştia însă că în starea de faţă credincioşii nu aveau să profite de pe urma lucrării sale şi de aceea el l-a trimis pe Tit, spre a pregăti calea pentru o vizită a sa ceva mai târziu. Apoi, lăsând la o parte orice simţământ personal faţă de umblarea acelora a căror purtare dezvăluia o aşa ciudată stricăciune şi păstrându-şi sufletul alături de Dumnezeu, apostolul a scris bisericii din Corint una din cele mai bogate, mai instructive şi mai puternice dintre toate epistolele sale.

Cu o remarcabilă limpezime, el a început să răspundă diferitelor întrebări ce-i fuseseră puse de biserică şi să stabilească principii generale, care, dacă ar fi fost

ascultate, i-ar fi condus la un nivel spiritual mai înalt. Ei erau în primejdie şi el nu putea suporta gândul de a scăpa prilejul ca, în acest moment critic, să ajungă la inimile lor. În mod credincios, el i-a avertizat despre primejdiile lor şi i-a mustrat pentru păcatele lor. Din nou le-a îndreptat privirile spre Hristos şi a căutat să aprindă iarăşi flacăra devotamentului lor de la început.

Iubirea cea mare a apostolului faţă de biserica din Corint era descoperită în salutarea plină de o iubire duioasă adresată bisericii. El le-a amintit de experienţa întoarcerii lor de la idolatrie la închinarea şi slujirea adevăratului Dumnezeu. El le-a adus aminte de darurile Duhului Sfânt pe care ei le primiseră şi le-a arătat privilegiul care-l aveau de a înainta mereu în viaţa creştină până ce vor fi ajuns la curăţia şi sfinţenia lui Hristos. „În El aţi fost îmbogăţiţi în toate privinţele”, scria Pavel, „cu orice vorbire şi cu orice cunoştinţă. În felul acesta, mărturia despre Hristos a fost bine întărită în mijlocul vostru; aşa că nu duceţi lipsă de niciun fel de dar, în aşteptarea arătării Domnului nostru Iisus Hristos”.

Pavel le-a vorbit lămurit despre neînţelegerile care se iviseră în biserica din Corint şi i-a îndemnat stăruitor pe membri să înceteze să se mai certe. „Vă îndemn dar fraţilor”, scria el, „pentru numele Domnului nostru Iisus Hristos, să aveţi toţi acelaşi fel de vorbire, să n-aveţi dezbinări între voi, ci să fiţi uniţi în chip desăvârşit într-un gând şi o simţire”.

Apostolul s-a simţit liber să amintească cum şi prin cine fusese informat despre dezbinările din biserică. „Căci, fraţilor, am aflat despre voi de la ai Cloei, că între voi sunt certuri”.

Pavel era un apostol inspirat. Adevărurile pe care le vestea altora el le primise „prin descoperire”; totuşi, Dumnezeu nu-i descoperea totdeauna, în mod direct, care

era starea de fapt a poporului Său. De data aceasta, cei care erau interesaţi de bunul mers al bisericii din Corint şi care văzuseră relele furişându-se în biserică au prezentat problema înaintea apostolului; şi prin descoperirea dumnezeiască primită mai dinainte, el era pregătit să judece caracterul acestor întâmplări. Cu toate că Domnul nu i-a dat o nouă descoperire pentru acel timp deosebit, aceia care în adevăr umblau după lumină au primit această solie ca exprimând gândul lui Hristos. Domnul îi arătase greutăţile şi primejdiile care aveau să se ivească în biserici şi, când aceste rele s-au dat pe faţă, apostolul a recunoscut însemnătatea lor. El fusese aşezat acolo pentru apărarea bisericii. El trebuia să vegheze asupra sufletelor ca unul care avea să dea socoteală înaintea lui Dumnezeu; şi oare nu era potrivit şi drept ca el să ia aminte la rapoartele cu privire la neorânduiala şi dezbinările dintre ei? Desigur; şi mustrarea pe care el le-a trimis-o era cu siguranţă scrisă sub inspiraţia Duhului lui Dumnezeu, ca oricare din celelalte epistole ale sale.

Apostolul n-a amintit nimic despre învăţătorii mincinoşi care căutau să distrugă rodul muncii lui. Din pricina întunericului şi a dezbinărilor din biserică, el s-a abţinut cu multă înţelepciune ca să nu-i irite făcând referiri de felul acesta, temându-se ca nu cumva unii să se abată cu totul de la adevăr. El le-a atras atenţia asupra lucrării sale printre ei, ca fiind aceea a unui „meşter-zidar înţelept”, ce pusese temelia pe care au clădit alţii. Însă prin aceasta el nu voia să se înalţe pe sine; căci el a spus: „Noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu”. El nu pretindea că în sine însuşi ar fi o înţelepciune, ci recunoştea că numai puterea dumnezeiască singură îl făcuse în stare să prezinte adevărul într-un chip plăcut lui Dumnezeu. Unit cu Hristos, Cel mai mare dintre toţi învăţătorii, Pavel fusese făcut în stare să transmită şi

altora lecţii ale înţelepciunii divine, care împlineau nevoile tuturor claselor şi care aveau să fie potrivite tuturor vremurilor, în toate locurile şi în toate condiţiile.

Printre cele mai serioase rele care se dezvoltaseră printre credincioşii corinteni, era şi acela a întoarcerii la multe din înjositoarele obiceiuri ale păgânismului. Un fost convertit decăzuse atât de mult, încât umblarea lui destrăbălată era o încălcare chiar şi a standardului scăzut de moralitate pe care-l ţineau până şi Neamurile. Apostolul a cerut stăruitor bisericii să îndepărteze dintre ei „pe răul acela". „Nu ştiţi", îi mustra el, „că puţin aluat dospeşte toată plămădeala? Măturaţi aluatul cel vechi, ca să fiţi o plămădeală nouă, cum şi sunteţi, fără aluat".

Un alt mare rău care se ridicase în biserică era acela că fraţii mergeau la judecăţi înaintea legii unii contra altora. Se luaseră suficiente măsuri pentru aplanarea neînţelegerilor dintre credincioşi. Chiar însuşi Hristos dăduse instrucţiuni clare cu privire la modul cum să fie tratate asemenea probleme. „Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta", dăduse sfat Mântuitorul, „du-te şi mustră-l între tine şi el singur. Dacă te ascultă, ai câştigat pe fratele tău. Dar, dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi inşi, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori. Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l bisericii; şi, dacă nu vrea să asculte nici de biserică, să fie pentru tine ca un păgân şi ca un vameş. Adevărat vă spun, că orice veţi lega pe pământ, va fi legat în cer; şi orice veţi dezlega pe pământ, va fi dezlegat în cer" (Mat. 18, 15 – 18).

Credincioşilor corinteni care pierduseră din vedere acest sfat lămurit, Pavel nu le-a scris în cuvinte de îndemnare şi mustrare neclare. „Când vreunul din voi are vreo neînţelegere cu altul", a întrebat el, „îndrăzneşte el să se judece cu el la cei nelegiuiţi şi nu la sfinţi? Nu ştiţi că

sfinţii vor judeca lumea? Şi dacă lumea va fi judecată de voi, sunteţi voi nevrednici să judecaţi lucruri de foarte mică însemnătate? Nu ştiţi că noi vom judeca pe îngeri? Cu cât mai mult lucrurile vieţii acesteia? Deci, când aveţi neînţelegeri pentru lucrurile vieţii acesteia, voi puneţi judecători pe aceia pe care biserica nu-i bagă în seamă? Spre ruşinea voastră zic lucrul acesta. Astfel, nu este între voi nici măcar un singur om înţelept, care să fie în stare să judece între frate şi frate? Dar un frate se duce la judecată cu alt frate, şi încă înaintea necredincioşilor! Chiar faptul că aveţi judecăţi între voi este un cusur pe care-l aveţi. Pentru ce nu suferiţi mai bine să fiţi nedreptăţiţi? Dar voi singuri sunteţi aceia care nedreptăţiţi şi păgubiţi, şi încă pe fraţi! Nu ştiţi că cei nedrepţi nu vor moşteni Împărăţia lui Dumnezeu?”

Satana caută continuu să introducă neîncredere, înstrăinare şi răutate în mijlocul poporului lui Dumnezeu. Deseori, vom fi ispitiţi să socotim că drepturile noastre au fost încălcate chiar şi atunci când nu este niciun fapt care să dovedească un asemenea simţământ. Cei a căror iubire de sine este mai puternică decât iubirea lor faţă de Hristos şi lucrarea Sa vor pune pe primul loc interesele lor şi vor folosi orice mijloc cu putinţă pentru a le apăra şi păstra. Chiar mulţi dintre aceia care se arată a fi creştini conştiincioşi sunt împiedicaţi de mândrie şi preţuire de sine de a se duce personal la aceia pe care îi socotesc în rătăcire spre a vorbi cu ei în spiritul lui Hristos şi a se ruga împreună unul pentru celălalt. Când se socotesc vătămaţi de fraţii lor, unii sunt gata să se ducă la tribunal în loc să urmeze regula Mântuitorului.

Creştinul nu trebuie să apeleze la tribunale, ca ele să aplaneze neînţelegerile care s-ar putea ivi printre membrii bisericii. Asemenea neînţelegeri trebuie aplanate între ei sau de biserică, potrivit învăţăturii lui Hristos. Chiar dacă

s-a săvârşit o nedreptate, urmaşul cel blând şi umil al lui Iisus va răbda „mai bine paguba” decât să dezvăluie înaintea lumii păcatele fraţilor săi din biserică.

Judecăţile între fraţi sunt o ocară adusă cauzei adevărului. Creştinii care merg la judecată unul împotriva altuia expun biserica batjocurii vrăjmaşilor şi fac să triumfe puterile întunericului. Ei îl rănesc din nou pe Hristos şi-L expun ruşinii publice. Desconsiderând autoritatea bisericii, ei dispreţuiesc pe Dumnezeu, care a dat bisericii autoritatea ei.

În această Epistolă către Corinteni, Pavel a căutat să le arate puterea lui Hristos de a-i feri de cel rău. El ştia că, dacă ei se vor supune condiţiilor stabilite, vor fi tari în puterea Celui Atotputernic. Ca un mijloc de a-i ajuta să se smulgă din robia păcatului şi să-şi desăvârşească sfinţenia în temerea de Domnul, Pavel le-a pus în faţă cerinţele Aceluia căruia îşi consacraseră viaţa atunci când s-au convertit. „Voi sunteţi ai lui Hristos”, declara el. „Nu sunteţi ai voştri” Aţi fost cumpăraţi cu un preţ. Proslăviţi dar pe Dumnezeu în trupul şi în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu”.

Apostolul a descris lămurit urmarea întoarcerii de la o viaţă de curăţenie şi sfinţenie la obiceiurile corupte ale păgânismului. „Nu vă înşelaţi”, scria el; „nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii”, nici hoţii, nici cei lacomi, nici beţivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreţii nu vor moşteni Împărăţia lui Dumnezeu”. El i-a rugat fierbinte să-şi stăpânească patimile şi poftele josnice. „Nu ştiţi”, întreba el, „că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuieşte în voi, şi pe care L-aţi primit de la Dumnezeu?”

În timp ce Pavel era înzestrat cu înalte daruri intelectuale, viaţa lui da pe faţă puterea unei deosebite înţelepciuni, care i-a dat agerimea minţii şi simpatia inimii,

şi-l aducea într-o strânsă legătură cu alţii, făcându-l în stare să dezvolte partea cea bună a fiinţei lor şi să-i inspire să se lupte pentru o viaţă mai înaltă. Inima lui era plină de o iubire arzătoare pentru credincioşii corinteni. El dorea să-i vadă dând pe faţă o iubire lăuntrică care i-ar fi întărit împotriva ispitei. El ştia că, la fiecare pas pe calea creştină ei aveau să întâlnească împotrivire din partea sinagogii Satanei şi că zilnic aveau să fie angajaţi în lupte. Ei trebuia să se păzească de apropierea pe furiş a vrăjmaşului, dând la o parte obiceiurile vechi şi înclinaţiile fireşti şi veghind totdeauna în rugăciune. Pavel ştia că biruinţele creştine cele mai înalte pot fi ajunse numai prin multă rugăciune şi continuă veghere, lucru pe care el căuta să-l întipărească în mintea lor. Dar el mai ştia, de asemenea, că în Hristos Cel răstignit li se punea la îndemână o putere îndestulătoare spre a converti sufletul şi putere dumnezeiască potrivită pentru a-i face în stare să ţină piept oricărei ispitiri la rău. Având credinţa lui Dumnezeu drept scut şi Cuvântul Său drept armă de luptă, ei aveau să fie îndestulaţi cu o putere lăuntrică care avea să-i facă în stare să respingă atacurile vrăjmaşului.

Credincioşii corinteni aveau nevoie de o mai profundă experienţă în lucrurile lui Dumnezeu. Ei nu înţelegeau ce înseamnă a privi slava Lui şi a fi schimbat din caracter în caracter. Ei nu văzuseră decât primele raze ale începutului zorilor acestei slave. Dorinţa lui Pavel faţă de ei era ca aceştia să poată fi umpluţi cu toată plinătatea lui Dumnezeu, continuând să-L cunoască pe El, care. Se iveşte ca zorile dimineţii, şi să continue să înveţe de la El până ce vor fi ajuns la plinătatea măsurii unei desăvârşite credinţe evanghelice.

Secţiune 1.32 Cap. 30 – Chemarea la o treaptă mai înaltă

În speranţa de a imprima puternic în mintea

credincioşilor corinteni importanţa unei hotărâte stăpâniri de sine, a unei stricte cumpătări şi a unui zel stăruitor în slujba lui Hristos, Pavel, în epistola lui către ei, face o izbitoare asemănare între lupta creştină şi celebrele alergări care aveau loc în anumite intervale de timp, în apropiere de Corint. Dintre toate jocurile instituite de greci şi romani, alergarea – cursele de întrecere – era jocul cel mai vechi, dar şi cel mai mult preţuit. Ele erau urmărite de împăraţi, nobili şi oameni de stat. La ele luau parte tineri de rang mare şi bogaţi şi ei nu se dădeau înapoi de la niciun efort sau disciplină care ar fi fost de trebuinţă spre a putea câştiga premiul.

Întrecerile erau conduse după regulamente stricte, de la care nu se admitea nicio abatere. Cei care doreau ca numele să le fie trecut pe lista concurenţilor pentru premiu trebuia mai întâi să se supună unui aspru program de pregătire. Satisfacerea dăunătoare a apetitului sau orice altă plăcere îngăduită, ce ar fi scăzut vigoarea mintală sau fizică, era interzisă cu stricteţe. Pentru ca cineva să aibă vreo nădejde de a ajunge la biruinţă în aceste încercări ale puterii şi vitezei, muşchii trebuia să fie tari şi elastici, iar nervii bine stăpâniţi. Orice mişcare trebuia să fie sigură, fiecare pas, iute şi neşovăielnic; puterile fizice trebuia să atingă nivelul cel mai înalt.

Când concurenţii la întrecere îşi făceau apariţia înaintea mulţimii care îi aştepta, numele le erau anunţate în gura mare şi, în mod foarte clar şi pe înţeles, erau amintite ale întrecerii. Apoi toţi porneau deodată, atenţia încordată a spectatorilor însufleţindu-le hotărârea de a câştiga. Juriul era aşezat chiar în apropierea punctului de sosire, spre a putea observa alergarea de la începutul şi până la încheierea ei şi a acorda premiul adevăratului biruitor. Dacă cineva ajungea la ţintă prin folosirea vreunui avantaj neîngăduit, nu i se acorda premiul.

Cu ocazia acestor întreceri, concurenţii se expuneau unor riscuri mari. Unii nu-şi mai reveneau niciodată de pe urma eforturilor fizice teribile la care se supuseseră. Nu era nu lucru neobişnuit ca oamenii să cadă în timpul alergării, rănindu-se la gură şi la nas şi, uneori, un concurent cădea mort chiar când era aproape să obţină premiul. Dar posibilitatea unei vătămări pentru toată viaţa sau chiar a morţii nu era socotită ca un risc prea mare care să împiedice pe cineva să alerge pentru a dobândi cinstea ce aştepta pe concurentul biruitor.

Când câştigătorul ajungea la ţintă, aplauzele imensei mulţimi de spectatori sfâşiau aerul şi trezeau ecoul printre dealurile şi munţii înconjurători. În faţa tuturor spectatorilor, juriul îi înmâna însemnele biruinţei – o cunună de lauri şi o ramură de palmier pe care urma să o poarte în mâna dreaptă. Laude îi erau aduse în toată ţara; părinţii primeau şi ei partea lor de cinste; şi chiar şi cetatea în care trăia acesta era în mare cinste pentru că a dat naştere unui aşa mare atlet.

Referindu-se la aceste întreceri ca la o reprezentare a luptei creştine, Pavel subliniază pregătirile ce trebuia făcute de concurenţii la alergare, în vederea succesului – o disciplinare preliminară, o dietă abstinentă, obligativitatea cumpătării. „Toţi cei ce se luptă la jocurile de obşte”, spunea el, „se supun la tot felul de înfrânări”. Alergătorii renunţau la orice îngăduinţă care ar fi dus la slăbirea puterilor fizice şi, printr-o disciplinare severă şi continuă, îşi dezvoltau muşchii spre a fi tari şi rezistenţi, pentru ca atunci când avea să vină ziua întrecerii, ei să poată cere din partea puterilor să facă faţă celui mai greu efort. Cu atât mai mult creştinul, ale cărui interese veşnice sunt în joc, trebuie să-şi aducă poftele şi pasiunile sub controlul raţiunii şi voinţei lui Dumnezeu. Niciodată el nu trebuie să îngăduie ca atenţia să-i fie sustrasă de plăceri, lux sau de o

viaţă uşoară. Toate obiceiurile şi simţămintele lui trebuie supuse unei stricte disciplinări. Judecata, luminată de învăţăturile Cuvântului lui Dumnezeu şi călăuzită de Duhul Său, trebuie să ţină frânele controlului.

Şi, după ce acestea au fost făcute, creştinul trebuie să depună cea mai mare străduinţă pentru a dobândi biruinţa. La jocurile corintice, ultimii câţiva paşi ai alergătorilor care luau parte la întrecere erau făcuţi cu eforturi chinuitoare pentru a-şi menţine viteza. Tot la fel şi creştinul, cu cât se apropie mai mult de ţintă, trebuie să se avânte înainte cu un şi mai mare zel şi hotărâre decât la începutul alergării.

Pavel prezintă contrastul dintre cununa de lauri ce se veştejeşte, primită de biruitor cu ocazia alergării, şi cununa nemuritoare a slavei, care va fi dată celui ce biruieşte în alergarea creştină. „Ei fac lucrul acesta", declară el, „ca să capete o cunună care se poate veşteji; noi să facem lucrul acesta pentru o cunună care nu se poate veşteji". Pentru a câştiga un premiu pieritor, alergătorii greci nu cruţau nici oboseala, nici înfrânarea. Noi ne luptăm pentru un premiu infinit mai valoros, şi anume cununa vieţii veşnice. Deci, cu atât mai mult, noi trebuie să fim mai cu grijă în străduinţa noastră şi mai din toată inima în sacrificiul şi abnegaţia noastră.

În Epistola către Evrei este arătată precis singura dorinţă a inimii, care ar trebui să caracterizeze alergarea creştină în vederea dobândirii vieţii veşnice: „Să dăm la o parte orice piedică şi păcatul care ne înfăşoară aşa de lesne, şi să alergăm cu stăruinţă în alergarea care ne stă înainte. Să ne uităm ţintă la Căpetenia şi Desăvârşirea credinţei noastre, adică la Iisus" (Evrei 12, 1.2). Invidia, răutatea, gândul rău, vorbirea de rău, lăcomia – acestea sunt greutăţi pe care creştinul trebuie să le dea la o parte dacă vrea să alerge cu succes în alergarea pentru

nemurire. Orice obicei sau practică ce duce la păcat şi aduce dezonoare asupra lui Hristos trebuie dată la o parte, oricare ar fi sacrificiul ce s-ar cere. Binecuvântarea cerului nu poate fi dobândită de nimeni care calcă principiile veşnice ale dreptăţii. Un păcat nutrit este suficient spre a duce la degradarea caracterului şi a-i duce în rătăcire pe alţii.

„Dacă mâna ta te face să cazi în păcat”, spunea Mântuitorul, „taie-o; este mai bine pentru tine să intri ciung în viaţă, decât să ai două mâini, şi să mergi în gheenă, în focul care nu se stinge, unde viermele nu moare, şi focul nu se stinge. Dacă piciorul tău te face să cazi în păcat, taie-l; este mai bine pentru tine să intri în viaţă şchiop, decât să ai două picioare, şi să fii aruncat în gheenă, în focul care nu se stinge” (Marcu 9, 43 – 45). Dacă pentru a scăpa corpul de la moarte trebuie să fie tăiat piciorul sau mâna, sau chiar să fie scos ochiul, cu cât mai dispus ar trebui să fie creştinul de a îndepărta păcatul ce aduce moarte sufletului!

Concurenţii la jocurile din vechime, după ce se supuneau la tot felul de sacrificii rigide, nici atunci nu erau siguri de biruinţă. „Nu ştiţi”, întreba Pavel, „că cei ce aleargă în locul de alergare, toţi aleargă, dar numai unul capătă premiul?” Oricâtă sârguinţă şi seriozitate ar depune alergătorii, premiul nu poate fi acordat decât unuia. Numai o singură mână poate prinde cununa dorită. Unii poate că au depus eforturile cele mai mari pentru a dobândi premiul, însă atunci când îşi întindeau mâna să-l primească, altul, cu o clipă mai înaintea lor, punea mâna pe comoara râvnită.

Dar nu aşa este cazul în lupta creştină. Niciunul dintre cei care se supun condiţiilor nu va fi dezamăgit la sfârşitul alergării. Niciunul care este plin de râvnă şi stăruinţă nu va fi lipsit de biruinţă. Alergarea nu este

numai pentru cel sprinten şi nici lupta numai pentru cel tare. Sfântul cel mai slab, ca şi cel mai tare poate dobândi cununa slavei nemuritoare. Toţi aceia care prin puterea harului divin îşi aduc viaţa în conformitate cu voinţa lui Hristos pot fi biruitori. Trăirea în viaţa de toate zilele a principiilor arătate în Cuvântul lui Dumnezeu este deseori privită ca fiind neimportantă – o problemă prea neînsemnată pentru a i se da atenţie. Dar, avându-se în vedere lucrurile care sunt în joc, nimic care poate ajuta sau împiedica nu este prea mic. Fiecare faptă îşi aruncă greutatea ei în balanţă şi hotărăşte biruinţa sau înfrângerea vieţii. Iar răsplata dată acelora care câştigă va fi dată în raport cu străduinţa şi râvna cu care ei s-au luptat.

Apostolul se compară cu unul care aleargă la o întrecere, încordându-şi fiecare nerv pentru a câştiga premiul. „Eu, deci, alerg”, spune el, „dar nu ca şi cum n-aş şti încotro alerg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care loveşte în vânt. Ci mă port aspru cu trupul meu, şi-l ţin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat”. Pentru ca nu cumva să alerge în nesiguranţă sau la voia întâmplării în alergarea creştină, Pavel s-a supus unei pregătiri aspre. Cuvintele „mă port aspru cu trupul meu”, în mod literal, înseamnă să ţii în frâu, printr-o aspră disciplinare, dorinţele, impulsurile şi patimile.

Pavel se temea ca nu cumva, predicând altora, el însuşi să fie un lepădat. El îşi dădea seama că, dacă nu va pune în practica vieţii sale principiile pe care le credea şi le propovăduia, lucrul său în favoarea altora nu-i va fi de niciun folos. Vorbirea şi influenţa sa, cum şi refuzul său de a ceda în faţa plăcerilor egoiste, trebuia să arate că religia lui nu era doar cu numele, ci o legătură zilnică şi vie cu Dumnezeu. El punea continuu o ţintă înaintea sa şi se

lupta în mod sincer să ajungă „îndreptăţirea pe care o dă Dumnezeu, prin credinţă” (Filip. 3, 9).

Pavel ştia că lupta sa împotriva răului nu va înceta atâta vreme cât va ţine viaţa lui. El şi-a dat totdeauna seama de nevoia de a se păzi cu stricteţe, pentru ca dorinţele pământeşti să nu-i înăbuşe zelul spiritual. El se lupta continuu cu toate puterile sale împotriva înclinaţiilor fireşti. El ţinea mereu înaintea sa idealul ce trebuia atins şi se lupta să-l atingă printr-o ascultare de bunăvoie de Legea lui Dumnezeu. Cuvintele, practicile, pornirile inimii – toate erau aduse sub stăpânirea Duhului lui Dumnezeu.

Acest singur gând nutrit în inimă, de a câştiga în această alergare pentru viaţa veşnică, era ceea ce dorea Pavel să se vadă în viaţa credincioşilor corinteni. El ştia că, pentru a atinge idealul pus de Hristos pentru ei, aveau înainte o viaţă de luptă necontenită de care nu vor fi scutiţi. El îi îndemna stăruitor să se lupte potrivit legii, zi de zi, căutând să se desăvârşească în ce priveşte evlavia şi morala. El a stăruit de ei să dea la o parte orice piedică şi să se avânte înainte spre ţinta desăvârşirii în Hristos.

Pavel a îndreptat atenţia corintenilor la experienţele vechiului Israel, la binecuvântările care au răsplătit ascultarea lor şi la judecăţile care au urmat fărădelegilor lor. El le-a reamintit despre modul minunat în care evreii au fost scoşi din Egipt, sub ocrotirea norului în timpul zilei şi a stâlpului de foc în timpul nopţii. Astfel, ei au fost conduşi în siguranţă prin Marea Roşie, în timp ce egiptenii, căutând să treacă în acelaşi fel, s-au înecat cu toţii. Prin aceste fapte, Dumnezeu l-a recunoscut pe Israel ca fiind biserica Sa. Ei „toţi au băut aceeaşi băutură duhovnicească, pentru că beau dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei; şi stânca era Hristos”. Evreii, în toate călătoriile lor, L-au avut pe Iisus drept conducător al lor. Stânca lovită îl simbolizează pe Hristos,

care avea să fie rănit pentru fărădelegile oamenilor, pentru ca izvoarele mântuirii să curgă pentru toţi.

Cu toată purtarea de grijă deosebită arătată de Dumnezeu evreilor, din cauza dorinţei lor după viaţa de plăceri lăsată în urmă în Egipt, cât şi din pricina păcatului şi răzvrătirii lor, judecăţile lui Dumnezeu au venit totuşi asupra lor. Apostolul recomanda credincioşilor corinteni să ia aminte la învăţăturile cuprinse în experienţa lui Israel. „Aceste lucruri s-au întâmplat ca să ne slujească nouă drept pilde”, declară el, „pentru ca să nu poftim după lucruri rele, cum au poftit ei”. El a arătat cum dorinţa după o viaţă comodă şi de plăceri pregătise calea pentru păcatele care au atras răzbunarea din partea lui Dumnezeu. Atunci când copiii lui Israel s-au aşezat să mănânce şi să bea şi apoi s-au sculat să joace, ei au dat deoparte temerea de Dumnezeu pe care o simţiseră atunci când au ascultat darea Legii; şi, făcând un viţel de aur care să-L înfăţişeze pe Dumnezeu, i s-au închinat. Şi, după ce au savurat un ospăţ îmbelşugat, legat de închinarea la Baal-Peor, mulţi dintre evrei s-au dedat la destrăbălare. Mânia lui Dumnezeu s-a stârnit şi, la porunca Lui, „douăzeci şi trei de mii” au fost loviţi într-o singură zi de urgie.

Apostolul i-a rugat fierbinte pe corinteni: „Cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă”. Dacă aveau să se mândrească şi să se încreadă în ei înşişi, neglijând să vegheze şi să se roage, ei aveau să cadă în păcate grele, atrăgând asupra lor mânia lui Dumnezeu. Totuşi, Pavel nu voia să-i lase pradă disperării şi descurajării. El le-a dat asigurarea: „Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui ca să fiţi ispitiţi peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit şi mijlocul să ieşiţi din ea, ca s-o puteţi răbda”.

Pavel a stăruit de fraţii săi să se întrebe pe ei înşişi ce influenţă vor avea asupra altora cuvintele şi faptele lor

şi să nu facă nimic, oricât de nevinovat ar fi, care ar părea să consfinţească idolatria sau care ar putea jigni vederile celor mai slabi în credinţă. „Fie că mâncaţi, fie că beţi, fie că faceţi altceva: să faceţi totul pentru slava lui Dumnezeu. Să nu fiţi pricină de păcătuire nici pentru iudei, nici pentru greci, nici pentru biserica lui Dumnezeu”.

Cuvintele de avertizare adresate de apostol bisericii din Corint sunt valabile în toate timpurile şi îndeosebi sunt potrivite în zilele noastre. Prin idolatrie el nu înţelege numai închinarea la idoli, ci şi preocuparea de sine, iubirea unei vieţi de uşurătate, satisfacerea apetitului şi a pasiunilor. O credinţă doar cu numele în Hristos, o îngâmfată cunoaştere a adevărului, nu face pe cineva creştin. O religie care nu caută altceva decât să mulţumească ochiul, urechea şi gustul sau care aprobă cedarea în faţa plăcerilor nu este religia lui Hristos.

Comparând biserica lui Hristos cu trupul omenesc, apostolul ilustrează în chip foarte potrivit strânsa şi armonioasa legătură care ar trebui să existe între toţi membrii bisericii lui Hristos. „Noi toţi”, scria el, „în adevăr, am fost botezaţi de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie slobozi; şi toţi am fost adăpaţi dintr-un singur Duh. Astfel, trupul nu este un singur mădular, ci mai multe. Dacă piciorul ar zice: Fiindcă nu sunt mână, nu sunt din trup, nu este pentru aceasta din trup? Şi dacă urechea ar zice: Fiindcă nu sunt ochi, nu sunt din trup, nu este pentru aceasta din trup? Dacă tot trupul ar fi ochi, unde ar fi auzul? Dacă totul ar fi auz, unde ar fi mirosul? Acum dar, Dumnezeu a pus mădularele în trup pe fiecare aşa cum a voit El. Dacă toate ar fi un singur mădular, unde ar fi trupul? Fapt este că sunt mai multe mădulare, dar un singur trup. Ochiul nu poate zice mâinii: ’N-am trebuinţă de tine; nici capul nu poate zice picioarelor: ’N-am trebuinţă de voi ” Dumnezeu a

întocmit trupul în aşa fel ca să dea mai multă cinste mădularelor lipsite de cinste; pentru ca să nu fie nicio dezbinare în trup; ci mădularele să îngrijească deopotrivă unele de altele. Şi dacă suferă un mădular, toate mădularele suferă împreună cu el; dacă este preţuit un mădular, toate mădularele se bucură împreună cu el. Voi sunteţi trupul lui Hristos şi fiecare, în parte, mădularele lui".

Şi apoi, în cuvinte care din ziua aceea şi până acum au fost pentru bărbaţi şi femei un izvor de inspiraţie şi încurajare, Pavel arată însemnătatea acelei iubiri care ar trebui să caracterizeze pe urmaşii lui Hristos: „Chiar dacă aş vorbi în limbi omeneşti şi îngereşti, şi n-aş avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zăngănitor. Şi chiar dacă aş avea darul prorociei, şi aş cunoaşte toate tainele şi toată ştiinţa; chiar dacă aş avea toată credinţa aşa încât să mut şi munţii, şi n-aş avea dragoste, nu sunt nimic. Şi chiar dacă mi-aş împărţi toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aş da trupul să fie ars şi n-aş avea dragoste, nu-mi foloseşte la nimic".

Nu contează cât de strălucită îi este mărturisirea de credinţă, cel a cărui inimă nu este plină de iubire pentru Dumnezeu şi pentru semenii săi nu este un adevărat ucenic al lui Hristos. Chiar dacă el ar poseda o mare credinţă şi ar avea până şi puterea de a face minuni, totuşi, fără iubire, credinţa lui ar fi fără valoare. El poate să dea pe faţă mare dărnicie; dar, dacă face acest lucru din alt motiv decât acela al unei sincere iubiri, dacă şi-ar da toate bunurile sale pentru hrănirea săracilor, fapta lui nu l-ar recomanda bunăvoinţei lui Dumnezeu. În zelul său, poate să sufere chiar şi moartea de martir, totuşi, dacă fapta sa nu este determinată de iubire, el va fi privit de Dumnezeu ca un entuziast amăgit sau un făţarnic ambiţios.

„Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de

bunătate; dragostea nu pizmuieşte, dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie”. Bucuria cea mai curată izvorăşte din umilinţa cea mai adâncă. Caracterele cele mai tari şi mai nobile sunt clădite pe temelia răbdării, iubirii şi supunerii faţă de voinţa lui Dumnezeu.

Dragostea „nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândeşte la rău”. Iubirea asemenea iubirii lui Hristos aşază clădirea cea mai frumoasă pe motivele şi faptele altora. Dacă nu este de folos, credinciosul nu le dă în vileag greşelile; el nu ascultă cu sete rapoartele nefavorabile, ci mai degrabă caută să-şi strângă în minte calităţile cele bune ale altora.

Iubirea „nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădăjduieşte totul, suferă totul”. Această iubire „nu va pieri niciodată”. Ea niciodată nu-şi poate pierde valoarea; ea este o însuşire a cerului. Ca o comoară de preţ, ea va fi purtată de posesorul ei prin portalul cetăţii lui Dumnezeu.

„Acum dar rămân aceste trei: credinţa, nădejdea şi dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea”.

În scăderea generală a nivelului moral, printre credincioşii corinteni existau unii care lepădaseră unele din temeiurile fundamentale ale credinţei lor. Unii merseseră atât de departe, încât tăgăduiseră doctrina învierii. Pavel a întâmpinat această erezie cu o mărturie foarte lămurită cu privire la dovada de netăgăduit a învierii lui Hristos. El a spus că Hristos, după moartea Sa, „a înviat a treia zi, după Scripturi; şi că S-a arătat lui Chifa, apoi celor doisprezece. După aceea S-a arătat la peste cinci sute de fraţi deodată, dintre care cei mai mulţi sunt încă în viaţă, iar unii au adormit. În urmă, S-a arătat lui Iacov, apoi tuturor apostolilor. După ei toţi” mi s-a arătat şi mie”.

Cu putere convingătoare, apostolul a prezentat marele adevăr cu privire la înviere. „Dacă nu este o înviere

a morţilor”, argumenta el, „nici Hristos n-a înviat. Şi dacă n-a înviat Hristos, atunci propovăduirea noastră este zadarnică, şi zadarnică este şi credinţa voastră. Ba încă noi suntem descoperiţi şi ca martori mincinoşi ai lui Dumnezeu; fiindcă am mărturisit despre Dumnezeu că El a înviat pe Hristos, când nu L-a înviat, dacă este adevărat că morţii nu înviază. Căci, dacă nu înviază morţii, nici Hristos n-a înviat. Şi dacă n-a înviat Hristos, credinţa voastră este zadarnică, voi sunteţi încă în păcatele voastre, şi prin urmare şi cei ce au adormit în Hristos, sunt pierduţi. Dacă numai pentru viaţa aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci suntem cei mai nenorociţi dintre toţi oamenii! Dar acum, Hristos a înviat din morţi, pârga celor adormiţi”.

Apostolul a purtat mintea fraţilor corinteni înainte, spre triumful dimineţii învierii, când vor fi sculaţi la viaţă toţi sfinţii care au adormit pentru ca, de atunci încolo, să trăiască în veşnicie cu Domnul. „Iată”, afirmă apostolul, „vă spun o taină: nu vom adormi toţi, dar toţi vom fi schimbaţi, într-o clipă, într-o clipeală de ochi, la cea din urmă trâmbiţă. Trâmbiţa va suna, morţii vor învia nesupuşi putrezirii, şi noi vom fi schimbaţi. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, şi trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: Moartea a fost înghiţită de biruinţă. Unde îţi este biruinţa, moarte? Unde îţi este boldul, moarte?” Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruinţa prin Domnul nostru Iisus Hristos!”

Plin de glorie este triumful ce aşteaptă pe cel credincios. Apostolul, înţelegând posibilităţile care stau în faţa credincioşilor corinteni, a căutat să aşeze înaintea lor lucrurile care înalţă de la egoism şi senzualism şi să încununeze viaţa cu nădejdea nemuririi. Cu mult zel, el i-a îndemnat să fie credincioşi înaltei lor chemări în Hristos. „Prea iubiţii mei fraţi”, stăruia el, „fiţi tari, neclintiţi,

sporiţi totdeauna în lucrul Domnului, căci ştiţi că osteneala voastră în Domnul nu este zadarnică”.

În felul acesta, apostolul, în modul cel mai hotărât şi mai izbitor, s-a străduit să îndrepte ideile rătăcite şi primejdioase şi practicile care predominau în biserica din Corint. El a vorbit deschis, totuşi cu iubire pentru suflete. În avertizările şi mustrările sale, a strălucit lumina de la tronul lui Dumnezeu asupra lor, pentru a dezvălui păcatele ascunse care le mânjeau viaţa. Cum avea să fie primită ea?

După ce epistola a fost trimisă, Pavel s-a temut ca nu cumva ceea ce el scrisese să rănească prea adânc pe aceia cărora voia să le fie de folos. El s-a simţit străpuns de teama ca nu cumva să aibă loc o şi mai mare înstrăinare şi, câteodată, ar fi vrut să-şi retragă cuvintele. Aceia care, asemenea apostolului, au simţit răspunderea pentru comunităţile sau instituţiile iubite, pot cel mai bine înţelege apăsarea sa spirituală cum şi autocondamnarea sa. Slujitorii lui Dumnezeu care poartă povara lucrării Sale în vremea aceasta cunosc ceva din această experienţă a muncii, luptei şi grijii chinuitoare care au alcătuit partea marelui apostol. Împovărat de dezbinările din biserică, întâlnind nerecunoştinţă şi trădare din partea acelora de la care se aştepta la împreună simţire cu el şi sprijin, dându-şi seama de primejdia în care se găseau comunităţile în care se cuibărise nelegiuirea, silit să dea o cuprinzătoare şi cercetătoare mărturie de sine în vederea mustrării păcatului, el era copleşit, în acelaşi timp, de teama că poate s-a purtat cu prea multă asprime. Plin de o chinuitoare îngrijorare, el a aşteptat să primească veşti în legătură cu felul în care a fost primită solia sa.

Secţiune 1.33 Cap. 31 – Ascultarea soliei

Din Efes, Pavel a pornit într-o altă călătorie misionară, în timpul căreia nădăjduia să mai viziteze o dată locurile unde lucrase mai înainte în Europa. Zăbovind o

vreme la Troa, pentru a predica „Evanghelia lui Hristos”, el i-a găsit pe unii care erau doritori să asculte solia sa. „Mi se deschisese acolo o uşă în Domnul”, a declarat el mai târziu despre lucrarea sa în acest loc. Dar, cu toate că eforturile lui la Troa au fost pline de succes, totuşi el nu a putut rămâne mult timp acolo. „Grija pentru toate bisericile” şi îndeosebi pentru biserica din Corint apăsa greu asupra inimii sale. El sperase să-l întâlnească pe Tit la Troa şi să afle de la el cum fuseseră primite cuvintele de sfat şi mustrare trimise fraţilor corinteni; dar a fost dezamăgit în această privinţă. Cu privire la această experienţă, el a scris: „N-am avut linişte în duhul meu, fiindcă n-am găsit pe fratele meu Tit”. De aceea, el a părăsit Troa şi a trecut dincolo, în Macedonia, unde, la Filipi, l-a întâlnit pe Timotei.

În timpul acesta, de adâncă îngrijorare cu privire la biserica din Corint, Pavel nădăjduia că va fi mai bine; totuşi, uneori, simţăminte de profundă tristeţe aveau să se abată asupra sufletului său, temându-se ca nu cumva sfaturile şi mustrările sale să fi fost greşit înţelese. „Trupul nostru n-a avut nicio odihnă”, scria el mai târziu. „Am fost necăjit în toate chipurile: de afară lupte, dinăuntru temeri. Dar Dumnezeu, care îi mângâie pe cei smeriţi, ne-a mângâiat prin venirea lui Tit”.

Acest sol credincios a adus vestea îmbucurătoare că o minunată schimbare avusese loc în mijlocul credincioşilor corinteni. Mulţi luaseră la inimă învăţăturile cuprinse în epistola lui Pavel şi se pocăiseră de păcatele lor. Viaţa lor nu mai era o ocară pentru creştinătate, ci, dimpotrivă, exercita o puternică influenţă în favoarea unei evlavii practice.

Plin de bucurie, apostolul a trimis o altă epistolă credincioşilor corinteni, exprimându-şi bucuria inimii, ca urmare a lucrării săvârşite în ei: „Măcar că v-am întristat

prin epistola mea, nu-mi pare rău; şi chiar dacă mi-ar fi părut rău". Când era chinuit de teama ca nu cumva cuvintele sale să fie dispreţuite, deseori îi părea rău că scrisese atât de hotărât şi de aspru. „Acum mă bucur", continuă el, „nu pentru că aţi fost întristaţi, ci pentru că întristarea voastră v-a adus la pocăinţă. Căci aţi fost întristaţi după voia lui Dumnezeu ca să n-aveţi nicio pagubă din partea noastră. În adevăr, când întristarea este după voia lui Dumnezeu, aduce o pocăinţă care duce la mântuire şi de care cineva nu se căieşte niciodată". Pocăinţa, care este produsă prin influenţa harului divin asupra inimii, va conduce la mărturisirea şi părăsirea păcatului. Acestea erau roadele care, declara apostolul, fuseseră văzute în viaţa credincioşilor corinteni. „Ce frământare a trezit în voi! Şi ce cuvinte de dezvinovăţire! Ce frică! Ce dorinţă aprinsă! Ce râvnă!"

De câtăva vreme, Pavel purtase în sufletul lui o povară pentru biserici – o povară atât de grea, încât de-abia o mai putea duce. Învăţători mincinoşi căutaseră să nimicească influenţa lui pentru credincioşi şi să impună propriile lor învăţături în locul adevărului Evangheliei. Necazurile şi descurajările de care era înconjurat Pavel sunt dezvăluite în cuvintele: „Am fost apăsaţi peste măsură de mult, mai pe sus de puterile noastre, aşa că nici nu mai tragem nădejde de viaţă".

Dar acum fusese înlăturată o pricină de îngrijorare. La aflarea veştii că epistola sa fusese primită de corinteni, Pavel a izbucnit în cuvinte de bucurie: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, Părintele îndurărilor şi Dumnezeul oricărei mângâieri, care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înşine suntem mângâiaţi de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz. Căci, după cum avem parte din belşug de

suferinţele lui Hristos, tot aşa, prin Hristos, avem parte din belşug şi de mângâiere. Aşa că, dacă suntem în necaz, suntem pentru mângâierea şi mântuirea voastră; dacă suntem mângâiaţi, suntem pentru mângâierea voastră, care se arată prin faptul că răbdaţi aceleaşi suferinţe ca şi noi. Şi nădejdea noastră pentru voi este neclintită, pentru că ştim că, dacă aveţi parte de suferinţe, aveţi parte şi de mângâiere”.

Exprimându-şi bucuria din pricina reconvertirii lor, cum şi a creşterii lor în har, Pavel I-a atribuit lui Dumnezeu toată lauda pentru această schimbare a inimii şi a vieţii. „Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu”, exclamă el, „care ne poartă totdeauna cu carul lui de biruinţă în Hristos, şi care răspândeşte prin noi în orice loc mireasma cunoştinţei Lui. În adevăr, noi suntem înaintea lui Dumnezeu o mireasmă a lui Hristos printre cei ce sunt pe calea mântuirii şi printre cei ce sunt pe calea pierzării”. În vremea aceea, se obişnuia ca un general biruitor în luptă să aducă împreună cu sine, la întoarcerea sa, un şir de prizonieri. În asemenea ocazii, se rânduiau purtători de tămâie şi, în timp ce oştirea mărşăluia triumfătoare spre casă, mirosul acela plăcut era pentru prizonierii sortiţi morţii o mireasmă spre moarte, arătând că se apropia vremea executării lor; pentru acei prizonieri care găsiseră îngăduinţă înaintea celor care-i prinseseră şi a căror viaţă urma să fie cruţată, el alcătuia o mireasmă spre viaţă, prin aceea că le arăta că eliberarea lor se apropia.

Pavel era acum plin de credinţă şi nădejde. El simţea că Satana nu avea să biruiască asupra lucrării lui Dumnezeu din Corint şi, în cuvinte de laudă, îşi exprima recunoştinţa inimii sale. El şi conlucrătorii săi aveau să sărbătorească biruinţa lor asupra vrăjmaşilor lui Hristos şi ai adevărului, pornind înainte cu o nouă râvnă de a duce şi mai departe cunoştinţa despre Mântuitorul. Asemenea

tămâii, mirosul cel plăcut al Evangheliei avea să fie împrăştiat în lumea întreagă. Pentru cei care L-ar fi primit pe Hristos, solia avea să fie o mireasmă de viaţă spre viaţă; dar pentru cei care aveau să stăruie în necredinţă, ea avea să fie o mireasmă de moarte spre moarte.

Dându-şi seama de măreţia lucrării, Pavel exclamă: „Cine este de ajuns pentru aceste lucruri?” Cine este în stare să predice astfel pe Hristos, încât vrăjmaşii Săi să nu aibă niciun motiv întemeiat ca să dispreţuiască pe sol sau solia pe care el o aduce? Pavel dorea să imprime în credincioşi răspunderea solemnă a slujirii Evangheliei. Credincioşia în predicarea Cuvântului, unită cu o viaţă curată şi statornică, este singura cale prin care străduinţele slujitorilor Evangheliei pot fi bine primite de Dumnezeu şi de folos sufletelor. Slujitorii de azi, copleşiţi de simţământul măreţiei acelei lucrări, pot foarte bine exclama împreună cu apostolul: „Cine este de ajuns pentru aceste lucruri?”

Erau şi dintre aceia care-l învinuiseră pe Pavel că, scriind prima sa epistolă, s-ar fi lăudat pe sine. Apostolul se referă acum la aceasta, întrebându-i pe membrii bisericii dacă aşa judecă ei motivele sale: „Începem noi iarăşi să ne lăudăm singuri?” întreabă el; „sau nu cumva avem trebuinţă, ca unii, de epistole de laudă, către voi sau de la voi?” Credincioşii care plecau într-un loc nou duceau deseori cu ei scrisori de recomandaţie din partea bisericii din care făcuseră parte mai înainte; însă lucrătorii conducători, întemeietorii acestor biserici, nu aveau nevoie de asemenea recomandări. Credincioşii corinteni, care fuseseră conduşi de la închinarea la idoli la credinţa Evangheliei, erau ei înşişi toată recomandarea de care avea nevoie Pavel. Primirea adevărului de către ei şi reforma săvârşită în viaţa lor dădeau o elocventă mărturie despre credincioşia lucrării sale şi despre autoritatea de a

da sfaturi, mustrări şi îndemnuri ca slujitor al lui Hristos.

Pavel îi considera pe fraţii corinteni ca fiind mărturia lui. „Voi sunteţi epistola noastră”, spunea, „scrisă în inimile noastre, cunoscută şi citită de toţi oamenii. Voi sunteţi arătaţi ca fiind epistola lui Hristos, scrisă de noi, ca slujitori ai Lui, nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului celui viu; nu pe nişte table de piatră, ci pe nişte table care sunt inimi de carne”.

Convertirea păcătoşilor şi sfinţirea lor prin adevăr este dovada cea mai puternică pe care un slujitor al Evangheliei o poate avea, că Dumnezeu l-a chemat la slujire. Dovada apostoliei sale este scrisă în inimile celor convertiţi şi despre ea dă mărturie viaţa lor reînnoită. Hristos este în ei nădejdea slavei. Un slujitor al Evangheliei este foarte mult întărit prin aceste confirmări ale slujirii sale.

Astăzi, slujitorii lui Hristos trebuie să aibă aceeaşi mărturie ca şi aceea pe care a dat-o biserica din Corint despre lucrarea lui Pavel. Dar, deşi în acest veac sunt mulţi predicatori, este o mare lipsă de slujitori ai Evangheliei, destoinici şi sfinţi, oameni plini de iubirea care sălăşluia în inima lui Hristos. Mândria, încrederea în sine, iubirea de lume, găsirea de greşeli, amărăciunea, invidia sunt roade aduse de mulţi dintre cei care pretind a avea religia lui Hristos. Viaţa lor în contrast izbitor cu viaţa Mântuitorului dă deseori o tristă mărturie despre caracterul lucrării de slujire prin care ei au fost convertiţi.

Un om nu poate avea o mai mare cinste decât aceea de a fi primit de Dumnezeu ca un destoinic slujitor al Evangheliei. Însă aceia pe care Domnul îi binecuvântează cu putere şi succes în lucrarea Sa nu se mândresc. Ei recunosc deplina lor dependenţă de El, recunoscând că în ei înşişi nu au nicio putere. Împreună cu Pavel spun şi ei: „Nu că noi prin noi înşine suntem în stare să gândim ceva

ca venind de la noi. Destoinicia noastră, dimpotrivă, vine de la Dumnezeu, care ne-a şi făcut în stare să fim slujitori ai unui legământ nou”.

Un adevărat slujitor al Evangheliei săvârşeşte lucrarea învăţătorului. El este conştient de însemnătatea lucrării sale, înţelegând că el întreţine faţă de biserică şi faţă de lume o legătură asemănătoare celei întreţinute de Hristos. El lucrează fără preget spre a conduce pe păcătoşi la o viaţă mai nobilă şi mai înaltă, pentru ca ei să poată dobândi răsplata biruitorului. Buzele lui sunt atinse cu cărbune aprins de pe altar, şi el îl înalţă pe Iisus ca singura nădejde a păcătosului. Cei care îl ascultă ştiu că el a zăbovit în preajma lui Dumnezeu în rugăciune fierbinte şi rodnică. Duhul Sfânt este asupra lui, sufletul lui a simţit focul ceresc dătător de viaţă şi el este în stare să judece duhovniceşte lucrurile duhovniceşti. Îi este dată putere să dărâme întăriturile lui Satana. Prin prezentarea iubirii lui Dumnezeu, inimi sunt zdrobite şi mulţi sunt aduşi acolo, încât să întrebe: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?”

„De aceea, fiindcă avem slujba aceasta, după îndurarea pe care am căpătat-o, noi nu cădem de oboseală. Ca unii, care am lepădat meşteşugirile ruşinoase şi ascunse, nu umblăm cu vicleşug şi nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu. Ci, prin arătarea adevărului, ne facem vrednici să fim primiţi de orice cuget omenesc, înaintea lui Dumnezeu. Şi dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării, a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu. Căci noi nu ne propovăduim pe noi înşine, ci pe Domnul Hristos Iisus. Noi suntem robii voştri, pentru Iisus. Căci Dumnezeu, care a zis: să lumineze lumina din întuneric, ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească

lumina cunoştinţei slavei lui Dumnezeu pe faţa lui Iisus Hristos”.

Astfel, apostolul a preamărit harul şi îndurarea lui Dumnezeu, dovedite în însărcinarea sfântă încredinţată lui ca slujitor al lui Hristos. Prin îndurarea îmbelşugată a lui Dumnezeu, atât el, cât şi fraţii săi fuseseră sprijiniţi în greutăţi, necazuri şi primejdii. Ei nu şi-au potrivit credinţa şi învăţătura pentru a satisface dorinţele ascultătorilor lor şi nici nu au ţinut ascunse adevărurile de seamă în ce priveşte mântuirea, cu scopul de a face propovăduirea lor mai atrăgătoare. Ei prezentaseră adevărul în simplitate şi claritate, rugându-se ca sufletele să se convingă şi să se convertească. Şi ei se străduiseră să aducă purtarea lor în armonie cu învăţătura lor, pentru ca adevărul prezentat să se poată recomanda singur conştiinţei fiecărui om.

„Comoara aceasta”, a continuat apostolul, „o purtăm în nişte vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu şi nu de la noi”. Dumnezeu ar fi putut vesti adevărul Său prin îngeri fără de păcat, dar nu acesta este planul Său. El a ales fiinţe omeneşti, oameni supuşi slăbiciunilor, ca unelte pentru înfăptuirea planurilor Sale. Comoara aceasta de mare preţ este aşezată în vase de lut. Binecuvântările Sale trebuie să fie duse lumii prin oameni. Prin ei, slava Lui urmează să strălucească în întunericul păcatului. Într-o slujire plină de iubire, ei trebuie să întâmpine pe cei păcătoşi şi în nevoi, şi să-i conducă la cruce. Şi, în toată lucrarea lor, ei trebuie să atribuie slava, cinstea şi lauda Aceluia care este mai presus de toţi şi deasupra tuturor.

Referindu-se la propria sa experienţă, Pavel arată că, alegând slujirea lui Hristos, el nu a fost mânat de motive egoiste; ci calea umblării sale fusese plină de cercări şi ispite. „Suntem încolţiţi în toate chipurile”, scrie el, „dar nu la strâmtoare; în grea cumpănă, dar nu deznădăjduiţi;

prigoniţi, dar nu părăsiţi; trântiţi jos, dar nu omorâţi. Purtăm totdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Iisus, pentru ca şi viaţa lui Iisus să se arate în trupul nostru”.

Pavel le-a reamintit fraţilor săi că el şi tovarăşii lui sunt continuu în primejdie, în calitate de soli ai lui Hristos. Greutăţile pe care le îndurau le istoveau puterile. „Noi cei vii”, scria el, „totdeauna suntem daţi la moarte din pricina lui Iisus, pentru ca şi viaţa lui Iisus să se arate în trupul nostru muritor. Astfel că, în noi, lucrează moartea, iar în voi, viaţa”. Suferind fizic prin lipsuri şi osteneală, aceşti slujitori ai lui Hristos se asemănau morţii Sale. Dar ceea ce lucra moartea în ei aducea viaţă şi sănătate spirituală corintenilor, care, prin credinţa în adevăr, erau făcuţi părtaşi ai vieţii veşnice. Având în vedere aceasta, urmaşii lui Iisus trebuie să aibă grijă să nu sporească, prin neglijenţă şi nemulţumire, poverile şi cercările lucrătorilor.

„Fiindcă avem acelaşi duh de credinţă”, continuă Pavel, „potrivit cu ceea ce este scris: Am crezut, de aceea am vorbit şi noi credem şi de aceea vorbim”. Deplin convins de realitatea adevărului încredinţat lui, nimic nu-l putea face pe Pavel să mânuiască în chip amăgitor Cuvântul lui Dumnezeu sau să ascundă convingerile sufletului său. El nu voia să cumpere bogăţie, cinste sau plăceri cu preţul conformării cu părerile lumii. Deşi tot timpul era în primejdie de a fi martirizat din pricina credinţei pe care o predicase corintenilor, el nu era totuşi intimidat, căci ştia că Acela care murise şi înviase avea să-l învieze şi pe el din mormânt şi să-l înfăţişeze Tatălui.

„Toate aceste lucruri se petrec în folosul vostru”, a spus el, „pentru ca harul mare, căpătat prin mulţi, să facă să sporească mulţumirile spre slava lui Dumnezeu”. Nu pentru o preamărire personală predicau apostolii Evanghelia. Nădejdea mântuirii sufletelor era aceea care îi

îndemna să-şi devoteze viaţa acestei lucrări. Şi această nădejde îi reţinea să nu pună capăt eforturilor lor din pricina primejdiilor care-i ameninţau şi chiar a suferinţelor prin care chiar treceau.

„De aceea”, declara Pavel, „noi nu cădem de oboseală. Ci chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuşi omul nostru dinăuntru se înnoieşte din zi în zi”. Pavel simţea puterea vrăjmaşului; dar, deşi tăria lui fizică scădea, totuşi, în mod credincios şi neşovăitor, el vestea Evanghelia lui Hristos. Îmbrăcat în toată armătura lui Dumnezeu, acest erou al crucii se avânta înainte în luptă. Glasul său, care îi îmbărbăta pe corinteni proclama triumful său în luptă. Aţintindu-şi privirea spre răsplata celui credincios, el exclama în tonuri biruitoare: „Întristările noastre uşoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veşnică de slavă. Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt veşnice”.

Foarte călduros şi mişcător este apelul apostolului ca fraţii corinteni să mediteze din nou asupra iubirii fără seamăn a Răscumpărătorului lor. „Cunoaşteţi harul Domnului nostru Iisus Hristos”, scria el; „El măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogăţiţi”. Voi cunoaşteţi înălţimea de unde a coborât; adâncul umilinţei în care S-a plecat. Odată intrat pe calea lepădării de sine şi a sacrificiului, El nu S-a abătut de pe ea până când şi-a dat viaţa. Pentru El nu a fost nicio clipă de odihnă între tron şi cruce.

Pavel a cântărit cu atenţie punct după punct, pentru ca aceia care aveau să citească epistola sa să poată înţelege pe deplin minunata bunăvoinţă a Mântuitorului faţă de ei. Prezentându-L pe Hristos aşa cum era – când, fiind deopotrivă cu Dumnezeu, primea împreună cu El

închinarea îngerilor – apostolul L-a urmărit până ce a ajuns la cele mai profunde adâncimi ale umilinţei. Pavel era convins că, dacă ei ar putea fi aduşi să înţeleagă sacrificiul uimitor făcut de Maiestatea cerului, atunci orice egoism ar fi fost izgonit din viaţa lor. El a arătat cum Fiul lui Dumnezeu renunţase de bunăvoie la slava Sa, supunându-Se condiţiilor naturii omeneşti; şi apoi. Se umilise ca un serv, fiind ascultător până la moarte, „şi încă moarte de cruce” (Filip. 2, 8), pentru a putea ridica pe omul căzut, din decădere la nădejde, la bucurie şi la cer.

Când studiem caracterul divin în lumina crucii, vedem îndurare, blândeţe şi iertare amestecate cu nepărtinire şi dreptate. Noi vedem în mijlocul tronului pe Cineva care poartă pe mâini, picioare şi coastă semnele suferinţei îndurate pentru a împăca pe om cu Dumnezeu. Vedem un Tată nemărginit, locuind într-o lumină de neapropiat şi totuşi primindu-ne la Sine prin meritele Fiului Său. Norul răzbunării, care anunţa numai nenorocire şi deznădejde, în lumina reflectată de la cruce dezvăluie mesajul lui Dumnezeu: „Trăieşte, păcătosule, trăieşte! Voi, suflete credincioase, pocăite, trăiţi! Am plătit un preţ de răscumpărare”. Contemplându-L pe Hristos, noi zăbovim pe ţărmul unei iubiri de nemăsurat. Ne străduim să vorbim despre această iubire, dar cuvintele ne lipsesc. Cugetăm asupra vieţii Sale pe pământ, asupra sacrificiului Său pentru noi, asupra lucrării Sale în ceruri ca Mijlocitorul nostru, cum şi asupra locaşurilor pe care El le pregăteşte pentru cei care îl iubesc; şi nu putem decât să exclamăm: O, înălţimea şi adâncul iubirii lui Hristos! „Dragostea nu stă în faptul că noi L-am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, şi a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispăşire pentru păcatele noastre”. „Vedeţi ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu?” (1 Ioan 4, 10; 3, 1).

În fiecare ucenic adevărat, această iubire, asemenea focului sacru, arde pe altarul inimii. Iubirea lui Dumnezeu a fost descoperită prin Hristos, pe pământ. Aici, trebuie ca ei, copiii Săi, să dea pe faţă această iubire printr-o viaţă nepătată. În felul acesta, păcătoşii vor fi călăuziţi la cruce spre a privi pe Mielul lui Dumnezeu.

Secţiune 1.34 Cap. 32 – O biserică darnică

În prima epistolă către biserica din Corint, Pavel le-a dat credincioşilor sfaturi cu privire la principiile generale care stau la temelia sprijinirii lucrării lui Dumnezeu pe pământ. Scriind despre lucrarea sa apostolică spre binele lor, el a întrebat:

„Cine merge la război pe cheltuiala sa? Cine sădeşte o vie, şi nu mănâncă din rodul ei? Cine paşte o turmă, şi nu mănâncă din laptele turmei? Lucrurile acestea le spun după felul oamenilor? Nu le spune şi legea? În adevăr, în legea lui Moise este scris: să nu legi gura boului care treieră grâul! Pe boi îi are în vedere Dumnezeu aici? Sau vorbeşte El înadins pentru noi? Da, pentru noi a fost scris astfel; căci cine ară, trebuie să are cu nădejde, şi cine treieră grâul, trebuie să-l treiere cu nădejdea că va avea parte de el”.

„Dacă am semănat printre voi bunurile duhovniceşti”, a întrebat mai departe apostolul, „mare lucru este dacă vom secera bunurile voastre vremelnice? Dacă se bucură alţii de acest drept asupra voastră, nu ni se cade cu mult mai mult nouă? Dar noi nu ne-am folosit de dreptul acesta; ci răbdăm totul, ca să nu punem vreo piedică Evangheliei lui Hristos. Nu ştiţi că cei ce îndeplinesc slujbele sfinte sunt hrăniţi din lucrurile de la Templu şi că cei ce slujesc altarului, au parte de la altar? Tot aşa, Domnul a rânduit ca cei ce propovăduiesc Evanghelia să trăiască din Evanghelie” (1 Cor. 9, 7 – 14).

Aici, apostolul se referă la planul Domnului pentru

întreţinerea preoţilor care slujeau la templu. Aceia care erau puşi deoparte pentru această slujbă sfântă erau sprijiniţi de fraţii cărora le administrau binecuvântările spirituale. „Aceia dintre fiii lui Levi, care îndeplinesc slujba de preoţi, după Lege, au poruncă să ia zeciuială de la norod” (Evrei 7, 5). Seminţia lui Levi fusese aleasă de Domnul pentru îndeplinirea slujbelor sfinte de la templu şi ale preoţiei. Despre preot era spus: „Pe el l-a ales Domnul” ca să facă slujba în Numele Domnului” (Deut. 18, 5). O zecime din tot venitul era cerută de Domnul ca fiind a Sa şi a reţine zecimea era privit de El ca jefuire.

La acest plan pentru sprijinirea slujirii Evangheliei face Pavel referire când spune: „Tot aşa, Domnul a rânduit ca cei ce propovăduiesc Evanghelia, să trăiască din Evanghelie”. Şi, mai târziu, scriind lui Timotei, apostolul spune: „Vrednic este lucrătorul de plata lui” (1 Tim. 5, 18).

Aducerea zecimii era doar o parte din planul lui Dumnezeu pentru sprijinirea lucrării Sale. Numeroase daruri şi jertfe erau rânduite de Dumnezeu. În dispensaţiunea iudaică, poporul era învăţat să nutrească un spirit de dărnicie, atât în scopul susţinerii lucrării lui Dumnezeu, cât şi pentru împlinirea nevoilor celor în lipsă. La anumite ocazii speciale, se făceau daruri de bunăvoie. Cu ocazia secerişului sau la culesul viilor, primele roade ale câmpului – cereale, vin, untdelemn – erau consacrate ca un dar Domnului. Culegerea spicelor şi a boabelor de pe câmp era rezervată pentru săraci. Pârga lânii, atunci când oaia era tunsă, sau a boabelor, atunci când grâul era treierat, era pusă deoparte pentru Dumnezeu. Tot la fel era şi cu primii născuţi ai tuturor animalelor, iar pentru fiul cel întâi născut se plătea un preţ de răscumpărare. Primele roade trebuia prezentate înaintea Domnului la sanctuar şi după aceea erau destinate folosirii preoţilor.

Prin această rânduială, de dovedire a bunăvoinţei,

Domnul căuta să-l înveţe pe Israel că El trebuia să fie primul în toate. În felul acesta, li se reamintea că Dumnezeu era stăpânul câmpurilor, al turmelor şi cirezilor lor; că El era Acela care le trimitea soarele şi ploaia ce făceau să crească şi să se coacă recolta. Tot ce aveau ei era al Său; ei nu erau decât administratorii bunurilor Sale.

Nu este în intenţia lui Dumnezeu ca creştinii, ale căror privilegii întrec cu mult pe acelea ale naţiunii iudaice, să dăruiască mai puţin decât ei. „Cui i s-a dat mult", a spus Mântuitorul, „i se va cere mult" (Luca 12, 48). Dărnicia cerută evreilor în cea mai mare măsură avea să fie spre binele neamului lor; astăzi, lucrarea lui Dumnezeu se întinde peste tot pământul. În mâinile urmaşilor Săi, Hristos a pus comorile Evangheliei, şi asupra lor a aşezat răspunderea de a duce lumii vestea cea bună a mântuirii. Cu siguranţă, obligaţiile noastre sunt mult mai mari decât au fost cele ale Vechiului Israel.

Pe măsură ce lucrarea lui Dumnezeu se extinde, apelurile după ajutor vor fi tot mai dese. Pentru ca acestor chemări să li se poată răspunde, creştinii trebuie să asculte de porunca: „Aduceţi însă la casa vistieriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în Casa Mea" (Mal. 3, 10). Dacă cei care mărturisesc că sunt creştini vor aduce lui Dumnezeu în mod credincios zecimile şi darurile lor, atunci vistieria Sa va fi plină. Atunci nu ar mai fi pricini ca să se recurgă la expunere de lucruri spre vânzare, la loterii sau organizarea de distracţii cu scopul de a strânge fonduri pentru sprijinirea Evangheliei.

Oamenii sunt ispitiţi să-şi folosească banii în plăceri personale, în satisfacerea apetitului, în împodobirea personală sau în înfrumuseţarea locuinţei lor. Mulţi membri ai bisericii nu se dau înapoi de a-i cheltui din plin, şi chiar fără măsură, în aceste scopuri. Dar, când li se cere să dea pentru vistieria Domnului spre a face să înainteze

lucrarea Sa pe pământ, ei şovăiesc. Poate, simţind că nu ar putea face altfel mai bine, ei dăruiesc o sumă care este mult mai mică decât aceea pe care adesea o cheltuiesc pentru unele lucruri ce nu sunt necesare. Ei nu dau pe faţă o adevărată iubire pentru lucrarea lui Hristos, niciun interes sincer pentru salvarea sufletelor. De ce să ne mai mire faptul că viaţa de creştin a unora ca aceştia nu este decât o existenţă neînsemnată şi bolnăvicioasă!

Acela a cărui inimă arde de iubire pentru Hristos va privi nu numai ca o datorie, ci şi ca o plăcere, să ajute la înaintarea celei mai înalte şi mai sfinte lucrări încredinţate omului – lucrarea de a înfăţişa lumii bogăţiile bunătăţii, ale milei şi adevărului.

Spiritul lăcomiei îi face pe oameni să păstreze pentru o satisfacere egoistă mijloacele care de drept Îi aparţin lui Dumnezeu şi spiritul acesta este o scârbă pentru El acum, aşa cum a fost şi atunci când, prin profetul Său, El mustra cu asprime pe poporul Său, zicând: „Se cade să înşele un om pe Dumnezeu, cum Mă înşelaţi voi? Dar voi întrebaţi: Cu ce Te-am înşelat? Cu zeciuielile şi darurile de mâncare. Sunteţi blestemaţi, câtă vreme căutaţi să mă înşelaţi, tot poporul în întregime!” (Mal. 3, 8.9).

Spiritul dărniciei este spiritul cerului. Spiritul acesta îşi găseşte cea mai deplină manifestare în sacrificiul lui Hristos pe cruce. Pentru noi, Tatăl a dat pe Fiul Său, unul născut; şi Hristos, dând tot ce avea El, S-a dat apoi pe Sine însuşi, pentru ca omul să poată fi mântuit. Crucea de pe Golgota ar trebui să facă un apel la dărnicia fiecărui urmaş al Mântuitorului. Principiul ilustrat aici este de a da, a dărui. „Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască şi el cum a trăit Iisus” (1 Ioan 2, 6).

Pe de altă parte, spiritul egoismului este spiritul lui Satana. Principiul ilustrat în spiritul lumesc este de a primi, a căpăta. În acest fel, ei nădăjduiesc să pună mâna

pe fericire şi să aibă o viaţă uşoară, însă rodul semănării lor este mizeria şi moartea.

Numai când Dumnezeu va înceta să-i binecuvânteze pe copiii Săi, numai atunci ei nu vor mai fi obligaţi să-l înapoieze partea pe care El o pretinde. Ei ar trebui să dea Domnului nu numai partea ce-l aparţine, ci, de asemenea, să mai aducă în vistieria Sa, ca o jertfă de recunoştinţă, şi un dar bogat. Cu inimi pline de bucurie, ei ar trebui să consacre Creatorului primele roade ale bogăţiilor lor – din cele mai bune posesiuni, slujirea cea mai bună şi cea mai sfântă a lor. În felul acesta, ei vor dobândi binecuvântări bogate. Dumnezeu însuşi va face sufletele lor asemenea unei grădini udate, ale cărei ape nu seacă niciodată. Şi, când va fi strâns ultimul mare seceriş, snopii pe care ei vor fi învredniciţi să-i aducă învăţătorului vor alcătui răsplata folosirii în chip neegoist a talentelor împrumutate lor.

Aleşii slujitori ai lui Dumnezeu, care sunt angajaţi într-o lucrare activă, nu ar trebui să fie niciodată siliţi să ducă lupta pe cheltuiala lor proprie, fără să fie ajutaţi prin sprijinirea plină de simpatie şi din inimă a fraţilor lor. Este de datoria membrilor bisericii să dovedească un spirit de dărnicie faţă de aceia care au părăsit ocupaţiile lor pământeşti spre a se preda slujirii Evangheliei. Când slujitorii lui Dumnezeu sunt încurajaţi, lucrarea Lui înaintează foarte mult. Dar când, prin egoismul oamenilor, sprijinul la care au dreptul este reţinut, mâinile lor slăbesc şi deseori rodnicia lor este foarte serios micşorată.

Neplăcerea lui Dumnezeu este aprinsă împotriva acelora care pretind a fi urmaşii Săi, dar care îngăduie totuşi ca lucrători consacraţi, prinşi în slujire activă, să sufere lipsa celor necesare vieţii. Aceşti egoişti vor fi chemaţi să dea socoteală nu numai pentru greşita folosire a banilor daţi de Domnul, ci şi pentru mâhnirea şi amărăciunea de inimă pe care umblarea lor a adus-o

asupra servilor Săi credincioşi. Cei care sunt chemaţi spre a împlini lucrul lui Dumnezeu, pentru eforturile lor pline de abnegaţie, trebuie să primească o plată îndestulătoare pentru întreţinerea lor şi a familiilor lor.

În diferite ramuri de activitate pământească, intelectuală sau fizică, oamenii destoinici pot câştiga o plată bună. Oare lucrarea de răspândire a adevărului şi de conducere a sufletelor la Hristos nu este mai importantă decât oricare altă ocupaţie obişnuită? Şi cei care se prind cu toată credincioşia să facă această lucrare nu sunt pe drept cuvânt îndreptăţiţi la o plată îmbelşugată? Prin felul nostru de preţuire, al valorii corespunzătoare de muncă pentru un bun moral sau fizic, noi dovedim că preţuim cele spirituale şi cereşti în contrast cu cele pământeşti.

Spre a fi bani în vistierie pentru sprijinirea slujitorilor Evangheliei şi spre a ajuta activităţii misionare, este necesar ca poporul lui Dumnezeu să dea din toată inima şi cu dărnicie. O răspundere solemnă stă asupra predicatorilor, aceea de a păstra înaintea comunităţilor lor nevoile lucrării lui Dumnezeu şi de a-i învăţa pe membri să fie darnici. Când lucrul acesta este neglijat şi comunităţile nu dau pentru împlinirea nevoilor altora, nu numai că lucrarea Domnului suferă, dar binecuvântarea care ar fi trebuit să vină asupra credincioşilor este reţinută.

Chiar şi cei mai săraci trebuie să-şi aducă darurile lor lui Dumnezeu. Ei trebuie să devină părtaşi harului lui Hristos prin renunţarea la eul lor în scopul de a-i ajuta pe aceia a căror nevoie este mult mai arzătoare decât a lor. Darul celui sărac, rodul sacrificiului de sine se ridică înaintea lui Dumnezeu ca tămâia mirositoare. Şi fiecare faptă de sacrificiu de sine întăreşte spiritul de dărnicie în inima dăruitorului, alipindu-l mai mult de Acela care a fost bogat, dar care pentru noi S-a făcut totuşi sărac, pentru ca prin sărăcia Lui noi să putem fi îmbogăţiţi.

Fapta văduvei care a aruncat în vistierie doi bănuţi – tot ce avea – este amintită pentru încurajarea acelora care, luptându-se cu sărăcia, doresc totuşi ca prin darurile lor să ajute lucrarea lui Dumnezeu. Hristos a atras atenţia ucenicilor Săi la această femeie care dăduse „tot ce avea” (Marcu 2, 44). El a preţuit darul ei ca fiind de mai mare valoare decât darurile bogate ale acelora ale căror milostenii nu cereau niciun sacrificiu de sine. Din belşugul lor, ei nu dăduseră decât o mică părticică. Pentru a-şi aduce darul, văduva s-a lipsit pe sine chiar de cele mai trebuincioase lucruri ale vieţii, încrezătoare că Dumnezeu avea să se îngrijească de nevoile ei de a doua zi. Despre ea, Mântuitorul a spus: „Adevărat vă spun că această văduvă săracă a dat mai mult decât toţi cei ce au aruncat în vistierie” (vers. 43). Astfel, El a dat o lecţie, şi anume că valoarea darului este preţuită nu după cantitate, ci după proporţia în care este dat şi ţinându-se seama de motivul care a mânat pe dăruitor.

Apostolul Pavel, în lucrarea lui în biserici, era neobosit în străduinţele sale de a insufla în inimile noilor convertiţi dorinţa de a face lucruri mari pentru cauza lui Dumnezeu. Deseori, el îi îndemna să dea pe faţă dărnicie. Vorbind prezbiterilor din Efes despre începuturile lucrării sale printre ei, el a spus: „În toate privinţele v-am dat o pildă, şi v-am arătat că, lucrând astfel, trebuie să ajutaţi pe cei slabi şi să vă aduceţi aminte de cuvintele Domnului Iisus, care însuşi a zis: este mai ferice să dai decât să primeşti”. „Cine seamănă puţin”, scria el corintenilor, „puţin va secera; iar cine seamănă mult, mult va secera. Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui: nu cu părere de rău, sau de silă, căci pe cine dă cu bucurie îl iubeşte Dumnezeu’” (Fapte 20, 35; 2 Cor. 9 6.7).

Aproape toţi credincioşii macedoneni erau săraci în bunuri pământeşti, însă inimile lor prisoseau de iubire

pentru Dumnezeu şi faţă de adevărul Său şi ei au dăruit bucuros pentru sprijinirea Evangheliei. Când în bisericile dintre Neamuri s-au strâns colecte generale pentru ajutorarea credincioşilor dintre iudei, dărnicia convertiţilor din Macedonia a fost dată ca exemplu pentru celelalte biserici. Scriind credincioşilor corinteni, apostolul a atras atenţia lor la „harul pe care l-a dat Dumnezeu în bisericile Macedoniei. În mijlocul multelor necazuri prin care au trecut, bucuria lor peste măsură de mare şi sărăcia lor lucie au dat naştere la un belşug de dărnicie din partea lor" au dat de bunăvoie, după puterea lor, şi chiar peste puterile lor. Şi ne-au rugat cu mari stăruinţe pentru harul şi părtăşia la această strângere de ajutoare pentru sfinţi" (2 Cor. 8, 1 – 4).

Spiritul de sacrificiu dovedit de credincioşii macedoneni a venit ca o urmare a consacrării lor din toată inima. Mişcaţi de Spiritul lui Dumnezeu „s-au dat mai întâi pe ei înşişi Domnului" (2 Cor. 8, 5); după aceea, ei au fost dispuşi să dea cu dărnicie din avutul lor pentru sprijinirea Evangheliei. Nu era nevoie să fie îndemnaţi să dea; dimpotrivă, ei se bucurau că au privilegiul să se lipsească chiar de lucrurile trebuincioase lor, numai ca să poată împlini lipsurile altora. Atunci când apostolul a vrut să-i mai tempereze, ei au stăruit chiar până să-l supere, cerându-i să le primească darul. În simplitatea şi onestitatea lor, cum şi în iubirea lor pentru fraţi, bucuroşi se lipseau pe ei şi astfel prisoseau în roadele dărniciei.

Când Pavel l-a trimis pe Tit la Corint, pentru a-i întări pe credincioşii de acolo, el l-a îndrumat să clădească această biserică în frumuseţea dăruirii; şi, într-o scrisoare către credincioşi, el a adăugat, de asemenea, propriul său îndemn. „După cum sporiţi în toate lucrurile", stăruia el, „în credinţă, în cuvânt, în cunoştinţă, în orice râvnă, şi în dragostea voastră pentru noi, căutaţi să sporiţi şi în

această binefacere”. „Isprăviţi dar acum de făcut; pentru ca, după graba voinţei să fie şi înfăptuirea, potrivit cu mijloacele voastre. Pentru că, dacă este bunăvoinţă, darul este primit, avându-se în vedere ce are cineva, nu ce n-are”. „Şi Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, având totdeauna în toate lucrurile din destul, să prisosiţi în orice faptă bună” În chipul acesta veţi fi îmbogăţiţi în toate privinţele, pentru orice dărnicie, care, prin noi, va face să se aducă mulţumiri lui Dumnezeu” (2 Cor. 8, 7.11.12; 9, 8 – 11).

Dărnicia neegoistă a umplut prima biserică de o entuziastă bucurie; căci credincioşii ştiau că strădaniile lor ajutau la aducerea soliei Evangheliei la cei în întuneric. Bunăvoinţa lor mărturisea că ei nu primiseră în zadar harul lui Dumnezeu. Ce altceva putea da naştere la o asemenea dărnicie decât sfinţirea lucrată de Spiritul Sfânt? Atât în ochii credincioşilor, cât şi ai necredincioşilor, aceasta era o minune a harului.

Creşterea spirituală este strâns legată de dărnicia creştină. Urmaşii lui Hristos trebuie să se bucure de privilegiul de a da pe faţă în viaţa lor spiritul de binefacere al Răscumpărătorului lor. Dând Domnului, ei au asigurarea că această comoară a lor merge înaintea lor în curţile cereşti. Vor oamenii să-şi asigure bunurile? Să le aşeze în mâinile care poartă semnele răstignirii. Vor să se bucure de averea lor? Să o folosească spre fericirea celor în lipsă şi în suferinţă. Vor ca bogăţia lor să crească? Să ia aminte la porunca divină: „Cinsteşte pe Domnul cu averile tale, şi cu cele dintâi roade din tot venitul tău: căci atunci grânarele îţi vor fi pline de belşug şi teascurile tale vor geme de must” (Prov. 3, 9.10). Încercând însă a reţine bogăţia lor pentru scopuri egoiste, atunci vor face aceasta spre pierderea lor veşnică. Dar să predea comoara lor lui Dumnezeu şi din clipa aceea ea va purta inscripţia Sa. Ea

este sigilată cu semnul Său de neschimbat.

Dumnezeu declară: „Ferice de voi, care semănaţi pretutindeni de-a lungul apelor” (Is. 32, 20). O permanentă dăruire a darurilor lui Dumnezeu, oriunde lucrarea Lui sau nevoile omenirii cer ajutorul nostru, nu duce la sărăcie. „Unul care dă cu mână largă ajunge mai bogat; şi altul, care economiseşte prea mult, nu face decât să sărăcească” (Prov. 11, 24). Semănătorul îşi înmulţeşte sămânţa aruncând-o în ogor. Tot la fel este cu cei care sunt credincioşi în a da şi altora din darurile lui Dumnezeu. Împărţind altora îşi sporesc binecuvântările lor. „Daţi şi vi se va da”, a făgăduit Dumnezeu; „ba încă vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinată, care se va vărsa pe deasupra” (Luca 6, 38).

Secţiune 1.35 Cap. 33 – Lucrând în condiţii dificile

Deşi Pavel era foarte atent să prezinte convertiţilor săi învăţăturile lămurite ale Scripturii cu privire la cuvenita sprijinire a lucrării lui Dumnezeu şi pretindea pentru sine, ca slujitor al Evangheliei, dreptul de a nu avea (1 Cor. 6, 1) vreo ocupaţie pământească spre a obţine mijloace de susţinere, în diferite rânduri în timpul lucrării sale în marile centre ale civilizaţiei, el a practicat o meserie pentru a câştiga cele necesare întreţinerii sale.

Printre iudei, munca fizică nu era socotită ca ceva ciudat sau înjositor. Prin Moise, iudeii fuseseră îndrumaţi să-i înveţe pe copiii lor o meserie; şi era privit ca un păcat să îngădui tineretului să crească fără a cunoaşte munca fizică. Chiar dacă un copil urma să fie educat pentru a ocupa o slujbă sfântă, se socotea de mare trebuinţă ca acesta să aibă cunoştinţe practice. Fiecare tânăr, indiferent dacă părinţii lui erau bogaţi sau săraci, era învăţat o meserie. Părinţii care neglijau să dea copiilor lor o asemenea educaţie erau priviţi ca depărtându-se de îndrumarea Domnului. Potrivit acestui obicei, Pavel fusese

învăţat de mic meseria facerii de corturi.

Înainte de a fi ucenic al lui Hristos, Pavel ocupase o poziţie înaltă şi nu fusese dependent de munca braţelor pentru a câştiga cele necesare pentru întreţinerea sa. Dar, mai târziu, după ce îşi cheltuise toate mijloacele sale în sprijinirea înaintării lucrării lui Hristos, în diferite rânduri el a recurs la meseria sa spre a câştiga cele necesare vieţii. În mod deosebit, acesta era cazul atunci când lucra în locuri unde motivele sale ar fi putut fi greşit înţelese.

La Tesalonic, Pavel a lucrat pentru prima dată cu mâinile sale pentru a se susţine, în timp ce predica Cuvântul. Scriind bisericii, credincioşilor de acolo, el le reaminteşte că ar fi putut să le fie o sarcină, dar adăugă: „Vă aduceţi aminte, fraţilor, de osteneala şi munca noastră. Cum lucram zi şi noapte, ca să nu fim sarcină nici unuia din voi, şi vă propovăduiam Evanghelia lui Dumnezeu” (1 Ţes. 2, 6.9). Şi iarăşi, în cea de-a doua sa epistolă către ei, Pavel declară că nici el şi nici conlucrătorii lui, cât timp fuseseră printre ei, nu au mâncat „de pomană pâinea nimănui”. „Zi şi noapte am lucrat”, scrie el, „ca să nu fim povara nimănui dintre voi. Nu că n-am fi avut dreptul acesta, dar am vrut să vă dăm în noi înşine o pildă vrednică de urmat” (2 Tes. 3, 8.9).

La Tesalonic, Pavel îi întâlnise pe aceia care nu voiau să lucreze cu mâinile lor. Despre unii ca aceştia, el a scris mai târziu: „Auzim că unii dintre voi trăiesc în neorânduială, nu lucrează nimic, ci se ţin de nimicuri. Îndemnăm pe oamenii aceştia şi-i sfătuim, în Domnul nostru Iisus Hristos, să-şi mănânce pâinea lucrând în linişte”. În timpul lucrării sale în Tesalonic, Pavel fusese foarte atent ca să dea unora ca acestora un bun exemplu. „Căci, când eram la voi”, scrie el, „vă spuneam lămurit: Cine nu vrea să lucreze, nici să nu mănânce” (vers. 11.12.13).

În orice epocă, Satana a căutat să slăbească sforţările servilor lui Dumnezeu, prin introducerea în biserică a unui spirit de fanatism. Aşa a fost în zilele lui Pavel şi tot la fel a fost şi în ultimele secole, în timpul Reformaţiunii. Wycliffe, Luther şi mulţi alţii, care au binecuvântat omenirea prin influenţa şi credinţa lor, au întâmpinat şiretenia prin care vrăjmaşul căuta să ducă la fanatism acele minţi prea zeloase, neechilibrate şi nesfinţite. Suflete rău îndrumate au învăţat că atingerea adevăratei sfinţenii duce mintea mai presus de orice gândire pământească şi cere oamenilor să se oprească cu totul de la vreo muncă. Alţii, formându-şi înţelesuri extreme din anumite texte biblice, învăţau că este păcat să munceşti – creştinii ar trebui să nu se gândească la o viaţă pământească fericită a lor sau a familiilor lor, ci să-şi consacre toată viaţa numai lucrurilor spirituale. Învăţătura şi pilda apostolului Pavel sunt o aspră mustrare adusă unor asemenea vederi extremiste.

În timpul activităţii sale în Tesalonic, Pavel nu a depins în totul numai de câştigul de pe urma muncii sale. Mai târziu, referindu-se la experienţele sale din această cetate, el a scris credincioşilor filipeni drept recunoştinţă pentru darurile pe care le primise de la ei, cât timp fusese acolo, zicând: „Mi-aţi trimis în Tesalonic, odată, şi chiar de două ori, ceva pentru nevoile mele” (Filip. 4, 16). Cu toate că primise acest ajutor, el avea mare grijă să dea tesalonicenilor o pildă de hărnicie, aşa ca nimeni să nu-l poată învinui pe nedrept de lăcomie şi pentru ca cei care aveau vederi fanatice cu privire la munca manuală să primească o mustrare aspră şi practică.

Când a vizitat pentru prima dată Corintul, Pavel s-a aflat în mijlocul unor oameni care erau bănuitori cu privire la motivele ce-i mânau pe străini. Grecii de pe coastă erau negustori iscusiţi. Vreme îndelungată, ei se

perfecţionaseră atât de mult în privinţa îndeletnicirilor negustoreşti, încât ajunseseră să considere câştigul drept evlavie şi că a câştiga bani, prin mijloace cinstite sau murdare, era un lucru de laudă. Pavel cunoştea apucăturile lor şi nu voia să le dea niciun motiv de a spune că el predică Evanghelia pentru a se îmbogăţi. Pe drept cuvânt, ar fi putut pretinde sprijin de la ascultătorii săi corinteni; dar el era gata să renunţe la acest drept ca nu cumva posibilitatea sa de a se face de folos, cum şi succesul său ca slujitor al Evangheliei, să sufere, prin bănuială nedreaptă, că el ar predica Evanghelia din dorinţă de câştig. El voia să înlăture orice pricină de greşită interpretare, pentru ca puterea soliei sale să nu fie pierdută.

Curând, după sosirea sa la Corint, Pavel „a găsit pe un iudeu numit Acuila, de neam din Pont, venit de curând din Italia, cu nevasta sa Priscila". Aceştia aveau „acelaşi meşteşug" ca şi el. Izgoniţi în urma decretului lui Claudius, care poruncea ca toţi iudeii să părăsească Roma, Acuila şi Priscila veniseră la Corint, unde îşi deschiseseră un atelier de corturi. Pavel s-a interesat de ei şi, aflând că se temeau de Dumnezeu şi căutau să stea departe de influenţele molipsitoare de care erau înconjuraţi, „a rămas la ei şi lucrau" Pavel vorbea în sinagogă în fiecare zi de Sabat, şi îndupleca pe iudei şi pe greci" (Fapte 18, 2 – 4).

Mai târziu, Sila şi Timotei s-au alăturat lui Pavel, la Corint. Aceşti fraţi au adus cu ei sume de bani din partea bisericilor din Macedonia, pentru sprijinirea lucrării.

În a doua sa epistolă către credincioşii din Corint, scrisă după ce întemeiase acolo o puternică biserică, Pavel a recapitulat felul său de vieţuire printre ei. „Am făcut un păcat", întreba el, „când m-am smerit pe mine însumi, ca să fiţi înălţaţi voi, şi v-am vestit fără plată Evanghelia lui Dumnezeu? Am despuiat alte biserici, primind de la ele o

plată, ca să vă pot sluji vouă. Şi când eram la voi, şi m-am găsit în nevoi, n-am fost sarcină nimănui; căci de nevoile mele au îngrijit fraţii, când veniseră din Macedonia. În toate m-am ferit şi mă voi feri să vă îngreuiez cu ceva. Pe adevărul lui Hristos care este în mine, nimeni nu-mi va răpi această pricină de laudă în ţinuturile Ahaiei!" (2 Cor. 11, 7 – 10).

Pavel a spus de ce urmase această cale în Corint – anume ca să nu dea niciun prilej de ocară „celor ce caută un prilej" (2 Cor. 11, 12). În timpul cât lucrase la facerea de corturi, a lucrat, de asemenea, în mod conştiincios şi la vestirea Evangheliei. Cu privire la lucrarea sa, el însuşi spunea: „Semnele unui apostol le-aţi avut printre voi în toată răbdarea, prin semne, puteri şi minuni care au fost făcute între voi". Şi el adaugă: „În ce aţi fost voi puşi mai pe jos decât celelalte biserici, afară doar că numai eu singur nu v-am fost o sarcină? O, iertaţi-mi nedreptatea aceasta! Iată că sunt gata să vin a treia oară la voi; şi tot nu vă voi fi o sarcină; căci eu nu caut bunurile voastre, ci pe voi înşivă" şi eu voi cheltui prea bucuros din ale mele, şi mă voi cheltui în totul şi pe mine însumi pentru sufletele voastre" (2 Cor. 12, 12 – 15).

În timpul lungii perioade cât a lucrat în Efes, unde timp de trei ani de zile a continuat un efort evanghelistic activ în toată regiunea aceea, Pavel a practicat iarăşi meseria lui. În Efes, ca şi în Corint, apostolul s-a bucurat de prezenţa lui Acuila şi Priscila, care l-au însoţit la reîntoarcerea în Asia, la sfârşitul celei de a doua călătorii misionare a sa.

Erau unii care obiectau pentru faptul că Pavel lucra cu mâinile, spunând că lucrul acesta nu era ceva potrivit cu lucrarea unui slujitor al Evangheliei. De ce trebuia ca Pavel, un slujitor al Evangheliei de rangul cel mai înalt, să lege în felul acesta munca manuală de predicarea

Cuvântului? Oare nu era muncitorul vrednic de plata sa? De ce să-şi cheltuiască timpul în facerea de corturi, timp ce după toate aparenţele putea să fie folosit mult mai bine?

Însă Pavel nu socotea ca pierdut timpul folosit astfel. În timp ce lucra cu Acuila, el păstra o continuă legătură cu marele învăţător, nepierzând nicio ocazie de a mărturisi despre Mântuitorul şi de a ajuta pe cei care aveau nevoie de ajutor. Mintea lui căuta continuu să dobândească mai multă cunoştinţă spirituală. El a dat conlucrătorilor săi învăţătură cu privire la lucrurile spirituale şi, de asemenea, a dat o pildă de hărnicie şi desăvârşire. El era un lucrător îndemânatic şi priceput, sârguincios la muncă, plin de râvnă cu duhul, slujind Domnului" (Rom. 12, 11). Lucrând în meseria sa, apostolul a putut veni în legătură cu o clasă de oameni la care altfel nu ar fi putut ajunge. El a arătat tovarăşilor săi că priceperea în meseriile obişnuite este un dar de la Dumnezeu, care dă atât darul, cât şi priceperea de a-l folosi cum trebuie. El i-a învăţat că Dumnezeu trebuie onorat chiar şi în lucrul zilnic. Mâinile sale obosite de muncă nu slăbeau cu nimic forţa apelurilor sale mişcătoare ca un slujitor creştin.

Uneori, Pavel lucra zi şi noapte, nu numai pentru propriile sale nevoi, ci şi pentru a putea veni în ajutor tovarăşilor săi de muncă. Câştigul său l-a împărţit cu Luca, dar l-a ajutat şi pe Timotei. Câteodată, a suferit şi de foame pentru a putea împlini lipsurile altora. Viaţa sa era o viaţă lipsită de egoism. La Milet, către sfârşitul slujirii sale, cu ocazia vorbirii lui de rămas bun adresate prezbiterilor din Efes, a putut să ridice înaintea lor mâinile lui trudite de muncă şi să spună: „N-am râvnit nici la argintul, nici la aurul, nici la hainele cuiva. Singuri ştiţi că mâinile acestea au lucrat pentru trebuinţele mele şi ale celor ce erau cu mine. În toate privinţele v-am dat o pildă şi v-am arătat că, lucrând astfel, trebuie să ajutaţi pe cei slabi şi să vă

aduceţi aminte de cuvintele Domnului Iisus, care însuşi a zis: este mai ferice să dai decât să primeşti” (Fapte 20, 33 – 35). Dacă slujitorii Evangheliei simt că au de îndurat greutăţi şi lipsuri în lucrarea lui Hristos, atunci, în imaginaţie, să facă o vizită în atelierul unde a lucrat Pavel. Fie ca ei să cugete că, în timp ce acest bărbat ales al lui Dumnezeu făcea corturi, el lucra pentru pâinea pe care pe drept şi-o merita prin munca sa de apostol.

Munca este o binecuvântare, nu un blestem. Un spirit de trândăvie ucide evlavia şi întristează Duhul lui Dumnezeu. Un lac stătător este primejdios, însă o apă curată şi curgătoare răspândeşte sănătate şi fericire peste ţară. Pavel ştia că cei care neglijează munca fizică în curând îşi pierd puterea. El dorea să-i înveţe pe tinerii slujitori ai Evangheliei că, lucrând cu mâinile lor, punând în mişcare muşchii şi tendoanele lor, vor deveni tari, în stare să îndure greutăţile şi lipsurile care îi aşteptau în câmpul Evangheliei. Şi el şi-a dat seama că învăţăturile sale aveau să fie lipsite de viaţă şi putere dacă el nu ar fi păstrat toate părţile corpului său într-o cuvenită mişcare.

Cel trândav este lipsit de experienţa nepreţuită câştigată de un credincios împlinitor al datoriilor obişnuite ale vieţii. Nu puţini, ci mii de oameni trăiesc numai ca să consume binefacerile pe care Dumnezeu în mila Sa le revarsă asupra lor. Ei uită să aducă Domnului jertfe de mulţumire pentru bogăţiile pe care El le-a încredinţat lor. Ei uită că prin folosirea înţeleaptă a talentelor împrumutate lor, trebuie să fie atât producători, cât şi consumatori. Dacă ar înţelege lucrarea pe care Domnul doreşte ca ei să o facă în calitate de ajutoare ale Sale, atunci nu s-ar teme de răspundere.

Eficienţa tinerilor care simt că sunt chemaţi de Dumnezeu să predice depinde mult de felul în care îşi încep lucrarea. Aceia care sunt aleşi de Dumnezeu pentru

lucrarea slujirii vor da dovadă de înalta lor chemare şi, prin toate mijloacele cu putinţă, vor căuta să se dezvolte spre a ajunge lucrători destoinici. Ei se vor strădui să câştige o experienţă care îi va face destoinici a plănui, a organiza şi a aduce la îndeplinire. Apreciind sfinţenia chemării lor, printr-o autodisciplinare, ei vor deveni mai mult şi tot mai mult asemenea învăţătorului lor, dând pe faţă bunătatea, iubirea şi adevărul Său. Şi când ei vor da pe faţă sârguinţă în dezvoltarea talentelor încredinţate lor, biserica îi va ajuta cu toată inima.

Nu toţi aceia care simt că au fost chemaţi să predice ar trebui să fie îndemnaţi ca atât ei, cât şi familiile lor să cadă deodată asupra bisericii ca o sarcină spre a fi continuu susţinuţi băneşte. Este primejdia ca unii, cu o experienţă mărginită, să fie păgubiţi prin cuvinte măgulitoare, iar prin încurajări neînţelepte să se aştepte la o deplină sprijinire, chiar dacă din partea lor nu se vede vreun efort serios. Mijloacele destinate extinderii lucrării lui Dumnezeu nu ar trebui cheltuite de oameni care doresc să predice numai ca să primească o leafă şi astfel să-şi mulţumească o dorinţă egoistă după o viaţă uşoară.

Tinerii care doresc să-şi folosească darurile lor în lucrarea de slujire a Evangheliei vor găsi o învăţătură folositoare în exemplul lui Pavel la Tesalonic, Corint, Efes şi în alte locuri. Cu toate că era un orator elocvent şi ales de Dumnezeu să îndeplinească o lucrare deosebită, el nu s-a considerat niciodată mai presus de muncă şi nu a obosit niciodată în a se sacrifica pentru lucrarea pe care o iubea. „Până în clipa aceasta suferisem de foame şi de sete”, scria el corintenilor, „suntem goi, chinuiţi, umblăm din loc în loc, ne ostenim şi lucrăm cu mâinile noastre; când suntem ocărâţi, binecuvântăm; când suntem prigoniţi, răbdăm” (1 Cor. 4, 11.12).

Deşi era unul dintre cei mai mari învăţători omeneşti,

Pavel a îndeplinit cu bucurie atât cele mai umile, cât şi cele mai înalte datorii. Când în timpul lucrării lui pentru Domnul împrejurările păreau să ceară aceasta, el lucra cu toată inima la meseria sa. Totuşi, în orice moment, era gata să renunţe la lucrul său pământesc, pentru a face faţă împotrivirii vrăjmaşilor Evangheliei sau pentru a folosi o ocazie deosebită de a câştiga suflete la Iisus. Zelul şi sârguinţa lui sunt o aspră mustrare la adresa trândăviei şi a dorinţei după o viaţă fără griji.

Pavel rămâne un exemplu împotriva ideii care pe atunci câştiga teren în biserică, şi anume că Evanghelia putea fi vestită cu succes numai de aceia care erau în totul eliberaţi de nevoia de a mai munci fizic. El a ilustrat în chip practic ce poate fi realizat de către membrii laici consacraţi, în multe locuri unde oamenii nu au cunoştinţă de adevărurile Evangheliei. Exemplul lui i-a însufleţit pe mulţi oameni umili ce munceau cu braţele, cu dorinţa de a face ceea ce puteau pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu, în vreme ce, în acelaşi timp, îşi câştigau cele necesare vieţii prin muncă zilnică. Din partea lui Acuila şi Priscila nu se cerea să-şi consacre tot timpul lor slujirii Evangheliei; şi totuşi, aceşti umili lucrători au fost folosiţi de Dumnezeu ca să-i arate mult mai desăvârşit lui Apolo calea adevărului. Domnul foloseşte diferite unelte pentru îndeplinirea planului Său; şi, în timp ce unii cu talente deosebite sunt aleşi pentru a-şi consacra toate puterile lor lucrării de învăţare şi predicare a Evangheliei, mulţi alţii, asupra cărora niciodată nu au fost puse mâini omeneşti pentru întărirea lor prin binecuvântare, sunt chemaţi să îndeplinească o importantă parte de lucru în salvarea sufletelor.

Este un larg câmp deschis înaintea lucrătorilor Evangheliei, care se susţin singuri. Mulţi pot câştiga experienţe preţioase în lucrarea Evangheliei, în timp ce o

parte din timp şi-o folosesc într-o muncă obişnuită; şi, în felul acesta, se pot dezvolta lucrători puternici pentru lucrări importante pentru acele câmpuri ce sunt în nevoie.

Slujitorul lui Dumnezeu, plin de sacrificiu de sine, care lucrează neobosit în cuvânt şi învăţătură, poartă pe inima sa o grea povară. El nu-şi măsoară lucrul său cu ora. Plata sa nu influenţează munca sa şi nici nu este abătut de la datoria sa din pricina unor stări de lucruri neprielnice. El a primit însărcinarea din partea cerului şi de la cer aşteaptă el răsplătirea atunci când lucrarea încredinţată lui este terminată.

Este planul lui Dumnezeu acela ca astfel de lucrători să fie scutiţi de griji nenecesare, pentru ca ei să aibă o deplină posibilitate de a asculta de îndemnul stăruitor al lui Pavel dat lui Timotei: „Pune-ţi pe inimă aceste lucruri, îndeletniceşte-te în totul cu ele” (1 Tim. 4, 15). Deşi ei trebuie să aibă o activitate îndestulătoare pentru a păstra mintea şi corpul în vigoare, totuşi nu este în planul lui Dumnezeu ca să fie siliţi să-şi cheltuiască o mare parte din timpul lor în ocupaţii pământeşti.

Aceşti lucrători credincioşi, deşi doritori să cheltuiască şi să fie cheltuiţi pentru Evanghelie, totuşi nu sunt feriţi de ispită. Când ajung în încurcături şi sunt împovăraţi de grijile lipsei din partea bisericii de a le da cuvenitul sprijin financiar, mulţi sunt crunt asaltaţi de ispititor. Când văd că munca lor este atât de slab preţuită, ei se descurajează. În adevăr, ei privesc înainte spre timpul judecăţii spre a-şi primi răsplata cuvenită şi lucrul acesta îi susţine; dar, până atunci, familiile lor trebuie să aibă hrană şi îmbrăcăminte. Dacă ar şti că sunt eliberaţi de însărcinarea lor divină, ar fi dispuşi să lucreze cu mâinile lor. Însă ei îşi dau seama că timpul lor aparţine lui Dumnezeu cu toată miopia acelora care ar trebui să le pună la îndemână mijloace îndestulătoare. Ei se ridică mai

presus de ispita de a porni pe căi prin care în curând ar ajunge să nu mai ducă lipsă de nimic; şi continuă să lucreze pentru înaintarea lucrării ce le este mai scumpă chiar decât viaţa. Pentru a face aceasta, se poate ca, totuşi, ei să fie nevoiţi a urma exemplul lui Pavel şi pentru o vreme să se ocupe de o muncă fizică, manuală, în timp ce duc mai departe şi lucrarea lor de slujire a Evangheliei. Ei fac aceasta nu pentru folosul lor, ci în folosul lucrării lui Dumnezeu pe pământ.

Sunt timpuri când slujitorului lui Dumnezeu i se pare cu neputinţă să facă lucrarea ce se cere să fie făcută şi aceasta din cauza lipsei de mijloace pentru a împlini o lucrare puternică şi serioasă. Mulţi se tem că, prin mijloacele ce le sunt puse la îndemână, nu pot face tot ce simt că este de datoria lor să facă. Dar, dacă înaintează în credinţă, izbăvirea de la Dumnezeu se va descoperi şi prosperitatea va însoţi sforţările lor. Cel care a poruncit urmaşilor Săi să meargă în toată lumea va sprijini pe fiecare lucrător care, ascultând de porunca Sa, caută să vestească solia Sa.

În zidirea lucrării Sale, Domnul nu face totdeauna ca totul să fie neted înaintea slujitorilor Săi. El pune la încercare încrederea poporului Său, aducând împrejurări care îi silesc să înainteze în credinţă. Deseori, el îi duce în locuri de strâmtoare şi încercare şi le porunceşte să înainteze atunci când piciorul lor simte că atinge apele Iordanului. În asemenea împrejurări, când rugăciunile servilor Săi se ridică la El în credinţă arzătoare, Dumnezeu deschide calea înaintea lor şi-i scoate la loc larg.

Când solii lui Dumnezeu recunosc răspunderea lor faţă de acele porţiuni din via Domnului ce sunt în nevoie şi spiritul Maestrului lucrează neobosit pentru convertirea sufletelor, îngerii lui Dumnezeu vor pregăti calea înaintea lor, iar mijloacele trebuincioase pentru ducerea mai

departe a soliei vor fi puse la dispoziţie. Aceia care sunt luminaţi vor da cu inimă largă pentru sprijinirea lucrării ce a fost săvârşită în favoarea lor. Ei vor răspunde în mod darnic la fiecare chemare de ajutor şi Duhul lui Dumnezeu le va mişca inimile, îndemnându-i să susţină lucrarea Domnului nu numai în câmpurile apropiate lor, ci şi în locurile depărtate. În felul acesta, forţele care lucrează în alte locuri vor primi putere şi lucrarea Domnului va înainta în felul hotărât de El.

Secţiune 1.36 Cap. 34 – O slujire consacrată

Atât prin viaţa Sa, cât şi prin învăţăturile Sale, Domnul Hristos a dat o pildă desăvârşită a unei slujiri neegoiste ce îşi are originea în Dumnezeu. Dumnezeu nu trăieşte pentru Sine. Creând lumea şi susţinând toate lucrurile, El slujeşte continuu altora. „El face să răsară soarele Său peste cei răi şi peste cei buni, şi dă ploaie peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi” (Mat. 5, 45). Acest ideal al slujirii, Tatăl l-a încredinţat Fiului Său. Lui Iisus I s-a dat să stea în fruntea omenirii prin exemplul Său de a învăţa ce înseamnă a sluji. Întreaga Sa viaţă a fost supusă legii slujirii. El a fost de folos tuturor, slujindu-i pe toţi.

Mereu şi mereu, Iisus a căutat să statornicească acest principiu în mijlocul ucenicilor Săi. Când Iacov şi Ioan au cerut să ocupe locurile mai de frunte, El a spus: „Oricare va vrea să fie mai mare între voi, să fie slujitorul vostru; şi oricare va vrea să fie cel dintâi între voi, să vă fie rob. Pentru că nici Fiul omului n-a venit să i se slujească, ci el să slujească şi să-şi dea viaţa ca răscumpărare pentru mulţi” (Mat. 20, 26 – 28).

De la înălţare, Hristos a continuat lucrarea Sa pe pământ prin soli aleşi, prin care El vorbeşte fiilor oamenilor şi slujeşte nevoilor lor. Marele Conducător al bisericii îngrijeşte de lucrarea Sa prin uneltele omeneşti alese de Dumnezeu ca reprezentanţi ai Săi.

Poziţia acelora care au fost chemaţi de Dumnezeu să lucreze prin cuvânt şi învăţătură pentru zidirea bisericii Sale este una de o covârşitoare răspundere. În locul lui Hristos, ei trebuie să stăruie pe lângă bărbaţi şi femei să se împace cu Dumnezeu; şi ei pot aduce la îndeplinire misiunea lor numai dacă primesc înţelepciune şi putere de sus.

Slujitorii lui Hristos sunt păzitorii spirituali ai poporului încredinţat grijii lor. Lucrarea lor a fost asemănată cu aceea a străjerilor. În vremurile din vechime, deseori erau aşezate santinele pe zidurile cetăţilor, de unde, din anumite puncte mai înalte, ei puteau supraveghea locurile importante care trebuia păzite şi să dea de veste despre apropierea vrăjmaşului. De credincioşia lor depindea siguranţa celor dinăuntru. La intervale hotărâte, li se cerea să se cheme unul pe altul spre a se convinge că toţi erau treji şi că nu se întâmplase nimic rău vreunuia. Strigătul de îmbărbătare şi avertizare era purtat de la unul la altul, fiecare repetând chemarea, până ce ecoul ei dădea ocol cetăţii.

Fiecărui slujitor al Său, Domnul îi spune: „Fiul omului, te-am pus străjer peste casa lui Israel. Tu trebuie să asculţi Cuvântul care iese din gura Mea, şi să-i înştiinţezi din partea Mea. Când zic celui rău: Răule, vei muri negreşit! şi tu nu-i spui, ca să-l întorci de la calea lui cea rea, răul acela va muri în nelegiuirea lui, dar sângele lui îl voi cere din mâna ta. Dar dacă vei înştiinţa pe cel rău, ca să se întoarcă de la calea lui” tu îţi vei mântui sufletul” (Ezech. 33, 7 – 9).

Cuvintele profetului arată solemna răspundere a celor ce sunt numiţi păzitori ai bisericii lui Dumnezeu, ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu. Ei trebuie să stea ca străjeri pe zidurile Sionului spre a da alarma la apropierea vrăjmaşului. Sufletele sunt în primejdia de a cădea pradă

ispitei. Dacă din vreun motiv oarecare simţurile lor spirituale devin aşa de amorţite, încât ei nu mai sunt în stare să discearnă primejdia, şi dacă, prin faptul că nu dau avertizare, poporul piere, Dumnezeu va cere din mâinile lor sângele celor care sunt pierduţi.

Este privilegiul străjerilor de pe zidurile Sionului să trăiască atât de aproape de Dumnezeu şi să fie atât de uşor influenţaţi de Duhul Sfânt, încât El să poată lucra prin ei spre a spune bărbaţilor şi femeilor despre primejdia în care se află şi să le arate locul unde pot fi în siguranţă. Ei sunt credincioşi ca să-i avertizeze despre urmarea sigură a nelegiuirii şi sunt la fel de credincioşi ca să apere interesele bisericii. Nicicând ei nu trebuie să-şi slăbească vigilenţa. Ei au de îndeplinit o lucrare care le solicită punerea la lucru a fiecărei capacităţi a fiinţei lor. Glasurile lor trebuie să se ridice ca un sunet de trâmbiţă şi niciodată ei nu trebuie să scoată o notă şovăielnică, nesigură. Ei nu trebuie să lucreze pentru bani, ci pentru că nu pot face altfel, fiindcă îşi dau seama că asupra lor stă un vai dacă nu predică Evanghelia. Aleşii lui Dumnezeu, sigilaţi cu sângele consacrării, trebuie să salveze bărbaţi şi femei de la iminenta nimicire.

Slujitorul Evangheliei, care este un conlucrător cu Hristos, va avea un profund simţământ al sfinţeniei lucrării sale şi al străduinţei şi sacrificiului cerut pentru a o îndeplini cu succes. El nu caută propria sa linişte sau comoditate. El se uită pe sine. În umblarea sa după oaia pierdută, el nu-şi dă seama că el însuşi este obosit, îngheţat şi flămând. El nu are înaintea ochilor decât o singură ţintă – salvarea a ce este pierdut.

Cel care slujeşte sub steagul însângerat al lui Emanuel va avea de îndeplinit lucruri care cer eforturi eroice şi răbdare stăruitoare. Însă ostaşul crucii stă neclintit în prima linie a luptei. Când vrăjmaşul se aruncă

să-l atace, el se îndreaptă spre cetăţuie după ajutor şi, prezentând Domnului făgăduinţele Cuvântului, el este întărit pentru datoriile acelui ceas. El îşi dă seama de nevoia ce o are de a primi putere de sus. Biruinţele pe care le dobândeşte nu-l fac să se îngâmfe, ci îl îndeamnă să se sprijine cu şi mai multă greutate pe Cel Tare. Sprijinindu-se pe această Putere, el este făcut destoinic să prezinte solia mântuirii cu atâta putere, încât aceasta face să vibreze şi alte minţi.

Cel care învaţă cuvântul trebuie ca el însuşi să trăiască într-o conştientă şi continuă comuniune cu Dumnezeu prin rugăciune şi cercetarea Cuvântului Său, căci în aceasta stă izvorul puterii. Comuniunea cu Dumnezeu va da strădaniilor slujitorului Evangheliei o putere mai mare decât influenţa predicii sale. El nu trebuie să-şi îngăduie să fie lipsit de această putere. Cu un zel de netăgăduit, el trebuie să ceară fierbinte lui Dumnezeu să-l întărească şi să-i dea putere atât pentru a-şi împlini datoria, cât şi pentru încercare şi ca să-i atingă buzele cu cărbunele aprins. Deseori, trimişii lui Hristos se prind mult prea slab de realităţile veşnice. Dacă oamenii ar umbla cu Dumnezeu, El i-ar ascunde în crăpătura Stâncii. Astfel ascunşi, ei îl pot vedea pe Dumnezeu aşa cum L-a văzut Moise. Prin puterea şi lumina pe care El o împarte, ei pot înţelege mult mai mult şi pot realiza mult mai mult decât mintea lor mărginită ar fi gândit că este cu putinţă.

Şiretenia lui Satana este folosită cu şi mai mare succes faţă de aceia care sunt descurajaţi. Când descurajarea ameninţă să-l copleşească pe slujitorul Evangheliei, acesta trebuie să aducă înaintea lui Dumnezeu nevoile sale. Atunci când cerul era ca de aramă deasupra lui Pavel, el s-a încrezut şi mai deplin în Dumnezeu. Mai mult decât oricare om, el a cunoscut ce înseamnă întristarea; dar ascultaţi strigătul lui biruitor

când, asaltat de ispită şi luptă, picioarele lui se avântă înainte spre cer: „Întristările noastre uşoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veşnică de slavă. Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd” (2 Cor. 4, 17.18). Ochii lui Pavel stăteau mereu aţintiţi spre ce nu se vedea şi spre cele veşnice. Înţelegând că se lupta împotriva puterilor supranaturale, el şi-a pus încrederea în Dumnezeu şi în aceasta consta tăria lui. Prin vederea Celui care este nevăzut se dobândeşte puterea şi vigoarea sufletului, iar puterea păcatului asupra minţii şi a caracterului este zdrobită.

Un pastor trebuie să umble liber printre oamenii pentru care lucrează ca, ajungând să-i cunoască, să poată şti cum să adapteze învăţătura sa la nevoile lor. Când un slujitor al Evangheliei şi-a rostit predica, lucrarea lui de-abia a început. Există o lucrare personală pe care el trebuie să o facă. El trebuie să-i viziteze pe oameni acasă la ei, să le vorbească şi să se roage cu ei, iar aceasta cu stăruinţă şi umilinţă. Sunt familii la care adevărul lui Dumnezeu nu va ajunge niciodată, dacă ispravnicii harului Său nu vor intra în casele lor şi nu-i vor îndrepta spre o cale mai înaltă. Însă inimile acelora care fac această lucrare trebuie să bată la unison cu inima lui Hristos.

Se cuprinde mult în porunca: „Ieşi la drumuri şi la garduri, şi pe cei ce-i vei găsi sileşte-i să intre, ca să-mi se umple casa” (Luca 14, 23). Slujitorii Evangheliei trebuie să înveţe adevărul în familii. Alipindu-se de aceia pentru care lucrează şi conlucrând în felul acesta cu Dumnezeu, El îi va îmbrăca cu putere spirituală. Hristos îi va călăuzi în lucrarea lor, dându-le să rostească asemenea cuvinte, care să ajungă până în profunzimile inimilor ascultătorilor. Fiecare slujitor al Evangheliei are privilegiul să poată spune împreună cu Pavel: „Nu m-am ferit să vă vestesc tot

planul lui Dumnezeu”. „N-am ascuns nimic din ce vă era de folos, şi nu m-am temut să vă propovăduiesc şi să vă învăţ înaintea norodului în case, şi pocăinţa faţă de Dumnezeu şi credinţa în Domnul nostru Iisus Hristos” (Fapte 20, 27.20.21).

Mântuitorul a mers din casă în casă, vindecând pe bolnavi, mângâind pe cei întristaţi, liniştind pe cei îndureraţi, aducând pace celui nemângâiat. El i-a luat pe copilaşi în braţe, i-a binecuvântat şi a rostit cuvinte de nădejde şi mângâiere mamelor trudite. Cu o blândeţe şi gingăşie desăvârşită, El a întâmpinat orice fel de durere şi amărăciune omenească. El a lucrat nu pentru Sine, ci pentru alţii. El a fost slujitorul tuturor. Mâncarea şi băutura Sa erau de a aduce nădejde şi putere tuturor acelora cu care el venea în legătură. Şi, atunci când bărbaţi şi femei ascultau adevărurile care ieşeau de pe buzele Sale, atât de deosebite de tradiţiile şi dogmele învăţate de rabini, în inimile lor izvora nădejde. În învăţătura Sa era o aşa căldură, încât făcea ca toate cuvintele Sale să fie primite cu putere convingătoare.

Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să înveţe metoda de lucru a lui Hristos, pentru ca ei să poată scoate din vistieria Cuvântului Său ceea ce va împlini nevoile spirituale ale acelora pentru care lucrează. Numai în felul acesta îşi pot îndeplini însărcinarea primită. Acelaşi Spirit care era în Hristos, când a dat învăţătura pe care El o primea continuu, trebuie să fie izvorul cunoştinţei şi secretul puterii lor în ducerea lucrării Mântuitorului în lume.

Unii din cei care au luat parte în slujirea Evangheliei nu au izbutit să ajungă la succes, din pricină că nu au acordat un interes neîmpărţit lucrării Domnului. Slujitorii Evangheliei nu ar trebui să aibă vreun interes personal de urmărit, afară de marea lucrare de a conduce suflete la

Mântuitorul. Pescarii pe care i-a chemat Hristos şi-au părăsit de îndată plasele şi L-au urmat. Slujitorii Evangheliei nu pot săvârşi o lucrare demnă pentru Dumnezeu şi, în acelaşi timp, să mai fie împovăraţi şi cu mari întreprinderi şi afaceri personale. O asemenea împărţire a interesului le slăbeşte simţul spiritual. Mintea şi inima sunt ocupate cu lucruri pământeşti, iar slujirea lui Hristos ocupă un loc secundar. Ei caută să-şi formeze, să-şi modeleze lucrarea lor pentru Dumnezeu, potrivit împrejurărilor lor, în loc să determine împrejurările să facă faţă cerinţelor lui Dumnezeu.

Toate puterile slujitorului Evangheliei sunt necesare înaltei sale chemări. Cele mai bune puteri ale sale aparţin lui Dumnezeu. El nu trebuie să se angajeze în speculaţii sau în oricare alte afaceri care îl vor abate de la marea lui lucrare. „Niciun ostaş”, spunea Pavel, „nu se încurcă cu treburile vieţii, dacă vrea să placă celui ce l-a scris la oaste” (2 Tim. 2, 4). În felul acesta, apostolul a stăruit asupra gândului că slujitorul Evangheliei trebuie să se consacre fără rezerve în serviciul Maestrului. Slujitorul Evangheliei care este pe deplin consacrat lui Dumnezeu refuză să se angajeze în afaceri care l-ar împiedica să se predea pe deplin chemării sale sfinte. El nu se luptă pentru cinste sau bogăţii pământeşti; singura lui ţintă este aceea de a spune şi altora despre Mântuitorul, care S-a dat pe Sine pentru a dărui oamenilor bogăţiile vieţii veşnice. Dorinţa lui supremă nu este să-şi strângă comori în lumea aceasta, ci să atragă atenţia celui nepăsător, ca şi a celui necredincios asupra realităţilor veşniciei. Lui ar putea să i se ofere ocazia să se angajeze în afaceri care să-i făgăduiască mari câştiguri lumeşti, dar faţă de asemenea ispite el răspunde: „Ce foloseşte unui om să câştige toată lumea, dacă îşi pierde sufletul?” (Marcu 8, 36).

Satana a prezentat această amăgire lui Hristos, ştiind

că dacă El ar primi-o, atunci lumea nu ar putea să mai fie niciodată răscumpărată. Şi, sub diferite înfăţişări, el prezintă aceeaşi ispită slujitorilor lui Dumnezeu de astăzi, ştiind că cei care sunt înşelaţi prin ea vor fi necredincioşi însărcinării primite.

Nu este voia lui Dumnezeu ca slujitorii Săi să caute să fie bogaţi. Cu privire la aceasta, Pavel scria lui Timotei: „Iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; şi unii, care au umblat după ea, au rătăcit de la credinţă, şi s-au străpuns singuri cu o mulţime de chinuri. Iar tu, om al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri, şi caută neprihănirea, evlavia, credinţa, dragostea, răbdarea, blândeţea". Atât prin exemplu, cât şi prin învăţătură, trimisul împuternicit al lui Hristos trebuie să îndemne „pe bogaţii veacului acestuia să nu se îngâmfe şi să nu-şi pună nădejdea în nişte bogăţii nestatornice, ci în Dumnezeu, care ne dă toate lucrurile din belşug, ca să ne bucurăm de ele. Îndeamnă-i să facă bine, să fie bogaţi în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alţii, aşa ca să-şi strângă pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie pentru ca să apuce adevărata viaţă" (1 Tim. 6, 10.11.17 – 19).

Experienţele apostolului Pavel şi învăţătura sa cu privire la sfinţenia lucrării slujitorului lui Dumnezeu sunt un izvor de ajutor şi inspiraţie pentru cei care sunt angajaţi în lucrarea Evangheliei. Inima lui Pavel ardea de iubire pentru păcătoşi şi el îşi punea toate străduinţele în lucrarea de câştigare de suflete. Niciodată nu a trăit un lucrător mai plin de lepădare de sine şi mai stăruitor. Binecuvântările pe care le-a primit el le preţuia ca fiind tot atâtea prilejuri de a le folosi spre binecuvântarea altora. El nu a pierdut nicio ocazie de a vorbi despre Mântuitorul sau de a ajuta celor în necazuri. El a mers din loc în loc predicând Evanghelia lui Hristos şi întemeind biserici.

Oriunde putea găsi un ascultător, el căuta să zădărnicească răul şi să îndrepte picioarele bărbaţilor şi femeilor pe calea neprihănirii.

Pavel nu uita bisericile pe care le întemeiase. După terminarea unei călătorii misionare, el şi Barnaba vizitau din nou bisericile pe care le întemeiaseră, alegând din ele bărbaţi pe care îi puteau forma ca să li se alăture lor în vestirea Evangheliei.

Acest mod de lucru al lui Pavel cuprinde o importantă învăţătură pentru slujitorii Evangheliei de azi. Apostolul a considerat ca o parte a lucrului său aceea de a forma tineri pentru slujba de predicare. El îi lua cu sine în călătoriile lui misionare şi astfel ei dobândeau o experienţă care mai târziu îi făcea destoinici să ocupe poziţii de răspundere. Când era despărţit de ei, Pavel era totuşi la curent cu lucrarea lor şi scrisorile lui către Timotei şi Tit sunt dovezi despre profunzimea dorinţei lui ca ei să aibă succes.

Lucrătorii cu experienţă de azi fac o lucrare nobilă – dacă în loc să încerce să poarte singuri toate poverile, ei formează tineri lucrători şi aşază poveri pe umerii lor.

Pavel nu a uitat niciodată răspunderea ce stătea asupra lui ca slujitor al lui Hristos şi nici faptul că dacă se pierdeau suflete din cauza necredincioşiei lui, Dumnezeu avea să-l tragă la răspundere. „Slujitorul ei am fost făcut eu”, spune el despre Evanghelie, „după isprăvnicia pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu. Vreau să zic: taina ţinută ascunsă din veşnicii şi în toate veacurile, dar descoperită acum sfinţilor Lui, cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăţia slavei tainei acesteia între Neamuri, şi anume: Hristos în voi, nădejdea slavei. Pe El Îl propovăduim noi, şi sfătuim pe orice om, şi învăţăm pe orice om în toată înţelepciunea, ca să înfăţişăm pe orice om, desăvârşit în Hristos Iisus. Iată la ce lucrez eu, şi mă lupt după lucrarea

puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine” (Col. 1, 25 – 29).

Aceste cuvinte pun înaintea lucrătorului pentru Hristos o ţintă înaltă şi, totuşi, această ţintă poate fi atinsă de toţi aceia care, aşezându-se sub călăuzirea marelui învăţător, învaţă zilnic în şcoala lui Hristos. Puterea ce stă la îndemâna lui Dumnezeu este nemărginită, şi slujitorul Evangheliei care, simţindu-şi marea lui lipsă, se ascunde în Domnul, poate fi sigur că va primi ceea ce pentru ascultătorii lui va fi o mireasmă de viaţă spre viaţă.

Scrierile lui Pavel arată că slujitorul Evangheliei trebuie să fie o pildă cu privire la adevărurile pe care el le învaţă, ca să nu dea „nimănui niciun prilej de poticnire, pentru ca slujba noastră să nu fie defăimată”. Despre propria sa lucrare el ne-a lăsat un tablou în Epistola sa către credincioşii corinteni: „În toate privinţele, arătăm că suntem nişte vrednici slujitori ai lui Dumnezeu, prin multă răbdare, în necazuri, în nevoi, în strâmtorări, în bătăi, în temniţe, în răscoale, în osteneli, în vegheri, în posturi; prin curăţie, prin înţelepciune, prin îndelungă răbdare, prin bunătate, prin Duhul Sfânt, printr-o dragoste neprefăcută, prin cuvântul adevărului, prin puterea lui Dumnezeu, prin armele de lovire şi de apărare, pe care le dă neprihănirea; în slavă şi în ocară, în vorbire de rău şi în vorbire de bine. Suntem priviţi ca nişte înşelători, măcar că spunem adevărul; ca nişte necunoscuţi, măcar că suntem bine cunoscuţi; ca unii care murim, şi iată că trăim; ca nişte pedepsiţi, măcar că suntem omorâţi; ca nişte întristaţi, şi totdeauna suntem veseli; ca nişte săraci, şi totuşi îmbogăţim pe mulţi; ca neavând nimic, şi totuşi stăpânind toate lucrurile” (2 Cor. 6, 4 – 10).

Lui Tit, Pavel îi scria: „Sfătuieşte de asemenea pe tineri să fie cumpătaţi, şi dă-te pe tine însuţi pildă de fapte bune, în toate privinţele. Iar în învăţătură, dă dovadă de

curăţie, de vrednicie, de vorbire sănătoasă şi fără cusur, ca potrivnicul să rămână de ruşine, şi să nu poată să spună nimic rău de noi” (Tit 2, 6 – 8).

În faţa lui Dumnezeu nu este nimic mai de preţ decât slujitorii Săi, care merg în locurile pustii ale pământului să semene sămânţa adevărului, privind în viitor la seceriş. Nimeni altul, ci numai Hristos poate să măsoare grija slujitorilor Săi atunci când caută ce este pierdut. El le dă din Spiritul Său şi, prin străduinţele lor, suflete sunt călăuzite să se întoarcă de la păcat la neprihănire.

Dumnezeu cheamă bărbaţi care sunt gata să-şi părăsească ogoarele, afacerile şi, dacă este nevoie, chiar şi familiile, pentru a deveni misionari pentru El. Şi chemarea va primi răspuns. În trecut, au fost bărbaţi care, mişcaţi de iubirea lui Hristos şi nevoile celor pierduţi, au părăsit viaţa comodă din patrie, cum şi societatea prietenilor, ba chiar şi pe aceea a soţiei şi copiilor, pentru a merge în ţări străine, printre idolatri şi sălbatici, spre a vesti solia îndurării. În această lucrare, mulţi şi-au pierdut viaţa, însă alţii s-au ridicat să ducă lucrarea mai departe. Şi astfel lucrarea lui Dumnezeu a progresat pas cu pas şi sămânţa semănată în întristare a adus un seceriş bogat. Cunoştinţa despre Dumnezeu s-a întins până departe şi steagul crucii a fost înfipt în ţări păgâne.

Pentru întoarcerea unui păcătos, slujitorul Evangheliei trebuie să-şi folosească la maximum toate posibilităţile sale. Sufletul pe care Dumnezeu l-a creat şi pe care Hristos l-a răscumpărat este de mare valoare din pricina posibilităţilor ce-i stau înainte, a foloaselor spirituale ce i-au fost puse la îndemână, a capacităţilor pe care le poate avea dacă va fi însufleţit de Cuvântul lui Dumnezeu, cum şi nemurirea pe care o poate dobândi prin nădejdea prezentată în Evanghelie. Şi, dacă Hristos a părăsit nouăzeci şi nouă de oi pentru a merge să caute şi

să salveze pe acea singură oaie pierdută, oare suntem noi îndreptăţiţi să facem mai puţin? Oare neglijenţa de a lucra aşa cum a lucrat Hristos, a sacrifica aşa cum a sacrificat El, nu este o trădare a adevărurilor sacre, o insultă adusă lui Dumnezeu?

Inima adevăratului slujitor al Evangheliei este plină de o arzătoare dorinţă de a salva suflete. Timp şi putere sunt cheltuite, eforturi obositoare nu sunt cruţate, pentru că şi alţii trebuie să audă adevărurile care au adus sufletului său atâta fericire, pace şi bucurie. Duhul lui Hristos este asupra lui. El veghează asupra sufletelor ca unul care trebuie să dea socoteală. Cu ochii aţintiţi la crucea de pe Golgota, privind pe Mântuitorul înălţat pe ea, încrezându-se în harul Său, crezând că El va fi cu el până la sfârşit, fiind scutul, tăria şi destoinicia lui, el lucrează pentru Dumnezeu. Prin invitaţii şi rugăminţi stăruitoare, amestecate cu asigurările iubirii lui Dumnezeu, el caută să câştige suflete pentru Iisus, şi în ceruri el este numărat printre aceia care sunt „chemaţi, aleşi şi credincioşi” (Apoc. 17, 14).

Secţiune 1.37 Cap. 35 – Mântuirea pentru iudei

După multe şi inevitabile întârzieri, Pavel a ajuns, în cele din urmă, la Corint, scena unei atât de agitate lucrări în trecut, iar de o vreme obiectul unei atenţii deosebite. El a constatat că mulţi dintre primii credincioşi îl priveau încă cu multă dragoste, ca pe unul care le adusese cel dintâi lumina Evangheliei. Când i-a salutat pe aceşti ucenici şi a văzut dovezile credincioşiei şi zelului lor, el s-a bucurat de faptul că lucrarea lui în Corint nu fusese în zadar.

Credincioşii corinteni, aşa porniţi cândva să piardă din vedere înalta lor chemare în Hristos, dezvoltaseră un puternic caracter creştin. Cuvintele şi faptele lor dădeau pe faţă puterea transformatoare a harului lui Dumnezeu şi ei erau acum o puternică forţă spre bine în acel centru al

păgânismului şi superstiţiei. În compania însoţitorilor săi iubiţi şi a acestor credincioşi convertiţi, spiritul obosit şi tulburat al apostolului a găsit odihnă.

În timpul şederii sale la Corint, Pavel a găsit timp să cugete la viitor, în vederea unor noi şi întinse câmpuri de lucrare. Gândurile lui erau în mod deosebit ocupate cu proiectata sa călătorie la Roma. Să vadă credinţa creştină puternic întemeiată în marele centru al lumii cunoscute pe atunci, aceasta era una din speranţele cele mai scumpe lui, cum şi unul din planurile la care ţinea foarte mult. În Roma, se înfiinţase deja o biserică şi apostolul dorea să câştige conlucrarea credincioşilor de acolo în vederea lucrării ce urma să fie împlinite în Italia, precum şi în alte ţări. Pentru a pregăti calea în vederea lucrării sale printre aceşti fraţi, dintre care mulţi îi erau până acum străini, el le-a trimis o epistolă, anunţându-i despre planul său de a vizita Roma, cum şi despre nădejdea lui de a înfige stindardul crucii în Spania.

În Epistola sa către Romani, Pavel a prezentat marile principii ale Evangheliei. El a expus poziţia sa cu privire la întrebările care frământau bisericile iudaice, cum şi cele dintre Neamuri, şi a arătat că nădejdile şi făgăduinţele, care cândva aparţinuseră în mod deosebit iudeilor, acum erau oferite şi Neamurilor.

Cu o mare claritate şi putere, apostolul a prezentat doctrina îndreptăţirii prin credinţa în Hristos. El spera ca şi alte biserici să poată fi ajutate prin învăţăturile trimise creştinilor din Roma; dar cât de puţin putea el prevedea influenţa nespus de întinsă a cuvintelor sale! În decursul tuturor veacurilor, marele adevăr al îndreptăţirii prin credinţă a stat ca o puternică torţă aprinsă, spre a-i călăuzi pe păcătoşii pocăiţi pe calea vieţii. Aceasta a fost lumina care a risipit întunericul ce învăluise mintea lui Luther şi i-a dezvăluit puterea sângelui lui Hristos de a curăţi de

păcat. Aceeaşi lumină a călăuzit mii de suflete împovărate de păcat către adevăratul Izvor de iertare şi pace. Fiecare creştin are motiv să-l mulţumească lui Dumnezeu pentru epistola către biserica din Roma.

În această epistolă, Pavel şi-a exprimat liber povara pe care o simţea pentru iudei. Chiar de când se convertise – el a dorit să-i ajute pe iudei să dobândească o mai clară înţelegere a soliei Evangheliei. „Dorinţa inimii mele şi rugăciunea mea către Dumnezeu pentru israeliţi”, declara el, „este să fie mântuiţi”.

Ceea ce simţea apostolul în această privinţă nu era o dorinţă obişnuită. În rugăciune, el cerea mereu lui Dumnezeu să lucreze pentru israeliţii care nu L-au recunoscut pe Iisus din Nazaret ca Mesia Cel făgăduit. „Spun adevărul în Hristos”, îi asigura el pe credincioşii din Roma, „nu mint; cugetul meu, luminat de Duhul Sfânt, îmi este martor, că simt o mare întristare şi am o durere necurmată în inimă. Căci aproape că doresc să fiu eu însumi anatema, despărţit de Hristos, pentru fraţii mei, rudele mele trupeşti. Ei sunt israeliţi, au înfierea, slava, legămintele, darea legii, slujba dumnezeiască, făgăduinţele, patriarhii, şi din ei a ieşit, după trup Hristosul, care este mai pe sus de toate lucrurile, Dumnezeu binecuvântat în veci”.

Iudeii erau poporul ales al lui Dumnezeu, prin care El intenţiona să binecuvânteze întreaga omenire. Din mijlocul lor, Dumnezeu ridicase mulţi proroci. Aceştia au profetizat despre venirea Mântuitorului care avea să fie lepădat şi ucis de aceia care ar fi trebuit să fie primii care să-L recunoască ca fiind Cel făgăduit.

Profetul Isaia, privind în veacurile ce aveau să vină şi văzând cum erau lepădaţi profeţi după profeţi şi, în cele din urmă, chiar Fiul lui Dumnezeu, a fost inspirat să scrie cu privire la primirea Răscumpărătorului de către cei care

niciodată mai înainte nu fuseseră socotiţi printre copiii lui Israel. Referindu-se la această profeţie, Pavel spune: „Isaia merge cu îndrăzneala până acolo că zice: Am fost găsit de cei ce nu Mă căutau; M-am făcut cunoscut celor ce nu întrebau de Mine. Pe când despre Israel zice: Toată ziua Mi-am întins mâinile spre un norod răzvrătit şi împotrivitor”.

Cu toate că Israel a lepădat pe Fiul Său, Dumnezeu nu i-a lepădat. Ascultaţi cum continuă Pavel susţinerea sa: „Întreb dar: A lepădat Dumnezeu pe poporul Său? Nicidecum! Căci şi eu sunt israelit, din sămânţa lui Avraam, din seminţia lui Beniamin. Dumnezeu n-a lepădat pe poporul Său, pe care l-a cunoscut mai dinainte. Nu ştiţi ce zice Scriptura, în locul unde vorbeşte despre Ilie? Cum se plânge lui Dumnezeu împotriva lui Israel, când zice: Doamne, pe prorocii Tăi i-a omorât, altarele Tale le-au surpat; am rămas eu singur, şi caută să-mi ia viaţa? Dar ce-i răspunde Dumnezeu? Mi-am păstrat şapte mii de bărbaţi, care nu şi-au plecat genunchiul înaintea lui Baal”. Tot aşa şi în vremea de faţă, este o rămăşiţă datorită unei alegeri, prin har!

Israel s-a poticnit şi a căzut, dar aceasta nu i-a împiedicat ca să se ridice din nou. Răspunzând la întrebarea: „S-au poticnit ei să cadă?” apostolul răspunde: „Nicidecum! Ci, prin alunecarea lor, s-a făcut cu putinţă mântuirea Neamurilor, ca să-l facă pe Israel gelos; dacă, deci, alunecarea lor a fost bogăţie pentru lume şi paguba lor a fost o bogăţie pentru Neamuri, ce va fi plinătatea întoarcerii lor? V-o spun vouă, Neamurilor: Întrucât sunt apostol al Neamurilor, îmi slăvesc slujba mea şi caut, dacă este cu putinţă, să stârnesc gelozia celor din neamul meu, şi să mântuiesc pe unii din ei. Căci, dacă lepădarea lor a adus împăcarea lumii, ce va fi primirea lor din nou, decât viaţa din morţi?”

Era planul lui Dumnezeu ca harul Său să fie descoperit printre Neamuri la fel ca şi printre israeliţi. Lucrul acesta fusese arătat lămurit în profeţiile Vechiului Testament. În susţinerea sa, apostolul foloseşte unele din aceste profeţii. „Nu este olarul stăpân pe lutul lui”, întreabă el, „ca din aceeaşi frământătură de lut să facă un vas pentru o întrebuinţare de cinste şi un alt vas pentru o întrebuinţare de ocară? Şi ce putem spune, dacă Dumnezeu, fiindcă voia să-şi arate mânia şi să-şi descopere puterea, a suferit cu multă răbdare nişte vase ale mâniei, făcute pentru pieire; şi să-şi arate bogăţia slavei Lui faţă de nişte vase ale îndurării, pe care le-a pregătit mai dinainte pentru slavă (despre noi vorbesc)? Astfel, El ne-a chemat nu numai dintre Iudei, ci şi dintre Neamuri, după cum zice în Osea: Voi numi popor al Meu pe cel ce nu era poporul Meu, şi prea iubită pe cea care nu era prea iubită. Şi acolo unde li se zicea: Voi nu sunteţi poporul Meu, vor fi numiţi fii ai Dumnezeului celui Viu’” (Osea 1, 10).

Cu toată căderea lui Israel ca naţiune, printre ei a rămas totuşi o rămăşiţă evlavioasă, care trebuia să fie mântuită. La venirea Mântuitorului, erau bărbaţi şi femei credincioşi care primiseră cu bucurie solia lui Ioan Botezătorul şi fuseseră astfel conduşi să cerceteze din nou profeţiile cu privire la Mesia. Când a fost întemeiată prima biserică creştină, ea a fost alcătuită din aceşti iudei credincioşi care au recunoscut pe Iisus din Nazaret ca pe Acela a cărui aşteptare ei o doriseră. La această rămăşiţă se referă Pavel când scrie: „Dacă cele dintâi roade sunt sfinte, şi plămădeala este sfântă; şi dacă rădăcina este sfântă, şi ramurile sunt sfinte”.

Pavel asemăna rămăşiţa lui Israel cu un măslin de soi, din care unele ramuri au fost tăiate. El compară Neamurile cu ramurile unui măslin sălbatic, altoite în trunchiul părintesc. „Dacă unele ramuri au fost tăiate”,

scrie el credincioşilor dintre Neamuri, „şi dacă tu erai dintr-un măslin sălbatic, ai fost altoit în locul lor, şi ai fost făcut părtaş rădăcinii şi grăsimii măslinului, nu te făli faţă de ramuri. Dacă te făleşti, să ştii că nu tu ţii rădăcina, ci rădăcina te ţine pe tine. Dar vei zice: Ramurile au fost tăiate, ca să fiu altoit eu. Adevărat: au fost tăiate din pricina necredinţei lor, şi tu stai în picioare prin credinţă. Nu te îngâmfa dar, ci teme-te! Uită-te dar la bunătatea şi asprimea lui Dumnezeu: asprime faţă de cei ce au căzut, şi bunătate faţă de tine, dacă nu încetezi să rămâi în bunătatea aceasta; altminterea, vei fi tăiat şi tu”.

Prin necredinţă şi lepădarea planului cerului faţă de ei, Israel ca naţiune îşi pierduse legătura cu Dumnezeu. Dar Dumnezeu putea să prindă din nou de adevăratul trunchi al lui Israel ramurile care fuseseră despărţite de trunchiul părintesc – rămăşiţa care rămăsese credincioasă Dumnezeului părinţilor lor. „Şi chiar ei”, spune apostolul despre aceste ramuri rupte, „dacă nu stăruiesc în necredinţă, vor fi altoiţi; căci Dumnezeu poate să-i altoiască iarăşi”. „Dacă tu”, scrie el Neamurilor, „care ai fost tăiat dintr-un măslin, care din fire era sălbatic, ai fost altoit, împotriva firii tale, într-un măslin bun, cu cât mai mult vor fi altoiţi ei, care sunt ramuri fireşti, în măslinul lor? Fraţilor, pentru ca să nu vă socotiţi singuri înţelepţi, nu vreau să nu ştiţi taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire, care va ţine până va intra numărul deplin al Neamurilor”.

„Şi atunci tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: Izbăvitorul va veni din Sion, şi va îndepărta toate nelegiuirile de la Iacov. Acesta va fi legământul, pe care-l voi face cu ei, când le voi şterge păcatele. În ce priveşte Evanghelia, ei sunt vrăjmaşi, şi aceasta spre binele vostru; dar, în ce priveşte alegerea, sunt iubiţi din pricina părinţilor lor. Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile

şi de chemarea făcută. După cum voi odinioară n-aţi ascultat de Dumnezeu, şi după cum prin neascultarea lor aţi căpătat îndurare acum, tot aşa, ei acum n-au ascultat, pentru ca prin îndurarea arătată vouă, să capete şi ei îndurare. Fiindcă Dumnezeu a închis pe toţi oamenii în neascultare, ca să aibă îndurare de toţi".

„O, adâncul bogăţiei, înţelepciunii şi ştiinţei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecăţile Lui, şi cât de neînţelese sunt căile Lui. Şi în adevăr, cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfetnicul Lui? Cine I-a dat ceva întâi, ca să aibă de primit înapoi?" „Din El, prin El, şi pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci!"

Astfel, Pavel arată că Dumnezeu este în totul în stare să transforme inimile atât ale iudeilor, cât şi ale Neamurilor, şi să acorde fiecărui credincios în Hristos binecuvântările făgăduite lui Israel. El repetă cuvintele lui Isaia cu privire la poporul lui Dumnezeu: „Chiar dacă numărul fiilor lui Israel ar fi ca nisipul mării, numai rămăşiţa va fi mântuită. Căci Domnul va împlini pe deplin şi repede pe pământ cuvântul Lui. Şi, cum zisese Isaia mai înainte: dacă nu ne-ar fi lăsat Domnul Sabaot o sămânţă, am fi ajuns ca Sodoma, şi ne-am fi asemănat cu Gomora'".

La data când Ierusalimul a fost distrus şi templul a ajuns astfel în ruină, multe mii de iudei au fost vânduţi ca sclavi în ţările păgâne. Asemenea unor naufragiaţi pe un ţărm pustiu, ei au fost risipiţi printre Neamuri. Timp de o mie opt sute de ani, iudeii au rătăcit în lume, din ţară în ţară şi nicăieri nu li s-a oferit privilegiul de a-şi recâştiga vechiul lor prestigiu ca naţiune. Defăimaţi, urâţi, prigoniţi, din veac în veac, moştenirea lor a fost o moştenire de suferinţă.

Cu toată osânda teribilă rostită asupra iudeilor ca naţiune, atunci când ei au lepădat pe Iisus din Nazaret, în

tot cursul veacurilor au trăit mulţi iudei nobili şi temători de Dumnezeu, bărbaţi şi femei, care au suferit în tăcere. Dumnezeu a mângâiat inimile lor în întristare şi a privit cu milă situaţia lor îngrozitoare. El a auzit rugăciunile pline de frământare sufletească ale acelora care îl căutaseră din toată inima lor pentru a dobândi o dreaptă înţelegere a cuvântului Său. Unii au învăţat să vadă în umilul Nazarinean, pe care părinţii lor L-au lepădat şi L-au răstignit, pe adevăratul Mesia al lui Israel. Când mintea lor a ajuns să prindă însemnătatea profeţiilor atât de bine cunoscute, dar aşa de multă vreme întunecate de tradiţie şi de o greşită interpretare, inimile lor au fost umplute de recunoştinţă faţă de Dumnezeu pentru darul negrăit revărsat de El asupra fiecărei fiinţe omeneşti care a ales să primească pe Hristos ca Mântuitor personal.

La această categorie se referea Isaia în profeţia sa: „O rămăşiţă va fi mântuită”. Din zilele lui Pavel şi până în timpul de faţă, Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, a adresat chemarea atât iudeilor, cât şi Neamurilor. „Înaintea lui Dumnezeu nu se are în vedere faţa omului”, spunea Pavel. Apostolul se socotea „dator şi Grecilor şi Barbarilor”, la fel ca şi iudeilor; dar el niciodată nu a pierdut din vedere avantaje certe de care dispuneau iudeii faţă de alţii, „mai întâi de toate, prin faptul că lor le-au fost încredinţate cuvintele lui Dumnezeu”. „Evanghelia”, afirma el, „este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a Iudeului, apoi a Grecului”, deoarece în ea este descoperită o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu prin credinţă şi care duce la credinţă, după cum este scris: „Cel neprihănit va trăi prin credinţă”. De această Evanghelie a lui Hristos, la fel de roditoare atât pentru iudei, cât şi pentru Neamuri, apostolul Pavel declară, în Epistola către Romani, că nu se ruşina.

Când Evanghelia aceasta va fi prezentată în

plinătatea ei iudeilor, mulţi îl vor primi pe Hristos ca Mesia. Printre predicatorii creştini puţini sunt aceia care se simt chemaţi să lucreze printre iudei; dar acelora care deseori au fost trecuţi cu vederea, cum şi tuturor celorlalţi, solia îndurării şi a nădejdii în Hristos trebuie să le fie dusă.

Cu ocazia ultimei vestiri a Evangheliei, când o lucrare deosebită trebuie să fie făcută faţă de clasele de oameni neglijate până acum, Dumnezeu aşteaptă ca solii Săi să aibă un interes deosebit faţă de poporul Iudeu pe care-l găseşte în toate părţile lumii. Cum Scripturile Vechiului Testament sunt întreţesute cu cele ale Noului Testament în explicarea planului veşnic al lui Iehova, aceasta va fi pentru mulţi iudei ca zorile unei noi creaţiuni, ca o înviere a sufletului. Când ei îl văd pe Hristosul dispensaţiunii Evangheliei zugrăvit pe paginile Scripturii Vechiului Testament, şi înţeleg cât de lămurit explică Noul Testament pe cel Vechi, puterile priceperii lor până aici adormite sunt trezite şi ei recunosc pe Hristos ca Mântuitor al lumii. Mulţi îl vor primi prin credinţă pe Hristos ca pe Răscumpărătorul lor. Cu ei se vor împlini cuvintele: „Tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1, 12).

Printre iudei, sunt unii care, asemenea lui Saul din Tars, sunt tari în Scripturi, şi aceştia vor vesti cu o putere minunată neschimbabilitatea Legii lui Dumnezeu. Dumnezeul lui Israel va face să se înfăptuiască aceasta în zilele noastre. Braţul Său nu s-a scurtat ca să nu poată mântui. Când slujitorii Săi vor lucra în credinţă pentru aceia care au fost atât de mult timp neglijaţi şi dispreţuiţi, mântuirea Lui se va descoperi.

„Aşa vorbeşte Domnul către casa lui Iacov, El, care a răscumpărat pe Avraam: Acum Iacov nu va mai roşi de ruşine, şi nu i se va mai îngălbeni faţa acum. Căci când vor

vedea copiii lor, în mijlocul lor, lucrarea mâinilor Mele, Îmi vor sfinţi Numele; vor sfinţi pe Sfântul lui Iacov, şi se vor teme de Dumnezeul lui Israel. Cei rătăciţi cu duhul vor căpăta pricepere, şi cei ce cârteau vor lua învăţătură" (Isaia 29, 22 – 24).

Secţiune 1.38 Cap. 36 – Apostazia din Galatia

În timpul rămânerii la Corint, Pavel a avut motive de serioasă îngrijorare cu privire la unele din bisericile deja întemeiate. Datorită influenţei falşilor învăţători, care s-au ridicat printre credincioşii din Ierusalim, dezbinarea, erezia, senzualismul au câştigat repede teren dintre credincioşii din Galatia. Aceşti învăţători falşi amestecau tradiţiile iudaice cu adevărurile Evangheliei. Neluând în seamă hotărârea Consiliului general de la Ierusalim, ei au impus convertiţilor dintre Neamuri păzirea legii ceremoniale. Situaţia era îngrijorătoare. Relele care fuseseră introduse ameninţau ca, în scurtă vreme, să nimicească bisericile din Galatia.

Inima lui Pavel era sfâşiată şi sufletul lui era tulburat din pricina acestei făţişe apostazii din partea acelora pe care el îi învăţase cu atâta credincioşie principiile Evangheliei. De îndată, el a scris fraţilor înşelaţi, arătându-le învăţăturile greşite pe care le-au primit, mustrând cu mare asprime pe aceia care se îndepărtau de la credinţă. După ce îi salută pe galateni prin cuvintele: „Har şi pace de la Dumnezeu Tatăl, şi de la Domnul nostru Iisus Hristos", el le adresă aceste cuvinte de aspră mustrare:

„Mă mir că treceţi aşa de repede de la Cel ce v-a chemat prin harul lui Hristos, la o altă Evanghelie. Nu doar că este o altă Evanghelie; dar sunt unii oameni care vă tulbură, şi voiesc să răstoarne Evanghelia lui Hristos. Dar chiar dacă noi înşine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie, deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!" Învăţăturile lui

Pavel fuseseră în armonie cu Scripturile şi Duhul Sfânt a dat mărturie despre lucrarea sa; de aceea el a avertizat pe fraţii săi să nu ia aminte la nimic care ar fi potrivnic adevărurilor pe care el îi învăţase.

Apostolul i-a îndemnat pe credincioşii galateni să cugete cu multă luare aminte la prima experienţă făcută de ei în viaţa creştină. „O, Galateni nechibzuiţi!” exclamă el. „Cine v-a fermecat pe voi înaintea ochilor cărora a fost zugrăvit Iisus Hristos ca răstignit? Iată numai ce voiesc să ştiu de la voi: prin faptele Legii aţi primit voi Duhul, ori prin auzirea credinţei? Sunteţi aşa de nechibzuiţi? După ce aţi început prin Duhul, vreţi acum să sfârşiţi prin firea pământească? În zadar aţi suferit voi atât de mult? Dacă, în adevăr, e în zadar! Cel ce vă dă Duhul şi face minuni printre voi, le face oare prin faptele Legii sau prin auzirea credinţei?”

Astfel, Pavel i-a acuzat pe credincioşii din Galatia înaintea tribunalului propriei lor conştiinţe şi a căutat să-i oprească din drumul lor. Încrezându-se în puterea lui Dumnezeu de a mântui şi refuzând să recunoască învăţăturile propovăduitorilor apostaziaţi, apostolul s-a străduit să-i facă pe cei convertiţi să vadă că ei fuseseră într-un mod grosolan amăgiţi, dar că, prin întoarcerea la credinţa lor de mai înainte în Evanghelie, ei puteau totuşi să înfrângă planurile lui Satana. El a luat poziţie în mod hotărât de partea adevărului şi a neprihănirii, iar credinţa sa categorică şi încrederea sa nezdruncinată în solia pe care o vestea i-a ajutat pe mulţi, a căror credinţă se stinsese, să se întoarcă la credincioşia lor faţă de Mântuitorul.

Cât de diferit de felul lui Pavel de a scrie bisericii din Corint a fost calea pe care a urmat-o el faţă de galateni! Pe primii i-a mustrat cu multă prevedere şi gingăşie; pe cei din urmă, prin cuvinte de necruţătoare mustrare.

Corintenii fuseseră înfrânţi de ispită. Amăgiţi de meşteşugita sofistărie a învăţătorilor care au prezentat rătăcirile sub masca adevărului, ei au ajuns confuzi şi încurcaţi. Pentru a-i învăţa să deosebească rătăcirea de adevăr se cerea înţelepciune şi răbdare. Asprimea sau graba nejudecată din partea lui Pavel ar fi distrus influenţa lui asupra multora dintre aceia pe care el dorea să-i ajute.

În bisericile din Galatia, rătăcirea căuta să înlăture solia Evangheliei pe faţă, deschis. Hristos, adevărata temelie a credinţei, era cu totul dat la o parte pentru a fi înlocuit cu învechitele ceremonii ale iudaismului. Apostolul a văzut că, pentru a salva pe credincioşii din Galatia de influenţele primejdioase care îi ameninţau, trebuia să fie luate măsurile cele mai hotărâte şi să fie date avertizările cele mai pătrunzătoare.

O învăţătură de seamă pe care trebuie s-o înveţe fiecare slujitor al lui Hristos este aceea de a-şi adapta lucrarea potrivit condiţiilor celor pe care el doreşte să-i ajute. Blândeţea, răbdarea, hotărârea şi fermitatea sunt la fel de necesare; însă toate acestea trebuie folosite cu un cuvenit discernământ. A te purta înţelepţeşte cu diferitele categorii de oameni, în împrejurări şi condiţii diferite este o lucrare ce cere o înţelepciune şi o judecată luminate şi sfinţite de Duhul lui Dumnezeu.

În epistola sa către credincioşii galateni, Pavel a rezumat pe scurt întâmplările principale în legătură cu propria sa convertire şi experienţa sa creştină de la început. Pe această cale, el a căutat să arate că, printr-o deosebită manifestare a puterii divine, el fusese adus să vadă şi să pătrundă marile adevăruri ale Evangheliei. Prin îndrumarea primită chiar de la Dumnezeu, Pavel a putut să-i avertizeze şi să-i mustre pe galateni într-un mod atât de solemn şi hotărât. El a scris nu cu ezitări sau îndoieli, ci cu asigurarea unei convingeri bine întemeiate şi a unei

cunoştinţe depline. El a arătat lămurit deosebirea între a fi învăţat de om şi a primi învăţătură direct de la Hristos.

Apostolul a cerut galatenilor să se despartă de călăuzele false care-i duseseră în rătăcire şi să se întoarcă la credinţa ce fusese însoţită de dovezile de netăgăduit ale aprobării divine. Oamenii care încercaseră să-i abată de la credinţa lor în Evanghelie erau făţarnici, cu inima nesfinţită şi cu o viaţă decăzută. Religia lor era alcătuită dintr-un şir de ceremonii, prin îndeplinirea cărora ei nădăjduiau să dobândească favoarea lui Dumnezeu. Ei nu doreau după o Evanghelie care chema la o ascultare de cuvântul: „Dacă un om nu se naşte din nou, nu poate vedea Împărăţia lui Dumnezeu” (Ioan 3.). Ei erau de părere că o credinţă întemeiată pe o asemenea învăţătură cerea un sacrificiu prea mare şi astfel ei s-au agăţat de rătăcirile lor, înşelându-se singuri şi înşelând şi pe alţii.

A înlocui sfinţenia inimii şi a vieţii cu forme exterioare de religiozitate, este încă şi acum tot atât de plăcut firii nerenăscute, cum era şi în zilele acestor învăţători iudei. Astăzi, ca şi atunci, există călăuze spirituale mincinoase, la a căror învăţătură mulţi ascultă cu nesaţ. Este străduinţa bine chibzuită a lui Satana de a abate minţile de la nădejdea mântuirii prin credinţa în Hristos şi ascultarea de Legea lui Dumnezeu. În fiecare veac, arhivrăjmaşul îşi adaptează ispitele potrivit prejudecăţilor sau pornirilor acelora pe care el caută să-i amăgească. În vremurile apostolice, el i-a făcut pe iudei să înalţe legea ceremonială şi să-L lepede pe Hristos; în vremurile de acum, el îi îndeamnă pe mulţi pretinşi creştini, sub pretenţia că L onorează pe Hristos, să arunce ocară asupra Legii morale şi să înveţe că preceptele ei pot fi călcate fără primejdia pedepsei. Este de datoria fiecărui slujitor al lui Dumnezeu să se împotrivească ferm şi hotărât acestor pervertitori ai credinţei şi, prin cuvântul

adevărului, să arate fără teamă rătăcirile lor.

În efortul său de a recâştiga încrederea fraţilor săi din Galatia, cu multă înţelepciune, Pavel şi-a susţinut poziţia sa ca apostol al lui Hristos. El se declară a fi „apostol nu de la oameni, nici printr-un om, ci prin Iisus Hristos, şi prin Dumnezeu Tatăl, care L-a înviat din morţi”. Nu de la oameni, ci din partea celei mai înalte Autorităţi cereşti îşi primise el însărcinarea. Şi poziţia lui fusese recunoscută de consiliul general de la Ierusalim faţă de ale cărui hotărâri el se dovedise ascultător în toată activitatea sa printre Neamuri.

Nu pentru a se înălţa pe sine, ci pentru a preamări harul lui Dumnezeu a prezentat Pavel acelora care tăgăduiau apostolatul său dovada că el nu era „cu nimic mai pe jos de apostolii aceştia ’nespus de aleşi” (2 Cor. 11, 5). Aceia care căutau să minimalizeze atât chemarea, cât şi lucrarea se luptau împotriva lui Hristos, al cărui har şi a cărei putere erau manifestate prin Pavel. Apostolul era silit, prin împotrivirea vrăjmaşilor lui, să ia o atitudine hotărâtă pentru a-şi menţine poziţia şi autoritatea sa.

Pavel a stăruit cu multă căldură de aceia care, odată, cunoscuseră în viaţa lor puterea lui Dumnezeu, să se întoarcă la iubirea lor dintâi faţă de adevărul Evangheliei. Cu dovezi de nezdruncinat, el le-a prezentat privilegiul ce-l aveau de a deveni bărbaţi şi femei liberi în Hristos, prin al cărui har ispăşitor toţi aceia care se predau pe deplin sunt îmbrăcaţi cu mantia neprihănirii Sale. El a susţinut adevărul că orice suflet care va fi mântuit trebuie să aibă o experienţă sinceră şi personală în lucrurile lui Dumnezeu.

Cuvintele apostolului, pline de un călduros apel, nu au rămas fără rod. Duhul Sfânt a lucrat cu mare putere şi mulţi ale căror picioare rătăciseră pe căi străine au revenit la credinţa lor de la început în Evanghelie. De aici încolo, ei au rămas statornici în libertatea prin care Hristos îi

făcuse liberi. În viaţa lor se dădeau pe faţă roadele Duhului – „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioşia, blândeţea, înfrânarea poftelor”. Numele lui Dumnezeu era proslăvit şi mulţi au fost adăugaţi la numărul credincioşilor din toată regiunea aceea.

Secţiune 1.39 Cap. 37 – Ultima călătorie a lui Pavel la Ierusalim

Pavel dorea foarte mult să ajungă la Ierusalim înainte de Paşte, având în felul acesta ocazie să-i întâlnească pe aceia care aveau să vină din toate părţile lumii spre a lua parte la sărbătoare. El a nutrit totdeauna nădejdea ca, în vreun fel oarecare, să poată fi folosit ca un instrument pentru îndepărtarea prejudecăţilor conaţionalilor săi necredincioşi, astfel încât ei să poată fi aduşi să primească preţioasa lumină a Evangheliei. El dorea, de asemenea, să-i întâlnească pe membrii bisericii din Ierusalim şi să le dea darurile trimise de bisericile dintre Neamuri pentru fraţii săraci din Iudea. Şi, prin această vizită, el nădăjduia să realizeze o apropiere mai puternică între iudei şi Neamurile convertite la credinţă.

Terminându-şi lucrarea la Corint, el s-a hotărât să se îmbarce direct pentru unul din porturile de pe coasta Palestinei. Toate aranjamentele fuseseră făcute, iar el era pe punctul de a păşi pe bordul corăbiei, când i s-a spus despre un complot urzit de iudei spre a-i lua viaţa. În trecut, aceşti împotrivitori ai credinţei fuseseră înfrânţi în toate strădaniile lor de a pune capăt lucrării apostolului.

Succesul ce însoţea predicarea Evangheliei a trezit din nou mânia iudeilor. Din fiecare colţ veneau veşti despre întinderea noii învăţături, prin care iudeii erau scutiţi de păzirea ritualurilor legii ceremoniale şi Neamurilor le era îngăduit să aibă aceleaşi privilegii cu iudeii, ca nişte copii ai lui Avraam. Pavel, în predicile sale din Corint, a

prezentat aceleaşi argumente asupra cărora a stăruit cu atâta putere şi în epistolele sale. Declaraţia sa puternică, cum că „nu mai este nici Grec, nici Iudeu, nici tăiere împrejur, nici netăiere împrejur” (Col. 3, 11), era privită de vrăjmaşii săi ca o cutezătoare batjocorire a credinţei şi au hotărât ca glasul lui să fie adus la tăcere.

Primind avertizarea despre acest complot, Pavel s-a hotărât să ocolească, luând-o prin Macedonia. Planul de a ajunge la Ierusalim de Paşte trebuia să fie părăsit, însă spera să fie acolo de Ziua Cincizecimii.

Pavel şi Luca erau însoţiţi de „Sopater din Berea, fiul lui Pir, Aristarh şi Secund din Tesalonic, Gaiu din Derbe, precum şi Tihic şi Trofim care erau din Asia”. Pavel avea cu el o mare sumă de bani de la bisericile dintre Neamuri, pe care intenţiona să-i predea în mâinile fraţilor cu răspunderea lucrării în Iudea; şi, din pricina aceasta, el a rânduit ca aceşti fraţi, reprezentanţi ai diferitelor biserici care contribuiseră, să-l însoţească până la Ierusalim.

La Filipi, au zăbovit pentru prăznuirea Paştelor. Numai Luca a rămas cu el, ceilalţi membri ai grupei trecând la Troa spre a-l aştepta acolo. Filipenii erau cei mai iubitori, cei mai credincioşi şi cei mai sinceri dintre convertiţii apostolului şi, în timpul celor opt zile ale sărbătorii, el s-a bucurat de o paşnică şi fericită comuniune cu ei.

Îmbarcându-se din Filipi, Pavel şi Luca i-au ajuns, după cinci zile, pe tovarăşii lor la Troa şi au rămas şapte zile cu credincioşii din acest loc.

În ultima seară a rămânerii lui acolo, „fraţii s-au adunat laolaltă ca să frângă pâinea”. Faptul că iubitul lor învăţător era gata să plece strânsese laolaltă o grupă mai mare decât de obicei. Ei s-au adunat într-o cameră de sus, de la etajul al treilea. Acolo, în căldura iubirii şi grijii sufletului său faţă de ei, apostolul a predicat până la

miezul nopţii.

Pe una din ferestrele deschise stătea un tânăr numit Eutih. În această poziţie primejdioasă, el a adormit şi a căzut jos în curte. Dintr-odată, toţi s-au înspăimântat şi s-au tulburat. Tânărul a fost ridicat mort şi mulţi s-au strâns în jurul lui cu strigăte şi bocete. Însă Pavel, făcându-şi loc prin mulţimea înspăimântată, l-a luat în braţe şi a înălţat o rugăciune plină de căldură, ca Dumnezeu să-i redea viaţa. Cererea lui a fost ascultată. Pe deasupra tânguirilor şi plânsetelor, glasul apostolului s-a auzit zicând: „Nu vă tulburaţi, căci sufletul lui (viaţa lui, KJV) este în el”. Plini de bucurie, credincioşii s-au adunat din nou în camera de sus. Ei au luat parte la Sfânta Cină şi apoi Pavel „a mai vorbit multă vreme până la ziuă”).

Corabia pe care Pavel şi tovarăşii lui urmau să-şi continue călătoria era aproape să plece şi fraţii s-au grăbit să se îmbarce. Totuşi, apostolul a ales personal să meargă pe uscat, pe jos, pe o cale mai scurtă spre Troa şi Asos, urmând să-i întâlnească pe tovarăşii lui în acest din urmă oraş. Lucrul acesta i-a dat un scurt timp pentru meditaţie şi rugăciune. Greutăţile şi primejdiile în legătură cu vizita ce urma să o facă la Ierusalim, atitudinea bisericii de acolo faţă de el şi faţă de lucrarea lui, cum şi starea bisericilor şi interesele lucrării Evangheliei în alte locuri erau subiecte de serioasă şi îngrijorată cugetare; şi el a folosit ocazia aceasta deosebită pentru a-L căuta pe Dumnezeu spre a primi putere şi călăuzire.

Când călătorii au navigat spre sud de Asos, ei au trecut pe lângă cetatea Efes, atât de mult timp locul activităţii apostolului. Pavel ar fi dorit foarte mult să viziteze biserica de acolo: căci avea să le dea importante îndrumări şi sfaturi. Dar, gândind bine, el s-a hotărât să se grăbească; fiindcă dorea „ca, dacă-i va fi cu putinţă, să fie în Ierusalim de Ziua Cincizecimii”. Totuşi, ajungând la

Milet, care era la patruzeci şi cinci de kilometri de Efes, el a aflat că ar putea fi cu putinţă să vină în legătură cu bisericile înainte de plecarea corăbiei. Prin urmare, el a trimis de îndată veste prezbiterilor, stăruind ca să se grăbească să vină la Milet pentru a-i putea vedea înainte de a-şi continua călătoria.

Ca răspuns la chemarea sa, ei au venit, şi el le-a adresat cuvinte serioase şi mişcătoare de povăţuire şi rămas bun. „Ştiţi cum m-am purtat cu voi în toată vremea”, zise el, „din ziua dintâi, în care am pus piciorul pe pământul Asiei. Am slujit Domnului cu toată smerenia, cu multe lacrimi şi în mijlocul încercărilor pe care mi le ridicau uneltirile iudeilor. Ştiţi că n-am ascuns nimic din ce vă era de folos, şi nu m-am temut să vă propovăduiesc şi să vă învăţ înaintea norodului şi în case şi să vestesc Iudeilor şi Grecilor pocăinţa faţă de Dumnezeu şi credinţa în Domnul nostru Iisus Hristos”.

Pavel înălţase totdeauna Legea divină. El arătase că în Lege nu era nicio putere de a salva pe oameni de sub osânda neascultării. Făcătorii de rele trebuia să se pocăiască de păcatele lor şi să se umilească înaintea lui Dumnezeu, a cărui dreaptă mânie ei şi-o atrăseseră prin călcarea Legii Sale; şi ei trebuia, de asemenea, să dovedească credinţă în sângele lui Hristos, ca fiind singurul mijloc de iertare. Fiul lui Dumnezeu murise ca jertfă pentru ei şi. Se înălţase la ceruri pentru a sta înaintea Tatălui ca apărător al lor. Prin pocăinţă şi credinţă, ei puteau să fie liberaţi de osânda păcatului şi prin harul lui Hristos puteau fi făcuţi în stare ca de acum înainte să asculte de Legea lui Dumnezeu.

„Şi acum”, continuă Pavel, „iată că, împins de Duhul, mă duc la Ierusalim, fără să ştiu ce mi se va întâmpla acolo. Numai Duhul Sfânt mă înştiinţează din cetate în cetate că mă aşteaptă lanţuri şi necazuri. Dar eu nu ţin

numaidecât la viaţa mea, ca şi cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârşesc cu bucurie calea şi slujba, pe care am primit-o de la Domnul Iisus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu. Şi acum, ştiu că nu-mi veţi mai vedea faţa, voi toţi aceia în mijlocul cărora am umblat, propovăduind Împărăţia lui Dumnezeu”.

Pavel nu avusese de gând să dea această mărturie, însă, pe când vorbea, Spiritul inspiraţiei a venit asupra lui, confirmându-i temerile că aceasta avea să fie ultima întâlnire cu fraţii săi din Efes.

„De aceea vă mărturisesc, astăzi, că sunt curat de sângele tuturor. Căci nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu”. Nici teama că ar putea supăra, nici dorinţa după prietenie sau aplauze nu puteau să-l facă pe Pavel să-şi reţină cuvintele pe care Dumnezeu i le dăduse pentru învăţarea, avertizarea şi îndreptarea lor. Din partea servilor Săi de astăzi, Dumnezeu cere curaj în predicarea Cuvântului şi în vestirea învăţăturilor Lui. Slujitorii lui Hristos nu trebuie să prezinte oamenilor numai acele adevăruri plăcute, reţinându-le pe cele care ar pricinui durere. Ei trebuie să vegheze cu deplină grijă asupra dezvoltării caracterului. Dacă el vede că unii din turmă nutresc păcatul, ca un păstor credincios, el trebuie să le dea Cuvântul lui Dumnezeu, învăţătura care se potriveşte situaţiei lor. Dacă le-ar îngădui ca, după găsirea lor cu cale, să meargă neavertizaţi, el ar urma să fie făcut răspunzător pentru sufletele lor. Pastorul care îşi împlineşte înalta sa însărcinare trebuie să dea cu credincioşie poporului său învăţătură cu privire la fiecare punct al credinţei creştine, arătându-le cum ar trebui să fie şi ce ar trebui să facă ei pentru a sta desăvârşiţi în ziua lui Dumnezeu. Numai acela care este un învăţător credincios al adevărului va fi în stare ca, la terminarea lucrării sale, să poată spune împreună cu Pavel: „Sunt curat de sângele

tuturor”.

„Luaţi seama dar la voi înşivă”, i-a sfătuit apostolul pe fraţii săi, „şi la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi (priveghetori), ca să păstoriţi biserica Domnului, pe care a câştigat-o cu însuşi sângele Său”. Dacă slujitorii Evangheliei ar păstra totdeauna în minte faptul că ei au de-a face cu cei răscumpăraţi prin sângele lui Hristos, atunci ei ar avea un simţământ mai profund al importanţei lucrării lor. Ei trebuie să ia seama atât la ei înşişi, cât şi la turma lor. Propriul lor exemplu trebuie să ilustreze şi să dea putere învăţăturii lor. Ca învăţători ai căii vieţii, ei nu ar trebui să dea vreo ocazie ca adevărul să fie vorbit de rău. Ca reprezentanţi ai lui Hristos, ei trebuie să păstreze în cinste Numele Său. Prin devoţiunea lor, prin curăţenia vieţii lor şi vorbirea lor evlavioasă, trebuie să se dovedească demni de înalta lor chemare.

Primejdiile care aveau să asalteze biserica din Efes au fost descoperite apostolului. „Ştiu bine”, a spus el, „că după plecarea mea, se vor vârî între voi lupi răpitori, care nu vor cruţa turma; şi se vor scula din mijlocul vostru oameni, care vor învăţa lucruri stricăcioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor”. Pavel tremura pentru biserică, căci, privind în viitor, a văzut atacurile pe care biserica trebuia să le îndure atât din partea vrăjmaşilor din afară, cât şi a celor dinăuntru. Cu o stăruinţă solemnă, el i-a îndemnat pe fraţii săi să păzească în mod vigilent învăţătura sacră pe care o primiseră. Drept exemplu, el le arătă munca sa deosebită printre ei: „De aceea vegheaţi, şi aduceţi-vă aminte că, timp de trei ani, zi şi noapte, n-am încetat să sfătuiesc cu lacrimi pe fiecare din voi”.

„Şi acum, fraţilor”, a continuat el, „vă încredinţez în mâna lui Dumnezeu şi a Cuvântului harului Său, care vă poate zidi sufleteşte, şi vă poate da moştenirea împreună cu toţi cei sfinţiţi. N-am râvnit nici la argintul, nici la aurul,

nici la hainele cuiva”. Unii dintre fraţii Efeseni erau bogaţi; însă Pavel niciodată nu căutase să aibă vreun folos personal din partea lor. Nu făcea parte din solia sa să atragă atenţia la nevoile sale. „Mâinile acestea”, declară el, „au lucrat pentru trebuinţele mele şi ale celor ce erau cu mine”. Printre lucrările sale grele, cum şi călătoriile sale întinse pentru cauza lui Hristos, el era în stare nu numai să se îngrijească singur de nevoile sale proprii, ci şi să pună ceva deoparte pentru sprijinirea conlucrătorilor săi şi ajutorarea săracilor merituoşi. Lucrul acesta el l-a îndeplinit numai printr-o neîncetată hărnicie şi o strictă economie. Pe bună dreptate el se putea da ca pildă, atunci când spunea: „În toate privinţele v-am dat o pildă, şi v-am arătat că, lucrând astfel, trebuie să ajutaţi pe cei slabi, şi să vă aduceţi aminte de cuvintele Domnului Iisus, care însuşi a zis: este mai ferice să dai decât să primeşti”.

„După ce a vorbit astfel, a îngenuncheat, şi s-a rugat împreună cu ei toţi. Şi au izbucnit cu toţii în lacrimi, au căzut pe grumazul lui Pavel şi l-au sărutat. Căci erau întristaţi mai ales de vorba pe care le-o spusese el că nu-i vor mai vedea faţa. Şi l-au petrecut până la corabie”.

De la Milet, călătorii au pornit pe apă şi s-au „dus drept la Cos, a doua zi la Rodos, şi de acolo la Patara”, în partea de sud-vest a ţărmului Asiei Mici, unde, găsind „o corabie care avea să treacă în Fenicia, s-au suit în ea şi au plecat”. La Tir, unde corabia avea să fie descărcată, ei au găsit câţiva ucenici cu care au putut rămâne împreună timp de şapte zile. Prin Duhul Sfânt, ucenicii aceştia au fost înştiinţaţi de primejdiile ce-l aşteptau pe Pavel la Ierusalim şi ei stăruiau de el „să nu se suie la Ierusalim”. Însă apostolul n-a îngăduit ca teama de nenorocire şi întemniţare să-l abată din planul său.

La sfârşitul săptămânii petrecute la Tir, toţi fraţii, împreună cu soţiile şi copiii lor l-au însoţit pe Pavel la

corabie şi, mai înainte ca el să păşească pe corabie, ei au îngenuncheat la ţărm şi s-au rugat unii pentru alţii.

Continuându-şi călătoria spre sud, călătorii au ajuns la Cezarea şi au „intrat în casa lui Filip evanghelistul, care era unul din cei şapte, şi au găzduit la el”. Aici, Pavel a petrecut câteva zile liniştite şi fericite – ultima libertate de care avea să se mai bucure pentru o vreme îndelungată.

Pe când Pavel zăbovea în Cezarea, „un proroc, numit Agab, s-a pogorât din Iudea, şi a venit la noi”, spune Luca. „A luat brâul lui Pavel, şi-a legat picioarele şi mâinile şi a zis: Iată ce zice Duhul Sfânt: Aşa vor lega Iudeii în Ierusalim pe omul acela al cui este brâul acesta, şi-l vor da în mâinile Neamurilor”.

„Când am auzit lucrul acesta”, continuă Luca, „atât noi, cât şi cei de acolo am rugat pe Pavel să nu se suie la Ierusalim”. Însă Pavel nu voia să se abată de pe calea datoriei. El era gata să-L urmeze pe Hristos chiar dacă ar fi trebuit să ajungă la închisoare şi la moarte. „Ce faceţi de plângeţi aşa, şi-mi rupeţi inima?” exclamă el; „eu sunt gata nu numai să fiu legat, dar chiar să şi mor în Ierusalim pentru Numele Domnului Iisus”. Văzând că îi pricinuiesc dureri fără a-i schimba gândul, fraţii au încetat de a-l mai supăra, rostind numai cuvintele: „Facă-se voia Domnului!”

Curând, a sosit vremea când trebuia să se termine scurta şedere la Cezarea şi, însoţit de unii dintre fraţi, Pavel şi tovarăşii lui s-au îndreptat către Ierusalim cu inimile mult umbrite de presimţirea răului ce urma să vină.

Niciodată mai înainte nu se apropiase apostolul de Ierusalim cu o inimă atât de întristată. El ştia că avea să găsească puţini prieteni şi mulţi vrăjmaşi. El se apropia de cetatea care lepădase şi ucisese pe Fiul lui Dumnezeu şi asupra căreia atârna acum ameninţarea mâniei dumnezeieşti. Amintindu-şi cât de amară fusese prejudecata sa proprie împotriva urmaşilor lui Hristos, el a

simţit cea mai profundă milă faţă de cetăţenii săi amăgiţi. Şi totuşi, cât de puţin putea el nădăjdui că va fi în stare să îi ajute! Aceeaşi mânie oarbă, care odată arsese în propria sa inimă, aprinsese acum cu nespusă putere inima unui neam întreg împotriva lui.

Şi el nu putea conta nici pe simpatia şi nici pe sprijinul propriilor lui fraţi în credinţă. Iudeii neconvertiţi, care merseseră atât de aproape pe urmele lui, se grăbiseră să răspândească cele mai neplăcute rapoarte la Ierusalim, atât ei personal, cât şi prin scrisoare, cu privire la el şi la lucrarea lui; şi chiar şi unii dintre apostoli şi prezbiteri primiseră ca adevărate aceste rapoarte, nefăcând nicio încercare de a le contrazice şi nemanifestând vreo dorinţă de a fi în armonie cu Pavel.

Totuşi, în mijlocul descurajărilor, apostolul nu era descurajat. El era încredinţat că Glasul care vorbise propriei sale inimi va mai vorbi încă şi inimii conaţionalilor săi şi că cei ce erau împreună cu el, ucenici ai învăţătorului, pe care-L iubeau şi-l slujeau, aveau totuşi să-şi unească inimile cu a sa în lucrarea Evangheliei.

Secţiune 1.40 Cap. 38 – Pavel ca întemniţat

Când am ajuns la Ierusalim, fraţii ne-au primit cu bucurie. A doua zi, Pavel a mers cu noi la Iacov şi toţi prezbiterii s-au adunat acolo”.

Cu ocazia aceasta, Pavel şi tovarăşii lui au predat în mâinile bătrânilor lucrării din Ierusalim darurile trimise de bisericile dintre Neamuri pentru sprijinirea săracilor din rândul fraţilor iudei. Strângerea acestor daruri i-a costat pe apostol şi pe conlucrătorii săi mult timp, frământare şi muncă neobosită. Suma, care a întrecut cu mult aşteptările prezbiterilor din Ierusalim, reprezenta multe sacrificii şi chiar restrângeri severe din partea credincioşilor dintre Neamuri.

Aceste daruri de bunăvoie erau o dovadă a

credincioşiei convertiţilor dintre Neamuri faţă de organizaţia lucrării lui Dumnezeu din lumea întreagă şi ele ar fi trebuit să fie primite de toţi cu o profundă recunoştinţă; totuşi, Pavel şi conlucrătorii lui au constatat că până şi printre aceia în faţa cărora stăteau acum erau unii care nu puteau să aprecieze spiritul de iubire frăţească ce determinase aducerea acestor daruri.

În primii ani ai lucrării Evangheliei printre Neamuri, unii dintre fraţii de vază din Ierusalim, agăţându-se de prejudecăţile lor de dinainte şi de felul lor de gândire de atunci, nu au conlucrat din toată inima cu Pavel şi conlucrătorii lui. În grija lor de a păstra câteva forme şi ceremonii neînsemnate, ei au pierdut din vedere binecuvântările care ar fi venit asupra lor şi asupra lucrării pe care o iubeau, printr-un efort de a uni laolaltă toate părţile lucrării Domnului. Deşi doritori să ocrotească cât mai bine interesele bisericii creştine, ei au dat greş în a ţine pasul cu providenţa clarvăzătoare a lui Dumnezeu şi, în înţelepciunea lor omenească, au încercat să arunce asupra lucrătorilor multe îngrădiri care nu erau necesare. Astfel, s-a ridicat un grup de bărbaţi care nu cunoşteau personal împrejurările schimbătoare şi nevoile deosebite întâlnite de lucrători în câmpurile îndepărtate, totuşi care stăruiau că ei au autoritatea să-i îndrume pe fraţii lor din aceste câmpuri, ca să urmeze anumite metode specifice de lucru. Ei considerau că lucrarea de predicare a Evangheliei trebuia dusă înainte, potrivit cu părerile lor.

Trecuseră mulţi ani de când fraţii din Ierusalim, împreună cu reprezentanţii din alte biserici de frunte, au dat o atenţie deosebită problemelor dificile care se ridicaseră cu privire la metodele urmate de cei care lucrau printre Neamuri. Ca urmare a acestei sfătuiri, fraţii se uniseră în a da bisericilor recomandări clare cu privire la anumite rituri şi obiceiuri, inclusiv circumciziunea. La

această mare consfătuire, fraţii s-au unit, de asemenea, în a-i recomanda bisericilor creştine pe Barnaba şi pe Pavel ca lucrători demni de toată încrederea.

Printre cei de faţă la această adunare erau unii care criticaseră cu asprime metodele de lucru folosite de apostoli, asupra cărora apăsa sarcina principală de a duce Evanghelia la Neamuri. Însă, în timpul consfătuirii, vederile lor cu privire la planul lui Dumnezeu s-au lărgit şi ei s-au unit împreună cu fraţii lor în a lua hotărâri înţelepte care au făcut cu putinţă unirea întregului corp al credincioşilor.

Mai târziu însă, când a devenit clar faptul că convertiţii dintre Neamuri se înmulţeau repede, au fost câţiva dintre fraţii mai cu vază din Ierusalim care au început să nutrească din nou prejudecăţile lor de mai înainte împotriva metodelor lui Pavel şi ale conlucrătorilor lui. Aceste prejudecăţi se întăreau cu trecerea anilor, până ce unii dintre fraţii conducători au hotărât că lucrarea de predicare a Evangheliei trebuie făcută de aici încolo potrivit cu propriile lor idei. Dacă Pavel era gata să-şi adapteze metodele potrivit anumitor rânduieli pe care ei le susţineau, atunci ei aveau să-l recunoască şi să-i sprijine lucrarea; altfel, ei nu mai aveau să privească cu plăcere lucrarea lui şi nici să-i mai acorde sprijinul lor.

Bărbaţii aceştia pierduseră din vedere faptul că Dumnezeu este învăţătorul poporului Său; că fiecare lucrător al cauzei Sale trebuie să dobândească o experienţă personală în a urma Conducătorului divin, fără a privi la om pentru o îndrumare directă; că lucrătorii Săi trebuie să fie modelaţi şi formaţi nu după ideile omului, ci după Modelul divin.

În lucrarea sa, apostolul Pavel îi învăţase pe oameni „nu după vorbirile înduplecătoare ale înţelepciunii, ci dintr-o dovadă dată de Duhul şi de putere”. Adevărurile

vestite de el îi fuseseră descoperite prin Duhul Sfânt; „căci Duhul cercetează totul, chiar şi lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. În adevăr, cine dintre oameni cunoaşte lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el? Tot aşa: nimeni nu cunoaşte lucrurile lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu" şi vorbim despre el", afirmă Pavel, „nu cu vorbiri învăţate de la înţelepciunea omenească, ci cu vorbiri învăţate de la Duhul Sfânt, întrebuinţând o vorbire duhovnicească pentru lucrurile duhovniceşti" (1 Cor. 2, 4.10 – 13).

În tot timpul lucrării sale, Pavel s-a bazat pe Dumnezeu pentru o îndrumare directă. În acelaşi timp, fusese foarte atent ca să lucreze în armonie cu hotărârile consiliului general de la Ierusalim; şi, ca urmare, „bisericile se întăreau în credinţă şi sporeau la număr din zi în zi" (Fapte 16, 5). Şi acum, cu toată lipsa de simpatie arătată lui de unii, el s-a simţit cu conştiinţa împăcată pentru că îşi făcuse datoria încurajând în convertiţii lui un spirit de sinceră credincioşie, generozitate şi iubire frăţească, aşa cum s-a dovedit cu această ocazie prin darurile îmbelşugate pe care el putea să le pună înaintea prezbiterilor iudei.

După ce le-a prezentat darurile, Pavel „le-a istorisit cu de-amănuntul ce făcuse Dumnezeu în mijlocul Neamurilor prin slujba lui". Această istorisire a faptelor a adus în inimile tuturor, chiar şi a acelora care se îndoiseră, convingerea că binecuvântarea cerului însoţise lucrările sale. „Când l-au auzit, au proslăvit pe Dumnezeu". Ei au înţeles că metodele de lucru folosite de apostol purtau pecetea cerului. Darurile bogate ce stăteau înaintea lor adăugau o greutate mărturiei apostolului cu privire la credincioşia noilor biserici întemeiate printre Neamuri. Aceia care, fiind socotiţi printre cei care aveau în sarcină lucrarea din Ierusalim, ceruseră să fie adoptate anumite

măsuri arbitrare de control au văzut lucrarea lui Pavel într-o lumină nouă şi au fost convinşi că atitudinea lor fusese rea, că fuseseră ţinuţi în sclavie de obiceiurile şi tradiţiile iudaice şi că lucrarea Evangheliei fusese mult împiedicată prin lipsa lor de a recunoaşte că zidul de despărţire dintre iudei şi Neamuri fusese surpat prin moartea Domnului Hristos.

Aceasta era ocazia de aur pentru ca toţi fraţii conducători să mărturisească sincer şi deschis că Dumnezeu lucrase prin Pavel şi că uneori ei greşiseră îngăduind ca veştile aduse de vrăjmaşi să le trezească gelozia şi prejudecata. Dar, în loc să se unească într-un efort de a face dreptate unuia care fusese jignit, i-au dat un sfat care arăta că ei încă nutreau simţământul că Pavel trebuie în mare măsură socotit ca răspunzător pentru prejudecata existentă. Ei nu au stat în chip nobil în apărarea lui, căutând să arate celor nemulţumiţi în ce consta rătăcirea lor, ci au căutat să ajungă la un compromis, sfătuindu-l să urmeze o cale ce, după părerea lor, avea să îndepărteze orice motiv pentru o greşită înţelegere.

„Vezi, frate”, au spus ei ca răspuns la mărturia sa, „câte mii de Iudei au crezut, şi toţi sunt plini de râvnă pentru Lege. Dar ei au auzit despre tine că înveţi pe toţi Iudeii care trăiesc printre Neamuri să se lepede de Moise, că le zici să nu-şi taie copiii împrejur şi să nu trăiască potrivit cu obiceiurile. Ce este de făcut? Negreşit mulţimea are să se adune căci vor auzi că ai venit. Deci, fă ce-ţi vom spune noi. Avem aici patru bărbaţi care au făcut o juruinţă. Ia-i cu tine, curăţeşte-te împreună cu ei şi cheltuieşte tu pentru ei, ca să-şi radă capul. Şi astfel vor cunoaşte toţi că nu este nimic adevărat din cele ce au auzit despre tine, ci că şi tu umbli întocmai după rânduială şi păzeşti Legea. Cu privire la Neamurile care au crezut, noi am hotărât şi le-

am scris că trebuie să se ferească de lucrurile jertfite idolilor, de sânge, de dobitoace sugrumate şi de desfrânare”.

Fraţii sperau că Pavel, urmând calea arătată de ei, ar putea da o puternică dovadă împotriva rapoartelor neadevărate cu privire la el. Ei l-au asigurat că hotărârea consiliului, ţinut mai înainte cu privire la convertiţii dintre Neamuri şi la legea ceremonială, era încă considerată ca fiind bună. Însă sfatul dat acum nu era potrivit cu această hotărâre. Nu Duhul lui Dumnezeu era acela care insuflase acest sfat; el era rodul laşităţii. Conducătorii bisericii din Ierusalim ştiau că, prin lipsa de conformare faţă de legea ceremonială, creştinii aveau să-şi atragă asupră-le ura Iudeilor, şi să se expună astfel prigoanei. Sinedriul făcea tot ceea ce putea pentru ca să împiedice extinderea Evangheliei. El alegea bărbaţi care să-i urmărească pe apostoli, îndeosebi pe Pavel, şi pe orice cale cu putinţă să se opună lucrării lui. Dacă creştinii ar fi fost învinuiţi înaintea Sinedriului ca nişte călcători ai legii, atunci ar fi urmat să sufere o grabnică şi aspră pedeapsă ca apostaziaţi de la credinţa iudaică.

Mulţi dintre iudeii care primiseră Evanghelia mai nutreau încă un simţământ de consideraţie faţă de legea ceremonială şi erau prea grabnici a face concesii neînţelepte, nădăjduind ca astfel să câştige încrederea conaţionalilor lor, să le îndepărteze prejudecăţile şi să-i câştige la credinţa în Hristos, ca Răscumpărător al lumii. Pavel a înţeles că, atâta vreme cât mulţi dintre membrii cu vază ai bisericii din Ierusalim aveau să continue a nutri o prejudecată împotriva lui, ei aveau să lucreze continuu în vederea nimicirii influenţei lui. Simţea că, dacă printr-o concesie chibzuită i-ar fi putut câştiga pentru adevăr, atunci ar fi înlăturat o mare piedică din calea succesului Evangheliei în alte locuri. Însă el nu era autorizat de

Dumnezeu să cedeze atât cât îi cereau ei.

Când ne gândim la marea dorinţă a lui Pavel de a fi în bună înţelegere cu fraţii săi, dragostea sa gingaşă faţă de cel slab în credinţă, respectul lui faţă de apostolii care fuseseră cu Hristos, şi faţă de Iacov, fratele Domnului, şi la ţinta lui de a se face totul pentru toţi, atât cât putea, fără a sacrifica principiul – când ne gândim la toate acestea, nu este surprinzător faptul că el a fost constrâns să se abată de la umblarea lui hotărâtă şi neclintită pe care o urmase până aici. Dar, în loc de a-şi împlini scopul dorit, străduinţele lui pentru a ajunge la o împăcare nu au făcut decât să zorească criza, grăbind suferinţele sale ce au fost profetizate, având ca rezultat despărţirea de fraţii săi, lipsind biserica de unul din cei mai puternici stâlpi ai ei şi întristând inimile credincioşilor de pretutindeni.

În ziua următoare, Pavel a început să aducă la îndeplinire sfatul prezbiterilor. Cei patru bărbaţi care se găseau sub votul Nazireat (Numeri 6), al cărui termen aproape trecuse, au fost luaţi de Pavel şi duşi în templu „ca să vestească sfârşitul zilelor curăţirii când se va aduce jertfă pentru fiecare din ei”. Pentru curăţire, trebuia să fie aduse şi anumite jertfe costisitoare.

Cei care l-au sfătuit pe Pavel să facă pasul acesta nu au gândit îndeajuns asupra primejdiei la care avea să fie el expus în felul acesta. În vremea aceea, Ierusalimul era plin cu închinători din multe ţări. Când, ca împlinire a însărcinării date lui de Dumnezeu, Pavel dusese Evanghelia la Neamuri, el vizitase multe din cele mai mari cetăţi ale lumii şi era bine cunoscut de mii de oameni, care veniseră la Ierusalim, din diferite locuri străine, ca să ia parte la sărbătoare. Printre aceştia erau oameni ale căror inimi erau pline cu cea mai aprigă ură împotriva lui Pavel; şi ca el să intre în templu într-o ocazie publică însemna să-şi pună viaţa în primejdie. Câteva zile, el a intrat şi a ieşit

printre închinători, oarecum neobservat; dar, înainte de terminarea timpului hotărât, pe când vorbea cu un preot cu privire la jertfele ce urmau să fie aduse, el a fost recunoscut de unii dintre iudeii din Asia.

Cu o furie demonică, ei s-au năpustit asupra lui, strigând: „Bărbaţi israeliţi, daţi ajutor! Iată omul care propovăduieşte pretutindeni şi în toată lumea împotriva norodului, împotriva Legii şi împotriva locaşului acestuia”. Şi, în timp ce oamenii răspundeau chemării după ajutor, o altă învinuire i-a fost adusă – „ba încă a vârât şi pe nişte Greci în Templu, şi a spurcat acest locaş sfânt”.

După legea iudaică, era o crimă osândită cu moartea ca un necircumcis să intre în curţile dinăuntru ale clădirii sfinte. Pavel fusese văzut în cetate în tovărăşia lui Trofim, un efesean, şi a fost făcută legătura că l-ar fi adus în templu. Dar el nu făcuse lucrul acesta; şi, el însuşi fiind iudeu, fapta sa de a intra în templu nu însemna o călcare a legii. Însă, deşi învinuirea era cu totul neadevărată, ea a slujit totuşi să stârnească prejudecata mulţimii. Strigătul fiind luat şi purtat prin curţile templului, mulţimile adunate acolo au fost cuprinse de o furie sălbatică. În curând, vestea s-a răspândit în tot Ierusalimul, şi „toată cetatea s-a pus în mişcare şi s-a strâns norodul din toate părţile”.

Faptul că un apostaziat din Israel a cutezat să pângărească templul, chiar în vremea când mii de oameni veniseră acolo din toate părţile lumii, să se închine, a stârnit cele mai fioroase porniri ale gloatei. „Au pus mâna pe Pavel şi l-au scos afară din templu, ale cărui uşi au fost încuiate îndată”.

„Pe când cereau să-l omoare, s-a dus vestea la căpitanul oştii că tot Ierusalimul s-a tulburat”. Claudius Lisias cunoştea destul de bine elementele răzvrătite cu care avea de-a face şi „a luat îndată ostaşi şi sutaşi şi a

alergat la ei. Când au văzut pe căpitan şi pe ostaşi, au încetat să mai bată pe Pavel”. Necunoscând pricina zarvei, însă văzând că furia mulţimii era îndreptată împotriva apostolului, căpitanul roman a tras concluzia că Pavel trebuie să fie acel egiptean răzvrătit despre care auzise el, şi care nu putuse încă şi prins. De aceea „a pus mâna pe el, şi a poruncit să-l lege cu două lanţuri. Apoi, a întrebat cine este şi ce a făcut”. Deodată, multe glasuri s-au ridicat în învinuiri puternice şi pline de mânie; „unii strigau într-un fel, alţii într-alt fel prin mulţime; fiindcă nu putea deci să înţeleagă adevărul din pricina zarvei, a poruncit să-l ducă în cetăţuie. Când a ajuns pe trepte, Pavel a trebuit să fie dus de ostaşi, din pricina îmbulzelii norodului întărâtat; căci mulţimea norodului se ţinea după el şi striga: La moarte cu el!”

În mijlocul zarvei, apostolul era liniştit şi stăpân pe sine. Mintea lui era îndreptată spre Dumnezeu şi el ştia că îngerii cerului erau în preajma lui. El nu era dispus să părăsească templul fără a face o sforţare de a prezenta adevărul înaintea conaţionalilor săi. Pe când era aproape să fie dus în cetăţuie, el a zis comandantului: „Îmi este îngăduit să-ţi spun ceva?” Lisias a răspuns: „Ştii greceşte? Nu cumva eşti egipteanul acela, care s-a răsculat acum în urmă, şi a dus în pustie pe cei patru mii de tâlhari?” Drept răspuns Pavel a zis: „Eu sunt iudeu, din Tarsul din Cilicia, cetăţean al unei cetăţi nu fără însemnătate. Te rog, dă-mi voie să vorbesc norodului”.

Cererea i-a fost împlinită şi „Pavel a stat în picioare pe trepte, şi a făcut semn norodului cu mâna”. Gestul acesta le-a atras atenţia, în timp ce înfăţişarea lui le-a impus respect. „S-a făcut o mare tăcere, şi Pavel le-a vorbit în limba evreiască astfel: Fraţilor şi părinţilor, ascultaţi acum cuvântul meu de apărare faţă de voi!” La auzul cuvintelor evreieşti, familiare lor, „au ţinut şi mai mult

linişte”; şi, în tăcerea aceea completă, el a continuat:

„Eu sunt Iudeu, născut în Tarsul Ciliciei; dar am fost crescut în cetatea aceasta, am învăţat la picioarele lui Gamaliel să cunosc cu de-amănuntul legea părinţilor noştri, şi am fost tot atât de plin de râvnă pentru Dumnezeu, cum sunteţi şi voi azi”. Nimeni nu putea tăgădui afirmaţiile apostolului, deoarece faptele la care se referea el erau bine cunoscute multora care încă mai trăiau în Ierusalim. După aceea, el a vorbit despre zelul său de mai înainte în ce priveşte prigonirea ucenicilor lui Hristos, chiar până la moarte; şi el le-a povestit împrejurările în care se convertise, spunând ascultătorilor săi cum inima sa mândră fusese adusă să se plece înaintea Nazarineanului. Dacă el ar fi încercat să argumenteze şi să intre în discuţii contradictorii cu împotrivitorii săi, cu încăpăţânare ei ar fi refuzat să-i asculte cuvintele; dar amintirea experienţei sale a fost însoţită de o putere convingătoare ce, pentru un moment, a părut că le înmoaie şi le supune inimile.

După aceea, el s-a străduit să arate că lucrarea printre Neamuri nu fusese începută din proprie alegere. El dorise să lucreze pentru neamul său; dar chiar în templul acesta glasul lui Dumnezeu îi vorbise în viziune sfântă, îndreptându-i pasul „departe la Neamuri”.

Până aici, poporul ascultase cu deplină atenţie, dar când Pavel a ajuns la punctul din istoria vieţii sale, când fusese ales ca trimis împuternicit către Neamuri, furia lor a izbucnit din nou. Obişnuiţi să se socotească pe ei ca singurul popor favorizat de Dumnezeu, ei nu erau dispuşi să îngăduie Neamurilor dispreţuite să se împărtăşească de privilegiile care până aici fuseseră socotite ca fiind numai ale lor. Ridicându-şi glasul deasupra vocii vorbitorului, ei au strigat: „Ia de pe pământ pe un astfel de om! Nu este vrednic să trăiască!”

„Şi scoteau strigăte, îşi aruncau hainele şi azvârleau cu ţărână în văzduh. Căpitanul a poruncit să-l ducă pe Pavel în cetăţuie şi să-l cerceteze, bătându-l cu biciul, ca să afle din ce pricină strigau aşa împotriva lui”.

„Pe când îl legau cu curele, Pavel a zis sutaşului, care era de faţă: Vă este îngăduit să bateţi pe un Roman, care nu este osândit? La auzul acestor cuvinte, sutaşul s-a dus să dea de ştire căpitanului şi a zis: Ce ai de gând să faci? Omul acesta este cetăţean roman. Şi când a venit căpitanul, a zis lui Pavel: Spune-mi, eşti roman? Da, i-a răspuns el. Căpitanul a zis: Eu cu o mare sumă de bani am dobândit cetăţenia aceasta. şi eu, a zis Pavel, sunt chiar născut roman. Numaidecât, cei ce aveau să-l cerceteze prin bătaie au încetat să-l mai necăjească; ba căpitanul, când a aflat că Pavel este Roman, s-a temut pentru că-l legase”.

„A doua zi, fiindcă voia să ştie bine pentru ce este pârât de Iudei, l-a dezlegat, şi a poruncit să se adune laolaltă preoţii cei mai de seamă şi tot Soborul; apoi a adus pe Pavel jos, şi l-a pus înaintea lor”.

Apostolul avea să fie judecat acum de acelaşi tribunal al cărui membru fusese şi el înainte de convertirea sa. Stând acolo înaintea conducătorilor iudeilor, atitudinea îi era liniştită, iar faţa dezvăluia pacea lui Hristos. „Pavel s-a uitat ţintă la Sobor, şi a zis: Fraţilor, eu am vieţuit cu toată curăţia cugetului meu înaintea lui Dumnezeu, până în ziua aceasta”. Când au auzit aceste cuvinte, ura lor s-a aprins din nou; „marele preot Anania a poruncit celor ce stăteau lângă el să-l lovească peste gură”. Faţă de această poruncă neomenească, Pavel a exclamat: „Te va bate Dumnezeu, părete văruit! Tu şezi să mă judeci după Lege, şi porunceşti să mă lovească împotriva Legii?” Cei ce stăteau lângă el i-au zis: Ăţi baţi joc de marele preot al lui Dumnezeu?” Cu obişnuita lui amabilitate, Pavel a răspuns:

„N-am ştiut fraţilor, că este marele preot; căci este scris: pe mai marele norodului tău să nu-l grăieşti de rău’”.

„Pavel, ca unul care ştia că o parte din adunare erau Saduchei, iar alta Farisei, a strigat în plin Sobor: Fraţilor, eu sunt Fariseu, fiu de Fariseu; din pricina nădejdii în învierea morţii sunt dat în judecată”.

„Când a zis vorbele acestea, s-a stârnit o neînţelegere între Farisei şi Saduchei, şi adunarea s-a dezbinat. Căci Saducheii zic că nu este înviere, nici înger, nici duh, pe când Fariseii le mărturisesc pe amândouă”. Cele două partide au început să discute aprins între ele şi în felul acesta puterea împotrivirii lor faţă de Pavel a fost înfrântă. „Câţiva Cărturari din partida Fariseilor, s-au sculat în picioare, au început o ceartă aprinsă şi au zis: ’Noi nu găsim nicio vină în omul acesta; dar dacă i-a vorbit un duh sau un înger? Să nu cumva să luptăm împotriva lui Dumnezeu”.

În confuzia care a urmat, saducheii se străduiau cu tot dinadinsul să pună mâna pe apostol spre a-l omorî; iar fariseii erau tot atât de sârguitori în strădania lor de a-l apăra. „Căpitanul se temea ca Pavel să nu fie rupt în bucăţi de ei. De aceea a poruncit ostaşilor să se pogoare să-l smulgă din mijlocul lor, şi să-l ducă în cetăţuie”. Mai târziu, meditând asupra experienţelor pline de încercări din ziua aceasta, Pavel a început să se teamă că nu cumva comportarea sa să nu-I fi plăcut lui Dumnezeu. S-ar fi putut oare să fi făcut o greşeală vizitând Ierusalimul? Marea lui dorinţă de a fi laolaltă cu fraţii săi l-a dus cumva la acest rezultat dezastruos?

Poziţia pe care iudeii, ca pretins popor al lui Dumnezeu, o ocupau înaintea lumii necredincioase a produs apostolului o profundă mâhnire sufletească. Cum aveau să-i privească aceşti slujbaşi păgâni?

— În timp ce pretindeau că sunt închinători ai lui

Iehova şi îşi asumau slujbe sfinte se lăsau, totuşi, stăpâniţi de o mânie oarbă şi lipsită de judecată, căutând să-i nimicească chiar pe fraţii lor, care îndrăzneau să se deosebească de ei în credinţa lor religioasă şi făcând din cel mai solemn consiliu deliberaţiv un loc de gâlceavă şi confuzie sălbatică. Pavel era conştient de faptul că numele Dumnezeului său a fost batjocorit în ochii păgânilor.

Acum se afla la închisoare şi ştia că vrăjmaşii lui, în disperata lor răutate, vor recurge la orice mijloc pentru a-l omorî. Oare să se fi terminat lucrarea sa pentru biserici şi acum aveau să intre lupii răpitori? Lucrarea lui Hristos era foarte legată de inima lui Pavel şi el cugeta cu adâncă îngrijorare la primejdiile ce ameninţau bisericile răspândite, expuse aşa cum erau ele la prigoană din partea unor oameni exact la fel cu aceia care îl înconjuraseră pe el în Sinedriu. Plin de întristare şi descurajare, el a plâns şi s-a rugat.

În acest ceas întunecos, Domnul nu l-a uitat pe slujitorul Său. El îl ocrotise faţă de gloata ucigaşă din curtea templului; fusese cu el înaintea Sinedriului; era cu el în cetăţuie şi. Se descoperise martorului Său credincios, ca răspuns la stăruitoarele rugăciuni după călăuzire ale apostolului. „În noaptea următoare, Domnul S-a arătat lui Pavel şi i-a zis: Îndrăzneşte, Pavele, după cum ai mărturisit despre Mine în Ierusalim, tot aşa trebuie să mărturiseşti şi în Roma”.

De multă vreme dorise Pavel să viziteze Roma; el a dorit foarte mult să-L mărturisească acolo pe Hristos, însă gândise că planurile lui fuseseră împiedicate de vrăjmăşia iudeilor. Puţin se gândea el că acum, chiar ca întemniţat, avea să meargă la Roma.

În timp ce Domnul îl încuraja pe servul Său, vrăjmaşii lui Pavel unelteau cu multă sârguinţă la nimicirea lui. „La ziuă, iudeii au uneltit şi s-au legat cu blestem că nu vor

mânca, nici nu vor bea, până nu-l vor omorî pe Pavel. Cei ce făcuseră legământul acesta erau mai mulţi de patruzeci". Aici era vorba de un post ca cel pe care îl osândea Domnul prin Isaia – „postiţi ca să vă ciorovăiţi şi să vă certaţi, ca să bateţi răutăcios cu pumnul" (Is. 58, 4).

Uneltitorii „s-au dus la preoţii cei mai de seamă şi la bătrâni şi le-au zis: 'Noi ne-am legat cu mare blestem să nu gustăm nimic până nu-l omorâm pe Pavel. Acum dar, voi, împreună cu Soborul, daţi de ştire căpitanului, şi rugaţi-l să-l aducă mâine jos înaintea voastră, ca şi cum aţi vrea să-i cercetaţi pricina mai cu de-amănuntul; şi până să ajungă el, noi suntem gata să-l omorâm".

În loc să condamne acest plan plin de cruzime, preoţii şi bătrânii au consimţit imediat la el. Pavel spusese adevărul atunci când a asemănat pe Anania cu un perete văruit.

Însă Dumnezeu a intervenit spre a salva viaţa slujitorului Său. Fiul surorii lui Pavel, auzind despre „această cursă" a ucigaşilor, „s-a dus în cetăţuie şi a spus lui Pavel. Pavel a chemat pe unul din sutaşi şi a zis: Du pe tinerelul acesta la căpitan, căci are să-i spună ceva. Sutaşul a luat pe tânăr cu el, l-a dus la căpitan, şi a zis: Pavel cel întemniţat m-a chemat şi m-a rugat să aduc la tine pe acest tinerel, care are să-ţi spună ceva".

Cludius Lisias l-a primit binevoitor pe tânăr şi, luându-l la o parte, l-a întrebat: „Ce ai să-mi spui?" Tânărul a răspuns: „Iudeii s-au sfătuit să te roage să aduci mâine pe Pavel înaintea Soborului, ca şi cum ai vrea să-l cercetezi mai cu de-amănuntul. Tu să nu-i asculţi pentru că mai mulţi de patruzeci dintre ei îl pândesc, şi s-au legat cu blestem să nu mănânce şi să nu bea nimic până nu-l vor omorî; acum stau gata şi n-aşteaptă decât făgăduiala ta".

„Căpitanul a lăsat pe tinerel să plece şi i-a poruncit să nu spună nimănui că i-a descoperit aceste lucruri".

De îndată, Lisias s-a hotărât să-l transfere pe Pavel de sub jurisdicţia sa sub aceea a procuratorului Felix. Ca popor, iudeii erau într-o stare de excitare şi iritare şi, deseori, aveau loc răzvrătiri. Prezenţa continuă a apostolului în Ierusalim ar fi putut avea urmări primejdioase atât pentru cetate, cât şi pentru comandantul însuşi. De aceea, „a chemat pe doi sutaşi şi le-a zis: La ceasul al treilea din noapte, să aveţi gata două sute de ostaşi, şaptezeci de călăreţi şi două sute de suliţari, ca să meargă până la Cezarea'. Le-a poruncit să aducă şi dobitoace pentru Pavel, ca să-l pună călare, şi să-l ducă sănătos şi teafăr la dregătorul Felix".

Nu era timp de pierdut în trimiterea lui Pavel. „Ostaşii, după porunca pe care o primiseră, au luat pe Pavel şi l-au dus noaptea până la Antipatrida". De acolo, călăreţii au mers mai departe cu întemniţatul până la Cezarea, în timp ce cei patru sute de suliţari s-au întors la Ierusalim.

Ofiţerul, comandantul detaşamentului, l-a predat lui Felix pe întemniţat, împreună cu o scrisoare ce-i fusese încredinţată de căpitan:

„Claudius Lisias către prea alesul dregător Felix: plecăciune! Acest om, pe care l-au prins Iudeii, era să fie omorât de ei; şi eu m-am dus repede cu ostaşi, şi l-am scos din mâna lor, căci am aflat că este Roman. Am vrut să aflu pricina pentru care-l pârau, şi l-am adus înaintea Soborului lor. Am găsit că era pârât pentru lucruri privitoare la legea lor, dar că nu săvârşise nicio nelegiuire, care să fie vrednică de moarte sau de lanţuri. Mi s-a dat însă de ştire că Iudeii îl pândesc ca să-l omoare; l-am trimis îndată la tine, şi am făcut cunoscut şi celor ce-l învinuiesc să-ţi spună ţie ce au împotriva lui. Fii sănătos".

După ce a citit scrisoarea, Felix s-a interesat de ce provincie aparţinea întemniţatul şi, fiind informat că era

din Cilicia, a zis: „Te voi asculta când vor veni pârâşii tăi. Şi a poruncit să fie păzit în palatul lui Irod”.

Cazul lui Pavel nu era primul în care un slujitor al lui Dumnezeu găsise între păgâni un adăpost în faţa răutăţii pretinsului popor al lui Iehova. În furia lor împotriva lui Pavel, iudeii adăugaseră o altă crimă la lista neagră ce a marcat istoria acestui popor. Ei şi-au împietrit mai departe inimile faţă de adevăr şi şi-au făcut astfel şi mai sigură soarta.

Puţini şi-au dat seama de însemnătatea cuvintelor rostite de Hristos atunci când, în sinagoga din Nazaret, El S-a anunţat ca fiind Cel Uns. EI Şi-a făcut cunoscut misiunea Sa, aceea de a mângâia, de a binecuvânta şi de a mântui pe cei întristaţi şi păcătoşi; şi, apoi, văzând că mândria şi necredinţa stăpâneau inimile ascultătorilor Săi, El le-a reamintit că, în trecut, Dumnezeu. Se depărtase de poporul Său ales din cauza necredinţei şi a răzvrătirii lor şi. Se descoperise celor din ţările păgâne care nu au respins lumina cerului. Văduva din Sarepta şi Naaman sirianul trăiseră potrivit întregii lumini pe care o avuseseră, de aceea ei au fost socotiţi mult mai neprihăniţi decât poporul ales al lui Dumnezeu, care se abătuse de la El şi sacrificase principiul pentru o viaţă uşoară şi onoare lumească.

Hristos a spus iudeilor din Nazaret un adevăr înspăimântător când a declarat că, datorită apostazierii lui Israel, acolo nu era loc sigur pentru solul credincios al lui Dumnezeu. Ei nu aveau să-L preţuiască şi nici să aprecieze lucrarea Lui. În timp ce conducătorii lui Israel pretindeau a avea o mare râvnă pentru onoarea lui Dumnezeu şi binele lui Israel, ei erau vrăjmaşi faţă de amândouă. Prin învăţătură şi exemplu, ei duceau poporul mai departe şi tot mai departe de ascultarea de Dumnezeu, conducându-l acolo unde El nu putea să-i fie apărare în ziua strâmtorării.

Cuvintele de mustrare ale Mântuitorului faţă de oamenii din Nazaret se aplicau, în cazul lui Pavel, nu numai iudeilor necredincioşi, ci şi propriilor săi fraţi în credinţă. Dacă cei care erau conducători în biserică şi-ar fi înfrânat simţământul lor de amărăciune faţă de apostol şi l-ar fi primit ca pe unul care, în mod deosebit, fusese chemat de Dumnezeu să ducă Evanghelia la Neamuri, Domnul l-ar fi cruţat pentru ei. Dumnezeu nu rânduise ca lucrarea lui Pavel să se termine aşa curând, însă El nu a săvârşit nicio minune pentru a împiedica cursul împrejurărilor pe care le provocaseră conducătorii bisericii din Ierusalim.

Acelaşi spirit duce încă la acelaşi rezultat. Neglijarea aprecierii şi folosirii bogăţiilor harului divin a lipsit biserica de multe binecuvântări. De câte ori nu ar fi îndelungit Domnul lucrarea unui credincios slujitor al Evangheliei, dacă lucrarea sa ar fi fost apreciată. Dar, dacă biserica îngăduie ca vrăjmaşul sufletelor să pervertească înţelegerea lucrurilor astfel încât ei să înfăţişeze şi să interpreteze greşit cuvintele şi faptele slujitorului lui Hristos, dacă ei îşi îngăduie să-i stea în cale şi să-l împiedice să se facă folositor, câteodată Domnul ia de la ei binecuvântarea pe care le-o dăduse.

Satana lucrează continuu prin uneltele sale, ca să descurajeze şi să nimicească pe cei pe care Dumnezeu i-a ales să împlinească o lucrare mare şi bună. Ei pot fi gata să-şi sacrifice chiar şi viaţa pentru înaintarea lucrării lui Hristos, totuşi marele amăgitor va căuta să vâre în mintea fraţilor lor îndoieli cu privire la ei, îndoieli care, dacă vor fi primite, vor submina încrederea în integritatea caracterului lor şi le vor schilodi lucrarea. Prea adesea el izbuteşte să aducă asupra lor, chiar prin fraţii lor, asemenea întristare a inimii, încât, plin de bunătate, Dumnezeu intervine ca să dea odihnă slujitorilor Săi

prigoniţi. După ce mâinile sunt încrucişate pe pieptul ce nu mai respiră, când glasul de avertizare şi încurajare a tăcut, cei încăpăţânaţi poate că se vor trezi să vadă şi să preţuiască binecuvântările pe care le-au respins. Moartea lor poate săvârşi ceea ce ei nu a fost în stare să facă în timpul lor.

Secţiune 1.41 Cap. 39 – Procesul de la Cezarea

La cinci zile după sosirea lui Pavel la Cezarea, învinuitorii lui au venit din Ierusalim, însoţiţi de Tertul, un orator pe care l-au angajat ca avocat al lor. Cazului i s-a acordat un statut de urgenţă. Pavel a fost adus înaintea celor adunaţi „şi Tertul a început să-l pârască”. Socotind că linguşirea ar avea mai multă influenţă asupra guvernatorului roman decât simpla expunere a adevărului şi dreptăţii, vicleanul orator şi-a început vorbirea prin a lăuda pe Felix: „Prea alesule Felix, tu ne faci să ne bucurăm de o pace mare; şi neamul acesta a căpătat îmbunătăţiri sănătoase prin îngrijirile tale. Lucrul acesta îl mărturisim cu toată mulţumirea, în toată vremea şi în tot locul”.

Prin aceasta, Tertul dezvăluia falsitatea sa în toată goliciunea ei; căci caracterul lui Felix era josnic şi de dispreţuit. Despre el se spunea că „în ce priveşte practicarea oricărui desfrâu şi a cruzimii, el dădea pe faţă puterea unui rege şi caracterul unui sclav” (Tacit, „Istoria”, cap. 5, pag. 9). Cei care l-au auzit pe Tertul şi-au dat seama că aceste cuvinte linguşitoare ale sale nu erau adevărate, dar dorinţa lor de a dobândi osândirea lui Pavel era mai puternică decât dragostea lor pentru adevăr.

În vorbirea sa, Tertul l-a învinuit pe Pavel de crime care, dacă ar fi fost dovedite, ar fi dus la osândirea lui pentru înaltă trădare faţă de cârmuire. „Am găsit pe omul acesta, care este o ciumă”, declară vorbitorul, „că pune la cale răzvrătiri printre toţi Iudeii de pe tot pământul, este

mai marele partidei Nazarinenilor şi a cercat să spurce chiar şi templul”. După aceea, Tertul a spus că Lisias, comandantul garnizoanei din Ierusalim, smulsese cu forţa pe Pavel dintre iudei atunci când ei voiau să-l judece după legea lor eclesiastică şi astfel îi silise să aducă problema înaintea lui Felix. Aceste afirmaţii erau făcute cu planul de a face pe procurator să-l predea pe Pavel tribunalului iudaic. Toate învinuirile erau susţinute cu strigăte puternice de către iudeii ce erau de faţă şi care nu făceau nicio sforţare să-şi ascundă ura faţă de întemniţat.

Felix avea destul spirit de pătrundere pentru a citi starea şi caracterul învinuitorilor lui Pavel. El ştia din ce pricină îl linguşeau ei şi a văzut, de asemenea, că ei nu au probat îndeajuns învinuirile lor faţă de Pavel. Întorcându-se către învinuit, Felix i-a făcut semn să vorbească în apărarea sa. Pavel nu a risipit cuvinte măgulitoare, ci, în mod simplu, a arătat că se poate apăra cu multă încredere înaintea lui Felix, deoarece acesta era de lungă vreme procurator şi, prin urmare, avea o bună cunoştinţă a legilor şi obiceiurilor iudeilor. Referindu-se la învinuirile aduse împotriva lui, el a arătat foarte limpede că niciuna dintre ele nu era adevărată. El declară că nu pricinuise tulburare în nicio parte a Ierusalimului şi nici nu spurcase sanctuarul. „Nu m-au găsit nici în Templu, nici în sinagogi, nici în cetate, stând de vorbă cu cineva sau făcând răscoală de norod. Aşa că n-ar putea dovedi lucrurile de care mă părăsc acum”.

Mărturisind că el se închină Dumnezeului părinţilor săi, „după calea pe care ei o numesc partidă”, Pavel afirmă că totdeauna crezuse „tot ce este scris în Lege şi în Proroci” şi că, potrivit cu învăţătura lămurită a Scripturilor, el susţine credinţa în învierea morţilor. Şi mai declară că ţinta călăuzitoare a vieţii sale era să aibă „totdeauna un cuget curat înaintea lui Dumnezeu şi

înaintea oamenilor”.

Într-un chip curat şi sincer, el a înfăţişat obiectul vizitei sale la Ierusalim, cum şi împrejurările arestării şi judecării lui: „După mai mulţi ani, am venit să aduc milostenii neamului meu şi să aduc daruri la Templu. Tocmai atunci nişte Iudei din Asia m-au găsit curăţit în Templu, nu cu gloată, nici cu zarvă. Ei înşişi ar trebui să se înfăţişeze înaintea ta şi să pârască, dacă au ceva împotriva mea. Sau să spună: aceştia singuri de ce nelegiuire m-au găsit vinovat, când am stat înaintea Soborului, afară numai doar de strigătul acesta, pe care l-am scos în mijlocul lor: Pentru învierea din morţi sunt dat eu în judecată astăzi înaintea voastră”.

Apostolul a vorbit cu căldură şi vădită sinceritate, iar cuvintele lui aveau putere de convingere. Claudius Lisias, în scrisoarea lui către Felix, dăduse o mărturie asemănătoare cu privire la purtarea lui Pavel. Mai mult chiar, însuşi Felix avea o mai bună cunoaştere a religiei iudaice decât îşi închipuiau mulţi. Prezentarea lămurită a faptelor în acest caz l-a făcut pe Felix în stare să înţeleagă şi mai limpede motivele de care erau stăpâniţi iudeii în încercarea lor de a învinui pe apostol de o purtare răzvrătită şi de trădare. Guvernatorul nu voia să le dea satisfacţie printr-o osândire nedreaptă a unui cetăţean roman şi nici nu voia să li-l dea în mână spre a fi omorât, fără o cuvenită şi dreaptă judecată. Totuşi, Felix nu cunoştea niciun motiv mai mare decât interesul personal şi era stăpânit de plăcerea de a fi lăudat, cum şi de dorinţa de a promova, de a ajunge mai sus. Teama de a nu-i supăra pe iudei l-a reţinut de la a face deplină dreptate unui om pe care-l ştia că este nevinovat. De aceea, el a hotărât să suspende judecata până ce va avea să fie de faţă Lisias, zicând: „Am să cercetez pricina voastră când va veni căpitanul Lisias”.

Apostolul a rămas întemniţat, însă Felix a poruncit sutaşului în a cărui pază fusese dat Pavel „să-l lase puţin mai slobod şi să nu oprească pe nimeni din ai lui să-i slujească sau să vină la el”.

Nu multă vreme după aceea, Felix şi soţia lui, Drusila, au trimis să-l aducă pe Pavel, pentru ca, într-o convorbire particulară, să afle de la el „despre credinţa în Hristos Iisus”. Ei erau doritori, ba chiar râvnitori să audă aceste noi adevăruri – adevăruri pe care poate că ei nu le auziseră niciodată mai înainte şi care, dacă ar fi fost lepădate, aveau să fie o categorică mărturie împotriva lor în ziua lui Dumnezeu.

Pavel a socotit aceasta ca o ocazie dată de Dumnezeu şi a folosit-o în mod credincios. El ştia că stă înaintea unuia care avea putere să-l dea la moarte sau să-l lase în libertate; cu toate acestea, nu s-a adresat lui Felix şi Drusilei prin cuvinte de laudă sau linguşire. El ştia că cuvintele sale aveau să fie pentru ei un miros spre viaţă sau spre moarte şi, uitând orice interes personal, a căutat să-i trezească până acolo, încât să-şi dea seama de primejdia lor.

Apostolul a înţeles faptul că Evanghelia cere din partea acelora care aud cuvintele sale ca într-o zi ei să stea fie printre cei curaţi şi sfinţi din jurul marelui tron alb, fie împreună cu aceia cărora Hristos le va zice: „Depărtaţi-vă de la Mine, voi toţi care lucraţi fărădelege” (Mat. 7, 23). Pavel ştia că va trebui să întâlnească înaintea tribunalului ceresc pe fiecare dintre ascultătorii săi şi că acolo trebuia să dea socoteală nu numai pentru tot ce spusese sau făcuse el, ci şi pentru motivul şi spiritul cuvintelor sau faptelor sale.

Purtarea lui Felix fusese atât de violentă şi de crudă, încât puţini înaintea lui îndrăzniseră vreodată chiar numai să facă aluzie la faptul că purtarea şi caracterul lui nu erau

fără defecte. Însă lui Pavel nu-i era teamă de oameni. În mod deschis, el şi-a mărturisit credinţa în Hristos, cum şi motivele acestei credinţe, în felul acesta ajungând să vorbească în mod deosebit despre virtuţile absolut trebuincioase caracterului creştin, dar de care distinsa pereche din faţa sa era aşa de izbitor lipsită.

El a prezentat înaintea lui Felix şi a Drusilei caracterul lui Dumnezeu, neprihănirea Sa, adevărul şi dreptatea Sa, cum şi natura Legii Sale. El a arătat în mod clar că omul are datoria să trăiască o viaţă demnă şi cumpătată, ţinându-şi pasiunile sub controlul raţiunii, în armonie cu Legea lui Dumnezeu, păstrând puterile corporale şi mintale în condiţii de sănătate. El a declarat că, în mod sigur, va veni o zi de judecată, când toţi vor fi răsplătiţi potrivit faptelor făcute în trup şi când se va face în mod lămurit cunoscut că bogăţia, poziţia socială sau titlurile sunt fără de putere de a câştiga pentru om favoarea lui Dumnezeu sau să-l scape de urmările păcatului. El a arătat că viaţa aceasta este timpul dat omului pentru pregătirea pentru viaţa viitoare. Dacă el va neglija privilegiile şi ocaziile prezente, va avea de suferit o pierdere veşnică; nu i se va mai oferi un alt timp de probă.

Pavel a stăruit în mod deosebit asupra mult cuprinzătoarelor cerinţe ale Legii lui Dumnezeu. El a arătat că ea se întinde până la cele mai adânci taine ale naturii morale a omului şi a aruncat un potop de lumină asupra a ceea ce fusese ascuns de vederea şi cunoaşterea oamenilor. Ceea ce mâinile pot face sau limba poate rosti – ceea ce dă pe faţă viaţa exterioară – descoperă în mod nedesăvârşit caracterul moral al omului. Legea cercetează gândurile, motivele şi intenţiile. Patimile întunecoase care zac ascunse de ochiul omului, gelozia, ura, plăcerile desfrânate şi ambiţia, faptele rele, plămădite în tainiţele întunecoase ale sufletului, dar neaduse niciodată la

îndeplinire din lipsa ocaziei – toate acestea sunt osândite de Legea lui Dumnezeu.

Pavel s-a străduit să îndrepte mintea ascultătorilor săi către unica şi marea jertfă pentru păcat. El a arătat sacrificiile care erau umbra bunurilor lucruri viitoare ce aveau să vină şi apoi L-a înfăţişat pe Hristos ca antitipul tuturor acestor ceremonii – ţinte spre care arătau ele ca singurul izvor de viaţă şi nădejde pentru omul căzut. Sfinţii bărbaţi din vechime erau mântuiţi prin credinţa în sângele lui Hristos. Văzând agoniile victimelor aduse ca jertfe, ei priveau dincolo de prăpastia veacurilor, spre Mielul lui Dumnezeu care avea să ridice păcatul lumii.

Dumnezeu pretinde, pe drept, iubire şi ascultare din partea tuturor creaturilor Sale. Prin Legea Sa, El le-a dat o desăvârşită măsură a dreptăţii. Însă mulţi îl uită pe Făcătorul lor şi aleg să-şi urmeze propriile lor căi împotriva voii Sale. Ei răspund cu vrăjmăşie iubirii care este înaltă cât cerul şi întinsă cât universul. Dumnezeu nu poate face rabat de la cerinţele Legii Sale pentru a ajunge la măsura oamenilor nelegiuiţi; dar nici omul nu poate, prin propria sa putere, să împlinească cerinţele Legii. Numai prin credinţa în Hristos păcătosul poate să fie curăţit de vinovăţie şi adus în stare să asculte de Legea Creatorului său.

Astfel, întemniţatul a înfăţişat cu stăruinţă cerinţele Legii divine atât faţă de iudei, cât şi faţă de Neamuri, prezentându-L pe Iisus, Nazarineanul dispreţuit, ca fiind Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii.

Prinţesa iudaică a înţeles foarte bine caracterul sfânt al acelei Legi pe care o călca în picioare cu o aşa neruşinare; însă prejudecata ei faţă de Omul de la Golgota i-a împietrit inima faţă de cuvântul vieţii. Felix nu auzise niciodată mai înainte despre adevăr; şi, când Duhul lui Dumnezeu a făcut să pătrundă convingerea în sufletul său,

în el s-a produs o adâncă frământare. Conştiinţa, acum trezită, făcea să i se audă glasul, şi Felix şi-a dat seama că cuvintele lui Pavel erau adevărate. Mintea l-a dus înapoi, la trecutul lui vinovat. Cu o înfricoşată claritate i-au apărut în faţă tainele vieţii sale de mai înainte, pline de nelegiuire şi vărsare de sânge, cum şi raportul întunecos al ultimilor săi ani. El s-a văzut pe sine destrăbălat, crud şi hrăpăreţ. Niciodată adevărul nu a ajuns într-un aşa chip la inima sa. Niciodată mai înainte sufletul său nu fusese cuprins de o aşa groază. Gândul că toate tainele vieţii sale de crime erau dezvăluite înaintea ochiului lui Dumnezeu şi că urma să fie judecat potrivit faptelor sale l-a făcut să se cutremure de spaimă.

Dar, în loc să îngăduie convingerilor sale să-l ducă la pocăinţă, el a căutat să risipească aceste cugete neplăcute. Convorbirea cu Pavel a fost curmată brusc. „De astă dată, du-te, a zis el; când voi mai avea prilej, te voi chema”.

Cât de mare este deosebirea dintre atitudinea lui Felix şi cea a temnicerului din Filipi! Servii Domnului au fost aduşi legaţi în lanţuri înaintea temnicerului, aşa cum fusese adus şi Pavel la Felix. Dovada pe care au dat-o, cum că ei erau sprijiniţi de o putere divină, bucuria lor în timp de suferinţă şi înjosire, neînfricarea lor atunci când pământul s-a clătinat din pricina cutremurului de pământ, cum şi spiritul lor de iertare creştină au adus convingere în inima temnicerului, care, tremurând, şi-a mărturisit păcatele şi a găsit iertare. Şi Felix a tremurat, însă nu s-a pocăit. Temnicerul a primit cu bucurie Duhul lui Dumnezeu în inima şi în casa sa; Felix a poruncit Solului divin să se depărteze. Unul a ales să devină copil al lui Dumnezeu şi moştenitor al cerului; celălalt şi-a aruncat sorţul împreună cu cei ce săvârşesc nelegiuirea.

Timp de doi ani nu s-a luat nicio altă măsură faţă de Pavel, totuşi el a rămas mai departe întemniţat. Felix l-a

vizitat în repetate rânduri şi asculta cu atenţie cuvintele sale. Însă adevăratul motiv pentru aparenta sa prietenie era dorinţa după câştig şi el a lăsat să se înţeleagă că, prin plătirea unei mari sume de bani, Pavel putea să-şi dobândească libertatea. Însă apostolul avea o fire prea nobilă pentru a se libera prin mituire. El nu era vinovat de nicio crimă şi nu avea să se înjosească, săvârşind un rău spre a dobândi libertatea. Mai mult chiar, el era prea sărac pentru a putea plăti o asemenea răscumpărare, chiar dacă ar fi fost gata să facă aceasta, şi nici nu voia ca, pentru sine, să apeleze la bunăvoinţa şi generozitatea convertiţilor săi. De asemenea, el şi-a dat seama că era în mâinile lui Dumnezeu şi nu voia să se amestece în planurile divine faţă de sine.

În cele din urmă, Felix a fost chemat la Roma spre a da socoteală de faptele josnice pe care le săvârşise faţă de iudei. Înainte de a părăsi Cezarea ca răspuns la porunca primită, el s-a gândit „să facă pe placul iudeilor”, lăsându-l pe Pavel în temniţă. Felix însă n-a avut succes în încercarea sa de a recâştiga încrederea iudeilor. El a fost destituit din slujbă în mod ruşinos şi Porcius Festus a fost numit ca urmaş al lui, având reşedinţa la Cezarea.

O rază de lumină din cer a strălucit asupra lui Felix atunci când Pavel a discutat cu el cu privire la neprihănire, cumpătare şi judecata viitoare. Aceasta fusese ocazia trimisă din cer spre a-şi recunoaşte şi părăsi păcatele. Dar el a spus solului lui Dumnezeu: „De astă dată, du-te; când voi mai avea prilej, te voi chema”. El dispreţuise ultima ofertă a harului ce i se făcuse. Niciodată el nu avea să mai primească o altă chemare din partea lui Dumnezeu.

Secţiune 1.42 Cap. 40 – Pavel cere să fie trimis înaintea Cezarului

Festus, când a venit în ţinutul său, după trei zile s-a suit de la Cezarea în Ierusalim. Preoţii cei mai de seamă şi

fruntaşii iudeilor i-au adus plângere împotriva lui Pavel. L-au rugat cu stăruinţă şi i-au cerut, ca un hatâr pentru ei, să trimită să-l aducă la Ierusalim". Făcând această cerere, ei plănuiau să-l pândească pe Pavel în drumul către Ierusalim şi să-l omoare. Însă Festus avea un înalt simţ al răspunderii poziţiei sale şi, foarte amabil, a refuzat să-l trimită pe Pavel. El a spus „că la romani nu este obiceiul să se dea niciun om, înainte ca cel pârât să fi fost pus faţă cu pârâşii lui, şi să fi avut putinţa să se apere de lucrurile de care este pârât" (Fapte 25, 16). El îi asigură că „are să plece în curând" la Cezarea. „Deci" cei mai de frunte dintre voi să se pogoare împreună cu mine şi, dacă este ceva vinovat în omul acesta, să-l pârască".

Nu acesta era lucrul pe care-l doreau iudeii. Ei nu uitaseră înfrângerea pe care o suferiseră mai înainte la Cezarea. În contrast cu purtarea liniştită şi argumentarea puternică a apostolului, spiritul lor plin de răutate şi învinuirile lor neîntemeiate aveau să apară în lumina cea mai urâtă cu putinţă. Din nou, au stăruit ca Pavel să fie adus la Ierusalim spre a fi judecat, însă Festus a ţinut cu tărie la planul său ca Pavel să fie judecat după toată rânduiala la Cezarea. În providenţa Sa, Dumnezeu a ţinut sub control hotărârea lui Festus pentru ca viaţa apostolului să fie prelungită.

Odată înfrânte planurile lor, fruntaşii iudeilor s-au pregătit de îndată să aducă mărturii împotriva lui Pavel la tribunalul procuratorului. Reîntorcându-se la Cezarea, după câteva zile de şedere la Ierusalim, Festus „a doua zi a şezut pe scaunul de judecător şi a poruncit să fie adus Pavel". „Iudeii, care veniseră de la Ierusalim, l-au înconjurat şi au adus împotriva lui Pavel multe şi grele învinuiri, pe care nu le puteau dovedi". De data aceasta fiind fără avocat, iudeii au socotit că este mai bine să-l învinuiască ei înşişi. În desfăşurarea judecăţii, acuzatul,

foarte liniştit şi sincer, a arătat lămurit falsitatea afirmaţiilor lor.

Festus a înţeles că problema în discuţie se referea în totul la doctrina iudaică şi că, judecând după dreptate, în sarcina lui Pavel ei nu puteau dovedi nimic care să-i aducă o condamnare la moarte sau măcar la întemniţare. Totuşi, el a văzut clar furtuna de ură ce s-ar fi stârnit, dacă Pavel nu ar fi fost condamnat sau dat în mâinile lor. Şi astfel, fiindcă „voia să capete bunăvoinţa iudeilor”, Festus s-a întors către Pavel şi l-a întrebat dacă vrea, fiind apărat de el, să meargă la Ierusalim spre a fi judecat de Sinedriu.

Apostolul ştia că nu se putea aştepta la dreptate din partea unui popor care, prin crimele lui, atrăsese asupra-şi mânia lui Dumnezeu. El ştia că, asemenea profetului Ilie, el va fi mai în siguranţă între păgâni decât dacă ar fi împreună cu aceia care lepădaseră lumina din cer şi-şi împietriseră inimile faţă de Evanghelie. Obosit de luptă, spiritul lui activ îndura cu greu repetatele amânări şi plictisitoarele suspendări ale judecării şi întemniţării sale. De aceea, s-a hotărât să se folosească de privilegiul său de cetăţean roman, cerând să fie trimis înaintea Cezarului.

Răspunzând întrebării guvernatorului, Pavel a spus: „Eu stau înaintea scaunului de judecată al Cezarului; acolo trebuie să fiu judecat. Pe iudei nu i-am nedreptăţit cu nimic, după cum ştii şi tu foarte bine. Dacă am făcut vreo nedreptate sau vreo nelegiuire vrednică de moarte, nu mă dau în lături de la moarte; dar, dacă nu este nimic adevărat din lucrurile de care mă părăsc ei, nimeni n-are dreptul să mă dea în mâinile lor. Cer să fiu judecat de Cezar”.

Festus nu ştia nimic despre conspiraţia iudeilor ca să-l omoare pe Pavel şi el a rămas mirat de cererea de a fi trimis înaintea Cezarului. Totuşi, cuvintele apostolului au curmat procedura de judecată a curţii. „Festus, după ce s-a chibzuit cu sfetnicii lui, a răspuns: De Cezar ai cerut să fii

judecat, înaintea Cezarului te vei duce”.

Astfel, o dată mai mult, din pricina urii izvorâte din bigotismul şi îndreptăţirea de sine a conaţionalilor săi, un slujitor al lui Dumnezeu a fost împins să caute ocrotire la păgâni. Aceeaşi ură l-a silit pe profetul Ilie să fugă spre a găsi ajutor la văduva din Sarepta; aceeaşi ură i-a silit pe vestitorii Evangheliei să-i părăsească pe iudei şi să proclame solia lor la Neamuri. Şi aceeaşi ură o au de întâmpinat şi în veacul acesta credincioşii lui Dumnezeu. În mulţi dintre pretinşii urmaşi ai lui Hristos există aceeaşi mândrie, acelaşi formalism şi egoism, acelaşi spirit de asuprire care ocupa un loc aşa de mare în inima iudeilor. În viitor, oameni pretinzând a fi reprezentanţii lui Hristos vor umbla pe o cale asemănătoare aceleia urmate de preoţi şi conducători în purtarea faţă de Hristos şi apostoli. În marea criză prin care slujitorii credincioşi ai lui Dumnezeu vor avea de trecut în curând, ei vor avea de întâmpinat aceeaşi împietrire a inimii, aceeaşi hotărâre crudă şi aceeaşi ură neînduplecată.

Toţi aceia care în acel timp de răutate vor fi gata să servească fără teamă lui Dumnezeu, după cum le dictează conştiinţa, vor avea nevoie de curaj, statornicie şi o cunoaştere a lui Dumnezeu şi a Cuvântului Său; căci cei care sunt credincioşi lui Dumnezeu vor fi prigoniţi, intenţiile lor răstălmăcite, strădaniile lor cele mai bune vor fi interpretate greşit, iar numele lor lepădate ca fiind rele. Satana va lucra cu toată puterea lui amăgitoare spre a influenţa inima şi a întuneca priceperea, pentru a face ca răul să apară bine şi binele rău. Cu cât va fi mai puternică şi mai curată credinţa poporului lui Dumnezeu şi mai stăruitoare hotărârea lor de a-L asculta, cu atât mai înverşunat se va strădui Satana să stârnească împotriva lor ura acelora care, în timp ce pretind a fi neprihăniţi, calcă în picioare Legea lui Dumnezeu. Se va cere cea mai

temeinică încredere şi hotărârea cea mai eroică, pentru a putea ţine cu tărie credinţa care a fost dată sfinţilor o dată pentru totdeauna.

Dumnezeu doreşte ca poporul Său să se pregătească pentru criza ce va veni în curând. Pregătiţi sau nepregătiţi, ei trebuie să o întâmpine cu toţii; şi numai aceia care şi-au adus viaţa în armonie cu măsura divină vor sta tari în acel timp de probă şi încercare. Când autorităţile de stat se vor uni cu slujitorii religiei ca să dicteze în probleme de conştiinţă, atunci se va vedea cine se teme cu adevărat de Dumnezeu şi Îi slujeşte. Când întunericul va fi mai profund, lumina unui caracter dumnezeiesc va străluci mai puternic. Când orice alt sprijin va cădea, atunci se va vedea cine are o încredere dăinuitoare în Iehova. Şi, în timp ce vrăjmaşii adevărului stau la fiecare colţ, pândind să facă rău slujitorilor Domnului, Dumnezeu va veghea asupra lor spre a le face bine. El va fi pentru ei ca umbra unei stânci mari într-un loc pustiu.

Secţiune 1.43 Cap. 41 – „Vrei să mă îndupleci”.

Pavel ceruse să fie trimis înaintea Cezarului şi Festus nu putea face altceva decât să-l trimită la Roma. Dar a trecut câtăva vreme până să poată fi găsită o corabie potrivită; şi, cum şi alţi întemniţaţi trebuia să fie trimişi împreună cu Pavel, cercetarea cazurilor lor a mai dat loc la întârziere. Aceasta i-a oferit lui Pavel ocazia să înfăţişeze motivele credinţei sale înaintea bărbaţilor de seamă din Cezarea, cum şi înaintea împăratului Agripa al II-lea, ultimul dintre Irozi.

„După câteva zile, împăratul Agripa şi Berenice au sosit la Cezarea, ca să ureze de bine lui Festus. Fiindcă au stat acolo mai multe zile, Festus a spus împăratului cum stau lucrurile cu Pavel şi a zis: Felix a lăsat în temniţă pe un om, împotriva căruia, când eram eu în Ierusalim, mi s-au plâns preoţii cei mai de seamă şi bătrânii iudeilor, şi i-

au cerut osândirea”. El a schiţat împrejurările care l-au determinat pe întemniţat să ceară să fie trimis înaintea Cezarului, vorbind despre recenta cercetare a lui Pavel înaintea sa şi spunând că iudeii nu au adus împotriva lui Pavel nicio învinuire aşa cum îşi închipuise el, ci „numai nişte neînţelegeri cu privire la religia lor şi la un oarecare Iisus, care a murit, şi despre care Pavel spunea că este viu”.

Când Festus i-a vorbit despre cele întâmplate cu Pavel, Agripa a devenit interesat şi a zis: „Aş vrea să aud şi eu pe omul acela”. Potrivit voinţei sale, s-a stabilit ca a doua zi să aibă loc o întâlnire. „A doua zi, deci, Agripa şi Berenice au venit cu multă falâ şi au intrat în locul de ascultare împreună cu căpitanii şi cu oamenii cei mai de frunte ai cetăţii. La porunca lui Festus, Pavel a fost adus acolo”.

În cinstea oaspeţilor săi, Festus a căutat să facă din această ocazie o ceremonie impunătoare. Mantiile cele bogate ale procuratorului şi ale oaspeţilor lui, săbiile ostaşilor, precum şi armurile lucitoare ale comandanţilor lor dădeau strălucire scenei.

Şi iată-l pe Pavel, încă încătuşat, stând înaintea celor adunaţi. Ce contrast se înfăţişa aici! Agripa şi Berenice deţineau putere şi rang şi, din pricina aceasta, erau în graţiile lumii. Însă ei erau lipsiţi de trăsăturile de caracter preţuite de Dumnezeu. Ei erau călcători ai Legii Sale, stricaţi în inimă şi viaţă. Felul lor de purtare era o scârbă înaintea cerului.

Bătrânul întemniţat, legat cu lanţuri de ostaşul ce-l păzea, nu avea în înfăţişarea sa nimic care să facă lumea a-i da cinste. Totuşi, de acest om, în aparenţă fără prieteni, fără bogăţie sau rang şi întemniţat pentru credinţa sa în Fiul lui Dumnezeu, se interesa întreg cerul. Dacă s-ar fi dezvăluit slava unuia din solii strălucitori, fala şi mândria

împărătească ar fi pălit; împăraţii şi curtenii ar fi fost trântiţi la pământ, după cum fusese straja romană la mormântul Domnului Hristos.

Însuşi Festus l-a prezentat pe Pavel înaintea adunării prin aceste cuvinte: „Împărate Agripa, şi voi toţi care sunteţi de faţă cu noi; uitaţi-vă la omul acesta, despre care toată mulţimea iudeilor m-a rugat în Ierusalim şi aici, strigând că nu trebuie să mai trăiască. Fiindcă am înţeles că n-a făcut nimic vrednic de moarte şi fiindcă singur a cerut să fie judecat de Cezar, am hotărât să-l trimit. Eu n-am nimic temeinic de scris domnului meu cu privire la el; de aceea l-am adus înaintea voastră, şi mai ales înaintea ta, împărate Agripa, ca, după ce se va face cercetarea, să am ce scrie. Căci mi se pare fără rost să trimit pe un întemniţat, fără să arăt de ce este pârât”.

Apoi, împăratul Agripa i-a dat voie lui Pavel să vorbească în apărarea sa. Apostolul nu s-a intimidat în faţa pompei strălucitoare sau a rangului înalt al ascultătorilor săi; căci el ştia de cât de mică însemnătate sunt bogăţia şi poziţia lumească. Fala şi puterea pământească nu puteau nici măcar pentru o clipă să-i slăbească curajul sau să-i răpească stăpânirea de sine.

„Mă socotesc fericit, împărate Agripa”, a declarat el, „că mă apăr astăzi înaintea ta, pentru toate lucrurile de care sunt pârât de Iudei; căci tu cunoşti foarte bine toate obiceiurile şi neînţelegerile lor. De aceea te rog să mă asculţi cu îngăduinţă”.

Pavel a relatat istoria convertirii sale, de la încăpăţânata necredinţă la credinţa în Iisus din Nazaret ca Mântuitor al lumii. El a descris vedenia cerească ce, la început, îl umpluse de o groază de negrăit, dar care, mai târziu, s-a dovedit a fi un izvor de cea mai mare mângâiere – o descoperire a slavei dumnezeieşti, în mijlocul căreia stătea pe tron Acela pe care el îl dispreţuise şi-L urâse şi ai

cărui urmaşi el căutase chiar să-i nimicească. Din ceasul acela, Pavel fusese un om nou, un sincer şi zelos credincios în Iisus, ajuns aici prin harul transformator.

În mod clar şi cu putere, Pavel a schiţat înaintea lui Agripa evenimentele principale în legătură cu viaţa lui Hristos pe pământ. El a mărturisit că Mesia Cel profetizat a venit deja în persoana lui Iisus din Nazaret. El a arătat cum Scripturile Vechiului Testament declaraseră că Mesia trebuia să vină ca un om între oameni; şi cum în viaţa lui Iisus se împliniseră toate amănuntele arătate de Moise şi profeţi. Pentru a mântui o lume pierdută, divinul Fiu al lui Dumnezeu a suferit crucea, dispreţuind ruşinea, şi S-a înălţat la cer biruitor asupra morţii şi mormântului.

De ce, întreba Pavel, pare de necrezut ca Hristos să fi fost înviat din morţi? Cândva, crezuse şi el aşa; dar cum ar putea să nu creadă ceea ce el însuşi văzuse şi auzise? La poarta Damascului, el însuşi L-a privit pe Hristos Cel răstignit şi înviat, Acelaşi care umblase pe străzile Ierusalimului, care a murit la Golgota, a rupt legăturile morţii şi S-a înălţat la cer. La fel ca şi Chifa, Iacov, Ioan şi alţi ucenici, şi el L-a văzut şi a vorbit cu El. Glasul îi poruncise să vestească Evanghelia unui Mântuitor înviat, şi cum ar fi putut el să nu asculte? În Damasc, în Ierusalim, prin toată Iudea, cum şi în regiunile îndepărtate, el dăduse mărturie despre Iisus Cel răstignit, arătând tuturor claselor de oameni „să se pocăiască şi să se întoarcă la Dumnezeu, şi să facă fapte vrednice de pocăinţa lor”.

„Iată”, a declarat apostolul, „de ce au pus Iudeii mâna pe mine în Templu, şi au căutat să mă omoare. Dar, mulţumită ajutorului lui Dumnezeu, am rămas în viaţă până în ziua aceasta; şi am mărturisit înaintea celor mici şi celor mari, fără să mă depărtez cu nimic de la ce au spus prorocii şi Moise că are să se întâmple; şi anume că Hristosul trebuie să pătimească, şi că, după ce va fi cel

dintâi din învierea morţilor, va vesti lumină norodului şi Neamurilor”.

Toţi cei adunaţi au ascultat ca fermecaţi istorisirea lui Pavel despre experienţele lui minunate. Apostolul se ocupa de subiectele lui preferate. Nimeni din cei care îl ascultau nu se putea îndoi de sinceritatea sa. Dar, în plină desfăşurare a vorbirii sale convingătoare, a fost întrerupt de Festus, care a strigat: „Pavele, eşti nebun! Învăţătura ta cea multă te face să dai în nebunie”.

Apostolul a răspuns: „Nu sunt nebun, prea alesule Festus; dimpotrivă, rostesc cuvinte adevărate şi chibzuite. Împăratul ştie aceste lucruri şi deoarece îi vorbesc cu îndrăzneală; căci sunt încredinţat că nu-i este nimic necunoscut din ele, fiindcă nu s-au petrecut într-un colţ!” Apoi, întorcându-se către Agripa, i s-a adresat direct: „Crezi tu în Proroci, împărate Agripa?” Ştiu că crezi”.

Adânc mişcat, pentru un moment Agripa a pierdut din vedere pe cei din jurul său, cum şi demnitatea poziţiei sale. Conştient numai de adevărurile pe care le auzise, văzând numai pe umilul întemniţat stând înaintea lui ca trimis împuternicit al lui Dumnezeu, el a răspuns involuntar: „Curând mai vrei tu să mă îndupleci să mă fac creştin!”

Cu multă seriozitate, apostolul a răspuns: „Să dea Dumnezeu ca nu numai tu, ci toţi cei ce mă ascultă astăzi, să fiţi aşa cum sunt eu”, adăugând, în timp ce-şi ridica mâinile ferecate în lanţuri, „afară de lanţurile acestea”.

Festus, Agripa şi Berenice pe bună dreptate ar fi putut purta lanţurile care îl legau pe apostol. Toţi erau vinovaţi de crime grave. Acestor vinovaţi li se oferise în ziua aceea mântuirea prin numele lui Hristos. Unul, cel puţin, fusese aproape convins să primească harul şi iertarea oferită. Însă Agripa respinsese îndurarea oferită, nevoind să primească crucea unui Răscumpărător

răstignit.

Curiozitatea împăratului fusese satisfăcută şi, ridicându-se de pe scaun, a dat să se înţeleagă că întrevederea luase sfârşit. Pe când cei ce luaseră parte se împrăştiau, ei vorbeau între ei zicând: „Omul acesta n-a făcut nimic vrednic de moarte sau de închisoare”.

Deşi Agripa era iudeu, el nu împărtăşea zelul bigot şi prejudecata oarbă a Fariseilor. El a zis lui Festus: „Omului acestuia i s-ar fi putut da drumul, dacă n-ar fi cerut să fie judecat de Cezar”. Însă cazul fusese deferit acestui cel mai înalt tribunal şi acum el nu mai era sub jurisdicţia nici a lui Festus, nici a lui Agripa.

Secţiune 1.44 Cap. 42 – Călătoria şi naufragiul

În cele din urmă, Pavel se afla în drumul său spre Roma. „După ce s-a hotărât să plecăm cu corabia în Italia”, scrie Luca, „pe Pavel şi pe alţi câţiva întemniţaţi i-au dat pe mâna unui sutaş al cetei de ostaşi, Augusta, numit Iuliu. Ne-am suit într-o corabie de la Adramit, care avea să meargă pe coasta Asiei, şi am pornit. Aveam cu noi pe Aristarh Macedoneanul din Tesalonic”.

În primul secol al erei creştine, călătoria pe mare era însoţită de greutăţi şi primejdii deosebite. Marinarii navigau în mare parte conducându-se după poziţia soarelui şi a stelelor; şi, când acestea nu apăreau şi erau semne de furtună, proprietarii corăbiilor se temeau să se avânte în largul mării. Într-o anumită perioadă a anului, era aproape cu neputinţă să se navigheze în siguranţă.

Apostolul Pavel era acum chemat să îndure experienţele pline de încercări care aveau să fie partea lui ca întemniţat în lanţuri în timpul acestei lungi şi obositoare călătorii spre Italia. Un lucru a uşurat foarte mult povara sorţii sale – i s-a îngăduit să fie însoţit de Luca şi Aristarh. Mai târziu, în epistola sa către Coloseni, el se referea la acesta din urmă numindu-L „tovarăşul meu de temniţă”

(Col. 4, 10); Aristarh a ales să se împărtăşească de întemniţarea lui Pavel, pentru ca astfel să-i poată fi de ajutor în suferinţele lui.

Călătoria a început foarte bine. În ziua următoare, ei au aruncat ancora în portul Sidon. Aici, sutaşul Iuliu „care se purta omenos cu Pavel”, fiind informat că în locul acela erau creştini, „i-a dat voie să meargă pe la prietenii săi, şi să fie îngrijit de ei”. Această îngăduinţă a fost foarte mult apreciată de apostol, a cărui sănătate lăsa de dorit.

Părăsind Sidonul, corabia a întâmpinat vânturi potrivnice; şi fiind abătută din drumul ei, înaintarea se făcea încet. La Mira, în provincia Licia, sutaşul a găsit o mare corabie alexandrină, ce avea ca destinaţie coasta Italiei, şi şi-a mutat de îndată întemniţaţii pe ea. Însă vânturile erau încă potrivnice şi înaintarea corăbiei se făcea cu greu. Luca scria: „Timp de mai multe zile, am mers încet cu corabia, şi nu fără greutate am atins înălţimea Cnid, unde nu ne-a lăsat vântul să ne oprim. Am trecut pe la capătul Cretei, alături de Salmona. De-abia am mers cu corabia la marginea insulei, şi am ajuns într-un loc numit Limanuri bune”.

În portul Limanuri bune ei au fost siliţi să rămână mai multă vreme, aşteptând vânturi prielnice. Iarna se apropia cu grăbire, „călătoria pe mare se făcea primejdioasă”; şi cei care aveau conducerea corăbiei a trebuit să renunţe la nădejdea de a ajunge la destinaţie mai înainte ca sezonul de călătorit pe mare să se fi închis pentru anul acela. Singura problemă asupra căreia trebuia să hotărască acum era aceea dacă să rămână la Limanuri bune sau să încerce a atinge un port mai prielnic în care să ierneze.

Problema aceasta a fost discutată cu multă seriozitate şi, în cele din urmă, a fost adusă de sutaş înaintea lui Pavel, care câştigase respectul atât al

marinarilor, cât şi al ostaşilor. Fără nicio ezitare, apostolul i-a sfătuit să rămână acolo unde erau. „Oamenilor”, le-a zis el, „călătoria văd că nu se va face fără primejdie şi fără multă pagubă, nu numai pentru încărcătură şi pentru corabie, dar chiar şi pentru vieţile noastre”. Însă „cârmaciul şi stăpânul corăbiei”, cum şi majoritatea dintre călători şi echipaj n-au vrut să primească sfatul. Fiindcă portul în care ancorase „nu era bun de iernat, cei mai mulţi au fost de părere să plece cu corabia de acolo, ca să încerce să ajungă la Fenix, liman din Creta, aşezat spre miazăzi-apus şi spre miazănoapte-apus, ca să ierneze acolo”.

Sutaşul a hotărât să urmeze părerea majorităţii. Prin urmare, când „începuse să sufle un vânt uşor de la miazăzi”, au pornit cu corabia din Limanuri bune, în nădejdea că în curând aveau să ajungă în portul dorit. „Dar, nu după multă vreme, s-a dezlănţuit” un vânt furtunos; corabia a fost luată de el, fără să poată lupta împotriva vântului”.

Zvârlită de furtună, corabia a trecut pe lângă mica insulă Clauda, şi, la adăpostul ei, marinarii s-au pregătit pentru ceva mai rău. Barca de salvare, singurul mijloc de scăpare în caz că corabia s-ar scufunda, era pe apă, legată de un odgon şi în primejdie de a fi în fiece clipă sfărâmată în bucăţi. Prima lor lucrare a fost să ridice barca la bord. S-au luat apoi toate măsurile pentru a întări corabia şi a o pregăti să înfrunte furtuna. Scurta ocrotire oferită lor de mica insulă nu le-a folosit prea mult, căci au ajuns din nou pradă deplinei furii a furtunii.

Toată noaptea a urlat furtuna şi, cu toate măsurile ce fuseseră luate, corabia a început să ia apă printr-o spărtură. „A doua zi au început să arunce în mare încărcătură din corabie”. Noaptea a venit din nou, însă vântul n-a încetat. Corabia bătută de vânt, cu catargul rupt

şi cu pânzele sfâşiate, era azvârlită încoace şi încolo de furia vântului. În fiecare minut, se părea că scândurile corăbiei ce trosneau aveau să cedeze din cauza clătinării şi smuciturilor la care erau supuse din pricina furtunii. Spărtura creştea repede şi atât călătorii, cât şi echipajul lucrau continuu la pompe. Nu era nicio clipă de odihnă pentru nimeni de pe bord. „A treia zi”, scrie Luca, „noi, cu mâinile noastre, am lepădat uneltele corăbiei. Soarele şi stelele nu s-au văzut mai multe zile şi furtuna era atât de puternică, încât la urmă pierdusem orice nădejde de scăpare”.

Timp de paisprezece zile, ei au fost împinşi de valuri sub un cer fără soare şi fără stele. Apostolul, el însuşi suferind din punct de vedere fizic, avea cuvinte de nădejde pentru cea mai întunecoasă oră, cum şi o mână de ajutor în orice situaţie. Prin credinţă, el a prins cu tărie braţul Puterii Infinite şi inima lui s-a încrezut în Dumnezeu. Cât despre sine, nu avea nicio teamă; el ştia că Dumnezeu avea să-l cruţe pentru a da mărturie la Roma despre adevărul lui Hristos. Însă inima lui suspina plină de milă pentru sufletele sărmane din jurul lui, păcătoase, decăzute şi nepregătite să moară. În timp ce se ruga cu multă căldură lui Dumnezeu, ca vieţile lor să le fie cruţate, i s-a descoperit că rugăciunea i-a fost ascultată.

Folosind un moment de potolire a furtunii, Pavel s-a suit pe covertă şi, ridicându-şi glasul, a zis: „Oamenilor, trebuia să mă fi ascultat şi să nu fi pornit cu corabia din Creta, ca să fi scăpat de această primejdie şi de această pagubă. Acum vă sfătuiesc să fiţi cu voie bună; pentru că niciunul din voi nu va pieri; şi nu va fi altă pierdere decât a corăbiei. Un înger al Dumnezeului, al căruia sunt eu, şi căruia Îi slujesc, mi s-a arătat azi-noapte, şi mi-a zis: Nu te teme, Pavele; tu trebuie să stai înaintea Cezarului; şi iată că Dumnezeu ţi-a dăruit pe toţi cei ce merg cu corabia

împreună cu tine. De aceea, oamenilor, liniştiţi-vă, căci am încredere în Dumnezeu că se va întâmpla aşa cum mi s-a spus. Dar trebuie să dăm peste un ostrov”.

La auzul acestor cuvinte, speranţa a reînviat. Atât călătorii, cât şi echipajul s-au trezit din apatia lor. Mai era încă mult de făcut şi orice lucrare ce le sta în putere să o facă trebuia împlinită pentru a evita distrugerea.

În a paisprezecea noapte de zbucium pe valurile negre şi învolburate, „pe la miezul nopţii”, marinarii, auzind trosnituri de scânduri rupte, „au bănuit că se apropie de pământ. Au măsurat adâncimea apei şi au găsit douăzeci de stânjeni; au mers puţin mai departe, au măsurat-o din nou, şi au găsit cincisprezece stânjeni. De teamă să nu se lovească de stânci”, scrie Luca, „au aruncat patru ancore înspre cârma corăbiei, şi doreau să se facă ziuă”.

La revărsatul zorilor, au întrezărit slab conturul unei coaste învăluite de furtună, însă nu putea fi văzut niciun semn terestru cunoscut. Atât de întunecos părea viitorul, încât marinarii păgâni, pierzând orice curaj, „căutau să fugă din corabie” şi, prefăcându-se că fac pregătiri să arunce „ancorele înspre partea dinainte a corăbiei”, ei îşi coborâseră deja barca de salvare, când Pavel, înţelegând planul lor josnic, a spus sutaşului şi ostaşilor: „Dacă oamenii aceştia nu vor rămânea în corabie, nu puteţi fi scăpaţi”. De îndată „ostaşii au tăiat funiile bărcii şi au lăsat-o să cadă jos”, în apă.

Momentul cel mai critic le stătea încă înainte. Din nou apostolul le-a adresat cuvinte de încurajare şi i-a îndemnat pe toţi, atât pe marinari, cât şi pe călători să ia şi să mănânce, zicând: „Astăzi sunt patrusprezece zile, de când staţi mereu de veghe, şi n-aţi luat nimic de mâncare în gură. De aceea vă rog să mâncaţi, căci lucrul acesta este pentru scăparea voastră; şi nu vi se va pierde niciun fir de

păr din cap”.

„După ce a spus aceste vorbe, a luat pâine, a mulţumit lui Dumnezeu, înaintea tuturor, a frânt-o, şi a început să mănânce”. Atunci, obosita şi descurajata grupă de două sute şaptezeci şi cinci de suflete, care, dacă nu ar fi fost Pavel, ar fi ajuns la disperare, s-a alăturat apostolului, începând să mănânce. „După ce s-au săturat, au uşurat corabia, aruncând grâul în mare”.

De acum, lumina zilei se arătase deplin, dar ei nu puteau vedea nimic după care să-şi dea seama unde se află. Totuşi, „au văzut de departe un golf, care avea maluri nisipoase, şi au hotărât să împingă corabia într-acolo, dacă va fi cu putinţă. Au tăiat ancorele, ca să le sloboade în mare, şi au slăbit în acelaşi timp funiile cârmelor; apoi au ridicat ventrila cea mică după suflarea vântului, şi s-au îndreptat spre mal. Dar au dat peste o limbă de pământ, unde s-a înfipt corabia; şi partea dinainte a corăbiei s-a implântat şi stătea neclintită, pe când partea dinapoi a început să se rupă de izbitura valurilor”.

Pavel şi ceilalţi întemniţaţi erau acum ameninţaţi de o soartă mult mai de temut decât naufragiul. Ostaşii şi-au dat seama că, în timp ce vor căuta să ajungă la ţărm, le va fi cu neputinţă să-i păzească pe întemniţaţii care le fuseseră daţi în grijă. Fiecare persoană avea să fie lăsată să facă tot ce putea spre a se salva. Totuşi, dacă vreunul dintre întemniţaţi ar fi lipsit, viaţa celor care erau răspunzători de ei ar fi fost primejduită. De aceea, ostaşii au fost de părere să omoare pe toţi întemniţaţii. Legea romană aproba acest procedeu crud, şi planul ar fi fost executat de îndată, dacă nu ar fi fost vorba de cineva faţă de care toţi erau la fel de mult îndatoraţi. Sutaşul Iuliu ştia că Pavel fusese instrumentul prin care viaţa tuturor celor de la bord fusese salvată şi, mai mult, convins fiind că Domnul era cu el, se temea să-i facă vreun rău. De aceea,

„a poruncit ca cei ce pot înota să se arunce de pe corabie în apă, şi să iasă cei dintâi la pământ; iar ceilalţi să se aşeze unii pe scânduri, iar alţii pe frânturi de corabie şi aşa s-a făcut că au ajuns toţi teferi la uscat”. Când s-a făcut apelul, nu a lipsit niciunul.

Echipajul naufragiat a fost primit cu bunăvoinţă de locuitorii barbari de pe Malta. „Ne-au primit pe toţi la un foc mare”, scrie Luca, „pe care-l aprinseseră din pricină că ploua, şi se lăsase un frig mare”. Pavel se găsea printre aceia care erau activi în a ajuta ca ceilalţi să se simtă bine. Strângând „o grămadă de mărăcini” şi punându-i pe foc, „o năpârcă a ieşit afară din pricina căldurii şi s-a lipit de mâna lui”. Cei care stăteau lângă el au fost cuprinşi de groază; şi datorită lanţului pe care-l purta şi-au dat seama că Pavel era un întemniţat şi au spus între ei: „Cu adevărat că omul acesta este un ucigaş, căci Dreptatea’ nu vrea să-l lase să trăiască, măcar că a fost scăpat din mare”. Dar Pavel a scuturat năpârca în foc şi nu a simţit niciun rău. Cunoscând natura sa veninoasă, oamenii se aşteptau în fiecare clipă să-l vadă căzând jos într-o teribilă agonie. „Dar, după ce au aşteptat mult şi au văzut că nu i se întâmplă nimic, şi-au schimbat părerea şi ziceau că este un zeu”.

În timpul celor trei luni cât grupa de pe corabie a rămas la Malta, Pavel şi conlucrătorii săi au folosit multe ocazii de a predica Evanghelia. Domnul a lucrat prin ei într-un mod deosebit de minunat. Datorită lui Pavel, întreaga grupă de naufragiaţi a fost tratată cu multă bunăvoinţă; au fost împlinite toate lipsurile lor, şi, la părăsirea Maltei, au fost aprovizionaţi din belşug cu tot ce le trebuia pentru călătorie. Întâmplările principale din timpul şederii lor sunt redate pe scurt de Luca în felul următor:

„În împrejurimi erau moşiile mai marelui ostrovului,

numit Publius. El ne-a primit şi ne-a ospătat cu cea mai mare bunăvoinţă trei zile. Tatăl lui Publius zăcea atunci în pat, bolnav de friguri şi de urdinare. Pavel s-a dus la el, s-a rugat, a pus mâinile peste el, şi l-a vindecat. Atunci au venit şi ceilalţi bolnavi din ostrovul acela, şi au fost vindecaţi. Ni s-a dat mare cinste, la plecarea noastră cu corabia ne-au dat tot ce ne trebuia”.

Secţiune 1.45 Cap. 43 – În Roma

Odată cu deschiderea navigaţiei, sutaşul şi întemniţaţii lui au pornit în călătoria lor mai departe spre Roma. O corabie alexandrină, cu numele „Castor şi Polux” iernase în Malta, în drumul ei spre apus, şi pe aceasta s-au îmbarcat călătorii. Deşi a fost oarecum întârziată de vânturile potrivnice, călătoria s-a terminat totuşi cu bine şi corabia a aruncat ancora în frumosul port Puzole, de pe coasta Italiei.

În locul acesta erau câţiva creştini şi ei au stăruit de apostol să rămână cu ei şapte zile, privilegiu acordat cu bucurie de către sutaş. De când primiseră epistola lui Pavel către cei din Roma, creştinii din Italia au aşteptat cu dor o vizită din partea apostolului. Ei nu s-au aşteptat însă să-l vadă venind ca întemniţat, însă suferinţele lui n-au făcut decât ca el să le fie şi mai drag. Distanţa de la Puzole la Roma fiind doar de o sută şaptezeci de kilometri şi portul fiind în continuă legătură cu metropola, creştinii din Roma au fost informaţi de apropierea lui Pavel şi unii dintre ei au pornit să-i iasă în întâmpinare şi să-i spună bun venit.

În a opta zi de la debarcare, sutaşul şi întemniţaţii lui au pornit spre Roma. Plin de bunăvoinţă, Iuliu a acordat apostolului orice favoare ce stătea în puterea lui s-o facă; însă el nu-i putea schimba starea lui de întemniţat sau să-l libereze de lanţul ce-l lega de ostaşul ce-l păzea. Pavel păşea cu o inimă grea către mult aşteptata vizită în

metropola lumii. Cât de deosebite erau împrejurările de acelea pe care le anticipase el! Oare cum avea el să vestească Evanghelia fiind în lanţuri şi stigmatizat? Speranţa lui de a câştiga multe suflete la adevăr în Roma părea sortită dezamăgirii.

În cele din urmă, călătorii au ajuns la Forul lui Apiu, la şasezeci de kilometri de Roma. Făcându-şi loc prin mulţimile care se îmbulzeau în acest important loc de comunicaţie, bătrânul cu părul încărunţit, legat în lanţuri împreună cu criminali cu privirea fioroasă, a fost obiectul multor priviri dispreţuitoare şi subiectul multor glume josnice şi batjocoritoare.

Deodată, s-a auzit un strigăt de bucurie şi un bărbat s-a desprins din mulţime, căzând pe grumazul întemniţatului, îmbrăţişându-l cu lacrimi şi plin de bucurie, cum ar fi salutat un fiu pe un tată ce lipsise vreme îndelungată. Iarăşi şi iarăşi scena s-a repetat pe măsură ce, cu ochii strălucind de o iubitoare aşteptare, mulţi descopereau în întemniţatul în lanţuri pe acela care la Corint, la Filipi, la Efes, le adresase cuvintele vieţii.

Cum ucenicii cu multă dragoste se înghesuiau călduros în jurul tatălui lor în Evanghelie, întreaga grupă a ajuns să nu se mai poată mişca. Ostaşii devin nerăbdători din pricina întârzierii, totuşi ei nu au inima aceea ca să întrerupă această fericită întâlnire; căci şi ei învăţaseră, de asemenea, să-l respecte şi să-l stimeze pe întemniţatul lor. Pe această faţă obosită şi chinuită de dureri, ucenicii au văzut oglindindu-se chipul lui Hristos. Ei l-au asigurat pe Pavel că nu l-au uitat şi nici n-au încetat să-l iubească; şi că ei îi sunt îndatoraţi pentru fericita nădejde care le-a însufleţit viaţa şi le-a adus împăcarea cu Dumnezeu. În zelul iubirii lor, ei l-ar fi purtat pe umeri tot drumul până în cetate; dacă li s-ar fi îngăduit să aibă acest privilegiu.

Puţini îşi dau seama de însemnătatea acestor cuvinte

ale lui Luca, anume că atunci când Pavel i-a văzut pe fraţii săi „a mulţumit lui Dumnezeu şi s-a îmbărbătat”. În mijlocul grupei de credincioşi care plângeau şi-şi dovedeau iubirea şi care nu se ruşinau de lanţurile lui, apostolul L-a lăudat pe Dumnezeu cu glas tare. Norul de întristare care se lăsase asupra spiritului său dispăruse. Viaţa lui de creştin fusese o succesiune de încercări, suferinţe şi dezamăgiri, dar în ceasul acesta el se simţea răsplătit din belşug. Cu pas sigur şi cu inima plină de bucurie, el şi-a continuat drumul. El nu avea să se plângă de trecut şi nici să se teamă de viitor. Ştia că-l aşteaptă lanţuri şi întristări; dar ştia, de asemenea, că-i fusese rânduit lui să elibereze suflete de nişte lanţuri cu mult mai grozave şi el s-a bucurat de suferinţele sale pentru cauza lui Hristos.

La Roma, sutaşul Iuliu i-a predat pe întemniţaţii săi căpitanului gărzii palatului. Raportul cel bun pe care el l-a dat despre Pavel împreună cu scrisoarea din partea lui Festus au făcut ca apostolul să fie privit cu bunăvoinţă de căpitan şi, în loc să fie aruncat în închisoare, i s-a îngăduit să locuiască într-o casă aparte, închiriată de el. Deşi chiar şi acolo era legat cu lanţuri de un ostaş, el avea libertatea să-şi primească prieteni şi să lucreze pentru înaintarea Împărăţiei lui Hristos.

Multor iudei care, cu ani mai înainte, fuseseră alungaţi din Roma, li s-a îngăduit să se întoarcă, aşa că acum se găsea acolo un mare număr dintre ei. Acestora, mai înainte de toate, s-a hotărât Pavel să le prezinte faptele cu privire la el şi la lucrarea sa, mai înainte ca vrăjmaşii lui să fi avut ocazia să-i învenineze împotriva lui. Deci, la trei zile după sosirea lui în Roma, el a chemat laolaltă pe fruntaşii lor şi, într-un chip simplu şi direct, le-a arătat de ce venise el la Roma ca întemniţat.

„Fraţilor”, a zis el, „fără să fi făcut ceva împotriva norodului sau obiceiurilor părinţilor noştri, am fost băgat

la închisoare în Ierusalim, şi de acolo am fost dat în mâinile romanilor. După ce m-au supus la cercetare, ei aveau de gând să-mi dea drumul, pentru că nu era în mine nicio vină vrednică de moarte. Dar Iudeii s-au împotrivit şi am fost silit să cer să fiu judecat de Cezar, fără să am de altfel niciun gând să părăsc neamul meu. De aceea, v-am chemat să vă văd, şi să vorbesc cu voi; căci din pricina nădejdii lui Israel port eu acest lanţ”.

El nu a spus nimic despre suferinţele pe care le îndurase din partea iudeilor şi nici despre repetatele uneltiri de a-l ucide. Cuvintele lui erau marcate de prudenţă şi bunătate. El nu a căutat să câştige de partea sa atenţia şi simpatia acestora, ci să apere adevărul şi să susţină onoarea Evangheliei.

Drept răspuns, ascultătorii lui au declarat că ei nu primiseră nicio învinuire împotriva lui, prin scrisori publice sau particulare, şi că niciunul dintre iudeii care veniseră la Roma nu-l învinuiseră de vreo nelegiuire. De asemenea, ei şi-au exprimat o puternică dorinţă, aceea de a afla motivele credinţei în Hristos. Ei au spus: „Ştim că partida aceasta pretutindeni stârneşte împotrivire”.

Fiindcă ei înşişi doreau lucrul acesta, Pavel le-a cerut să stabilească o zi când el să le prezinte adevărurile Evangheliei. La timpul hotărât au venit mulţi. „Pavel le-a vestit Împărăţia lui Dumnezeu, le-a adus dovezi, şi a căutat să-i încredinţeze, prin legea lui Moise şi prin Proroci despre lucrurile privitoare la Iisus. Vorbirea ţinea de dimineaţă până seara”. El şi-a istorisit propria sa experienţă şi a prezentat argumente din Scripturile Vechiului Testament cu simplitate, sinceritate şi putere.

Apostolul a arătat că religia nu constă din ritualuri şi ceremonii, crezuri şi teorii. Dacă ar fi aşa, atunci omul firesc ar putea să o priceapă prin cercetare, aşa cum înţelege lucrurile pământeşti. Pavel a învăţat însă că

religia este o forţă practică şi mântuitoare, un principiu venind în totul de la Dumnezeu, o personală experienţă a puterii reînnoitoare a lui Dumnezeu asupra sufletului.

El a arătat cum Moise îndreptase atenţia lui Israel asupra lui Hristos, ca fiind Profetul de care aveau să asculte; cum toţi profeţii au mărturisit despre El, ca fiind marele remediu hotărât de Dumnezeu pentru păcat, Cel nevinovat care avea să poarte păcatele celui vinovat. El nu le-a găsit vină în păzirea de către ei a formelor şi ceremoniilor, ci le-a arătat că, în timp ce ţineau serviciul ritual cu mare exactitate, ei lepădau pe Acela care era antitipul întregului sistem.

Pavel a declarat că, în starea lui neconvertită, el îl cunoscuse pe Hristos nu printr-o legătură personală, ci numai din ideea pe care el, împreună cu alţii, şi-au făcut-o cu privire la caracterul şi lucrarea lui Mesia ce avea să vină. EI Îl lepădase pe Iisus din Nazaret ca fiind un înşelător, deoarece el nu se potrivea cu ideea pe ea o avea despre El. Dar acum, vederile lui Pavel despre Hristos şi lucrarea Lui erau mult mai spirituale şi mai înalte; pentru că el fusese convertit. Apostolul i-a asigurat că el nu li-l prezintă pe Hristos după trup. Irod îl văzuse pe Hristos cât Acesta fusese în trupul naturii umane; Anania îl văzuse; Pilat, preoţii şi mai marii norodului îl văzuseră; ostaşii romani îl văzuseră. Dar ei nu L-au văzut ca Răscumpărătorul proslăvit. Pentru a înţelege pe Hristos prin credinţă, pentru a avea o cunoştinţă spirituală despre El, era mult mai de dorit să-L cunoşti personal aşa cum a fost El pe pământ. Comuniunea cu Hristos de care se bucura acuma Pavel era mult mai apropiată, mult mai dăinuitoare decât o simplă tovărăşie pământească şi omenească.

Când Pavel a vorbit despre ceea ce ştia şi mărturisea despre ceea ce el văzuse cu privire la Iisus din Nazaret, ca

nădejdea lui Israel, cei care căutau cu sinceritate adevărul, se convingeau. Însă asupra unor minţi, cuvintele sale au făcut o impresie care nu avea să se şteargă niciodată. Alţii însă au refuzat cu încăpăţânare să primească mărturia clară a Scripturilor, chiar când ea le era prezentată de unul care avea iluminarea deosebită a Duhului Sfânt. Ei nu puteau să-i combată argumentele, dar au refuzat să primească concluziile lui.

Au trecut multe luni de la sosirea lui Pavel la Roma până ce iudeii din Ierusalim au apărut în persoană să-şi prezinte învinuirile împotriva întemniţatului. În repetate rânduri, ei fuseseră zădărniciţi în planurile lor; şi acum că Pavel avea să fie judecat înaintea celui mai înalt tribunal al Imperiului Roman, ei nu doreau să rişte o altă înfrângere. Lisias, Felix, Festus şi Agripa declaraseră cu toţii că sunt convinşi de nevinovăţia lui. Vrăjmaşii lui Pavel puteau spera să aibă vreun câştig de cauză, căutând ca prin intrigă să-l influenţeze pe împărat în favoarea lor. Zăbovirea avea menirea să ajute scopului lor şi, în acelaşi timp, le-ar fi dat răgaz să desăvârşească şi să-şi execute planurile; de aceea, ei au aşteptat să treacă o vreme mai înainte de a-şi aduce în persoană învinuirile împotriva apostolului.

În providenţa lui Dumnezeu, această întârziere a avut ca rezultat înaintarea Evangheliei. Prin bunăvoinţa acelora care-l aveau în grijă pe Pavel, i se îngăduise să locuiască într-o casă spaţioasă unde putea să se întâlnească liber cu prietenii lui şi unde, de asemenea, putea prezenta zilnic adevărul acelora care veneau să audă. Astfel, timp de doi ani, el a continuat lucrarea, „propovăduind Împărăţia lui Dumnezeu şi învăţa pe oameni cu toată îndrăzneala şi fără nicio piedică, cele privitoare la Domnul Iisus Hristos”.

În acest timp, bisericile pe care el le întemeiase în multe ţări nu fuseseră uitate. Dându-şi seama de

primejdiile care îi ameninţau pe convertiţii la noua credinţă, apostolul a căutat ca, pe cât îi era cu putinţă, să le împlinească nevoile prin scrisori de avertizare şi sfaturi practice. Şi, din Roma, el a trimis slujitori consacraţi să lucreze nu numai pentru aceste biserici, ci şi în câmpuri pe care el nu le vizitase. Aceşti lucrători, ca păstori înţelepţi, au întărit lucrarea aşa de bine începută de Pavel; şi apostolul, fiind mereu informat, prin continua legătură cu ei, despre mersul lucrurilor ca şi despre primejdiile ce ameninţau bisericile, putea să aibă o înţeleaptă supraveghere peste tot.

Astfel, deşi în mod vădit era împiedicat de la lucrarea activă, Pavel exercita o mai întinsă şi mai dăinuitoare influenţă decât dacă ar fi fost liber să călătorească prin biserici ca în anii de mai înainte. Ca întemniţat al Domnului, el a avut o mai trainică influenţă asupra iubirii fraţilor lui; şi cuvintele sale, scrise de unul care se găsea în lanţuri pentru Hristos, impuneau o mai mare atenţie şi un mai mare respect decât au avut atunci când el se găsea personal printre ei. Numai după ce Pavel a fost luat dintre ei, numai atunci necredincioşii şi-au dat seama cât de grele au fost poverile pe care el le purtase pentru ei. Până aici, ei se dăduseră în mare măsură înapoi de la purtarea de răspunderi şi sarcini, scuzându-se că le lipseşte înţelepciunea, tactul şi energia lui neînfrântă; acum însă, lăsaţi în neexperienţa lor să înveţe lecţiile de care se feriseră, ei au preţuit avertizările, sfaturile şi îndrumările lui, deşi nu preţuiseră lucrarea lui personală. Şi, aflând despre curajul şi credinţa lui în timpul îndelungatei sale întemniţări, ei au fost treziţi la o mare credincioşie şi la un mai mare zel pentru lucrarea lui Hristos.

Printre ajutoarele lui Pavel la Roma erau mulţi dintre primii lui tovarăşi şi conlucrători. Luca, „doctorul prea iubit”, care îl însoţise în călătoria sa la Ierusalim, în timpul

celor doi ani de întemniţare la Cezarea, cum şi în tot timpul primejdioasei călătorii la Roma, era încă şi acum cu el. Timotei slujea, de asemenea, spre mângâierea şi ajutarea lui. Tihic, „fratele prea iubit şi slujitorul credincios, tovarăşul meu de slujbă în Domnul”, a stat în chip nobil alături de apostol. Dima şi Marcu erau, de asemenea, cu el. Aristarh şi Epafra erau tovarăşii lui de temniţă (Col. 4, 7 – 14).

De la primii ani ai vieţii sale de credinţă şi până acum, experienţa creştină a lui Marcu a devenit mai profundă. Studiind mai de aproape viaţa şi moartea lui Hristos, el dobândise vederi mai clare despre lucrarea Mântuitorului, despre truda şi luptele ei. Citind în rănile din mâinile şi picioarele lui Hristos semnele slujirii Sale pentru omenire şi până unde a trebuit să meargă lepădarea Sa de Sine pentru a salva pe cel pierdut şi pieritor, Marcu era gata să-L urmeze pe Maestru pe calea sacrificiului de sine. Acum, împărtăşind soarta lui Pavel întemniţatul, el a înţeles mai bine decât oricând mai înainte că este un câştig nespus de mare a-L câştiga pe Hristos şi este o pierdere de nedescris a câştiga lumea, dar a pierde sufletul pentru a cărui mântuire a fost vărsat sângele lui Hristos. În faţa încercărilor şi a împotrivirilor grele, Marcu a continuat să rămână statornic, un înţelept şi iubit ajutor al apostolului.

Dima, statornic pentru o vreme, a părăsit după un timp lucrarea lui Hristos. Referindu-se la aceasta, Pavel a scris: „Dima, din dragoste pentru lumea de acum, m-a părăsit” (2 Tim. 4, 10). Pentru un câştig lumesc, Dima a dat în schimb orice înaltă şi nobilă consideraţie. Ce schimb miop! Având numai bogăţia sau cinstea lumească, Dima era cu adevărat sărac, ori cu cât s-ar fi putut lăuda el că i-ar aparţine; în timp ce Marcu, alegând să sufere de dragul lui Hristos, poseda bogăţiile veşnice, fiind socotit în ceruri

ca moştenitor al lui Dumnezeu şi un împreună moştenitor cu Fiul Său.

Printre cei care îşi predaseră inimile lui Dumnezeu în urma lucrării lui Pavel în Roma era şi Onisim, un sclav păgân care păgubise pe stăpânul său, Filimon, un credincios creştin din Colose, şi fugise la Roma. În bunătatea inimii sale, Pavel a căutat să uşureze sărăcia şi nenorocirea sărmanului fugar şi apoi s-a străduit să facă să strălucească lumina adevărului în mintea lui întunecată. Onisim a ascultat cuvintele vieţii, şi-a mărturisit păcatele şi a fost convertit la credinţa lui Hristos.

Onisim s-a făcut iubit de Pavel prin pioşia şi sinceritatea sa şi nu mai puţin prin grija iubitoare faţă de tot ce avea nevoie apostolul, cât şi prin râvna lui în înaintarea lucrării Evangheliei. Pavel a văzut în el trăsături de caracter care aveau să facă din el un bun ajutor în lucrarea misionară, şi l-a sfătuit să se întoarcă fără întârziere la Filimon, să-i ceară iertare şi să facă planuri pentru viitor. Apostolul a făgăduit că va răspunde el pentru suma de bani de care fusese păgubit Filimon. Fiind aproape să-l trimită pe Tihic cu scrisori către diferitele biserici din Asia Mică, el a trimis şi pe Onisim cu el. Era o cercare foarte grea pentru acest serv, ca să se dea singur în mâna stăpânului pe care-l păgubise, însă el fusese convertit pe deplin şi nu s-a dat în lături de la datoria sa.

Pavel i-a încredinţat lui Onisim o scrisoare către Filimon, în care, cu tactul şi bunătatea lui obişnuită, apostolul a intervenit, pledând cauza sclavului pocăit, şi şi-a exprimat dorinţa de a se mai folosi de serviciile lui şi pe viitor. Scrisoarea a început cu o salutare plină de iubire adresată lui Filimon ca prieten şi împreună lucrător.

„Har şi pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, şi de la Domnul nostru Iisus Hristos! Mulţumesc totdeauna Dumnezeului meu, ori de câte ori îmi aduc aminte de tine

în rugăciunile mele, pentru că am auzit despre credinţa pe care o ai în Domnul Iisus şi dragostea faţă de toţi sfinţii. Îl rog ca această părtăşie a ta la credinţă să se arate prin fapte, care să dea la iveală tot binele ce se face între noi în Hristos”. Apostolul i-a reamintit lui Filimon că fiecare gând bun şi fiecare trăsătură de caracter pe care o avea se datora harului lui Hristos; numai aceasta îl făcea să se deosebească de cel stricat şi păcătos. Acelaşi har poate face dintr-un criminal decăzut un copil al lui Dumnezeu şi un folositor lucrător al Evangheliei.

Pavel ar fi putut insista faţă de Filimon asupra datoriei lui de creştin; însă el a ales mai bine limbajul rugăminţii: „Aşa cum sunt, bătrânul Pavel; iar acum întemniţat pentru Hristos Iisus. Te rog pentru copilul meu, pe care l-am născut în lanţurile mele: pentru Onisim, care altă dată ţi-a fost nefolositor, dar care acum îţi va fi folositor şi ţie şi mie”.

Apostolul îi cerea lui Filimon ca, având în vedere convertirea lui Onisim, să primească pe sclavul pocăit ca pe propriul său copil, dovedindu-i o asemenea iubire, încât acesta să aleagă să locuiască împreună cu stăpânul lui de mai înainte, „nu ca pe un rob, ci mult mai pe sus decât un rob: ca pe un frate prea iubit”. El şi-a exprimat dorinţa de a-l reţine pe Onisim, deoarece era unul care îl putea ajuta în lanţurile sale, după cum ar fi făcut chiar şi Filimon, totuşi, el nu-i dorea serviciile decât numai dacă Filimon, din propria lui voinţă, l-ar fi eliberat pe sclav.

Apostolul ştia bine asprimea cu care stăpânii se purtau faţă de sclavii lor, şi mai ştia, de asemenea, că Filimon era foarte mânios din pricina purtării servului său. El îi scrisese într-un fel ca să-i trezească cele mai adânci şi mai calde simţăminte de creştin. Convertirea lui Onisim făcuse din el un frate de credinţă, şi orice pedeapsă aplicată acestui nou convertit avea să fie privită de Pavel

ca şi cum i s-ar fi aplicat lui.

Pavel a propus, de bunăvoie, ca să plătească el datoria lui Onisim pentru ca cel vinovat să fie cruţat de ruşinea pedepsirii şi iarăşi să se poată bucura de privilegiile pe care le pierduse. „Dacă mă socoteşti dar ca prieten al tău”, scrie el lui Filimon, „primeşte-l ca pe mine însumi. Şi, dacă ţi-a adus vreo vătămare sau îţi este dator cu ceva, pune aceasta în socoteala mea. Eu, Pavel, voi plăti – scriu cu mâna mea”.

Ce potrivită ilustrare a iubirii lui Hristos faţă de păcătosul pocăit! Servul care îşi jefuise stăpânul nu avea nimic cu care să despăgubească. Păcătosul care jefuise pe Dumnezeu de ani de slujire nu avea cu ce să-şi achite datoria. Iisus S-a aşezat între păcătos şi Dumnezeu, spunând: Eu voi plăti datoria. Păcătosul să fie cruţat. Voi suferi Eu în locul lui.

După ce s-a oferit să ia asupra sa datoria lui Onisim, Pavel i-a amintit lui Filimon cât de mult îi datora el însuşi apostolului. El îi datora fiinţa sa, pe sine însuşi, deoarece Dumnezeu îl făcuse pe Pavel instrumentul convertirii lui. Apoi, printr-un apel plin de iubire şi căldură, apostolul l-a rugat fierbinte pe Filimon ca, aşa după cum prin facerile lui de bine înviorase pe sfinţi, tot la fel el să învioreze spiritul apostolului prin împlinirea acestei pricini de bucurie. „Bizuit pe ascultarea ta”, adaugă el, „ştiu că vei face chiar mai mult decât îţi zic”.

Scrisoarea lui Pavel către Filimon arată influenţa Evangheliei asupra legăturilor dintre stăpân şi serv. Sclavia era o instituţie statornicită în întreg Imperiul Roman şi în multe din bisericile pentru care lucrase Pavel se găseau atât stăpâni, cât şi sclavi. În oraşe, unde sclavii deseori întreceau cu mult numărul populaţiei libere, legi grozav de aspre erau socotite ca necesare pentru a-i ţine în supunere. Câte un roman bogat era, deseori, stăpânul a

sute de sclavi, de diferite ranguri şi cu educaţie şi talente diferite. Având deplină putere asupra sufletelor şi trupurilor acestor neputincioase fiinţe, el putea să le aplice orice suferinţă pe care o alegea. Dacă unul dintre ei, din răzbunare sau voind să se apere, îndrăznea să ridice o mână împotriva stăpânului său, întreaga familie a vinovatului putea să fie sacrificată în chip nemilos. Cea mai neînsemnată greşeală, vină sau nebăgare de seamă era deseori pedepsită fără îndurare.

Unii stăpâni, mai omenoşi decât alţii, erau mai îngăduitori faţă de servii lor; însă marea majoritate a bogaţilor şi nobililor, dedaţi fără frâu satisfacerii plăcerilor desfrânate, pasiunilor şi mâncării, făceau din sclavii lor victimele nenorocite ale capriciului şi tiraniei. Tendinţa întregului sistem era deznădăjduit de degradatoare.

Nu era lucrarea apostolului aceea de a răsturna în chip nejudecat sau dintr-odată ordinea statornicită a societăţii. A fi încercat aceasta ar fi însemnat să împiedice succesul Evangheliei. Însă el a învăţat anumite principii care loveau chiar la temelia sclaviei şi care, dacă ar fi fost puse în practică, cu siguranţă că ar fi subminat întreg sistemul. „Unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia” (2 Cor. 3, 17), a declarat el. Odată convertit, sclavul devine un membru al trupului lui Hristos şi deci avea să fie iubit şi tratat ca un frate, un împreună moştenitor cu stăpânul său al binecuvântărilor lui Dumnezeu şi al privilegiilor Evangheliei. Pe de altă parte, servilor le era dat sfatul să-şi împlinească datoriile „nu numai când sunteţi sub ochii lor, ca şi cum aţi vrea să plăceţi oamenilor, ci ca nişte robi ai lui Hristos, care fac din inimă voia lui Dumnezeu” (El. 6, 6).

Creştinismul face o legătură de strânsă unire între stăpân şi sclav, împărat şi supus, slujitor al Evangheliei şi păcătos decăzut care a găsit în Hristos curăţirea de păcat.

Ei au fost spălaţi în acelaşi sânge, înviorаţi de acelaşi Duh şi ei sunt făcuţi una cu Iisus Hristos.

Secţiune 1.46 Cap. 44 – Casa cezarului

Evanghelia a atins totdeauna cea mai mare biruinţă a ei în rândurile claselor celor mai umile. „Care aţi fost chemaţi: printre voi nu sunt mulţi înţelepţi în felul lumii, nici mulţi puternici, nici mulţi de neam ales” (1 Cor.1, 26). Nu ar fi fost de aşteptat ca Pavel, un întemniţat sărman şi lipsit de prieteni, să fie în stare a câştiga atenţia claselor bogate şi de rang mare dintre cetăţenii romani. Pentru aceştia, viciul prezenta toate momelile strălucitoare şi le robea voinţa. Însă dintre truditele şi lipsitele victime ale împilării lor, chiar dintre sărmanii sclavi, mulţi au ascultat cu bucurie cuvintele lui Pavel, şi, în credinţa lui Hristos, au găsit o nădejde şi o pace care i-a înviorat sub povara sorţii lor.

Cu toate că lucrarea apostolului a început cu cei umili şi de jos, influenţa sa s-a extins până când a ajuns chiar şi la palatul împăratului.

În vremea aceea, Roma era metropola lumii. Mândrii cezari dădeau legi aproape pentru toate neamurile de pe pământ. Împărat şi curtean erau sau necunoscători ai umilului Nazarinean, sau îl priveau cu ură şi derâdere. Şi totuşi, în mai puţin de doi ani, Evanghelia şi-a făcut drum de la casa umilă a întemniţatului până la saloanele imperiale. Pavel este ţinut în lanţuri ca un făptuitor de rele; „dar Cuvântul lui Dumnezeu nu este legat” (2 Tim. 2, 9).

În anii dinainte, apostolul vestise în public credinţa lui Hristos cu o putere câştigătoare; şi, prin semne şi minuni, el dăduse o dovadă de netăgăduit despre caracterul ei divin. Cu o fermitate plină de nobleţe, el se ridicase înaintea înţelepţilor Greciei şi, prin cunoştinţa şi înţelepciunea vorbirii sale, zdrobise argumentele mândrei

filosofii. Cu un curaj îndrăzneţ, el a stat înaintea regilor şi guvernatorilor şi le-a vorbit despre neprihănire, cumpătare şi judecata ce avea să vină, până acolo încât mândrii cârmuitori s-au cutremurat, ca şi cum ar fi privit grozăviile zilei lui Dumnezeu.

Nu tot asemenea ocazii îi erau date acum apostolului, care era mărginit la locuinţa sa, putând să vestească adevărul numai la aceia care îl căutau acolo. El nu a avut, asemenea lui Moise şi lui Aaron, o poruncă divină de a merge înaintea desfrânatului împărat şi, în numele marelui EU SUNT, să mustre cruzimea şi împilarea lui. Totuşi, chiar în vremea când principalul lui apărător era în mod clar izolat, rupt de orice lucrare publică, a fost câştigată pentru Evanghelie o mare biruinţă; căci, chiar din casa împăratului, au fost adăugaţi bisericii noi membri.

Nicăieri nu putea să existe o atmosferă mai nepotrivită pentru creştinism ca la curtea Romei. Nero părea să fi şters din sufletul său şi ultima urmă de divinitate, ba chiar de simţământ omenesc, pentru a purta asupra-şi însemnele lui Satana. Sfetnicii şi curtenii lui, în genere, aveau acelaşi caracter ca al lui – cruzi, decăzuţi şi stricaţi. După toate aparenţele, era cu neputinţă pătrunderea creştinismului în curtea şi în palatul lui Nero.

Şi totuşi, în cazul acesta, ca şi în multe altele, s-a adeverit ca fiind adevărată susţinerea lui Pavel că armele cu care lupta el erau „întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile” (2 Cor. 10, 4). Chiar şi în casa lui Nero au fost câştigate trofee ale crucii. Dintre ticăloşii care înconjurau un împărat ticălos au fost câştigaţi convertiţi care au devenit fii ai lui Dumnezeu. Aceştia nu erau creştini în ascuns, ci pe faţă. Ei nu se ruşinau de credinţa lor.

Şi prin ce mijloace s-a realizat o intrare şi o bază temeinică a creştinismului acolo unde primirea lui părea chiar cu neputinţă? În Epistola sa către Filipeni, Pavel

atribuie succesul său în câştigarea de convertiţi din casa lui Nero la credinţă propriei sale întemniţări. Temându-se ca nu cumva să se creadă că întristările sale împiedicaseră înaintarea Evangheliei, el îi asigura: „Vreau să ştiţi, fraţilor, că împrejurările în care mă găsesc, mai degrabă au lucrat la înaintarea Evangheliei” (Filip. 1, 12).

Când au aflat pentru prima dată că Pavel avea să viziteze Roma, bisericile creştine nădăjduiau la un triumf măreţ al Evangheliei în această cetate. Pavel dusese adevărul în multe ţări; el îl vestise în cetăţi mari. Oare nu putea acest apărător al credinţei să aibă succes în câştigarea de suflete la Hristos chiar şi în metropola lumii? Dar nădejdile lor au fost sfărâmate la vestea că Pavel plecase la Roma ca întemniţat. Ei au sperat plini de încredere să vadă că Evanghelia, odată statornicită în acest mare centru, se va întinde cu repeziciune la toate neamurile şi va deveni o putere biruitoare pe pământ. Cât de mare le era dezamăgirea! Aşteptările omeneşti dăduseră greş, însă nu şi planurile lui Dumnezeu.

Nu prin predicile lui Pavel, ci prin lanţurile sale a fost atrasă atenţia curţii asupra creştinismului. Ca întemniţat, el a sfărâmat din sufletele multora lanţurile care-i ţinea în robia păcatului. Şi aceasta nu era totul. El declară: „Cei mai mulţi din fraţi, îmbărbătaţi de lanţurile mele, au şi mai multă îndrăzneală să vestească fără teamă Cuvântul lui Dumnezeu” (Filip. 1, 14).

Răbdarea şi voinţa lui Pavel din timpul îndelungatei şi nedreptei lui întemniţări, curajul şi credinţa lui erau o continuă predică. Spiritul lui, atât de deosebit de spiritul lumii, dădea mărturie că o putere mai mare decât aceea a pământului era prezentă cu el. Şi, prin exemplul său, creştinii erau îndemnaţi la o şi mai mare râvnă ca apărători ai lucrării, din a cărei activitate publică Pavel fusese scos. În felul acesta, lanţurile lui Pavel aveau

influenţă, aşa că atunci când puterea şi utilitatea lui păreau înlăturate şi când, după toate aparenţele, el putea face cel mai puţin, atunci el a strâns snopi pentru Hristos din câmpuri din care se părea că era cu totul înlăturat.

Înainte de încheierea acestor doi ani de întemniţare, Pavel a fost în stare să spună: „În toată curtea împărătească, şi pretutindeni aiurea, toţi ştiu că sunt pus în lanţuri din pricina lui Iisus Hristos”; şi printre cei care trimiteau salutări filipenilor, el aminteşte în mod deosebit, pe „cei din casa Cezarului” (Fil. 1, 13; 4, 22).

Atât răbdarea, cât şi curajul îşi au biruinţele lor. Prin smerenie în încercări, nu mai puţin prin îndrăzneală în acţiune, suflete pot fi câştigate la Hristos. Creştinul care dovedeşte răbdare şi voioşie în lipsuri şi suferinţă, care întâmpină chiar moartea cu pacea şi liniştea unei credinţe neşovăielnice, poate săvârşi pentru Evanghelie mult mai mult decât ar fi putut săvârşi printr-o viaţă lungă de credincioasă lucrare. Deseori, când slujitorul lui Dumnezeu este scos din împlinirea activă a datoriei, măsură tainică pe care vederea noastră mioapă ar deplânge-o, este hotărâtă de Dumnezeu pentru împlinirea unei lucrări ce altfel nu ar fi fost făcută niciodată.

Urmaşul lui Hristos să nu gândească că, atunci când nu mai este în stare să lucreze în mod public şi activ pentru Dumnezeu şi adevărul său, nu mai are de făcut nicio lucrare şi că nu mai poate dobândi nicio răsplată. Adevăraţii martori ai lui Hristos nu sunt niciodată daţi la o parte. Atunci când sunt sănătoşi şi când sunt bolnavi, când sunt în viaţă, cât şi atunci când sunt morţi, Dumnezeu îi foloseşte încă. Când, datorită răutăţii lui Satana servii lui Hristos au fost prigoniţi, iar lucrarea lor neobosită, împiedicată, când au fost aruncaţi în închisoare sau târâţi la eşafod sau la rug, aceasta s-a întâmplat pentru ca adevărul să dobândească o şi mai mare biruinţă. Când

aceşti credincioşi au sigilat mărturia vieţii cu sângele lor, suflete care până atunci stăteau la îndoială şi în nesiguranţă au fost convinse despre credinţa lui Hristos şi, pline de curaj, au luat poziţie pentru El. Din cenuşa martirilor a răsărit un îmbelşugat seceriş pentru Dumnezeu.

Râvna şi credincioşia lui Pavel, cât şi a conlucrătorilor săi, nu mai puţin decât credinţa şi ascultarea acestor convertiţi la creştinism, în împrejurări atât de potrivnice, alcătuiesc o mustrare faţă de trândăvia şi lipsa de credinţă în lucrarea de slujire a lui Hristos. Apostolul şi conlucrătorii săi ar fi putut argumenta că ar fi fost un lucru zadarnic să cheme la pocăinţă şi la credinţa în Hristos pe slujitorii lui Nero, supuşi, aşa cum erau, ispitelor celor mai crunte, înconjuraţi de piedici grozav de mari şi expuşi unei împotriviri nemiloase. Chiar dacă ar fi fost convinşi în privinţa adevărului, cum ar fi putut ei să-i dea ascultare? Dar Pavel nu a judecat în felul acesta; în credinţă, el a prezentat acestor suflete Evanghelia; şi printre aceia care au auzit au fost unii care s-au hotărât să asculte de ea cu orice preţ. Neţinând seama de piedici şi primejdii, ei erau gata să primească lumina şi să se încreadă în Dumnezeu, care să-i ajute ca lumina lor să lumineze şi pe alţii.

Nu numai că au fost câştigaţi la adevăr, convertiţi chiar din casa Cezarului, dar, după convertirea lor, ei au rămas în acea casă. Ei nu se simţeau liberi să-şi părăsească posturile datoriei lor, pentru că situaţiile din jurul lor nu mai le erau potrivite. Adevărul îi găsise acolo şi ei au rămas acolo, pentru ca, prin viaţa şi caracterul lor schimbat, să dea mărturie despre puterea transformatoare a noii credinţe.

Este cineva ispitit să facă din împrejurările în care se găseşte o scuză de a nu mărturisi pe Hristos? Să cugete la

situaţia ucenicilor din casa Cezarului – decăderea morală a împăratului, desfrâul de la curte. Cu greu ne putem închipui împrejurări mai nefavorabile unei vieţi religioase şi care să atragă după sine un sacrificiu sau împotriviri mai mari decât acelea în care s-au găsit aceşti convertiţi. Şi, cu toate acestea, în mijlocul greutăţilor şi primejdiilor, ei şi-au păstrat credincioşia lor. Din pricina piedicilor care par de netrecut, creştinul poate căuta să se scuze de a asculta adevărul aşa cum este el în Iisus; dar el nu poate aduce nicio scuză care să reziste cercetării. Dacă el ar putea face aceasta, atunci ar dovedi că Dumnezeu este nedrept în aceea că El a stabilit pentru copiii Săi nişte condiţii de mântuire, pe care ei nu le pot împlini.

Cel care este hotărât în inima sa să-l slujească lui Dumnezeu va găsi ocazia de a da mărturie pentru El. Greutăţile nu vor avea putere să împiedice pe acela care este hotărât să caute mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Sa. În puterea câştigată prin rugăciune şi cercetarea Cuvântului, ei vor umbla după virtute şi vor lepăda viciul. Privind la Iisus, începătorul şi Desăvârşitorul credinţei, care a îndurat împotrivirea păcătoşilor faţă de Sine, credinciosul va întâmpina curajos defăima şi derâderea. Şi ajutor şi har îndestulător pentru orice împrejurare sunt făgăduite de Acela al cărui cuvânt este adevăr. Braţele Sale veşnice cuprind sufletul care se îndreaptă spre El după ajutor. Ne putem încrede cu toată siguranţa în grija Sa, spunând: „Ori de câte ori mă tem, eu mă încred în Tine” (Ps. 56, 3). Dumnezeu îşi va împlini făgăduinţele faţă de toţi aceia care îşi pun încrederea în El.

Prin propriul Său exemplu, Mântuitorul a arătat că urmaşii Săi pot fi în lume şi totuşi nu din lume. El a venit nu pentru a. Se împărtăşi de plăcerile ei amăgitoare, spre a fi stăpânit de obiceiurile ei şi a urma practicile ei, ci de a

face voia Tatălui Său, să caute şi să mântuiască ce era pierdut. Cu această ţintă înaintea sa, creştinul poate rămâne nemolipsit în orice împrejurare. Oricare ar fi situaţia sau împrejurările, mai înalte sau mai umile, el va da pe faţă puterea adevăratei religii printr-o credincioasă îndeplinire a datoriei.

Nu scutit de încercare, ci în mijlocul ei se dezvoltă caracterul creştin. Dând piept cu refuzul şi împotrivirea, urmaşul lui Hristos ajunge la o mai mare veghere şi la o mai serioasă rugăciune către Ajutorul cel puternic. Cercările cele aspre, îndurate prin harul lui Dumnezeu, dezvoltă răbdare, vigilenţă, putere morală, cum şi o profundă şi dăinuitoare încredere în Dumnezeu. Triumful credinţei este ceea ce-l face în stare pe cel care o trăieşte să sufere şi să fie tare; să se supună şi astfel să biruiască; să fie dat morţii toată ziua şi totuşi să trăiască; să poarte crucea şi astfel să câştige cununa slavei.

Secţiune 1.47 Cap. 45 – Scrisori din Roma

De la începutul experienţei sale creştine, apostolului Pavel i s-au dat ocazii deosebite de a învăţa voia lui Dumnezeu cu privire la urmaşii lui Iisus. El „a fost răpit până în al treilea cer”, „în rai, şi a auzit cuvinte care nu se pot spune şi pe care nu-i este îngăduit unui om să le rostească”. El însuşi recunoaşte că a primit „din partea Domnului” „multe vedenii şi descoperiri”. Înţelegerea din partea sa a principiilor adevărului Evangheliei era la fel ca a „acestor apostoli aşa de minunaţi” (2 Cor. 12, 2.4.1.11). El avea o înţelegere clară despre „Lărgimea, lungimea, adâncimea şi înălţimea” dragostei „lui Hristos, care întrece orice cunoştinţă” (El. 3, 18.19).

Pavel nu a putut spune tot ce a văzut în vedenie; căci printre ascultătorii săi erau unii care ar fi dat un înţeles greşit cuvintelor lui. Dar ceea ce îi fusese descoperit l-a făcut în stare să lucreze ca un conducător şi un înţelept

învăţător şi, de asemenea, a dat formă soliilor pe care el, în anii de mai târziu, le-a trimis bisericilor. Impresia pe care el a primit-o când a fost în viziune l-a urmărit totdeauna, făcându-l în stare să dea o corectă reprezentare a caracterului creştin. Atât prin grai, cât şi prin scris, el a purtat o solie care de atunci a adus ajutor şi a întărit biserica lui Dumnezeu. Credincioşilor de azi, această solie le vorbeşte în mod clar despre primejdiile ce vor ameninţa biserica, cum şi despre învăţăturile false cărora vor avea să le facă faţă.

Dorinţa apostolului pentru aceia cărora el le adresa epistolele sale de sfătuire şi îndemnare era aceea ca ei să nu mai fie „copii, plutind încoace şi încolo, purtaţi de orice vânt de învăţătură” ci ca ei să ajungă cu toţii „la unirea credinţei şi a cunoştinţei Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălţimea staturii plinătăţii lui Hristos”. El ruga călduros pe aceia care erau urmaşi ai lui Iisus şi care trăiau între păgâni, „să nu mai trăiţi cum trăiesc păgânii în deşertăciunea gândurilor lor, având mintea întunecată, fiind străini de viaţa lui Dumnezeu” în urma împietririi inimii lor”, ci „cu băgare de seamă, nu ca nişte neînţelepţi, ci ca nişte înţelepţi, răscumpăraţi vremea” (El. 4, 14.13.17.18; 5, 15.16). El i-a încurajat pe credincioşi să privească înainte spre momentul când Hristos, care a iubit „Biserica Sa şi S-a dat pe Sine pentru ea”, va înfăţişa „înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta” – o biserică „sfântă şi fără prihană” (El. 5, 25.27).

Soliile acestea, scrise nu cu o putere de om, ci de Dumnezeu, cuprind lecţii care ar trebui să fie studiate de toţi, şi care se vor dovedi de folos să fie deseori repetate. În ele este arătată evlavia practică, sunt prezentate principiile care trebuie să fie urmate de fiecare şi în care este în mod clar arătată calea care duce la viaţa veşnică.

În epistola „către sfinţii şi fraţii credincioşi în Hristos, care sunt în Colose”, scrisă pe când era întemniţat la Roma, Pavel aminteşte despre bucuria sa pentru statornicia lor în credinţă, veşti ce-i fuseseră aduse de Epafras, care, după cum scrie apostolul, „ne-a vorbit despre dragostea voastră în Duhul. De aceea şi noi”, continuă el, „din ziua când am auzit aceste lucruri, nu încetăm să ne rugăm pentru voi, şi să cerem să vă umpleţi de cunoştinţa voii Lui, în orice fel de înţelepciune şi pricepere duhovnicească; pentru ca astfel să vă purtaţi într-un chip vrednic de Domnul, ca să-l fiţi plăcuţi în orice lucru: aducând roade în tot felul de fapte bune, şi crescând în cunoştinţa lui Dumnezeu: întăriţi cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare şi îndelungă răbdare, cu bucurie”.

În felul acesta, Pavel a pus în cuvinte dorinţa sa faţă de credincioşii Coloseni. Cât de înalt este idealul pe care aceste cuvinte îl înfăţişează înaintea urmaşului lui Hristos! Ele arată minunatele posibilităţi ale vieţii creştine şi face clar că nu este nicio limită a binecuvântărilor pe care copiii lui Dumnezeu le pot primi. Crescând continuu în cunoaşterea lui Dumnezeu, ei pot înainta din putere în putere, din înălţime în înălţime, în experienţa creştină, până când, prin „tăria slavei Lui”, ei sunt învredniciţi să aibă „parte de moştenirea sfinţilor în lumină”.

Apostolul a proslăvit pe Hristos înaintea fraţilor săi, ca fiind Acela prin care Dumnezeu a creat toate lucrurile şi prin care El a lucrat şi răscumpărarea lor. El a declarat că mâna care susţine lumile în spaţiu şi ţine în deplină rânduială şi activitate neîntreruptă toate lucrurile din întreg Universul lui Dumnezeu este mâna care a fost pironită pe cruce pentru ei. „Prin El”, scria Pavel, „au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri şi pe pământ, cele văzute şi cele nevăzute: fie scaune de domni, fie dregătorii,

fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El şi pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile, şi toate se ţin prin El". „Şi pe voi, care odinioară eraţi străini şi vrăjmaşi prin gândurile şi faptele voastre rele, El v-a îmbrăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfăţişaţi înaintea Lui sfinţi, fără prihană şi fără vină".

Fiul lui Dumnezeu S-a plecat în umilinţă spre a ridica pe cel căzut. Pentru aceasta, El a părăsit lumile necăzute din înălţime, pe cele nouăzeci şi nouă care îl iubeau, şi a venit pe acest pământ spre a fi „străpuns pentru păcatele noastre" şi zdrobit pentru fărădelegile noastre" (Is. 53, 5). În toate privinţele, El a fost făcut asemenea fraţilor Săi. El a devenit trup, aşa cum suntem noi. El ştia ce înseamnă să fii flămând, însetat şi obosit. El era întărit prin hrană şi reînviorat prin somn. El era străin şi călător pe pământ – în lume, dar nu din lume; ispitit şi încercat, aşa cum sunt ispitiţi şi cercaţi bărbaţii şi femeile de azi, trăind totuşi o viaţă fără de păcat. Blând, milos, plin de împreună simţire faţă de alţii, totdeauna atent faţă de alţii, El a reprezentat caracterul lui Dumnezeu. „Cuvântul S-a făcut trup, şi a locuit printre noi, plin de har şi de adevăr" (Ioan 1, 4).

Înconjurat de practicile şi de influenţele păgânismului, credincioşii coloseni erau în primejdia de a fi abătuţi de la simplitatea Evangheliei, şi Pavel, avertizându-i împotriva acestui lucru, le îndreaptă atenţia către Hristos, ca singura Călăuză sigură. „Vreau", scria el, „în adevăr să ştiţi cât de mare luptă duc pentru voi, pentru cei din Laodicea şi pentru toţi cei ce nu mi-au văzut faţa în trup; pentru ca să li se îmbărbăteze inimile, să fie uniţi în dragoste, şi să capete toate bogăţiile plinătăţii de pricepere, ca să cunoască taina lui Dumnezeu Tatăl, adică pe Hristos, în care sunt ascunse toate comorile înţelepciunii şi ale ştiinţei.

Spun lucrul acesta pentru ca nimeni să nu vă înşele prin vorbiri amăgitoare” Astfel dar, după cum aţi primit pe Hristos Iisus, Domnul, aşa să şi umblaţi în El, fiind înrădăcinaţi şi zidiţi în El, întăriţi prin credinţă, după învăţăturile care v-au fost date, şi sporind în ea cu mulţumiri către Dumnezeu. Luaţi seama că nimeni să nu vă fure cu filosofia şi cu o amăgire deşartă, după datina oamenilor, după învăţăturile începătoare ale lumii, şi nu după Hristos. Căci în El locuieşte trupeşte toată plinătatea Dumnezeirii. Voi aveţi totul deplin în El, care este Capul oricărei domnii şi stăpâniri”.

Hristos profetizase că se vor ridica mulţi amăgitori, prin a căror influenţă fărădelegea se va înmulţi şi „dragostea celor mai mulţi se va răci” (Mat. 24, 12). El îi avertizase pe ucenici că biserica va fi într-o mai mare primejdie din cauza acestui rău decât din pricina prigoanei din partea vrăjmaşilor lor. În repetate rânduri, el i-a avertizat pe credincioşi împotriva acestor învăţători falşi. Faţă de această primejdie, mai presus decât oricare alta, ei trebuia să se păzească; căci prin primirea învăţătorilor falşi, ei aveau să deschidă uşa la rătăciri prin care vrăjmaşul avea să întunece simţul spiritual şi să clatine încrederea celor noi veniţi la credinţa Evangheliei. Hristos era măsura prin care ei trebuia să probeze învăţăturile ce li se aduceau. Ei trebuia să respingă tot ceea ce nu era în armonie cu învăţăturile sale. Hristos răstignit pentru păcat, Hristos înviat din morţi, Hristos înălţat în slavă – aceasta era ştiinţa mântuirii pe care aveau să o înveţe şi să o predice ei.

Avertizările Cuvântului lui Dumnezeu cu privire la primejdiile care înconjurau biserica creştină sunt şi pentru noi astăzi. Ca şi în zilele apostolilor, oamenii încercă azi ca, prin tradiţie şi filosofie, să nimicească credinţa în Scripturi, iar prin simţămintele plăcute ale „înaltei critici”,

evoluţiei, spiritismului, teosofiei şi panteismului, vrăjmaşul neprihănirii caută să îndrume suflete spre cărări oprite. Pentru mulţi, Biblia este o candelă fără untdelemn, pentru că ei şi-au îndrumat minţile spre căile credinţei speculative, care aduce ca roade o greşită înţelegere şi confuzie. Lucrarea „înaltei critici”, disecând, presupunând şi reclădind, nimiceşte credinţa în Biblie, ca o descoperire divină. Ea jefuieşte Cuvântul lui Dumnezeu de puterea de a-i călăuzi, înălţa şi inspira pe oameni. Prin spiritism, mulţimi de oameni sunt învăţaţi să creadă că dorinţa este legea cea mai înaltă, că desfrâul este libertate şi omul este răspunzător numai faţă de sine însuşi.

Urmaşul lui Hristos va fi confruntat cu „vorbiri amăgitoare” împotriva cărora apostolul îi avertiza pe credincioşii coloseni. El va întâmpina interpretările spiritiste ale Scripturii, dar nu trebuie să le primească. Glasul lor trebuie să se audă vestind cu claritate adevărurile veşnice ale Scripturilor. Ţinându-şi ochii aţintiţi la Hristos, el trebuie să păşească mereu înainte pe calea arătată, neluând în seamă nicio idee care nu este în armonie cu învăţătura Domnului Iisus. Adevărul lui Dumnezeu ar trebui să alcătuiască subiectul cugetării şi meditării sale. El trebuie să privească Biblia ca fiind glasul lui Dumnezeu ce-i vorbeşte direct. În felul acesta, va găsi înţelepciunea care este divină.

Cunoaşterea lui Dumnezeu, aşa cum este ea descoperită în Hristos, este cunoaşterea pe care trebuie să o aibă toţi aceia care sunt mântuiţi. Aceasta este cunoaşterea care lucrează transformarea caracterului. Primită în inimă, ea va aduce înnoirea sufletului după chipul lui Hristos. Aceasta este cunoaşterea la care Dumnezeu îi cheamă pe copiii Săi pentru a o primi, afară de care toate celelalte nu sunt decât deşertăciune şi nimicnicie.

În fiecare generaţie şi în fiecare ţară, adevărata temelie pentru clădirea caracterului a fost aceeaşi – principiile cuprinse în Cuvântul lui Dumnezeu. Singura cale sigură şi temeinică este aceea de a face ceea ce spune Dumnezeu. „Orânduirile Domnului sunt drepte” şi „cel ce se poartă aşa, nu se clatină niciodată” (Ps. 19, 8; 15, 5). Cu acest Cuvânt al lui Dumnezeu au întâmpinat apostolii teoriile mincinoase ale zilelor lor, spunând: „Nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă” (1 Cor. 3, 11).

La vremea convertirii şi botezului lor, credincioşii coloseni au făgăduit să dea la o parte credinţele şi obiceiurile care până aci făcuseră parte din viaţa lor şi să fie credincioşi supunerii lor faţă de Hristos. În epistola sa, Pavel le reaminteşte despre aceasta şi stăruieşte călduros de ei să nu dea uitării faptul că, pentru a-şi ţine făgăduinţa dată, ei trebuia să depună eforturi continue împotriva lucrurilor rele care aveau să caute să pună stăpânire pe ei. „Dacă deci aţi înviat împreună cu Hristos, să umblaţi după lucrurile de sus, unde Hristos şade la dreapta lui Dumnezeu. Gândiţi-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ. Căci voi aţi murit, şi viaţa voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu”.

„Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Cor. 5, 17). Prin puterea lui Hristos, bărbaţi şi femei au sfărâmat lanţurile obiceiurilor păcătoase. Ei au renunţat la egoism. Cel profan a ajuns evlavios, beţivul, cumpătat, cel desfrânat, curat. Sufletele care au purtat asemănarea cu Satana au fost schimbate după chipul lui Dumnezeu. Această schimbare este în ea însăşi minunea minunilor. O schimbare săvârşită prin Cuvânt este una din cele mai profunde taine ale Cuvântului. Noi nu o putem înţelege; nu putem decât să credem, aşa după cum spun

Scripturile, că ea este „Hristos în voi, nădejdea slavei”.

Când Spiritul lui Dumnezeu stăpâneşte mintea şi inima, sufletul convertit izbucneşte într-o cântare nouă; căci el îşi dă seama că în viaţa sa făgăduinţa lui Dumnezeu a fost împlinită, că fărădelegea sa a fost iertată şi că păcatul său a fost acoperit. El trăise pocăinţa faţă de Dumnezeu pentru călcarea Legii divine şi credinţa faţă de Hristos, care a murit pentru îndreptăţirea omului. „Fiindcă suntem socotiţi îndreptăţiţi, prin credinţă, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Iisus Hristos” (Rom. 5, 1).

Dar, deşi a ajuns la această experienţă, nu înseamnă că de aici încolo creştinii trebuie să-şi încrucişeze mâinile, mulţumiţi cu ceea ce a fost săvârşit faţă de ei. Cel care s-a hotărât să intre în împărăţia spirituală îşi va da seama că toate puterile şi patimile unei naturi nerenăscute, susţinute de puterile împărăţiei întunericului, stau împotriva lui. Zilnic, el trebuie să-şi reînnoiască consacrarea, zilnic să ducă bătălia cu răul. Obiceiurile cele vechi, înclinaţiile moştenite către rău, se vor lupta să stăpânească, şi faţă de acestea el trebuie mereu să se păzească, luptându-se prin puterea lui Hristos pentru a dobândi biruinţa.

„De aceea, omorâţi mădularele voastre care sunt pe pământ”, scrisese Pavel colosenilor, pentru că „din numărul lor eraţi şi voi odinioară, când trăiaţi în aceste păcate. Dar acum lăsaţi-vă de toate aceste lucruri: de mânie, de vrăjmăşie, de răutate, de clevetire, de vorbele ruşinoase, care v-ar putea ieşi din gură” Astfel dar, ca nişte aleşi ai lui Dumnezeu, sfinţi şi prea iubiţi, îmbrăcaţi-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândeţe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiţi-vă unii pe alţii, şi, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertaţi-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, aşa iertaţi-vă şi voi. Dar mai pe sus de toate acestea, îmbrăcaţi-vă cu

dragostea, care este legătura desăvârşirii. Pacea lui Hristos, la care aţi fost chemaţi, ca să alcătuiţi un singur trup, să stăpânească în inimile voastre, şi fiţi recunoscători”.

Epistola către Coloseni este plină de cele mai valoroase lecţii pentru toţi aceia care sunt angajaţi în slujirea lui Hristos, lecţii care arată unicitatea ţintei şi înălţimea scopului care va fi văzut în viaţa aceluia care, în mod drept, reprezintă pe Mântuitorul. Renunţând la tot ce l-ar împiedica de a înainta pe calea propăşirii sau care ar abate picioarele altora de pe calea cea strâmtă, credinciosul va dovedi în viaţa sa zilnică îndurare, bunătate, blândeţe, îngăduinţă şi iubirea lui Hristos.

Puterea unei vieţi mai înalte, mai curate şi mai nobile este lucrul de care avem cea mai mare nevoie. Lumea stăpâneşte prea mult cugetarea noastră, în timp ce Împărăţia cerurilor prea puţin.

În strădaniile sale de a atinge, pentru sine, idealul lui Dumnezeu, creştinul nu are nimic de care să dispere. Desăvârşirea morală şi spirituală, prin harul şi puterea lui Hristos, este făgăduită tuturor. Iisus este izvorul puterii, fântâna vieţii. El ne duce la Cuvântul Său şi din pomul vieţii ne pune înainte frunze pentru tămăduirea sufletelor bolnave de păcat. El ne conduce la tronul lui Dumnezeu şi ne pune în gură o rugăciune prin care suntem aduşi într-o mai strânsă legătură cu Sine. Spre binele nostru, El pune la lucru mijloacele atotputernice ale cerului. La fiecare pas, noi luăm contact cu puterea Sa vie.

Dumnezeu nu pune nicio limită înaintării acelora care doresc să fie „umpluţi de cunoştinţa voii Lui, în orice fel de înţelepciune şi pricepere duhovnicească”. Prin rugăciune, prin veghere, prin creştere în cunoştinţă şi pricepere, ei vor fi „întăriţi, cu toată puterea, potrivit cu tăria Lui”. Astfel, ei sunt pregătiţi să lucreze pentru alţii. Este planul

lui Dumnezeu acela ca fiinţe omeneşti curăţite şi sfinţite să alcătuiască mânia Sa ajutătoare. Pentru acest mare privilegiu se cuvine să mulţumim Aceluia care ne-a învrednicit să avem „parte de moştenirea sfinţilor în lumină. El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului şi ne-a strămutat în împărăţia Fiului dragostei Lui”.

Epistola lui Pavel către Filipeni, la fel ca şi aceea către Coloseni, a fost scrisă pe când el era întemniţat la Roma. Biserica din Filipi trimisese daruri lui Pavel prin Epafrodit, pe care Pavel îl numeşte „fratele şi tovarăşul meu de lucru şi de luptă, trimisul şi slujitorul vostru pentru nevoile mele”. Pe când se găsea în Roma, Epafrodit s-a îmbolnăvit „aproape de moarte, dar Dumnezeu a avut milă de el”, scria Pavel, „şi nu numai de el, ci şi de mine, ca să n-am întristare peste întristare”. Auzind despre îmbolnăvirea lui Epafrodit, credincioşii din Filipi s-au neliniştit din pricina lui, şi Pavel s-a hotărât să îl trimită înapoi. El „dorea fierbinte ca să vă vadă pe toţi; şi era foarte mâhnit, pentru că aflaserăţi că a fost bolnav” L-am trimis dar cu atât mai în grabă, ca să-l vedeţi şi să vă bucuraţi iarăşi, şi să fiu şi eu mai puţin mâhnit. Primiţi-l deci în Domnul, cu toată bucuria; şi preţuiţi pe astfel de oameni. Căci pentru lucrul lui Hristos a fost el aproape de moarte şi şi-a pus viaţa în joc, ca să împlinească ce lipsea slujbei voastre pentru mine”.

Prin Epafrodit, Pavel a trimis credincioşilor filipeni o epistolă, în care le mulţumea pentru darurile trimise lui. Dintre toate bisericile, aceea din Filipi fusese cea mai darnică în aprovizionarea lui Pavel cu ceea ce-i lipsea. „Ştiţi voi înşivă, Filipenilor”, spunea apostolul în epistola sa, „că la începutul Evangheliei, când am plecat din Macedonia, nicio Biserică n-a avut legătură cu mine în ce priveşte darea’ şi primirea’ afară de voi. Căci mi-aţi trimis în Tesalonic, o dată, şi chiar de două ori, ceva pentru

nevoile mele. Nu că umblu după daruri. Dimpotrivă, umblu după câştigul care prisoseşte în folosul vostru. Am de toate şi sunt în belşug. Sunt bogat, de când am primit prin Epafrodit ce mi-aţi trimis" un miros de bună mireasmă, o jertfă bine primită şi plăcută lui Dumnezeu".

„Har vouă şi pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, şi de la Domnul Iisus Hristos! Mulţumesc Dumnezeului meu pentru toată aducerea aminte pe care o păstrez despre voi. În toate rugăciunile mele mă rog pentru voi toţi, cu bucurie pentru partea, pe care o luaţi la Evanghelie, din cea dintâi zi până acum. Sunt încredinţat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Iisus Hristos. Este drept să gândesc astfel despre voi toţi, fiindcă vă port în inima mea, întrucât, atât în lanţurile mele, cât şi în apărarea şi întărirea Evangheliei, voi sunteţi toţi părtaşi aceluiaşi har. Căci martor îmi este Dumnezeu că vă iubesc pe toţi" şi mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoştinţă şi orice pricepere, ca să deosebiţi lucrurile alese, pentru ca să fiţi curaţi şi să nu vă poticniţi până în ziua venirii lui Hristos, plini de roada neprihănirii, prin Iisus Hristos, spre slava şi lauda lui Dumnezeu".

Harul lui Dumnezeu l-a susţinut pe Pavel în timpul întemniţării sale, făcându-l în stare să se bucure în necaz. Plin de încredere şi asigurare, el a scris fraţilor filipeni că întemniţarea sa a avut ca rezultat înaintarea Evangheliei. „Vreau să ştiţi, fraţilor", declara el, „că împrejurările în care mă găsesc, mai degrabă au lucrat la înaintarea Evangheliei. În adevăr, în toată curtea împărătească, şi pretutindeni aiurea, toţi ştiu că sunt pus în lanţuri din pricina lui Iisus Hristos. Şi cei mai mulţi din fraţi, îmbărbătaţi de lanţurile mele, au şi mai multă îndrăzneală să vestească fără teamă Cuvântul lui Dumnezeu".

Această experienţă a lui Pavel este o lecţie pentru

noi, căci ea descoperă calea lui Dumnezeu de a lucra. Domnul poate scoate o biruinţă din ceea ce nouă ni s-ar părea că este un obstacol şi o înfrângere. Noi suntem în primejdie de a-L uita pe Dumnezeu, de a privi la lucrurile care se văd în loc să ne aţintim ochiul credinţei la lucrurile care nu se văd. Când vine nenorocirea sau restriştea, suntem gata să-L învinuim pe Dumnezeu de neglijenţă sau cruzime. Dacă El socoteşte de folos să întrerupă activitatea noastră folositoare în unele domenii, murmurăm fără să stăm să cugetăm că poate în felul acesta Dumnezeu lucrează spre binele nostru. Trebuie să învăţăm că pedeapsa face parte din marele Său plan şi că sub toiagul întristării creştinul poate face uneori mult mai mult pentru Domnul decât atunci când este angajat în slujirea activă.

Fiind pentru ei o pildă de vieţuire creştină, Pavel îndreaptă atenţia filipenilor spre Hristos, care, „măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuşi n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine însuşi şi a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfăţişare a fost găsit ca un om, S-a smerit şi S-a făcut ascultător până la moarte, şi încă moarte de cruce”.

„Astfel dar, prea iubiţilor”, continuă el, „după cum totdeauna aţi fost ascultători, duceţi până la capăt mântuirea voastră, cu frică şi cutremur, nu numai când sunt eu de faţă, ci cu mult mai mult acum, în lipsa mea. Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, şi vă dă, după plăcerea Lui, şi voinţa şi înfăptuirea. Faceţi toate lucrurile fără cârtiri şi fără şovăieli, ca să fiţi fără prihană şi curaţi, copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unei neam ticălos şi stricat, în care străluciţi ca nişte lumini în lume, ţinând sus Cuvântul vieţii; aşa ca, în ziua lui Hristos, să mă pot lăuda că n-am alergat, nici nu m-am ostenit în zadar”.

Aceste cuvinte au rămas scrise pentru a fi de ajutor oricărui suflet care se luptă. Pavel ţine mai sus măsura desăvârşirii şi ne arată cum poate fi atinsă. „Duceţi până la capăt mântuirea voastră”, spune el, „căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi”.

Lucrarea de dobândire a mântuirii este o lucrare de conlucrare. Trebuie să existe conlucrare între Dumnezeu şi păcătosul pocăit. Aceasta este necesar pentru formarea unor principii drepte în caracter. Omul trebuie să depună sforţări serioase pentru a învinge ceea ce-l împiedică a atinge desăvârşirea. Dar, pentru a ajunge la biruinţă, el este în totul dependent de Dumnezeu. Strădania omului singur nu este îndestulătoare. Fără ajutorul puterii divine, ea nu slujeşte la nimic. Dumnezeu lucrează, dar trebuie să lucreze şi omul. Împotrivirea faţă de ispită trebuie să vină de la om, care trebuie să-şi tragă puterea lui de la Dumnezeu. Pe de o parte, este o infinită înţelepciune, milă şi putere; pe de alta, slăbiciune, păcătoşenie, totală neputinţă.

Dumnezeu doreşte ca noi să avem stăpânire asupra noastră. Însă El nu ne poate ajuta fără consimţământul şi conlucrarea noastră. Duhul Sfânt lucrează prin puterile şi însuşirile date omului. Prin noi înşine nu suntem în stare să ducem gândurile, dorinţele şi înclinaţiile noastre în armonie cu voinţa lui Dumnezeu; dar, dacă suntem dispuşi să fim făcuţi binevoitori, Mântuitorul va împlini aceasta pentru noi, răsturnând „izvodirile minţii şi orice înălţime, care se ridică împotriva cunoştinţei lui Dumnezeu” şi orice gând El îl face „rob ascultării de Hristos” (2 Cor. 10, 5).

Cel care vrea să clădească un caracter tare şi simetric, care doreşte să fie un creştin bine echilibrat trebuie să-l dea totul lui Hristos şi să facă totul pentru El, căci Mântuitorul nu va primi o slujire împărţită. Zilnic trebuie să înveţe ce înseamnă predare de sine. El trebuie

să studieze Cuvântul lui Dumnezeu, înţelegându-i înţelesul şi ascultând de preceptele lui. În felul acesta, el poate atinge standardul desăvârşirii creştine. Zi de zi, Dumnezeu lucrează cu el, desăvârşindu-i caracterul care va trebui să stea tare în timpul cercării finale. Şi, zi de zi, credinciosul realizează înaintea oamenilor şi a îngerilor un experiment sublim, arătând ce poate face Evanghelia pentru fiinţele omeneşti căzute.

„Eu nu cred că l-am apucat încă”, scrie Pavel; „dar fac un singur lucru; uitând ce este în urma mea, şi aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre ţintă, pentru premiul chemării cereşti a lui Dumnezeu, în Hristos Iisus”.

Pavel a făcut multe lucruri. De când şi-a consacrat devotamentul, supunerea sa lui Hristos, viaţa sa a fost plină de o slujire neobosită. Din cetate în cetate, din ţară în ţară, el a călătorit, spunând istoria crucii, câştigând convertiţi la Evanghelie şi întemeind biserici. El se îngrijea necontenit de aceste biserici şi le-a scris multe scrisori povăţuitoare. Uneori, lucra în meseria sa pentru a câştiga pâinea cea de toate zilele. Dar, în toată viaţa sa plină de o neîncetată activitate, Pavel nu a pierdut niciodată din vedere unica mare ţintă – să stăruie în alergare către premiul marii sale chemări. O singură ţintă păstra el continuu înaintea sa – să fie credincios Celui care la porţile Damascului i S-a descoperit. De la această ţintă, nimic nu a avut puterea să-l abată. Să proslăvească crucea de pe Golgota – acesta era motivul în totul captivant care îi inspira cuvintele şi faptele sale.

Ţinta cea mare care l-a constrâns pe Pavel să stăruie în alergarea sa, în ciuda greutăţilor şi dificultăţilor, ar trebui să-l determine pe fiecare lucrător să se consacre pe deplin slujirii lui Dumnezeu. Atracţiile lumii vor fi înfăţişate în aşa fel, încât să-i abată atenţia de la Mântuitorul, dar el trebuie să stăruie înainte spre ţintă, arătând lumii,

îngerilor şi oamenilor că nădejdea de a vedea faţa lui Dumnezeu este demnă de orice efort şi sacrificiu pe care le-ar cere împlinirea acestei speranţe.

Deşi era întemniţat, Pavel nu era totuşi descurajat. Dimpotrivă, un sunet de triumi se aude răsunând printre epistolele scrise de el din Roma către biserici. „Bucuraţi-vă totdeauna în Domnul!” scria el filipenilor. „Iarăşi zic: Bucuraţi-vă!” nu vă îngrijoraţi de nimic; ci, în orice lucru, aduceţi cererile voastre la cunoştinţa lui Dumnezeu, prin rugăciuni şi cereri, cu mulţumiri. Şi pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile şi gândurile în Hristos Iisus. Încolo, fraţii mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună, şi orice laudă, aceea să vă însufleţească”.

„Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuinţele voastre, după bogăţia Sa, în slavă, în Iisus Hristos” Harul Domnului Iisus Hristos să fie cu voi cu toţi”.

Secţiune 1.48 Cap. 46 – În libertate

În timp ce lucrarea lui Pavel în Roma era binecuvântată prin convertirea multor suflete şi întărirea şi încurajarea credincioşilor, se adunau nori care ameninţau nu numai propria sa siguranţă, ci, de asemenea, şi prosperitatea bisericii. La sosirea sa la Roma, el fusese dat în grijă căpitanului gărzii imperiale, un bărbat drept şi integru, prin a cărui bunăvoinţă el fusese oarecum lăsat liber să continue lucrarea Evangheliei. Dar, înainte de încheierea celor doi ani de întemniţare, bărbatul acesta a fost schimbat cu un slujbaş din partea căruia apostolul nu se putea aştepta la nicio bunăvoinţă deosebită.

Iudeii erau acum mai activi decât oricând mai înainte în eforturile lor împotriva lui Pavel şi au găsit un ajutor abil în femeia desfrânată pe care Nero şi-o luase ca a doua

soţie a sa şi care, fiind convertită la iudaism, şi-a pus toată influenţa ei în susţinerea planurilor ucigaşe împotriva apărătorului creştinismului.

Pavel se putea aştepta prea puţin la dreptate din partea Cezarului la care apelase. Nero era mai decăzut din punct de vedere moral, mai josnic în caracter şi, în acelaşi timp, în stare să săvârşească cruzimi mai fioroase decât oricare alt cârmuitor ce fusese înaintea lui. Frânele cârmuirii nu ar fi putut fi încredinţate unui stăpânitor mai despotic. Primul an al domniei sale fusese marcat de otrăvirea tânărului său frate vitreg, moştenitorul de drept al tronului. De la o profunzime a viciului şi crimei la alta, Nero decăzuse într-atât, încât a ajuns să-şi ucidă mama şi apoi soţia. Nu era cruzime pe care el să nu o fi săvârşit, nici faptă mârşavă la care să nu se fi înjosit. În orice minte cinstită, el trezea numai dezgust şi dispreţ.

Amănuntele nelegiuirii ce se săvârşea la curtea sa sunt prea degradante şi prea cutremurătoare pentru a fi descrise. Neînfrânata sa răutate producea dezgust şi scârbă chiar în mulţi dintre aceia care erau siliţi să ia parte la crimele lui. Ei se temeau continuu de grozăviile pe care le-ar mai fi putut născoci în continuare. Dar chiar şi crime ca acelea făptuite de Nero nu clătinau supunerea cetăţenilor lui. El era recunoscut ca stăpânitorul absolut al întregii lumi civilizate. Mai mult decât atât, lui i se dădea şi cinste, ca divinitate, şi i se aducea închinare ca unui dumnezeu.

Din punct de vedere al judecăţii omeneşti, osândirea lui Pavel înaintea unui astfel de judecător era sigură. Dar apostolul îşi dădea seama că, atâta vreme cât era credincios lui Dumnezeu, nu avea de ce să se teamă. Acela care în trecut fusese ocrotitorul său putea să-l apere şi pe mai departe de răutatea iudeilor, cum şi de puterea Cezarului.

Şi Dumnezeu l-a ocrotit pe servul Său. Când Pavel a fost cercetat, învinuirile aduse împotriva lui nu au fost probate şi, contrar tuturor aşteptărilor, şi în ce priveşte dreptatea ce era cu totul deosebită de caracterul său, Nero l-a declarat pe întemniţat ca nevinovat. Lanţurile lui Pavel au fost îndepărtate şi el a devenit din nou un om liber.

Dacă judecarea lui ar fi fost întârziată mai mult sau dacă din vreo pricină ar mai fi fost reţinut în Roma în cursul anului următor, fără îndoială că el ar fi pierit în timpul prigoanei care a avut loc. În timpul întemniţării lui Pavel, convertiţii la creştinism se înmulţiseră atât de mult, încât ajunseseră să atragă atenţia şi să trezească duşmănia autorităţilor. Mânia împăratului a fost stârnită mai ales prin convertirea membrilor propriei sale case şi, în curând, el a găsit un pretext să facă din creştini obiectul cruzimii sale nemiloase.

În vremea aceea, în Roma, a izbucnit un incendiu grozav, datorită căruia aproape o jumătate din cetate a ars. Se zvonea că Nero în persoană aprinsese flăcările, dar, pentru a îndepărta bănuiala, el a făcut din aceasta un motiv de mare generozitate, ajutând pe cei rămaşi fără casă şi ajunşi în lipsă. Totuşi, el era învinuit de crimă. Poporul era întărâtat şi furios şi, pentru a se dezvinovăţi şi pentru a scăpa cetatea de o clasă de oameni de care se temea şi pe care o ura, Nero a îndreptat învinuirea asupra creştinilor. Şiretenia sa a prins şi mii de urmaşi ai lui Hristos – bărbaţi, femei şi copii – au fost daţi morţii în mod crud.

Pavel a fost cruţat de această prigoană teribilă pentru că, la scurt timp după liberarea sa, el a părăsit Roma. El a folosit acest ultim timp de libertate în mod înţelept, lucrând în biserici. El a căutat să statornicească o dăinuitoare unire între bisericile din Grecia şi cele din Răsărit şi să întărească judecata credincioşilor faţă de

învăţăturile mincinoase care se strecurau între ei spre a le nărui credinţa.

Încercările şi îngrijorările pe care le avusese de suportat Pavel îi jefuiseră puterile sale fizice. Slăbiciunile vârstei îl ajunseră. Îşi dădea seama că acum el făcea ultima sa lucrare; şi, pe măsură ce timpul lucrării lui se scurta mai mult, efortul său era mai intens. Părea că râvna lui nu avea margini. Hotărât în planuri, prompt în acţiune, tare în credinţă, el a călătorit din biserică în biserică, în multe ţări, şi, prin toate mijloacele ce-i stăteau în putere, a căutat să întărească mâinile credincioşilor, pentru ca ei să facă o lucrare credincioasă în ce priveşte câştigarea de suflete la Iisus şi pentru ca, în vremurile de încercare în care păşeau, să poată rămâne statornici Evangheliei, dând o mărturie credincioasă pentru Hristos.

Secţiune 1.49 Cap. 47 – Ultima arestare

Lucrarea lui Pavel în mijlocul bisericilor, după ce fusese achitat în Roma, nu putea scăpa neobservată de vrăjmaşii săi. De la începutul prigoanei pornite de Nero, creştinii ajunseseră pretutindeni o sectă proscrisă. După un timp, iudeii necredincioşi au născocit ideea de a pune în sarcina lui Pavel crima de a fi îndemnat la aprinderea Romei. Niciunul dintre ei nu gândea câtuşi de puţin că el ar fi vinovat; dar ei ştiau că o asemenea vină, susţinută chiar cu cea mai slabă înfăţişare de temeinicie, avea să-i pecetluiască soarta. Prin strădaniile lor, Pavel a fost din nou arestat şi dus în mare grabă spre ultima sa întemniţare.

În cea de-a doua călătorie a sa la Roma, Pavel a fost însoţit de mai mulţi dintre primii săi tovarăşi; alţii doreau cu ardoare să-i împărtăşească soarta, dar el a refuzat să le îngăduie să-şi primejduiască viaţa. Perspectiva ce-i sta în faţă era mult mai puţin favorabilă decât în timpul primei sale întemniţări. Prigoana din timpul lui Nero împutinase

foarte mult numărul creştinilor din Roma. Mii au fost martirizaţi pentru credinţa lor, mulţi părăsind cetatea, iar aceia care au rămas erau deprimaţi şi intimidaţi.

La sosirea sa în Roma, Pavel a fost întemniţat într-o închisoare întunecoasă, unde avea să rămână până la sfârşitul vieţii. Învinuit de a fi pus la cale una dintre cele mai josnice şi mai grozave crime împotriva cetăţii şi a naţiunii, el era ţinta urii universale.

Puţinii prieteni care împărtăşiseră poverile apostolului au început acum să-l părăsească, unii prin dezertare, iar alţii cu însărcinările către diferite biserici. Figel şi Ermogen au fost primii care au plecat. Apoi Dima, care, îngrozit de îngroşarea norilor de greutăţi şi primejdii, l-a dat uitării pe prigonitul apostol. Crescene a fost trimis de Pavel la bisericile din Galatia, Tit în Dalmaţia, Tihic la Efes. Scriindu-i lui Timotei despre această experienţă, Pavel spune: „Numai Luca este cu mine” (2 Tim. 4, 11). Niciodată nu avusese apostolul mai multă nevoie de slujirea fraţilor săi ca acum, slăbit cum era de vârstă, osteneală şi infirmităţi şi limitat la umedele şi întunecoasele bolţi ale unei temniţe romane. Serviciile lui Luca, ucenicul iubit şi prietenul credincios, au fost o mare mângâiere pentru Pavel şi aceasta i-a dat posibilitatea de a fi în legătură cu fraţii săi şi cu lumea din afară.

În acest timp de încercare, inima lui Pavel a fost înviorată prin desele vizite ale lui Onisifor. Acest efesean cu o inimă caldă a făcut tot ce a putut spre a uşura poverile întemniţării apostolului. Iubitul său învăţător era în lanţuri din pricina adevărului, în timp ce el umbla liber; el nu şi-a cruţat nicio osteneală spre a face soarta lui Pavel mai uşoară. În ultima epistolă pe care o mai scrie apostolul, el vorbeşte în felul următor despre acest credincios ucenic: „Domnul să-şi verse îndurarea peste casa lui Onisifor; căci de multe ori m-a mângâiat şi nu i-a

fost ruşine de lanţul meu. Nu numai atât, dar, când a fost în Roma, m-a căutat cu multă grijă şi m-a găsit. Dea Domnul să capete îndurare de la Domnul în ziua aceea" (2 Tim. 1, 16 – 18).

Dorinţa după iubire şi simpatie este sădită în inimă chiar de Dumnezeu. Hristos, în ceasul agoniei Sale în Ghetsimani, a tânjit mult după simpatia ucenicilor Săi. Şi Pavel, deşi se părea că nu dă importanţă greutăţilor şi suferinţei, suspina după simpatie şi prieteni. Vizita lui Onisifor şi mărturia despre credincioşia sa, într-un timp de singurătate şi părăsire, au adus bucurie şi însufleţire aceluia care-şi petrecuse viaţa în slujirea altora.

Secţiune 1.50 Cap. 48 – Pavel înaintea lui Nero

Când Pavel a fost chemat să se înfăţişeze înaintea împăratului Nero pentru a fi judecat, se întrezărea în mod sigur apropierea morţii sale. Seriozitatea naturii crimei de care era învinuit, cum şi duşmănia ce domnea faţă de creştini dădeau puţin temei pentru a nădăjdui într-o sentinţă favorabilă.

La greci şi romani era obiceiul ca unui învinuit să i se acorde favoarea de a folosi un avocat care să pledeze cauza sa înaintea tribunalului. Prin puterea argumentării, printr-o elocvenţă plină de căldură, ori prin cereri stăruitoare, rugăminţi şi lacrimi, un asemenea apărător obţinea deseori o hotărâre în favoarea întemniţatului său, dacă nu izbutea aceasta, câştiga cel puţin îndulcirea pedepsei. Dar când Pavel a fost chemat înaintea lui Nero, nimeni nu a riscat să fie sfătuitorul sau avocatul lui; niciun prieten nu s-a găsit cel puţin pentru a însemna învinuirile ce i-au fost aduse sau argumentele prezentate în apărarea sa. Dintre creştinii din Roma nu s-a găsit niciunul care să păşească înainte şi să stea alături de el în acest ceas al încercării.

Singurul raport vrednic de încredere despre ocazia

aceea este cel prezentat chiar de Pavel în a doua sa Epistolă către Timotei. „La întâiul meu răspuns de apărare”, scria apostolul, „nimeni n-a fost cu mine, toţi m-au părăsit. Să nu li se ţină în socoteală lucrul acesta! Însă Domnul a stat lângă mine şi m-a întărit, pentru ca propovăduirea să fie vestită pe deplin prin mine, şi s-o audă toate neamurile. Şi am fost izbăvit din gura leului” (2 Tim. 4, 16.17).

Pavel înaintea lui Nero – ce contrast izbitor! Mândrul împărat, înaintea căruia bărbatul lui Dumnezeu avea să răspundă pentru credinţa sa, atinsese atât culmea puterii, a autorităţii şi a bogăţiei sale pământeşti, cât şi adâncurile cele mai afunde ale crimei şi nelegiuirii. În putere şi mărire era neegalat. Nu era nimeni care să pună la îndoială autoritatea sa, nimeni care să se împotrivească voinţei sale. Împăraţii îşi depuneau coroanele la picioarele sale. Oştiri puternice mărşăluiau la porunca sa şi steagurile corăbiilor sale vesteau biruinţe. Statuia lui era aşezată în sălile de judecată, iar decretele senatorilor şi hotărârile judecătorilor nu erau decât ecoul voinţei sale. Milioane se plecau în ascultare în faţa împuterniciţilor săi. Numele lui Nero făcea ca lumea să tremure. A atrage dizgraţia sa însemna pierderea averii, a libertăţii, a vieţii; iar încruntarea frunţii sale era mai de temut decât o ciumă.

Fără bani, fără prieteni, fără apărător, bătrânul întemniţat a stat înaintea lui Nero – figura împăratului purtând mărturia ruşinoasă a patimilor ce clocoteau înăuntru; faţa acuzatului vorbea despre o inimă împăcată cu Dumnezeu. Experienţa vieţii lui Pavel fusese una de sărăcie, renunţare de sine şi suferinţă. Cu toată continua prezentare inexactă, defăimare şi maltratare a lui, prin care vrăjmaşii săi s-au străduit să-l intimideze, neînfricat, el a ţinut sus stindardul crucii. Asemenea Domnului său, el

fusese un rătăcitor fără cămin şi, la fel ca şi El, trăise spre binecuvântarea omenirii. Cum ar fi putut Nero, un tiran capricios, ros de patimi şi destrăbălat, să înţeleagă sau să aprecieze caracterul şi motivele ce-l mânau pe acest fiu al lui Dumnezeu?

Sala cea vastă era plină până la refuz de o mulţime nerăbdătoare şi neliniştită, care se agita şi se înghesuia tot mai în faţă, pentru a vedea şi auzi tot ce avea să aibă loc. De rang înalt sau de jos, bogat şi sărac, învăţat şi neştiutor, mândru şi umil, toţi erau la fel de lipsiţi de o adevărată cunoaştere a căii vieţii şi mântuirii.

Iudeii au adus împotriva lui Pavel vechile lor învinuiri de răzvrătire şi erezie, şi atât iudeii, cât şi romanii îl învinuiau de a fi pus la cale aprinderea cetăţii. În timp ce aceste învinuiri erau aruncate asupra lui, Pavel a păstrat o linişte continuă. Poporul şi judecătorii priveau la el cu surprindere. Ei luaseră parte la multe judecăţi şi văzuseră mulţi criminali; dar niciodată n-au văzut un om având o privire atât de liniştită, sfântă ca întemniţatul dinaintea lor. Ochii cei ageri ai judecătorilor, obişnuiţi a citi pe feţele întemniţaţilor, au cercetat în zadar faţa lui Pavel spre a găsi unele dovezi ale vinovăţiei lui. Când i s-a îngăduit să vorbească în apărarea sa, toţi au ascultat cu un interes plin de nerăbdare.

Din nou, Pavel a avut ocazie să ridice steagul crucii înaintea unei mulţimi doritoare să afle ce avea el de spus. Privind asupra mulţimii dinaintea lui – iudei, greci, romani, împreună cu străini din multe ţări – sufletul lui a fost răscolit de o arzătoare dorinţă de mântuire a lor. Nu a mai ţinut seamă de situaţia în care se afla, de primejdiile ce-l înconjurau, de soarta grozavă ce părea să fie atât de aproape. EI L-a văzut numai pe Iisus, Mijlocitorul, pledând înaintea lui Dumnezeu în favoarea oamenilor păcătoşi. Cu o elocvenţă şi o putere mai mult decât omenească, Pavel a

prezentat adevărurile Evangheliei. El a arătat ascultătorilor săi sacrificiul făcut pentru omenirea căzută. El a declarat că un preţ infinit a fost plătit pentru răscumpărarea omului şi că au fost luate măsuri ca el să fie părtaş la tronul lui Dumnezeu. Prin soli îngereşti, pământul este legat de cer şi toate faptele oamenilor, fie bune, fie rele, sunt descoperite ochiului Dreptăţii Nemărginite.

În felul acesta a pledat apărătorul adevărului. Credincios între necredincioşi, loial între neloiali, el stătea ca reprezentantul lui Dumnezeu şi glasul său era asemenea unui glas din cer. Nu exista nici teamă, nici întristare şi nici descurajare, nici în cuvânt, nici în privire. Tare în conştienţa nevinovăţiei, îmbrăcat în armura adevărului, el se bucura de faptul că este fiul lui Dumnezeu. Cuvintele lui erau asemenea unui strigăt de biruinţă mai presus de vuietul luptei. Cauza, declară el, căreia şi-a consacrat viaţa era singura care nu va suferi niciodată înfrângere. Deşi el poate să piară, Evanghelia nu va pieri. Dumnezeu trăieşte şi adevărul Său va triumfa.

Mulţi dintre cei care în ziua aceea au privit la el au văzut că „faţa lui li s-a arătat ca o faţă de înger” (Fapte 6, 15).

Niciodată până acum oamenii aceia n-au ascultat cuvinte ca acestea. Ele au lovit o coardă care vibra chiar şi în inimile cele mai învârtoşate. Adevărul, clar şi convingător, a răsturnat rătăcirea. Lumina a strălucit în mintea multora care, după aceea, au urmat cu bucurie razele ei. Adevărurile rostite în ziua aceea erau sortite să zguduie neamuri şi să trăiască în decursul tuturor veacurilor, influenţând inimile oamenilor atunci când buzele care le rostiseră aveau să fie aduse la tăcere într-un mormânt de martir.

Niciodată mai înainte Nero nu auzise adevărul aşa

cum l-a auzit de data aceasta. Niciodată mai înainte nu-i fusese dezvăluită vina grozav de mare a vieţii sale. Lumina cerului a străbătut cămările sufletului său mânjite de păcat şi el s-a cutremurat plin de groază la gândul unui tribunal înaintea căruia el, stăpânitorul lumii, avea să fie acuzat, iar faptele sale aveau să-şi primească pe drept răsplata meritată. El s-a temut de apostolul lui Dumnezeu şi nu a îndrăznit să rostească vreo osândire asupra lui Pavel, împotriva căruia nu fusese susţinută nicio învinuire. Un simţământ de teamă plină de respect a reţinut, pentru o vreme, spiritul său setos de sânge.

Pentru o clipă, cerul s-a deschis în faţa vinovatului şi Nero cel împietrit se părea că doreşte pace şi curăţie. În clipa aceea, invitaţia harului era adresată şi lui. Dar numai pentru o clipă a fost primit gândul iertării. După aceea, a dat ordin ca Pavel să fie dus înapoi la închisoarea lui; şi, atunci când uşa s-a închis în urma solului lui Dumnezeu, uşa pocăinţei s-a închis pentru totdeauna în faţa împăratului Romei. Nicio rază de lumină din cer nu mai avea să pătrundă iarăşi întunericul ce-l învăluia. În curând, el avea să sufere judecăţile răsplătitoare ale lui Dumnezeu.

Nu mult timp după aceea, Nero s-a îmbarcat pentru ruşinoasa sa expediţie în Grecia, unde s-a înjosit pe sine şi a înjosit şi imperiul său printr-o frivolitate josnică şi degradantă. Întorcându-se la Roma cu mare pompă, el s-a înconjurat de curtenii săi şi s-au pornit pe desfrâuri revoltătoare. În timpul acestei orgii, s-a auzi un vuiet de răscoală pe străzi. Un sol care a fost trimis să afle motivul acestei zarve s-a întors cu înspăimântătoarea veste că Galba, în fruntea unei oştiri, mărşăluia în grabă spre Roma, că răscoala a izbucnit deja în cetate şi că străzile erau pline cu o mulţime înfuriată, care, ameninţând cu moartea pe împărat şi pe sprijinitorii lui, se apropia în grabă de palat.

În această vreme de pericol, Nero nu a avut, asemenea credinciosului Pavel, un Dumnezeu puternic şi îndurător pe care să se sprijine. Temându-se de suferinţa şi posibila chinuire pe care poate ar fi fost silit să o îndure din partea mulţimii, ticălosul tiran s-a gândit să-şi pună capăt vieţii sale cu propria sa mână, dar, în momentul hotărâtor, curajul l-a părăsit. Cu totul descurajat, el a fugit pe ascuns din cetate şi a căutat adăpost la o reşedinţă de ţară, la o depărtare de câţiva kilometri; dar fără folos. Locul ascunzişului său a fost descoperit în curând şi, pe când călăreţii urmăritori se apropiau, el a chemat un sclav în ajutorul său şi şi-a pricinuit o rană mortală. În felul acesta a pierit tiranul Nero, la vârsta tânără de numai treizeci şi doi de ani.

Secţiune 1.51 Cap. 49 – Ultima epistolă a lui Pavel

Din sala de judecată a cezarului, Pavel s-a întors în celula sa, înţelegând că a câştigat pentru sine numai un scurt răgaz. El ştia că vrăjmaşii lui nu aveau să-şi găsească odihnă până ce nu vor duce la capăt osândirea lui. Dar el mai ştia, de asemenea, că pentru o vreme adevărul triumfase. Faptul că a vestit pe Mântuitorul cel răstignit şi înviat înaintea unei mari mulţimi care îl ascultase era în sine o biruinţă. În ziua aceea, începuse o lucrare ce avea să crească şi să se întărească şi pe care Nero şi toţi ceilalţi vrăjmaşi ai lui Hristos în zadar aveau să caute să o împiedice sau să o nimicească.

Stând zi de zi în celula sa întunecoasă, ştiind că la un cuvânt sau la un semn al lui Nero viaţa lui putea să fie sacrificată, Pavel s-a gândit la Timotei şi s-a hotărât să trimită după el. Lui Timotei i se dăduse în grijă biserica din Efes şi de aceea el a fost lăsat acolo atunci când Pavel a făcut ultima sa călătorie la Roma. Pavel şi Timotei erau legaţi între ei printr-o dragoste neobişnuit de profundă şi puternică. De când se convertise, Timotei împărţise munca

şi suferinţele lui Pavel şi prietenia dintre cei doi devenise mai tare, mai profundă şi mai sfinţită, până când Timotei a fost faţă de bătrânul şi istovitul apostol tot ceea ce poate fi un fiu pentru un părinte iubit şi onorat. Nu este de mirare că, în singurătatea izolării sale, Pavel a dorit să-l vadă.

În împrejurările cele mai favorabile, trebuia să treacă mai multe luni mai înainte ca Timotei să poată ajunge din Asia Mică la Roma. Pavel ştia că viaţa nu-i mai era sigură şi s-a temut că Timotei ar putea ajunge prea târziu ca să-l mai vadă. El avea sfaturi şi îndrumări importante pentru tânărul bărbat căruia i se încredinţase o răspundere aşa de mare; şi, în timp ce stăruia ca el să vină neîntârziat, a dictat mărturia sa de muribund, pe care poate nu ar mai fi avut ocazia să o rostească. Cu sufletul plin de o grijă iubitoare faţă de fiul său în Evanghelie şi faţă de biserica ce-i fusese dată în grijă, Pavel a căutat să întipărească în Timotei importanţa credincioşiei faţă de slujba sa sfântă ce o primise.

Pavel şi-a început epistola sa cu salutarea: „Către Timotei, copilul meu prea iubit: Har, îndurare şi pace de la Dumnezeu Tatăl, şi de la Hristos Iisus, Domnul nostru! Mulţumesc lui Dumnezeu căruia Îi slujesc cu un cuget curat, din moşi strămoşi, că neîntrerupt te pomenesc în rugăciunile mele, zi şi noapte”.

După aceea, apostolul i-a arătat lui Timotei, în mod stăruitor, nevoia statorniciei în credinţă: „Îţi aduc aminte”, scria el, „să înflăcărezi darul lui Dumnezeu, care este în tine prin punerea mâinilor mele. Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste şi de chibzuinţă. Să nu-ţi fie ruşine dar de mărturisirea Domnului nostru, nici de mine, întemniţatul Lui. Ci suferă împreună cu Evanghelia, prin puterea lui Dumnezeu”. Pavel stăruia pe lângă Timotei să-şi amintească de faptul că el fusese chemat cu „o chemare sfântă” spre a vesti

puterea Aceluia care „a adus la lumină viaţa şi neputrezirea, prin Evanghelie”, căreia, declară el, „propovăduitorul şi apostolul ei am fost pus eu şi învăţător al Neamurilor. Şi din pricina aceasta sufăr aceste lucruri; dar nu mi-e ruşine, căci ştiu în cine am crezut. Şi sunt încredinţat că El are putere să păzească ce l-am încredinţat până în ziua aceea”.

În timpul îndelungii sale slujiri, Pavel nu se clătinase niciodată în devotamentul faţă de Mântuitorul său. Oriunde era – înaintea ameninţătorilor farisei sau a autorităţilor romane; înaintea mulţimii tulburate la Listra sau a păcătoşilor convinşi din închisoarea macedoneană; discutând cu echipajul cuprins de panică de pe vasul naufragiat sau stând singur înaintea lui Nero spre a pleda pentru viaţa sa – el niciodată nu se ruşinase de cauza pe care o apăra. Singura mare ţintă a vieţii sale creştine fusese aceea de a sluji Aceluia al cărui nume îl umpluse odată pe el de dispreţ; şi de la această ţintă nicio împotrivire şi nicio prigoană n-a fost în stare să-l abată. Credinţa sa, întărită prin efort şi curăţită prin sacrificiu, l-a susţinut şi l-a întărit.

„Tu dar, copilul meu”, continuă Pavel, „întăreşte-te în harul care este în Hristos Iisus. Şi ce-ai auzit de la mine, în faţa multor martori, încredinţează la oameni de încredere, care să fie în stare să înveţe şi pe alţii. Suferă împreună cu mine, ca un bun ostaş al lui Hristos”.

Adevăratul slujitor al lui Dumnezeu nu se va teme de greutăţi sau de răspundere. De la Izvorul care niciodată nu va dezamăgi pe cel care, în mod sincer, caută putere divină, el trage puterea care îl face în stare să întâmpine şi să învingă ispita şi să-şi împlinească datoriile pe care le aşază Dumnezeu asupra sa. Natura harului pe care el îl primeşte îi lărgeşte capacitatea de a-L cunoaşte pe Dumnezeu şi pe Fiul Său. Sufletul său arde de dorinţa cea

mare de a aduce Domnului o slujire bine primită. Şi, înaintând pe cărarea creştină, el se întăreşte „în harul care este în Hristos Iisus”. Harul acesta îl face să fie un martor credincios al lucrurilor pe care el le-a auzit. El nu dispreţuieşte şi nici nu neglijează cunoaşterea primită de el de la Dumnezeu, dar încredinţează această cunoştinţă la oameni credincioşi care, la rândul lor, învaţă pe alţii.

În această ultimă epistolă către Timotei, Pavel ridică înaintea tânărului lucrător un ideal înalt, arătându-i datoria ce-i revine ca slujitor al lui Hristos. „Caută să te înfăţişezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat”, scria apostolul, „ca un lucrător care n-are de ce să-i fie ruşine, şi care împarte drept Cuvântul adevărului”. „Fugi de poftele tinereţii şi urmăreşte neprihănirea, credinţa, dragostea, pacea, împreună cu cei ce cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată. Fereşte-te de întrebările nebune şi nefolositoare, căci ştii că dau naştere la certuri. Şi robul Domnului nu trebuie să se certe; ci să fie blând cu toţi, în stare să-i înveţe pe toţi, plin de îngăduinţă răbdătoare, să îndrepte cu blândeţe pe potrivnici, în nădejdea că Dumnezeu le va da pocăinţa, ca să ajungă la cunoştinţa adevărului”.

Apostolul l-a avertizat pe Timotei împotriva învăţătorilor falşi care aveau să caute să-şi facă loc în biserică. „Să ştiţi”, declară el, „că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroşi, trufaşi, hulitori, neascultători de părinţi, nemulţumitori, fără evlavie” având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceştia”.

„Oamenii răi şi înşelători vor merge din rău în mai rău”, continuă el, „vor amăgi pe alţii şi se vor amăgi şi pe ei înşişi. Tu să rămâi în lucrurile pe care le-ai învăţat şi de care eşti deplin încredinţat, căci ştii de la cine le-ai învăţat: din pruncie cunoşti Sfintele Scripturi, care pot să-ţi dea

înţelepciunea care duce la mântuire”. „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să dea înţelepciune, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârşit şi cu totul destoinic pentru orice lucrare bună”. Dumnezeu S-a îngrijit de o abundenţă de mijloace pentru o luptă biruitoare împotriva răului care este în lume. Biblia este arsenalul unde ne putem echipa pentru luptă. Coapsele noastre trebuie încinse cu adevărul. Platoşa noastră trebuie să fie neprihănirea. Scutul credinţei trebuie să-l avem în mână, iar coiful mântuirii pe fruntea noastră; şi cu sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu, noi trebuie să ne croim drum printre piedicile şi încurcăturile păcatului.

Pavel ştia că înaintea bisericii stătea un timp de mare primejdie. El ştia că aceia în grija cărora fuseseră lăsate bisericile aveau de săvârşit o lucrare credincioasă şi plină de râvnă; şi el i-a scris lui Timotei: „Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu şi înaintea lui Hristos Iisus, care are să judece viii şi morţii, şi pentru arătarea şi Împărăţia Sa: propovăduieşte Cuvântul, stăruieşte asupra lui la timp şi ne la timp, mustră, ceartă, îndeamnă cu toată blândeţea şi învăţătura”.

Această solemnă însărcinare dată unui lucrător atât de zelos şi credincios cum era Timotei este o puternică mărturie despre importanţa şi răspunderea lucrării slujitorului Evangheliei. Chemându-l pe Timotei înaintea barei de judecată a lui Dumnezeu, Pavel îi cere stăruitor să predice Cuvântul, nu vorbele şi obiceiurile oamenilor; să fie gata a mărturisi pe Dumnezeu ori de câte ori se iveşte ocazia – înaintea unei mari mulţimi sau în cercuri intime, pe cale sau la gura sobei, la prieteni sau la duşmani, în siguranţă sau expus greutăţii şi primejdiei, ocării şi păgubirii.

Temându-se ca nu cumva firea blândă şi supusă a lui

Timotei să-l facă să evite o parte importantă a lucrării sale, Pavel l-a îndemnat să fie credincios în a mustra păcatul şi chiar să certe cu asprime pe cei vinovaţi de răutăţi josnice. Totuşi, el trebuia să facă această lucrare „cu toată blândeţea şi învăţătura”. El trebuia să dea pe faţă răbdarea şi iubirea lui Hristos, lămurind şi întărindu-şi mustrările sale prin adevărurile Cuvântului.

A urî şi a mustra păcatul şi în acelaşi timp a arăta milă şi blândeţe faţă de păcătos este un lucru greu de realizat. Cu cât vom fi mai stăruitori în străduinţele noastre de a atinge sfinţirea inimii şi a vieţii, cu atât mai sensibilă va fi pentru noi cunoaşterea păcatului şi cu atât mai hotărâtă dezaprobarea noastră faţă de orice abatere de la dreptate. Noi trebuie să ne ferim a dovedi o asprime nepotrivită faţă de un făptuitor de rele; dar, în acelaşi timp, trebuie să avem grijă să nu pierdem din vedere păcătoşenia nespus de mare a păcatului. Este nevoie să se dea pe faţă răbdare şi iubire, asemenea cu răbdarea şi iubirea lui Hristos faţă de păcătos, însă este, de asemenea, primejdios să arătăm o aşa mare îngăduinţă faţă de greşeala sa, încât acesta să ajungă să socotească că nu merită mustrarea şi să o respingă ca neîntemeiată şi nedreaptă.

Slujitorii Evangheliei fac uneori o mare greşeală, îngăduind ca îndurarea faţă de cel rătăcit să degenereze în îngăduirea păcatelor şi chiar să ia parte la ele. În felul acesta, ei sunt conduşi să scuze şi să ascundă ceea ce Dumnezeu osândeşte; şi, după o vreme, ei ajung aşa de orbiţi, încât laudă chiar pe aceia pe care Dumnezeu le porunceşte să-i mustre. Cel care şi-a tocit simţurile sale spirituale, printr-o îngăduinţă păcătoasă faţă de aceia pe care Dumnezeu îi osândeşte, peste puţin timp va săvârşi un păcat mai mare, fiind aspru şi necruţător faţă de aceia pe care Dumnezeu îi aprobă.

Datorită mândriei omeneşti, dispreţuirii influenţei Duhului Sfânt, dezgustului faţă de adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu, mulţi care mărturisesc a fi creştini şi se socotesc în măsură să-i înveţe pe alţii vor ajunge să se îndepărteze de la cerinţele lui Dumnezeu. Pavel îi spunea lui Timotei: „Va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învăţătura sănătoasă; ci îi vor gâdila urechile să audă lucruri plăcute, şi îşi vor da învăţători după poftele lor. Îşi vor întoarce urechea de la adevăr, şi se vor îndrepta spre istorisiri închipuite”.

Apostolul nu se referă aici la aceia care pe faţă arată că nu sunt religioşi, ci la aceia care mărturisesc că sunt creştini, dar care fac din înclinaţia firii călăuza lor şi ajung astfel robiţi eului. Unii ca aceştia sunt dispuşi să asculte numai acele învăţături care nu le mustră păcatele şi nu le osândesc umblarea lor iubitoare de plăceri. Ei sunt jigniţi de cuvintele cele lămurite ale credincioşilor slujitori ai lui Hristos şi îşi aleg învăţători care îi laudă şi îi linguşesc. Şi printre cei care se numesc slujitori ai Evangheliei sunt unii care predică părerile oamenilor, în loc să predice Cuvântul lui Dumnezeu. Necredincioşi însărcinării lor, ei abat paşii celor care aşteptă de la ei călăuzire spirituală.

În preceptele Sfintei Sale Legi, Dumnezeu a dat o desăvârşită regulă de viaţă; El a declarat că, până la sfârşitul timpului, Legea aceasta, neschimbată în nicio iotă sau frântură a literei, avea să-şi menţină cerinţele faţă de fiinţele omeneşti. Hristos a venit să o preamărească şi să o facă demnă de cinste. El a arătat că ea este întemeiată pe temelia cea întinsă a iubirii faţă de Dumnezeu şi a iubirii faţă de om, şi că ascultarea de preceptele ei cuprinde întreaga datorie a omului. În propria sa viaţă, El a dat un exemplu de ascultare faţă de Legea lui Dumnezeu. În Predica de pe Munte, El a arătat cum cerinţele ei se extind dincolo de faptele exterioare care se văd şi cuprind

cugetele şi izvodirile inimii.

Legea, dacă este ascultată, duce pe oameni acolo, încât să o rupă „cu păgânătatea şi cu poftele lumeşti” şi să trăiască „în veacul de acum cu cumpătare, dreptate şi evlavie” (Tit 2, 12). Însă vrăjmaşul oricărei neprihăniri şi-a făcut lumea roabă lui şi i-a făcut pe bărbaţi şi pe femei să nu asculte de Lege. Aşa cum a prevăzut Pavel, mulţi s-au abătut de la adevărurile limpezi şi cercetătoare ale Cuvântului lui Dumnezeu şi şi-au ales învăţători care să le prezinte istorisirile închipuite, dorite de ei. Mulţi, atât dintre slujitorii Evangheliei, cât şi dintre membri, calcă în picioare poruncile lui Dumnezeu. În felul acesta, Creatorul lumii este batjocorit şi Satana râde triumfător din pricina izbândirii înşelăciunilor sale.

Odată cu creşterea dispreţului faţă de Legea lui Dumnezeu, există şi un dezgust crescând faţă de religie, o creştere a mândriei, a iubirii de plăceri, a neascultării de părinţi şi a îngăduirii de sine; şi minţile celor ce gândesc, de pretutindeni, se întreabă neliniştite: Ce se poate face pentru a îndrepta aceste rele îngrozitoare? Răspunsul se găseşte în îndemnul dat de Pavel lui Timotei: „Propovăduieşte Cuvântul”. În Biblie se găsesc numai principii sigure de acţiune. Ea este o transcriere a voinţei lui Dumnezeu, o expresie a înţelepciunii divine. Ea deschide înţelegerii omului marile probleme ale vieţii; şi pentru toţi aceia care iau aminte la preceptele ei, ea se va dovedi o călăuză sigură, ferindu-i ca să nu-şi irosească viaţa în străduanii rău îndrumate.

Dumnezeu a făcut cunoscut voinţa Sa şi este o nebunie din partea omului să pună sub semnul întrebării, să se îndoiască de cele ce au ieşit de pe buzele Sale. După ce înţelepciunea Nemărginită a vorbit, omul nu trebuie să mai pună întrebări îndoielnice şi nu există nici posibilitatea îndoielnică ca el să mai îndrepte ceva. Tot ce se cere din

partea lui este o sinceră şi călduroasă consimţire faţă de voinţa exprimată a lui Dumnezeu. Ascultarea este cea mai înaltă poruncă atât a raţiunii, cât şi a conştiinţei.

Pavel şi-a continuat îndemnul: „Tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferinţele, fă lucrul unui evanghelist şi împlineşte-ţi bine slujba”. Pavel era aproape să-şi sfârşească umblarea şi el a dorit ca Timotei să-i ia locul, păzind bisericile de povestirile meşteşugit alcătuite şi de rătăcirile prin care duşmanii, în diferite feluri, aveau să se străduiască să-i abată de la simplitatea Evangheliei. El îl îndemna să se ferească de orice preocupări şi legături trecătoare, care l-ar împiedica să se consacre cu totul lucrării sale pentru Dumnezeu; să sufere cu voie bună împotrivirea, ocara şi prigoana la care va fi expus din pricina credincioşiei sale; să-şi dovedească pe deplin slujba sa de evanghelist prin folosirea oricărui mijloc ce-i stătea la îndemână, spre a face bine acelora pentru care a murit Hristos.

Viaţa lui Pavel a fost o exemplificare a adevărurilor pe care el le învăţa; şi în aceasta stătea puterea lui. Inima lui era plină cu un simţământ adânc şi dăinuitor cu privire la răspunderea sa şi el a lucrat în strânsă comuniune cu Acela care este Izvorul dreptăţii, milei şi adevărului. El s-a agăţat de crucea lui Hristos ca fiind singura garanţie a succesului. Iubirea Mântuitorului era motivul nemuritor care l-a susţinut în luptele sale cu sine, în bătăliile sale împotriva răului, ca şi în slujirea lui Hristos şi el s-a avântat înainte împotriva unei lumi neprietenoase şi a împotrivirii vrăjmaşilor săi.

În aceste zile primejdioase, biserica are nevoie de o armată de lucrători care, asemenea lui Pavel, s-au autoeducat pentru a fi de folos, care au o profundă experienţă în lucrurile lui Dumnezeu şi care sunt plini de sinceritate şi zel. Este nevoie de oameni sfinţiţi şi gata de

sacrificiu de sine; oameni care nu vor ocoli încercările şi responsabilitatea; oameni care sunt curajoşi şi devotaţi; oameni în a căror inimă Hristos este „nădejdea slavei” şi care, cu buzele atinse de focul sfânt vor „predica Cuvântul”. Lucrarea lui Dumnezeu duce lipsă de astfel de lucrători şi greşeli fatale, asemenea unei otrăvi de moarte, mânjeşte morala şi întunecă speranţele unei mari părţi a neamului omenesc.

Şi în timp ce credincioşi stegari ai principiilor, istoviţi, îşi dau viaţa pentru cauza adevărului, cine se va ridica să le ia locul? Vor primi tinerii însărcinarea cea sfântă din mâna părinţilor lor? Sunt ei pregătiţi să ocupe locurile rămase goale prin moartea celor credincioşi? Va fi luată în seamă porunca apostolului şi va fi auzită chemarea la datorie, în mijlocul aţâţărilor la egoism şi ambiţie ce-i amăgesc pe tineri?

Pavel îşi încheie epistola cu solii personale către diferite persoane şi repetă cererea urgentă ca Timotei să vină la el curând, dacă este cu putinţă înaintea iernii. El vorbeşte de singurătatea sa din cauza părăsirii lui de către unii dintre prietenii săi şi absenţa necesară a altora; şi, ca nu cumva Timotei să ezite, temându-se ca nu cumva biserica din Efes să aibă nevoie de el, Pavel îi aminteşte că l-a trimis pe Tihic să-i ţină locul.

După ce vorbeşte despre scena judecării sale înaintea lui Nero, părăsirea din partea fraţilor săi şi despre harul susţinător al unui Dumnezeu păstrător al legământului, Pavel îşi încheie epistola încredinţându-l pe iubitul său Timotei ocrotirii Arhipăstorului, care, va purta mai departe de grijă turmei Sale, chiar dacă subpăstorii ar putea fi doborâţi.

Secţiune 1.52 Cap. 50 – Osândit la moarte

În timpul ultimei judecări a lui Pavel înaintea lui Nero, împăratul fusese atât de puternic impresionat de

puterea cuvintelor apostolului, încât a amânat luarea unei hotărâri în cazul lui, fără să-l achite sau fără să-l osândească pe acuzatul slujitor al lui Dumnezeu. Dar, nu după mult timp, răutatea împăratului împotriva lui Pavel a revenit. Mâniat peste măsură, fiindcă nu era în stare să împiedice extinderea religiei creştine nici chiar în casa imperială, el a hotărât ca, atunci când va găsi un pretext mai temeinic, apostolul să fie osândit la moarte. Nu mult timp după aceea, Nero a pronunţat sentinţa care l-a condamnat pe Pavel la moarte. Dar, fiindcă un cetăţean roman nu putea să fie supus torturii, el a fost osândit să fie decapitat.

Pavel a fost luat pe ascuns şi dus la locul execuţiei. Numai la puţine persoane li s-a îngăduit să fie de faţă; căci prigonitorii lui, alarmaţi de întinderea influenţei lui, se temeau ca nu cumva scena morţii sale să-i câştige pe alţii la creştinism. Dar, până şi ostaşii împietriţi, care l-au însoţit, au ascultat cuvintele sale cu uimire şi l-au văzut plin de voie bună şi chiar bucuros în faţa morţii. Pentru aceia care au luat parte la moartea lui de martir, spiritul său de iertare faţă de executorii săi şi încrederea sa neşovăielnică în Hristos până la sfârşit s-au dovedit pentru ei ca o mireasmă de viaţă spre viaţă. Mulţi L-au primit pe Mântuitorul predicat de Pavel şi nu peste mult timp, plini de curaj, ei au sigilat credinţa lor cu propriul lor sânge.

Până în ultimul ceas, viaţa lui Pavel a mărturisit despre adevărul cuvintelor sale către corinteni: „Dumnezeu care a zis: să lumineze lumina din întuneric ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoştinţei slavei lui Dumnezeu pe faţa lui Iisus Hristos. Comoara aceasta o purtăm în nişte vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu şi nu de la noi. Suntem încolţiţi în toate chipurile, dar nu la strâmtoare; în grea cumpănă, dar nu

deznădăjduiţi; prigoniţi, dar nu părăsiţi; trântiţi jos, dar nu omorâţi. Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Iisus, pentru ca şi viaţa lui Iisus să se arate în trupul nostru" (2 Cor. 4, 6 – 10). Destoinicia sa nu era în sine, ci în prezenţa şi lucrarea Duhului Divin care-i umplea sufletul şi aducea fiecare gând în supunere faţă de voinţa lui Hristos. Profetul declară: „Celui cu inima tare, Tu-i chezăşuieşti pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine" (Is. 26, 3). Pacea ce îşi avea izvorul în cer, exprimată pe faţa lui Pavel, a câştigat multe suflete la Evanghelie.

Pavel purta cu el atmosfera cerului. Toţi aceia care erau conlucrători cu el simţeau unirea sa cu Hristos. Faptul că propria sa viaţă era o pildă despre adevărul pe care-l vestea dădea putere convingătoare predicării sale. În aceasta stă puterea adevărului. Influenţa nestudiată şi naturală a unei vieţi sfinte este predica cea mai convingătoare ce poate fi rostită în favoarea creştinismului. Discuţiile, chiar când se aduc argumente de necontestat, pot duce la împotrivire; dar un exemplu evlavios are o putere căreia este cu neputinţă să-i rezişti.

În marea sa grijă faţă de aceia pe care avea să-i părăsească, ca să ducă singuri lupta cu prejudecata, ura şi prigoana, apostolul nu a mai ţinut seama de propriile sale suferinţe ce se apropiau. Pe puţinii creştini care l-au însoţit la locul de execuţie, el a căutat să-i întărească şi să-i încurajeze prin repetarea făgăduinţelor date pentru cei prigoniţi din pricina neprihănirii. El i-a asigurat că nu avea să rămână neîmplinit nimic din tot ce spusese Domnul cu privire la credincioşii Săi copii încercaţi. Pentru o scurtă vreme, ei poate aveau să fie întristaţi din pricina multelor ispite; sau poate că aveau să fie lipsiţi de un confort pământesc; însă ei puteau să-şi îmbărbăteze inimile cu asigurarea credincioşiei lui Dumnezeu, spunând: „Ştiu în cine am crezut. Şi sunt încredinţat că El are putere să

păzească ce l-am încredinţat până în ziua aceea” (2 Tim. 1, 12). În curând se va termina noaptea cercării şi a suferinţei şi apoi se va ivi fericita dimineaţă a păcii şi a zilei depline.

Apostolul privea spre marea veşnicie, nu cu nesiguranţă sau cu teamă, ci cu o nădejde plină de bucurie şi cu o aşteptare plină de dor. Stând la locul martiriului său, el nu a văzut nici sabia călăului, şi nici pământul ce în curând avea să primească sângele său; el a privit prin liniştitul cer albastru al acelei zile de vară până la tronul Celui Veşnic.

Acest bărbat al credinţei a privit scara viziunii lui Iacov, reprezentându-L pe Hristos, care a legat pământul cu cerul şi pe omul mărginit cu Dumnezeu Cel nemărginit. Credinţa lui era întărită atunci când îşi amintea cum patriarhii şi profeţii s-au sprijinit pe Acela care era susţinătorul şi mângâierea sa şi pentru care el îşi dădea viaţa. Din partea acestor bărbaţi sfinţi, care în decursul secolelor au dat mărturie despre credinţa lor, el primea asigurarea că Dumnezeu este credincios. Pe acei apostoli, care, pentru a predica Evanghelia lui Hristos, au pornit să întâmpine bigotismul şi superstiţia păgână, prigoana şi ocara, care n-au socotit viaţa lor ca fiind scumpă spre a putea ţine sus lumina crucii în mijlocul păienjenişului întunecos al necredinţei – pe aceştia îi auzea el mărturisindu-L pe Iisus ca Fiu al lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii. De pe scaunul de tortură, de pe rug, din închisoare, din vizuinile şi peşterile pământului, el auzea strigătele de triumf ale martirilor. El auzea mărturia sufletelor statornice, care, deşi părăsite, lovite şi chinuite, totuşi transmiteau solia neînfricată şi solemnă despre credinţă, spunând: „Ştiu în cine am crezut”. Aceştia, dându-şi viaţa pentru credinţă, declară înaintea lumii că Acela în care s-au încrezut este în stare să-i mântuiască pe

deplin.

Răscumpărat prin sacrificiul lui Hristos, spălat de păcat prin sângele Său şi îmbrăcat în neprihănirea Sa, Pavel are în sine mărturia faptului că sufletul lui este preţios înaintea Mântuitorului. Viaţa sa este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu şi el este convins că Acela care a învins moartea este în stare să păzească ceea ce I s-a încredinţat. Mintea lui se prinde cu putere de făgăduinţa Mântuitorului: „Eu îl voi învia în ziua de apoi” (Ioan 6, 40). Gândurile şi nădejdile lui sunt concentrate asupra celei de a doua veniri a Domnului său. Şi atunci când sabia călăului coboară şi umbrele morţii se adună asupra martirului, ultimul său gând care îi străfulgeră mintea, gând care va fi şi cel dintâi în marea dimineaţă a redeşteptării, a fost de a-L întâmpina pe Dătătorul Vieţii, care îi va ura bun venit în bucuria celor binecuvântaţi.

Multe secole au trecut de când bătrânul Pavel şi-a vărsat sângele ca martor pentru Cuvântul lui Dumnezeu şi mărturia lui Iisus Hristos. Nicio mână credincioasă nu a însemnat pentru generaţiile viitoare ultimele scene din viaţa acestui bărbat sfânt; însă Inspiraţia a păstrat pentru noi mărturia ultimelor sale clipe din viaţă. Asemenea sunetului de trâmbiţă, glasul său a răsunat de atunci prin toate veacurile, stimulând prin curajul lui pe mii de martori ai lui Hristos şi trezind în mii de inimi copleşite de întristare ecoul bucuriei lui triumfătoare. „Eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură şi clipa plecării mele este aproape. M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credinţa. De acum mă aşteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în ziua aceea’ Domnul, Judecătorul cel drept. Şi nu numai mie, ci şi tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui” (2 Tim. 4, 6 – 8).

Secţiune 1.53 Cap. 51 – Un subpăstor credincios

În cartea Faptele Apostolilor se aminteşte doar puţin

despre ultima lucrare a apostolului Petru. În timpul anilor foarte ocupaţi de slujire, care au urmat revărsării Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii, el s-a găsit printre aceia care au depus eforturi neobosite pentru a ajunge la iudeii care veneau la Ierusalim să se închine cu ocazia sărbătorilor anuale.

Cum numărul credincioşilor din Ierusalim şi din alte părţi vizitate de solii crucii creştea, talentele pe care le avea Petru s-au dovedit de o nespusă valoare pentru prima biserică creştină. Influenţa mărturiei sale cu privire la Iisus din Nazaret se întindea în lung şi în lat. Asupra lui fusese aşezată o dublă răspundere. El a dat o mărturie hotărâtă înaintea necredincioşilor cu privire la Mesia, lucrând cu toată râvna pentru convertirea lor; şi, în acelaşi timp, a făcut o lucrare deosebită pentru credincioşi, întărindu-i în credinţa lui Hristos.

Numai după ce a fost adus la renunţare de sine şi la o deplină încredere în puterea divină, Petru a primit chemarea de a lucra ca un subpăstor. Hristos îi spusese lui Petru, înainte de a-L fi tăgăduit: „După ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întăreşti pe fraţii tăi” (Luca 22, 32). Cuvintele acestea erau semnificative pentru lucrarea întinsă şi rodnică pe care urma să o aducă la îndeplinire în viitor acest apostol pentru aceia care aveau să vină la credinţă. Experienţa proprie a lui Petru cu păcatul, suferinţa şi pocăinţa l-au pregătit pentru această lucrare. De-abia după ce şi-a dat seama de slăbiciunea sa a putut el să înţeleagă nevoia credinciosului de a depinde în totul de Hristos. În mijlocul furtunii ispitei, el a ajuns să înţeleagă faptul că omul poate umbla în siguranţă numai dacă, neîncrezându-se în sine, se sprijină pe Mântuitorul.

La ultima întâlnire a lui Hristos cu ucenicii Săi la mare, Petru, încercat prin întrebarea de trei ori repetată: „Mă iubeşti?” (Ioan 21, 15 – 17), a fost reaşezat la locul

său printre cei doisprezece. Lui i-a fost încredinţată lucrarea pe care avea s-o facă, să hrănească turma Domnului. Întors acum la Dumnezeu şi primit, el avea nu numai să caute a salva pe cei din afara staulului, dar avea să fie un păstor al oilor.

Hristos i-a amintit lui Petru numai o singură condiţie pentru a-l sluji – „Mă iubeşti?” Aceasta este calificarea cea mai de seamă. Deşi Petru ar fi putut să aibă oricare altă calitate, totuşi, fără iubirea lui Hristos, el nu ar fi putut fi un păstor credincios peste turma lui Dumnezeu. Cunoştinţa, bunăvoinţa, elocvenţa, râvna – toate sunt trebuincioase în vederea unei bune lucrări; dar, fără iubirea lui Hristos în inimă, lucrarea predicatorului creştineşte un eşec.

Iubirea lui Hristos nu este un simţământ, ci este un principiu viu ce trebuie să fie manifestat ca o putere dăinuitoare în inimă. Dacă purtarea şi caracterul păstorului sunt o exemplificare a adevărului pe care el îl susţine, Domnul va pune sigiliul aprobării Sale asupra lucrării. Păstorul şi turma vor deveni una, uniţi prin nădejdea lor comună în Hristos.

Felul în care Mântuitorul s-a purtat cu Petru a constituit o lecţie atât pentru el, cât şi pentru fraţii săi. Deşi Petru îl tăgăduise pe Domnul său, iubirea pe care Domnul o avea pentru el nu s-a clătinat nicidecum. Şi, când apostolul urma să înceapă lucrarea de slujire a Cuvântului pentru alţii, el avea să-l întâmpine pe cel nelegiuit cu răbdare, simpatie şi iubire iertătoare. Amintindu-şi de propria sa slăbiciune şi cădere, el avea să trateze oile şi mieii turmei încredinţate grijii sale cu aceeaşi bunătate cu care Hristos. Se purtase faţă de el.

Fiinţele omeneşti, dedate ele însele răului, sunt pornite să trateze fără blândeţe pe cei ispitiţi şi rătăciţi. Ei nu pot citi inima; ei nu cunosc luptele şi frământările

celorlalţi. Ei au nevoie să înveţe despre mustrarea care este iubire, despre lovitura care răneşte spre vindecare, despre avertizarea care anunţă nădejde.

În tot timpul slujirii sale, Petru a vegheat cu credincioşie asupra turmei încredinţate grijii lui şi astfel s-a dovedit vrednic de însărcinarea şi răspunderea dată lui de Mântuitorul. El a înălţat continuu pe Iisus din Nazaret ca nădejdea lui Israel, Mântuitorul omenirii. El şi-a adus propria sa viaţă în ascultare de Maestrul Lucrător. Prin toate mijloacele ce-i stăteau la îndemână, el a căutat să-i educe pe credincioşi în vederea unei lucrări active. Prin exemplul său plin de evlavie, cum şi prin neobosita sa activitate, el a însufleţit pe mulţi tineri promiţători să se consacre în totul lucrării slujirii Evangheliei. Cu trecerea timpului, influenţa apostolului ca educator şi conducător a crescut; şi, deşi niciodată nu a pierdut simţul răspunderii de a lucra în mod deosebit pentru iudei, totuşi el a dus mărturia sa în multe ţări şi a întărit credinţa multora în Evanghelie.

În ultimii ani ai lucrării sale în slujba Evangheliei, Petru a fost inspirat să scrie credincioşilor „împrăştiaţi prin Pont, Galatia, Capadocia, Asia şi Bitinia”. Epistolele sale erau mijloace pentru reînsufleţirea curajului şi întărirea credinţei acelora care treceau prin încercări şi necazuri şi de reînnoire a faptelor bune de către aceia care din pricina feluritelor ispite erau în primejdie să-şi piardă încrederea în Dumnezeu. Aceste epistole purtau cu ele simţământul de a fi fost scrise de unul care se împărtăşise din belşug de suferinţele lui Hristos, cum şi de mângâierea Sa; unul a cărui întreagă fiinţă fusese transformată prin har şi a cărui nădejde de viaţă veşnică era ceva sigur şi de neclătinat.

Chiar de la începutul primei sale epistole, bătrânul slujitor al lui Dumnezeu a adus Domnului său un tribut de

laudă şi mulţumire. „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos”, exclamă el, „care, după îndurarea sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Iisus Hristos din morţi, la o nădejde vie, şi la o moştenire nestricăcioasă, şi neîntinată, şi care nu se poate veşteji, păstrată în ceruri pentru voi. Voi sunteţi păziţi de puterea lui Dumnezeu, prin credinţă, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi!”

În nădejdea aceasta, a unei sigure moşteniri pe pământul cel nou, s-au bucurat primii creştini, chiar în timp de încercări severe şi de necazuri. „Voi vă bucuraţi mult”, scrie Petru, „măcar că acum, dacă trebuie, sunteţi întristaţi pentru puţină vreme, prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinţei voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere şi care totuşi este cercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava şi cinstea, la arătarea lui Iisus Hristos, pe care voi îl iubiţi fără să-L fi văzut, credeţi în El, fără să-L vedeţi, şi vă bucuraţi cu o bucurie negrăită şi strălucită, pentru că veţi dobândi, ca sfârşit al credinţei voastre, mântuirea sufletelor voastre”.

Cuvintele apostolului au fost scrise pentru învăţătura credincioşilor din toate veacurile, şi ele au o deosebită însemnătate pentru aceia care trăiesc în vremea când „sfârşitul tuturor lucrurilor este aproape”. Îndemnurile şi avertizările sale, cum şi cuvintele lui pline de credinţă şi curaj sunt necesare fiecărui suflet care vrea să-şi menţină credinţa nezguduită „până la sfârşit” (Evr. 3, 14).

Apostolul a căutat să-i înveţe pe credincioşi cât de important este să-ţi ţii mintea în frâu ca să nu rătăcească, ocupându-se de subiecte neîngăduite sau să-şi irosească puterile cu teme uşuratice. Cei care nu vor să ajungă pradă amăgirilor lui Satana trebuie să păzească bine intrările sufletului; ei trebuie să se ferească a citi, a vedea sau a auzi ceva care ar da naştere la gânduri necurate.

Mintea nu trebuie lăsată să se oprească la întâmplare asupra oricărui subiect pe care vrăjmaşul sufletelor l-ar sugera. Inima trebuie să fie în mod credincios străjuită căci, de nu, răutăţile din afară vor trezi răutăţile dinăuntru şi sufletul va rătăci în întuneric. „Încingeţi-vă coapsele minţii voastre”, scria Petru, „fiţi treji, şi puneţi-vă toată nădejdea în harul, care vă va fi adus, la arătarea lui Iisus Hristos” Nu vă lăsaţi târâţi în poftele pe care le aveaţi altă dată când eraţi în neştiinţă. Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiţi şi voi sfinţi în toată purtarea voastră. Căci este scris: Fiţi sfinţi, căci eu sunt sfânt’”.

„Purtaţi-vă cu frică în timpul pribegiei voastre; căci ştiţi că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, aţi fost răscumpăraţi din felul deşert de vieţuire, pe care-l moşteniseraţi de la părinţii voştri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur şi fără prihană. El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii şi a fost arătat la sfârşitul veacurilor pentru voi, care, prin El, sunteţi credincioşi lui Dumnezeu, care L-a înviat din morţi, şi I-a dat slavă, pentru ca, credinţa şi nădejdea voastră să fie în Dumnezeu”.

Dacă argintul şi aurul ar fi fost îndestulătoare pentru cumpărarea mântuirii oamenilor, cât de uşor ar fi putut fi săvârşită aceasta de Acela care spune: „Al Meu este argintul, şi al Meu este aurul” (Hagai 2, 8). Dar numai prin sângele cel preţios al Fiului lui Dumnezeu păcătosul poate să fie răscumpărat. Planul mântuirii a fost bazat pe sacrificiu. Apostolul Pavel scria: „Cunoaşteţi harul Domnului nostru Iisus Hristos. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogăţiţi” (2 Cor. 8, 9). Hristos S-a dat pe Sine pentru a ne putea răscumpăra din orice nelegiuire. Şi, ca o binecuvântată încoronare a mântuirii, „darul fără plată al lui Dumnezeu este viaţa veşnică în Iisus Hristos, Domnul

nostru” (Rom. 6, 23).

„Deci, ca unii care prin ascultare de adevăr, v-aţi curăţit sufletele prin Duhul, ca să aveţi o dragoste de fraţi neprefăcută”, continuă Petru, „iubiţi-vă cu căldură unii pe alţii, din toată inima”. Cuvântul lui Dumnezeu – adevărul – este canalul prin care Domnul îşi manifestă Duhul şi puterea Sa. Ascultarea de cuvânt produce rodul calităţii cerute – „dragostea de fraţi neprefăcută”. Această iubire este născută în cer şi conduce la simţăminte înalte şi acţiuni lipsite de egoism.

Când adevărul devine un principiu dăinuitor în viaţă, sufletul este născut „din nou nu dintr-o sămânţă, care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu şi care rămâne în veac”. Această naştere din nou este rezultatul primirii lui Hristos ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu. Când prin Duhul Sfânt adevărurile divine se întipăresc în inimă, atunci iau naştere noi concepţii, iar puterile până aici adormite sunt trezite ca să conlucreze cu Dumnezeu.

Aşa a fost cu Petru şi cu ceilalţi ucenici. Hristos a fost pentru lume descoperitorul adevărului. Prin El, sămânţa cea nestricăcioasă – Cuvântul lui Dumnezeu – a fost semănată în inimile oamenilor. Dar multe dintre cele mai preţioase învăţături ale marelui învăţător au fost rostite faţă de unii care atunci nu le-au înţeles. Când, după înălţarea Sa, Duhul Sfânt le-a reamintit ucenicilor învăţăturile Sale, sentimentele lor adormite s-au trezit. Înţelesul acestor adevăruri a străfulgerat în mintea lor ca o nouă descoperire şi adevărul, curat şi nealterat, şi-a făcut loc. Atunci ei au ajuns să se împărtăşească de experienţa minunată a vieţii Sale. Cuvântul a dat mărturie prin ei, oameni aleşi de El, şi ei au vestit adevărul cel puternic: „Cuvântul S-a făcut trup şi a locuit printre noi, plin de har şi de adevăr”. „Şi noi toţi am primit din plinătatea Lui, şi

har după har” (Ioan 1, 14.16).

Apostolul i-a îndemnat pe credincioşi să cerceteze Scripturile, ca printr-o cuvenită înţelegere a lor să-şi poată face lucrarea sigură pentru veşnicie. Petru a înţeles că, în experienţa fiecărui suflet care, în cele din urmă, va fi biruitor, vor fi momente de nedumerire şi încercare; dar el mai ştia că o înţelegere a Scripturilor îl va face în stare pe cel ispitit să-şi amintească de făgăduinţele care îi vor mângâia inima şi îi vor întări credinţa în Cel Atotputernic.

„Orice făptură este ca iarba”, declară el, „şi toată slava ei, ca floarea ierbii. Iarba se usucă şi floarea cade jos, dar Cuvântul Domnului rămâne în veac. Şi acesta este Cuvântul, care v-a fost propovăduit prin Evanghelie. Lepădaţi dar orice răutate, orice vicleşug, orice fel de prefăcătorie, de pizmă şi de clevetire; şi, ca nişte prunci născuţi de curând, să doriţi laptele duhovnicesc şi curat, pentru ca prin el să creşteţi spre mântuire, dacă aţi gustat în adevăr că bun este Domnul”.

Mulţi dintre credincioşii cărora Petru le-a adresat epistolele sale trăiau în mijlocul păgânilor şi multe depindeau de credincioşia lor faţă de înalta chemare a slujirii lor. Apostolul le-a înfăţişat privilegiile ce le aveau ca urmaşi ai lui Iisus Hristos. „Voi însă sunteţi o seminţie aleasă”, scria el, „o preoţie împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu şi l-a câştigat ca să fie al Lui, ca să vestiţi puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată; pe voi care odinioară nu eraţi un popor, dar acum sunteţi poporul lui Dumnezeu; pe voi, care nu căpătaserăţi îndurare, dar acum aţi căpătat îndurare”.

„Prea iubiţilor, vă sfătuiesc ca pe nişte străini şi călători să vă feriţi de poftele firii pământeşti care se războiesc cu sufletul. Să aveţi o purtare bună în mijlocul Neamurilor, pentru ca în ceea ce vă vorbesc de rău ca pe

nişte făcători de rele, prin faptele voastre bune, pe care le văd, să slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării”.

Apostolul prezintă în chip lămurit atitudinea pe care credincioşii trebuie să o aibă faţă de autorităţile civile: „Fiţi supuşi oricărei stăpâniri omeneşti, pentru Domnul: atât împăratului, ca înalt stăpânitor, cât şi dregătorilor, ca unii care sunt trimişi de el să pedepsească pe făcătorii de rele şi să laude pe cei ce fac bine. Căci voia lui Dumnezeu este ca, făcând ce este bine, să astupaţi gura oamenilor neştiutori şi proşti. Purtaţi-vă ca nişte oameni slobozi, fără să faceţi din slobozenia aceasta o haină a răutăţii, ci ca nişte robi ai lui Dumnezeu. Cinstiţi pe toţi oamenii, iubiţi pe fraţi; temeţi-vă de Dumnezeu; daţi cinste împăratului”.

Cei care erau robi erau sfătuiţi să rămână supuşi stăpânilor lor „cu toată frica nu numai celor ce sunt buni şi blânzi, ci şi celor ce sunt greu de mulţumit. Căci este un lucru plăcut”, explică apostolul, „dacă cineva, pentru cugetul lui faţă de Dumnezeu, suferă întristare, şi suferă pe nedrept. În adevăr, ce fală este să suferiţi cu răbdare să fiţi pălmuiţi, când aţi făcut rău? Dar, dacă suferiţi cu răbdare când aţi făcut ce este bine, lucrul acesta este plăcut lui Dumnezeu. Şi la aceasta aţi fost chemaţi; fiindcă şi Hristos a suferit pentru voi, şi v-a lăsat o pildă, ca să călcaţi pe urmele Lui. El n-a făcut păcat, şi în gura Lui nu s-a găsit vicleşug. Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri; şi când era chinuit, nu ameninţa, ei. Se supunea dreptului judecător. El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morţi faţă de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănile Lui aţi fost vindecaţi. Căci eraţi ca nişte oi rătăcite. Dar acum v-aţi întors la Păstorul şi Episcopul sufletelor voastre”.

Apostolul le îndemna pe femeile credincioase să fie neprihănite în vorbirea lor şi modeste în îmbrăcămintea şi purtarea lor. „Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară”,

sfătuia el, „care stă în împletirea părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăţia nepieritoare a unui duh blând şi liniştit, care este de mare preţ înaintea lui Dumnezeu”.

Învăţătura se aplică credincioşilor din toate veacurile. „După roadele lor îi veţi cunoaşte” (Mat. 7, 20). Podoaba unui duh blând şi liniştit este nespus de preţioasă. În viaţa adevăratului creştin, împodobirea exterioară este totdeauna în armonie cu pacea şi sfinţenia lăuntrică. „Dacă voieşte cineva să vină după Mine”, spunea Hristos, „să se lepede de sine, să-şi ia crucea, şi să mă urmeze” (Mat. 16, 24). Lepădarea şi sacrificiul de sine vor caracteriza viaţa creştinului. Dovada că gustul este convertit se va vedea în îmbrăcămintea tuturor acelora care merg pe calea rânduită pentru cei răscumpăraţi ai Domnului.

Este numai drept a iubi frumosul şi a-l dori; dar Dumnezeu doreşte ca noi să iubim şi să căutăm mai întâi frumuseţea cea mai desăvârşită, aceea care este nepieritoare. Nicio împodobire exterioară nu poate fi comparată ca valoare sau farmec cu „un duh blând şi liniştit” şi inul „subţire, alb şi curat” (Apoc. 19, 14) pe care-l vor purta toţi sfinţii de pe pământ. Această îmbrăcăminte îi va face frumoşi şi iubiţi aici, şi apoi va alcătui semnul lor de admitere în palatul Împăratului. Făgăduinţa Sa este: „Ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcaţi în alb, fiindcă sunt vrednici” (Apoc. 3, 4).

Privind înainte cu viziune profetică spre vremurile primejdioase în care avea să intre biserica lui Hristos, apostolul îi îndemna stăruitor pe credincioşi să rămână statornici în faţa încercărilor şi a suferinţei. „Prea iubiţilor”, scria el, „nu vă miraţi de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce”.

Cercarea este o parte din educaţia primită în şcoala lui Hristos spre a curăţi pe copiii lui Dumnezeu de zgura a

ceea ce este pământesc. Experienţele ce-i pun la încercare vin asupra lor din cauză că Dumnezeu conduce pe copiii Săi. Încercările şi piedicile sunt metodele de disciplinare alese de El şi condiţiile succesului puse de El. Cel care citeşte inimile oamenilor cunoaşte slăbiciunile lor mai bine decât le pot cunoaşte ei înşişi. El vede că unii au însuşiri care, dacă ar fi bine îndrumate, ar putea fi folosite spre înaintarea lucrării Sale. În providenţa Sa, El aduce aceste suflete în diferite situaţii şi împrejurări deosebite, pentru ca ei să poată descoperi defectele care stau ascunse cunoaşterii lor. El le dă ocazie să învingă aceste defecte şi să-i facă potriviţi pentru slujire. Deseori, El îngăduie să ardă focul întristării, pentru ca ei să fie curăţiţi.

Grija lui Dumnezeu pentru moştenirea Lui este neîncetată. El nu îngăduie să vină asupra copiilor Săi nicio altă întristare decât aceea care este absolut trebuincioasă pentru binele lor prezent şi veşnic. El va curăţi biserica Sa, aşa cum Hristos a curăţit templul în timpul slujirii Sale pe pământ. Tot ce aduce El asupra poporului Său în ce priveşte încercarea şi durerea vin pentru ca ei să poată dobândi o mai profundă pietate şi o mai mare putere de a duce mai departe triumful crucii.

Fusese un timp în experienţa lui Petru când el n-a vrut să vadă crucea în lucrarea lui Hristos. Când Mântuitorul a făcut cunoscut ucenicilor suferinţele şi moartea ce stăteau ameninţătoare înaintea Sa, Petru a exclamat: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu şi se întâmple aşa ceva!” (Mat.16, 22). Autocompătimirea care l-a tras înapoi de la părtăşia cu Hristos în suferinţă a fost ceea ce l-a mânat pe Petru să rostească dojana. Pentru ucenic, a fost o învăţătură amară şi una pe care el a învăţat-o, dar încet, şi anume că umblarea, calea lui Hristos pe pământ duce prin agonie şi umilinţă. Dar el avea să înveţe lecţia ei numai în dogoarea cuptorului de

foc. Acum, când trupul său care odată fusese plin de râvnă se încovoiase sub povara anilor şi a muncii, el a putut să scrie: „Prea iubiţilor, nu vă miraţi de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi: dimpotrivă, bucuraţi-vă, întrucât aveţi parte de patimile lui Hristos, ca să vă bucuraţi şi să vă veseliţi şi la arătarea slavei Lui”.

Adresându-se prezbiterilor bisericii în legătură cu răspunderile lor de subpăstori ai turmei lui Hristos, apostolul scria: „Păstoriţi turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bunăvoie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru câştig mârşav, ci cu lepădare de sine. Nu ca şi cum aţi stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărţeală, ci făcându-vă pilde turmei. Şi când. Se va arăta Păstorul cel mare, veţi căpăta cununa, care nu se poate veşteji, a slavei”.

Cei care ocupă poziţia de subpăstori trebuie să dea pe faţă o atentă grijă de turma Domnului. Nu ar trebui să fie o supraveghere dictatorială, ci una care tinde să încurajeze, să întărească şi să înalţe. Slujirea Evangheliei înseamnă mult mai mult decât ţinerea de predici; înseamnă o lucrare stăruitoare şi personală. Biserica de pe pământ este alcătuită din bărbaţi şi femei cu greşeli, care au nevoie de efort plin de răbdare şi osteneală spre a fi formaţi şi disciplinaţi să lucreze, fiind acceptaţi în viaţa aceasta, iar în viaţa viitoare să fie încununaţi cu slavă şi nemurire. Este nevoie de slujitori, păstori credincioşi – care nu vor linguşi pe popor, nici nu-l vor trata cu asprime, ci care îl vor hrăni cu pâinea vieţii – bărbaţi care în viaţa lor să simtă zilnic puterea convertitoare a Duhului Sfânt şi care să nutrească în inimă o iubire puternică şi neegoistă faţă de aceia pentru care lucrează.

Se cere din partea subpăstorului să lucreze cu tact atunci când este chemat să dea piept cu înstrăinarea,

amărăciunea, invidia şi gelozia în biserică, şi va trebui să lucreze în spiritul lui Hristos pentru a pune lucrurile în rânduială. Cu credincioşie, avertizările trebuie date, păcatele mustrate, relele îndreptate şi aceasta nu numai prin lucrarea slujitorului de la amvon, ci şi prin lucrarea personală. Inima încăpăţânată poate că se împotriveşte soliei, iar slujitorul lui Dumnezeu ar putea fi judecat greşit şi criticat. Atunci, el să-şi amintească de faptul că „înţelepciunea care vine de sus este întâi curată, apoi paşnică, blândă, uşor de înduplecat, plină de îndurare şi de roduri bune, fără părtinire, nefăţarnică. Şi roada neprihănirii este semănată în pace pentru cei ce fac pace” (Iacov 3, 17.18).

Lucrarea slujitorului Evangheliei este aceea de a pune „în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine, ascunse de veacuri în Dumnezeu” (El. 3, 9). Dacă cineva care intră în această lucrare alege partea cu cel mai puţin sacrificiu de sine, mulţumindu-se numai cu predicarea şi lăsând pentru altul lucrarea de slujire personală, lucrarea lui nu va fi primită de Dumnezeu. Suflete pentru care a murit Hristos pier din lipsa unei lucrări personale bine îndrumate, iar acela care, intrând în lucrarea de slujire, nu este gata să facă lucrarea personală cerută de întregirea turmei şi-a greşit cariera.

Spiritul adevăratului păstor este acela al uitării de sine. El se pierde din vedere pe sine, pentru a putea săvârşi lucrările lui Dumnezeu. Prin predicarea Cuvântului şi prin lucrare personală în casele oamenilor, el le cunoaşte nevoile, durerile şi cercările; şi conlucrând cu marele Purtător de poveri, el împărtăşeşte întristările lor, îi mângâie în durerile lor, potoleşte foamea sufletului şi le câştigă inimile pentru Dumnezeu. În această lucrare, slujitorul este însoţit de îngerii cerului şi el însuşi este învăţat şi luminat de adevărul care înţelepţeşte spre

mântuire.

În legătură cu învăţăturile sale adresate celor cu poziţii de încredere în biserică, apostolul a subliniat câteva principii generale care trebuie să fie urmate de toţi aceia care sunt legaţi laolaltă în comuniunea bisericii. Membrii cei mai tineri ai turmei erau îndemnaţi stăruitor să urmeze pilda bătrânilor lor în ce priveşte practicarea umilinţei, asemenea lui Hristos. „Tot aşa şi voi, tinerilor, fiţi supuşi celor bătrâni. Şi toţi în legăturile voastre, să fiţi împodobiţi cu smerenie. Căci Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriţi le dă har. Smeriţi-vă dar sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalţe. Şi aruncaţi asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci EL Însuşi îngrijeşte de voi. Fiţi treji şi vegheaţi! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale, ca un leu care răcneşte şi caută pe cine să înghită. Împotriviţi-vă lui tari în credinţă”.

Petru a scris credincioşilor într-o vreme de o deosebită încercare a bisericii. Mulţi chiar se şi împărtăşiseră de suferinţele lui Hristos şi în curând biserica avea să îndure o perioadă de îngrozitoare prigoană. Într-o perioadă scurtă de câţiva ani, mulţi dintre aceia care stătuseră ca învăţători şi conducători în biserică aveau să-şi dea viaţa pentru Evanghelie. În curând, lupi cruzi aveau să pătrundă în biserică, necruţând turma. Dar niciunul din aceste lucruri nu trebuia să-i descurajeze pe aceia a căror nădejde era concentrată în Hristos. Prin cuvinte încurajatoare şi de însufleţire, Petru a îndreptat minţile credincioşilor de la încercările prezente şi de la viitoarele scene de suferinţă „la o moştenire nestricăcioasă şi neîntinată, şi care nu se poate veşteji”. „Dumnezeul oricărui har”, se ruga el cu toată căldura sufletului, „care v-a chemat în Hristos Iisus la slava Sa veşnică, după ce veţi suferi puţină vreme, vă va desăvârşi, vă va întări, vă va

da putere şi vă va face neclintiţi. A Lui să fie slava şi puterea în vecii vecilor. Amin!”

Secţiune 1.54 Cap. 52 – Statornic până la moarte

În a doua epistolă adresată de Petru celor care dobândiseră „o credinţă de acelaşi preţ” cu a sa, apostolul prezintă planul lui Dumnezeu pentru dezvoltarea caracterului creştin. El scrie:

„Harul şi pacea să vă fie înmulţite prin cunoaşterea lui Dumnezeu şi a Domnului nostru Iisus Hristos! Dumnezeiască Lui putere ne-a dăruit tot ce priveşte viaţa şi evlavia, prin cunoaşterea Celui ce ne-a chemat prin slava şi puterea Lui, prin care El ne-a dat făgăduinţele Lui nespus de mari şi scumpe, ca prin ele să vă faceţi părtaşi firii dumnezeieşti, după ce aţi fugit de stricăciunea, care este în lume prin pofte”.

„De aceea, daţi-vă şi voi toate silinţele ca să uniţi cu credinţa voastră fapta; cu fapta, cunoştinţa; cu cunoştinţa, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de fraţi; cu dragostea de fraţi, iubirea de oameni. Căci, dacă aveţi din belşug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiţi nici leneşi, nici neroditori în ce priveşte deplina cunoştinţă a Domnului nostru Iisus Hristos”.

Aceste cuvinte sunt pline de învăţătură şi descoperă ideea fundamentală a biruinţei. Apostolul înfăţişează credincioşilor scara progresului creştin, fiecare treaptă reprezentând înaintarea în cunoaşterea lui Dumnezeu şi în urcarea căreia nu este niciun loc de oprire. Credinţa, fapta, cunoştinţa, înfrânarea, evlavia, dragostea de fraţi şi iubirea de oameni sunt treptele scării. Suntem mântuiţi urcând treaptă după treaptă, suind pas cu pas, până la măsura idealului lui Hristos pentru noi. În felul acesta, El S-a făcut pentru noi înţelepciune, neprihănire, sfinţire şi răscumpărare.

Dumnezeu a chemat pe poporul Său la slavă şi virtute şi acestea se vor manifesta în viaţa tuturor acelora care sunt cu adevărat în legătură cu El. Devenind părtaşi ai darului ceresc, ei trebuie să meargă spre desăvârşire, fiind „păziţi de puterea lui Dumnezeu, prin credinţă” (1 Petru 1, 5). Este spre slava lui Dumnezeu ca să acorde meritele, virtuţile Sale copiilor Săi. El doreşte să-i vadă pe bărbaţi şi pe femei atingând standardul cel mai înalt şi, atunci când prin credinţă ei se prind de puterea lui Hristos, când solicită făgăduinţele Sale sigure şi le consideră ca fiind ale lor, când cu o stăruinţă irezistibilă ei caută puterea Duhului Sfânt, ei vor ajunge desăvârşiţi în El.

După ce a primit credinţa Evangheliei, următoarea lucrare a credinciosului este să adauge la caracterul său virtutea şi aceasta curăţă inima şi pregăteşte mintea pentru primirea cunoaşterii lui Dumnezeu. Cunoştinţa aceasta este temelia oricărei adevărate educaţii şi a oricărei adevărate slujiri. Ea este singura pavăză adevărată împotriva ispitei; şi ea este singura care poate face pe cineva asemenea lui Dumnezeu în caracter. Prin cunoaşterea lui Dumnezeu şi a Fiului Său Iisus Hristos este dat credinciosului „tot ce priveşte viaţa şi evlavia”. Niciun dar nu este oprit de la acela care în mod sincer doreşte să dobândească neprihănirea lui Dumnezeu”.

„Viaţa veşnică”, spune Hristos, „este aceasta: să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat şi pe Iisus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17, 3). Şi profetul Ieremia declara: „Înţeleptul să nu se laude cu înţelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăţia lui. Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere şi că Mă cunoaşte, să ştie că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată şi dreptate pe pământ! Căci în acestea găsesc plăcere Eu, zice Domnul” (Ier. 9, 23.24). Cu greu mintea omenească poate să

înţeleagă lăţimea, lungimea şi adâncimea realizărilor spirituale ale aceluia care dobândeşte această cunoaştere.

Nimeni nu ar trebui să dea greş în a atinge, în sfera lui, desăvârşirea caracterului creştin. Prin jertfa lui Hristos, s-a făcut posibil pentru credincios să primească toate lucrurile care aparţin vieţii şi evlaviei. Dumnezeu ne cheamă să atingem măsura desăvârşirii şi aşază înaintea noastră exemplul caracterului lui Hristos. În natura Sa umană, desăvârşită printr-o viaţă de continuă împotrivire faţă de rău, Mântuitorul a arătat că, prin conlucrarea cu Divinitatea, fiinţele omeneşti pot chiar în această viaţă să ajungă desăvârşirea caracterului. Aceasta este asigurarea lui Dumnezeu dată nouă, ca noi să putem dobândi biruinţa deplină.

Înaintea credinciosului este pusă posibilitatea minunată de a fi asemenea lui Hristos, ascultător de toate principiile Legii. Dar, prin sine însuşi, omul este incapabil să atingă această stare. Cuvântul lui Dumnezeu declară că sfinţenia pe care ar trebui să o aibă credinciosul mai înainte de a putea fi mântuit este rezultatul lucrării harului divin atunci când el se supune îndrumării şi influenţelor înfrânătoare ale Duhului adevărului. Ascultarea omului poate fi făcută desăvârşită numai prin tămâia neprihănirii lui Hristos, care umple cu mireasmă fiecare act al ascultării. Partea creştinului este aceea de a stărui în învingerea oricărui defect. El trebuie să se roage continuu Mântuitorului să vindece sufletul său bolnav de păcat. El nu are înţelepciunea sau puterea de a învinge; acestea aparţin Domnului şi El le revarsă asupra acelora care în umilinţă şi pocăinţă caută ajutorul Lui.

Lucrarea transformării de la păcat la sfinţenie este continuă. Zi de zi, Dumnezeu lucrează în vederea sfinţirii omului, iar omul trebuie să conlucreze cu El, depunând eforturi stăruitoare în dezvoltarea obiceiurilor bune. El

trebuie să adauge har după har; şi, în timp ce el lucrează astfel după planul adunării, Dumnezeu lucrează pentru El după planul înmulţirii. Mântuitorul nostru este totdeauna gata să audă şi să răspundă rugăciunii inimii zdrobite, şi harul şi pacea sunt înmulţite credincioşilor. Bucuros, El le acordă binecuvântările de care au nevoie în lupta lor împotriva răutăţilor care îi asaltează.

Sunt unii care încearcă să urce scara progresului creştin; dar, în timp ce înaintează, încep să-şi pună încrederea în puterea omului şi, în curând, pierd din vedere pe Iisus, începătorul şi Desăvârşitorul credinţei lor. Rezultatul este eşecul – pierderea a tot ce a fost câştigat. În adevăr, tristă este starea acelora care, obosind pe cale, îngăduie vrăjmaşului sufletelor să-i jefuiască de însuşirile creştine ale harului care s-au dezvoltat în inima şi viaţa lor. „Dar cine nu are aceste lucruri”, declară apostolul, „este orb, umblă cu ochii închişi, şi a uitat că a fost curăţit de vechile lui păcate”.

Apostolul Petru avusese o lungă experienţă în lucrurile lui Dumnezeu. Credinţa sa în puterea lui Dumnezeu de a mântui se întărise cu trecerea anilor, până când dovedise fără pic de îndoială că nicio înfrângere nu este cu putinţă pentru acela care, înaintând prin credinţă, suie treaptă după treaptă, totdeauna în sus şi înainte, până la treapta cea mai de sus a scării ce ajunge până la porţile cerului.

Timp de mulţi ani, Petru stăruise pe lângă credincioşi în legătură cu nevoia unei creşteri continue în har şi în cunoaşterea adevărului; şi acum, ştiind că în curând avea să fie chemat să sufere martiriul pentru credinţa sa, el atrage încă o dată atenţia la preţioasele privilegii care pot fi la îndemâna fiecărui credincios. Deplin asigurat de credinţa sa, bătrânul apostol i-a îndemnat pe fraţii săi la statornicie în ceea ce priveşte ţinta vieţii creştine. „Căutaţi

cu atât mai mult”, stăruia el, „să vă întăriţi chemarea şi alegerea voastră; căci, dacă faceţi lucrul acesta nu veţi aluneca niciodată. În adevăr, în chipul acesta vi se va da din belşug intrare în Împărăţia veşnică a Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos”. Preţioasă asigurare! Glorioasă este nădejdea ce stă în faţa credinciosului în timp ce înaintează prin credinţă către înălţimile desăvârşirii creştine!

„Voi fi gata să vă aduc totdeauna aminte de lucrurile acestea”, continuă apostolul, „măcar că le ştiţi, şi sunteţi tari în adevărul pe care-l aveţi. Dar socotesc că este drept, cât voi fi în cortul acesta, să vă ţin treji, aducându-vă aminte; căci ştiu că dezbrăcarea de cortul meu va veni deodată, după cum mi-a arătat Domnul nostru Iisus Hristos. Îmi voi da osteneala dar, ca şi după moartea mea, să vă puteţi aduce totdeauna aminte de aceste lucruri”.

Apostolul era foarte calificat să vorbească despre planurile lui Dumnezeu cu privire la neamul omenesc; căci, în timpul slujirii pământeşti a lui Hristos, el văzuse şi auzise multe cu privire la Împărăţia lui Dumnezeu. „În adevăr”, reamintea el credincioşilor, „v-am făcut cunoscut puterea şi venirea Domnului nostru Iisus Hristos, nu întemeindu-ne pe nişte basme meşteşugit alcătuite, ci ca unii care am văzut noi înşine cu ochii noştri mărirea Lui. Căci El a primit de la Dumnezeu Tatăl cinste şi slavă atunci când, din slavă minunată, s-a auzit deasupra Lui un glas, care zicea: Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care îmi găsesc plăcerea’. Şi noi înşine am auzit acest glas venind din cer, când eram cu El pe muntele cel sfânt”.

Oricât de convingătoare era această dovadă a certitudinii nădejdii creştinului, totuşi era o alta şi mai convingătoare în mărturia profeţiei, prin care credinţa tuturor poate fi întărită şi în mod sigur ancorată. „Şi avem cuvântul prorociei”, declara Petru, „făcut şi mai tare; la

care bine faceţi că luaţi aminte, ca la o lumină care străluceşte într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă şi va răsări luceafărul de dimineaţă în inimile voastre. Fiindcă, mai întâi de toate, să ştiţi că nicio prorocie din Scriptură nu se tâlcuieşte singură. Că nicio prorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânaţi de Duhul Sfânt”.

În timp ce înălţa „cuvântul prorociei făcut şi mai tare”, ca o călăuză sigură în vremuri de primejdie, apostolul avertiza în mod solemn împotriva torţei falsei profeţii, care urma să fie înălţată de învăţătorii mincinoşi, care pe furiş aveau să strecoare „erezii mincinoase” până acolo, încât să tăgăduiască chiar pe Domnul. Pe aceşti învăţători mincinoşi, ridicaţi în biserică şi socotiţi credincioşi de către mulţi dintre fraţii lor în credinţă, apostolul îi asemuie cu „nişte fântâni fără apă, nişte nori, alungaţi de furtună: lor le este păstrată negura întunericului”. „Starea lor de pe urmă”, declară el, „se face mai rea decât cea dintâi. Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprihănirii, decât după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă, care le fusese dată”.

Privind înainte prin veacuri către încheierea vremii, Petru a fost inspirat să descrie stările care vor exista în lume chiar înainte de a doua venire a Domnului Hristos. „Să ştiţi că în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri”, scria el, „care vor trăi după poftele lor, şi vor zice: Unde este făgăduinţa venirii Lui? Căci de când au adormit părinţii noştri, toate rămân aşa cum erau de la începutul zidirii!”. Dar, „când vor zice: Pace şi linişte!, atunci o prăpădenie neaşteptată va veni peste ei” (1 Ţes. 5, 3). Însă nu toţi vor fi prinşi în lanţurile amăgirilor vrăjmaşului. Când sfârşitul tuturor lucrurilor pământeşti se va apropia, se vor ridica persoane credincioase în stare să discearnă semnele timpului. În timp ce un mare număr de

pretinşi credincioşi îşi vor tăgădui credinţa prin faptele lor, va fi o rămăşiţă care va răbda până la sfârşit.

Petru a păstrat vie în inima sa nădejdea revenirii lui Hristos şi el a asigurat biserica de sigura împlinire a făgăduinţei: „După ce Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine” (Ioan 14, 3). Pentru cei încercaţi şi credincioşi, venirea ar putea să pară că întârzie, dar apostolul îi asigură: „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinţei Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi, ci doreşte ca niciunul să nu piară, ci toţi să vină la pocăinţă. Ziua Domnului însă va veni ca un hoţ. În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cereşti se vor topi de mare căldură şi pământul, cu tot ce este pe el, va arde”.

„Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiţi voi, printr-o purtare sfântă şi evlavioasă, aşteptând şi grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri, şi trupurile cereşti se vor topi de căldura focului? Dar noi, după făgăduinţa Lui, aşteptăm ceruri noi şi un pământ nou, în care va locui neprihănirea”.

„De aceea, prea iubiţilor, fiindcă aşteptaţi aceste lucruri, siliţi-vă să fiţi găsiţi înaintea Lui fără prihană, fără vină, şi în pace. Să credeţi că îndelunga răbdare a Domnului nostru este mântuire, cum v-a scris şi prea iubitul nostru frate Pavel, după înţelepciunea dată lui” Voi deci, prea iubiţilor, ştiind mai dinainte aceste lucruri, păziţi-vă ca nu cumva să vă lăsaţi târâţi de rătăcirile acestor nelegiuiţi, şi să vă pierdeţi tăria”.

În providenţa Sa, Dumnezeu i-a îngăduit lui Petru să-şi încheie lucrarea sa în Roma, unde întemniţarea sa a fost poruncită de împăratul Nero, cam în timpul ultimei arestări a lui Pavel. Astfel, cei doi apostoli veterani, care mulţi ani fuseseră foarte departe unul de altul în lucrările

lor, aveau să dea ultima lor mărturie pentru Hristos în metropola lumii, şi pe pământul ei să-şi verse sângele ca o sămânţă a unui vast seceriş de sfinţi şi martiri.

După reprimirea sa, care a urmat tăgăduirii lui Hristos, în mod neşovăitor, Petru, plin de curaj, a dat piept cu primejdia şi a manifestat un deosebit curaj în predicarea unui Mântuitor răstignit, înviat şi înălţat. Stând în celula sa, el şi-a amintit de cuvintele pe care Hristos i le spusese: „Adevărat, adevărat, îţi spun că, atunci când erai mai tânăr, singur te încingeai şi te duceai unde voiai; dar când vei îmbătrâni, îţi vei întinde mâinile şi altul te va încinge, şi te va duce unde nu vei voi” (Ioan 21, 18). În felul acesta, Iisus i-a făcut cunoscut ucenicului chiar modul în care avea să moară, prezicându-i chiar şi întinderea mâinilor sale pe cruce.

Petru, ca evreu şi străin, a fost osândit, biciuit şi răstignit. Cu perspectiva acestei morţi groaznice înaintea sa, apostolul şi-a amintit de păcatul său mare prin tăgăduirea lui Iisus în ceasul încercării Sale. Atât de nedispus cândva să recunoască crucea, acum a socotit ca o bucurie să-şi dea viaţa pentru Evanghelie, considerând numai că, pentru el, care tăgăduise pe Domnul, era o onoare prea mare să moară în acelaşi fel ca învăţătorul Său. Petru se căise sincer de păcatul acela şi fusese iertat de Hristos, după cum se vede din marea însărcinarea dată lui de a hrăni oile şi mieluşeii turmei. Dar el nu-şi putea ierta niciodată gestul său. Nici chiar gândul la agonia groaznică a ultimelor clipe ale vieţii nu putea micşora amărăciunea acestei întristări şi pocăinţe a sa. Ca ultimă favoare, el i-a rugat pe cei care-l executau să-l pironească pe cruce cu capul în jos. Cererea i-a fost îndeplinită şi în felul acesta a murit marele apostol Petru.

Secţiune 1.55 Cap. 53 – Ioan, apostolul iubit

Ioan este deosebit printre ceilalţi apostoli prin aceea

că era „ucenicul pe care-l iubea Iisus” (Ioan 21, 20). Se pare că el se bucurase de o deosebită prietenie din partea lui Hristos şi a primit multe dovezi ale încrederii şi iubirii Mântuitorului. El a fost unul din cei trei cărora li s-a îngăduit să fie martori ai slavei lui Hristos pe muntele schimbării la faţă şi a agoniei Sale din Ghetsimani şi în grija lui a încredinţat Domnul pe mama Sa în acele ultime ceasuri ale chinului Său.

Simpatiei Mântuitorului pentru ucenicul iubit acesta i-a răspuns cu toată tăria unei călduroase devoţiuni. Ioan s-a agăţat de Hristos aşa cum se agaţă viţa de vie de arac. Pentru învăţătorul său, el a înfruntat curajos primejdia sălii de judecată şi a zăbovit lângă cruce; şi, la vestea că Hristos a înviat, el s-a grăbit la mormânt, şi în râvna sa l-a întrecut chiar şi pe înflăcăratul Petru.

Iubirea plină de încredere şi devoţiunea neegoistă manifestate în viaţa şi caracterul lui Ioan prezintă lecţii de o nespusă valoare pentru biserica creştină. Ioan nu poseda din fire frumuseţea de caracter pe care a dat-o pe faţă în viaţa sa de mai târziu. Din fire, el a avut defecte serioase. El nu numai că era mândru, dornic de afirmare şi ambiţios după onoare, dar şi impulsiv, plin de resentimente atunci când era nedreptăţit. El şi fratele său fuseseră numiţi „fiii tunetului”. O fire rea, dorinţă după răzbunare, spirit de critică, toate acestea se aflau în ucenicul iubit. Dar, sub toate acestea, învăţătorul divin a văzut o inimă arzătoare, sinceră şi iubitoare. Iisus a mustrat lăcomia sa, i-a dezamăgit ambiţiile şi i-a pus la încercare credinţa. Dar i-a descoperit cam ce dorea sufletul lui – frumuseţea sfinţeniei, puterea transformatoare a iubirii.

Defectele din caracterul lui Ioan au ieşit cu putere la iveală în diferitele ocazii în timpul umblării sale împreună cu Mântuitorul. Odată, Hristos a trimis soli înaintea Sa într-un oraş al samaritenilor, cerând din partea oamenilor

să pregătească ceva de-ale mâncării pentru El şi ucenicii Săi. Când Mântuitorul S-a apropiat de oraş, El S-a făcut că ar vrea să meargă mai departe spre Ierusalim. Lucrul acesta a trezit invidia samaritenilor şi, în loc să-L invite să mai zăbovească cu ei, s-au reţinut să-l arate bunăvoinţă, aşa cum ar fi făcut faţă de un călător de rând. Niciodată, Iisus nu a impus cuiva să rămână la El şi samaritenii au pierdut binecuvântarea care le-ar fi fost dată, dacă ei L-ar fi rugat să le fie oaspete.

Ucenicii ştiau că dorinţa lui Hristos era să-i binecuvânteze pe samariteni prin prezenţa Sa; răceala, gelozia şi dispreţul manifestate faţă de învăţătorul lor i-a surprins şi indignat. În mod deosebit, Iacov şi Ioan s-au agitat. Ca Acela căruia ei Îi dădeau atâta cinste să fie tratat în felul acesta li se părea un rău prea mare pentru a putea fi trecut cu vederea, fără o pedepsire imediată. În râvna lor, ei au spus: „Doamne, vrei să poruncim să se pogoare foc din cer şi să-i mistuie, cum a făcut Ilie?” referindu-se la nimicirea ostaşilor samariteni şi a ostaşilor ce erau cu ei, trimişi să-l prindă pe profetul Ilie. Ei au fost surprinşi să vadă că Iisus. Se mâhneşte din pricina cuvintelor lor şi s-au mirat şi mai mult atunci când au auzit mustrarea: „Nu ştiţi de ce duh sunteţi însufleţiţi! Căci Fiul omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci să le mântuiască” (Luca 9, 54 – 56).

Silirea oamenilor ca să-L primească nu face parte din misiunea lui Hristos. Satana şi oamenii mânaţi de spiritul său sunt cei care caută să silească conştiinţa. Sub pretextul unei râvne după neprihănire, oamenii care sunt în legătură cu îngerii răi aduc uneori suferinţă asupra semenilor lor, cu scopul de a-i converti la ideile lor despre religie; însă Hristos manifestă întotdeauna milă, căutând mereu să câştige prin descoperirea iubirii Sale. El nu poate îngădui niciun rival în suflet şi nici nu primeşte o

slujire împărţită; ci El doreşte numai o slujire de bunăvoie, o predare liber consimţită a inimii sub lucrarea constrângătoare a iubirii.

Cu altă ocazie, Iacov şi Ioan au prezentat, prin mama lor, o rugăminte, cerând ca să le fie îngăduit să ocupe cele mai înalte şi cele mai de cinste poziţii în Împărăţia lui Hristos. Cu toate că Hristos a repetat de mai multe ori învăţătura cu privire la natura Împărăţiei Sale, aceşti tineri ucenici mai nutreau încă nădejdea unui Mesia care avea să-şi ocupe tronul şi să-şi exercite puterea regească potrivit dorinţelor oamenilor. Mama, dorind pentru ei locul de cinste în această împărăţie, a cerut: „Porunceşte ca, în împărăţia Ta, aceşti doi fii ai mei să şadă unul la dreapta şi altul la stânga Ta!”

Mântuitorul însă a răspuns: „Nu ştiţi ce cereţi. Puteţi voi să beţi paharul pe care am să-l beau Eu şi să fiţi botezaţi cu botezul cu care am să fiu botezat Eu?” Ei şi-au amintit că aceste cuvinte tainice vorbeau despre cercare şi suferinţă, totuşi au răspuns plini de încredere: „Putem!”. Ei au socotit ca cea mai înaltă cinste a-şi dovedi loialitatea lor prin împărtăşirea de tot ce avea să se întâmple Domnului.

„Este adevărat că veţi bea paharul Meu şi veţi fi botezaţi cu botezul cu care am să fiu botezat Eu”, a declarat Hristos – în faţa Lui fiind o cruce în loc de un tron, doi tâlhari ca tovarăşi ai Săi la dreapta şi la stânga Sa. Iacov şi Ioan aveau să aibă parte, ca şi Domnul, de suferinţă – unul sortit la o moarte fulgerătoare prin sabie; celălalt având să urmeze, dintre toţi apostolii, cel mai îndelung pe învăţătorul Său în muncă, ocară şi prigoană. „Dar a şedea la dreapta şi la stânga Mea”, a continuat El, „nu atârnă de Mine s-o dau, ci este păstrată pentru aceia pentru care a fost pregătită de Tatăl Meu” (Matei 20, 21 – 23).

Iisus a înţeles motivul care a inspirat cererea şi a mustrat astfel mândria şi ambiţia celor doi ucenici: „Ştiţi că domnitorii Neamurilor domnesc peste ele, şi mai marii lor le poruncesc cu stăpânire. Între voi să nu fie aşa. Ci oricare va vrea să fie mai mare între voi, să fie slujitorul vostru; şi oricare va vrea să fie cel dintâi între voi, să vă fie rob. Pentru că nici Fiul omului n-a venit să i se slujească, ci El să slujească şi să-şi dea viaţa ca răscumpărare pentru mulţi” (Matei 20, 25 – 28).

În Împărăţia lui Dumnezeu, locul nu este dobândit prin favoritism. Nu este câştigat şi nici nu este primit printr-o împărţire arbitrară. El este rezultatul caracterului. Cununa şi tronul sunt semnele atingerii unei anume stări – semne ale biruinţei asupra ta însuţi prin harul Domnului nostru Iisus Hristos.

Mult timp după aceea, când Ioan ajunsese să-L iubească pe Hristos prin împărtăşirea cu suferinţele Sale, Domnul Iisus i-a descoperit care este condiţia apropierii de împărăţia Sa. „Celui ce va birui”, a spus Hristos, „îi voi da să şadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum şi eu am biruit şi am şezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie” (Apoc. 3, 21). Cel care stă cel mai aproape de Hristos va fi acela care a băut mai din plin din spiritul Său de sacrificiu de sine plin de iubire – iubire care „nu se lasă, nu se umflă de mândrie” nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândeşte la rău” (1 Cor. 13, 4.5) – iubirea aceasta a făcut pe ucenic cum a făcut şi pe Domnul nostru să dea totul, să trăiască, să lucreze şi să se sacrifice chiar până la moarte, pentru mântuirea omenirii.

Altă dată, în primele lor lucrări evanghelistice, Iacov şi Ioan au întâlnit pe cineva care, deşi nu era recunoscut ca urmaş al lui Hristos, scotea draci în Numele Său. Ucenicii l-au oprit pe acest bărbat să mai lucreze şi au gândit că erau îndreptăţiţi să facă lucrul acesta. Dar, când

au prezentat problema înaintea lui Hristos, El i-a mustrat, spunând: „Nu-l opriţi, căci nu este nimeni care să facă minuni în Numele Meu şi să mă poată grăi de rău îndată după aceea” (Marcu 9, 39). Nimeni care în vreun fel se arăta prietenos faţă de Hristos nu trebuia respins. Ucenicii nu trebuia să nutrească un spirit îngust şi exclusivist, ci trebuia să dea pe faţă aceeaşi simpatie mult cuprinzătoare pe care au văzut-o la învăţătorul lor. Iacov şi Ioan au gândit că, oprind pe acest om, ei urmăreau onoarea Domnului; dar ei au început să vadă că, de fapt, erau geloşi pentru ei înşişi. Ei şi-au recunoscut greşeala şi au primit mustrarea. Învăţăturile lui Hristos, care prezintă blândeţea, umilinţa şi iubirea ca fiind esenţiale creşterii în har şi utile pentru lucrarea Sa, erau de cel mai mare preţ pentru Ioan. El a strâns ca pe o comoară fiecare învăţătură şi a căutat continuu să-şi aducă viaţa în armonie cu modelul divin. Ioan începuse să discearnă slava lui Dumnezeu – nu fala şi puterea lumească pentru care fusese învăţat să nădăjduiască, ci „o slavă întocmai cu slava singurului născut din Tatăl” plin de har şi de adevăr” (Ioan 1, 14).

Profunzimea şi căldura iubirii lui Ioan faţă de învăţătorul său nu alcătuiau motivul iubirii lui Hristos faţă de el, ci efectul acestei iubiri. Ioan a dorit să ajungă asemenea lui Iisus şi, sub influenţa transformatoare a iubirii lui Hristos, el a devenit blând şi smerit. Eul era ascuns în Iisus. Mai presus de oricare dintre tovarăşii săi, Ioan s-a supus puterii acelei vieţi uimitoare. El spune: „Viaţa a fost arătată şi noi am văzut-o”. „Şi noi toţi am primit din plinătatea Lui şi har după har” (1 Ioan 1, 2; Ioan 1, 16). Ioan cunoştea pe Mântuitorul dintr-o experienţă practică. Învăţăturile Maestrului său erau săpate în sufletul lui. Când mărturisea despre harul Mântuitorului, vorbirea lui simplă era convingătoare datorită iubirii de

care era pătrunsă întreaga lui fiinţă.

Iubirea profundă a lui Ioan pentru Hristos era ceea ce îl făcea totdeauna să dorească să fie cât mai aproape de El. Mântuitorul îi iubea pe toţi cei doisprezece, dar Ioan era spiritul cel mai primitor. El era mai tânăr decât ceilalţi şi, cu o încredere mult mai mare ca aceea a unui copil, şi-a deschis inima lui Iisus. În felul acesta, a ajuns să fie cel mai iubit de Hristos, şi prin el au fost vestite oamenilor cele mai profunde învăţături spirituale ale Mântuitorului.

Iisus îi iubeşte pe aceia care îl reprezintă pe Tatăl, şi Ioan putea vorbi despre iubirea Tatălui, aşa cum nu o putea face niciunul dintre ceilalţi apostoli. El a descoperit semenilor săi ceea ce simţea în propriul său suflet, reprezentând în caracterul său atributele lui Dumnezeu. Slava Domnului era arătată pe faţa lui. De pe faţa sa, frumuseţea sfinţeniei care îl transformase strălucea cu o strălucire asemănătoare celei a lui Hristos. În adorare şi iubire, el L-a privit pe Mântuitorul până ce asemănarea cu Hristos şi părtăşia cu El au devenit singura lui dorinţă, iar în caracterul său s-a reflectat caracterul învăţătorului său.

„Vedeţi”, spunea el, „ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu. Prea iubiţilor, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Şi ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar ştim că atunci când se va arăta El, vom fi ca El; pentru că îl vom vedea aşa cum este” (1 Ioan 3, 1.2).

Secţiune 1.56 Cap. 54 – Un martor credincios

După înălţarea lui Hristos, Ioan a stat ca un lucrător credincios şi zelos pentru Domnul. Împreună cu ceilalţi apostoli, s-a împărtăşit de revărsarea Duhului în Ziua Cincizecimii, şi, cu un nou zel şi cu putere, a continuat să spună oamenilor cuvintele vieţii, căutând să îndrume gândurile lor către Cel Nevăzut. El a fost un predicator puternic, plin de căldură şi cu o râvnă profundă. Într-un limbaj frumos şi cu un glas melodios, el a relatat cuvintele

şi faptele lui Hristos, vorbind într-un mod care impresiona inimile celor care îl ascultau. Simplitatea cuvintelor sale, puterea măreaţă a adevărurilor pe care le rostea, cum şi zelul şi căldura ce caracterizau învăţăturile sale l-au făcut să fie bine primit de toate clasele sociale.

Viaţa apostolului era în armonie cu învăţăturile sale. Iubirea pentru Hristos, ce strălucea în inima sa, l-a condus să depună o muncă plină de zel şi neobosită pentru semenii săi şi îndeosebi pentru fraţii săi din biserica creştină.

Hristos îi îndemnase pe primii ucenici să se iubească unii pe alţii aşa cum îi iubea El. În felul acesta, ei aveau să dea lumii mărturie despre faptul că Hristos era în ei, nădejdea slavei. „Vă dau o poruncă nouă”, a spus El, „Să vă iubiţi unii pe alţii; cum v-am iubit Eu, aşa să vă iubiţi şi voi unii pe alţii” (Ioan 13, 3.4). Atunci când fuseseră rostite aceste cuvinte, ucenicii nu le-au putut înţelege; dar, după ce fuseseră martori la suferinţele lui Hristos, după răstignirea, Învierea şi Înălţarea Lui la cer şi după coborârea Duhului Sfânt peste ei, în Ziua Cincizecimii, ei au avut o înţelegere mai clară a iubirii lui Dumnezeu şi a naturii acelei iubiri pe care ei trebuia să o aibă unul faţă de altul. Atunci, Ioan a putut să spună conlucrătorilor săi apostoli:

„Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Şi-a dat viaţa pentru noi; şi noi deci trebuie să ne dăm viaţa pentru fraţi”.

După coborârea Duhului Sfânt, când ucenicii au pornit să vestească un Mântuitor viu, singura lor dorinţă era mântuirea sufletelor. Ei se bucurau de o dulce părtăşie cu sfinţii. Ei erau blânzi, cu judecată, plini de abnegaţie, gata să facă orice sacrificiu pentru cauza adevărului. În zilnica lor părtăşie unii cu alţii, ei au dat pe faţă iubirea pe care Hristos le-o recomandase. Prin cuvinte şi fapte

neegoiste, ei se străduiau să aprindă această iubire şi în inimile altora.

Credincioşii urmau să cultive mereu o asemenea iubire. Ei aveau să păşească înainte, într-o ascultare din inimă faţă de noua poruncă. Atât de strâns urma să fie uniţi cu Hristos, încât să fie în stare să împlinească toate cerinţele Lui. Viaţa lor trebuia să preamărească puterea unui Mântuitor care îi putea îndreptăţi prin neprihănirea Sa.

Dar, în mod treptat, s-a produs o schimbare. Credincioşii au început să caute defecte în ceilalţi. Stăruind asupra greşelilor, dând loc unei critici răutăcioase, ei au pierdut din vedere pe Mântuitorul, precum şi iubirea Sa. Ei au devenit mai stricţi în ce priveşte ceremoniile exterioare, mai scrupuloşi în ce priveşte teoria decât trăirea credinţei. În râvna lor de a osândi pe alţii, ei au trecut cu vederea propriile lor greşeli. Ei au părăsit iubirea frăţească la care îi îndemnase Hristos şi, mai trist decât orice, ei nu şi-au dat seama de pierderea lor. Ei nu-şi dădeau seama că fericirea şi bucuria părăseau viaţa lor şi că, lăsând iubirea lui Dumnezeu în afara inimilor lor, în curând aveau să umble în întuneric.

Ioan, dându-şi seama că iubirea frăţească scădea în biserică, a stăruit pe lângă credincioşi cu privire la continua nevoie a acestei iubiri. Epistolele sale către biserică sunt pline de acest gând. „Prea iubiţilor, să ne iubim unii pe alţii”, scria el, „căci dragostea este de la Dumnezeu. Şi oricine iubeşte, este născut din Dumnezeu, şi cunoaşte pe Dumnezeu. Cine nu iubeşte, n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este dragoste. Dragostea lui Dumnezeu faţă de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. Şi dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, şi a trimis

pe Fiul Său ca jertfă de ispăşire pentru păcatele noastre. Prea iubiţilor, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim şi noi unii pe alţii".

Despre sensul deosebit în care această iubire trebuie să fie manifestată de credincioşi, apostolul scria: „Vă scriu o poruncă nouă, lucru care este adevărat atât cu privire la El, cât şi cu privire la voi; căci întunericul se împrăştie şi lumina adevărată răsare iar. Cine zice că este în lumină şi urăşte pe fratele său, este încă în întuneric până acum. Cine iubeşte pe fratele său, rămâne în lumină, şi în el nu este niciun prilej de poticnire. Dar cine urăşte pe fratele său este în întuneric, umblă în întuneric, şi nu ştie încotro merge, pentru că întunericul i-a orbit ochii". „Căci vestirea, pe care aţi auzit-o de la început, este adevărată: să ne iubim unii pe alţii". „Cine nu iubeşte pe fratele său, rămâne în moarte. Oricine urăşte pe fratele său, este un ucigaş; şi ştiţi că niciun ucigaş n-are viaţa veşnică, rămânând în el. Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Şi-a dat viaţa pentru noi; şi noi deci trebuie să ne dăm viaţa pentru fraţi".

Nu împotrivirea din partea lumii este aceea care pune cel mai mult în primejdie biserica lui Hristos. Răul nutrit în inimile credincioşilor este acela care lucrează cel mai cumplit dezastru şi cea mai sigură întârziere a înaintării lucrării lui Dumnezeu. Nu există nicio altă cale mai sigură de a slăbi spiritualitatea decât nutrirea invidiei, suspiciunii, căutării de greşeli şi a bănuielilor rele. Pe de altă parte, cea mai puternică mărturie că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său în lume este existenţa armoniei şi unităţii dintre oameni cu firi diferite şi care alcătuiesc biserica Sa. Este privilegiul urmaşilor lui Hristos să dea această mărturie. Dar, pentru a face aceasta, ei trebuie să se aşeze sub conducerea lui Hristos. Caracterul lor trebuie să ajungă asemenea caracterului Său, iar voinţa lor,

asemenea voinţei Lui.

„Vă dau o poruncă nouă”, a spus Iisus. „Să vă iubiţi unii pe alţii; cum v-am iubit Eu, aşa să vă iubiţi unii pe alţii” (Ioan 13, 34). Ce minunată declaraţie; dar vai, cât de puţin pusă în practică! Este dureros că, în biserica de astăzi a lui Dumnezeu, iubirea frăţească lipseşte. Mulţi dintre aceia care pretind că L iubesc pe Mântuitorul nu se iubesc între ei. Necredincioşii sunt atenţi să vadă dacă credinţa celor ce se numesc creştini exercită o influenţă sfinţitoare asupra vieţii lor; şi ei sunt ageri în a găsi defecte în caracter şi nestatornicie în acţiuni. Fie ca să nu dea creştinii ocazie vrăjmaşului să arate spre ei şi să spună: „Iată cum oamenii aceştia, stând sub stindardul lui Hristos, se urăsc unii pe alţii”. Creştinii sunt cu toţii membri ai aceleiaşi familii, toţi copii ai aceluiaşi Părinte ceresc, având aceeaşi binecuvântată nădejde a nemuririi. Legătura ce-i ţine laolaltă ar trebui să fie foarte strânsă şi duioasă.

Iubirea divină face cele mai mişcătoare apeluri la inimă atunci când ne cheamă să dăm pe faţă aceeaşi milă duioasă pe care a manifestat-o Hristos. Numai acela care are o iubire neegoistă faţă de fratele său are adevărata iubire a lui Dumnezeu. Adevăratul creştin nu va îngădui cu bună ştiinţă ca sufletul care se află în primejdie şi nevoie să treacă neavertizat şi fără a se fi îngrijit de el. El nu se va ţine departe de cel rătăcit, lăsându-l să se afunde mai departe în nefericire şi descurajare sau să cadă pe câmpul de luptă al lui Satana.

Cei care niciodată nu au experimentat iubirea duioasă şi cuceritoare a lui Hristos nu pot conduce pe alţii la izvorul vieţii. Iubirea Lui în inimă alcătuieşte o putere constrângătoare care-i face pe oameni să-L descopere în vorbire, într-un spirit blând şi milos, în înălţarea vieţii acelora cu care ei sunt în legătură. Lucrătorii creştini care

izbândesc în străduaniile lor trebuie să-L cunoască pe Hristos; şi, pentru a-L cunoaşte, ei trebuie să cunoască iubirea Lui. În ceruri, destoinicia lor ca lucrători este măsurată după capacitatea lor de a iubi aşa cum a iubit Hristos şi a lucra cum a lucrat El.

„Să nu iubim cu vorba”, scrie apostolul, „ci cu fapta şi cu adevărul”. Desăvârşirea caracterului creştin este obţinută atunci când îndemnul de a ajuta şi a fi o binecuvântare pentru alţii izvorăşte continuu dinăuntru. Atmosfera acestei iubiri care învăluie sufletul credinciosului este aceea care face din el un miros de viaţă spre viaţă şi îngăduie lui Dumnezeu să binecuvânteze lucrarea lui.

Iubirea supremă faţă de Dumnezeu şi iubirea neegoistă unul faţă de celălalt – acesta este darul cel mai bun pe care îl poate revărsa Părintele nostru ceresc. Iubirea aceasta nu este un impuls, ci un principiu divin, o putere permanentă. Inima neconsacrată nu o poate genera sau produce. Iubirea aceasta se găseşte numai în inima unde domneşte Iisus. „Noi îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi”. În inima renăscută prin harul divin, iubirea este principiul conducător al acţiunii. Ea schimbă caracterul, stăpâneşte impulsiunile, controlează pasiunile şi înnobilează simţămintele inimii. Această iubire nutrită în suflet îndulceşte viaţa şi răspândeşte în jur o influenţă purificatoare.

Ioan s-a străduit să-i facă pe credincioşi să înţeleagă înaltele privilegii ce vor fi partea lor prin punerea în practică a spiritului iubirii. Această putere răscumpărătoare, umplând inima, va controla orice alt motiv şi va ridica pe cel care o posedă mai presus de influenţele stricăcioase ale lumii. Şi când acestei iubiri i se va îngădui să aibă deplină stăpânire şi va deveni forţa îndrumătoare în viaţă, atunci credinţa şi încrederea lor în

Dumnezeu şi purtarea Lui cu ei va fi desăvârşită. Atunci ei pot veni la El cu credinţă deplină, ştiind că vor primi de la El tot ce le este necesar pentru binele prezent şi veşnic. „Astfel se face că dragostea este desăvârşită în noi”, scria el, „pentru ca să avem deplină încredere în ziua judecăţii. În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârşită izgoneşte frica”. „Îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă” şi dacă ştim că ne ascultă, „ştim că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut”.

„Dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Iisus Hristos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispăşire pentru păcatele noastre; şi nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi”. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nelegiuire”. Condiţiile pentru a dobândi îndurare de la Dumnezeu sunt simple şi drepte. Domnul nu cere din partea noastră să facem unele lucruri dureros de grele pentru a dobândi iertarea. Nu este nevoie să facem lungi şi obositoare pelerinaje sau să împlinim penitenţe chinuitoare pentru a recomanda sufletele noastre Dumnezeului cerului sau pentru ispăşirea nelegiuirilor noastre. Cine „mărturiseşte şi se lasă” de păcatul său, „capătă îndurare” (Prov. 28, 13).

În curţile de sus, Hristos mijloceşte pentru biserica Sa, pentru aceia pentru care El a plătit cu sângele Său preţul răscumpărării. Secolele, veacurile nu pot niciodată scădea nimic din puterea jertfei Lui de ispăşire. Nici viaţa şi nici moartea, nici înălţimea şi nici adâncimea nu pot să ne despartă de iubirea lui Dumnezeu, care este în Hristos Iisus; nu fiindcă noi îl ţinem pe El aşa de tare, ci fiindcă El ne ţine pe noi aşa de strâns. Dacă mântuirea noastră ar depinde de strădaniile noastre, atunci nu am putea fi mântuiţi; dar ea depinde de Acela care. Se află înapoia

tuturor făgăduinţelor. Prinderea noastră de El se poate să fie slabă, dar iubirea Lui este aceea a unui frate mai mare; atâta timp cât menţinem legătura cu El, nimeni nu ne poate smulge din mâna Sa.

Cu cât anii treceau şi numărul credincioşilor creştea, cu atât Ioan lucra cu o şi mai mare credincioşie şi râvnă pentru fraţii săi. Vremurile erau pline de primejdii pentru biserică. Amăgiri satanice se găseau pretutindeni. Printr-o reprezentare greşită şi prin minciună, uneltele lui Satana căutau să stârnească împotrivire faţă de învăţăturile lui Hristos; şi, ca urmare, biserica era ameninţată de dezbinări şi rătăciri. Unii care îl mărturiseau pe Hristos pretindeau că iubirea Lui i-a eliberat de ascultarea de Legea lui Dumnezeu. Pe de altă parte, mulţi învăţau că este necesar să păzească obiceiurile şi ceremoniile iudaice; şi că simpla păzire a Legii, fără credinţa în sângele lui Hristos, era îndestulătoare pentru mântuire. Unii, susţineau că Hristos a fost un om bun, dar Îi tăgăduiau divinitatea. Unii care pretindeau a fi credincioşi cauzei lui Hristos, erau nişte amăgitori, căci în practică ei tăgăduiau atât pe Hristos, cât şi Evanghelia Sa. Ei înşişi, trăind în nelegiuire, aduceau rătăcirea în biserică. În felul acesta, mulţi erau împinşi în păienjenişul scepticismului şi al îndoielii.

Ioan s-a umplut de tristeţe când a văzut cum aceste rătăciri otrăvitoare se furişau în biserică. El a văzut primejdiile la care era expusă biserica şi a întâmpinat situaţia grea cu promptitudine şi hotărâre. Epistolele lui Ioan aduc un suflu al spiritului iubirii. Pare ca şi cum ar fi scris cu o pană muiată în iubire. Dar, când venea în legătură cu aceia care călcau Legea lui Dumnezeu şi totuşi pretindeau că trăiesc fără păcat, el nu ezita să-i avertizeze pentru îngrozitoarea lor amăgire.

Scriind unei ajutoare în lucrarea Evangheliei, o

femeie cu o bună reputaţie şi cu o mare influenţă, el spunea: „În lume s-au răspândit mulţi amăgitori, care nu mărturisesc că Iisus Hristos vine în trup. Iată amăgitorul, iată Antihristul! Păziţi-vă bine să nu pierdeţi rodul muncii voastre, ci să primiţi o răsplată deplină. Oricine o ia înainte şi nu rămâne în învăţătura lui Hristos, n-are pe Dumnezeu. Cine rămâne în învăţătura aceasta are pe Tatăl şi pe Fiul. Dacă vine cineva la voi şi nu vă aduce învăţătura aceasta, să nu-l primiţi şi să nu-i ziceţi: Bun venit! Căci cine-i zice: Bun venit! se face părtaş faptelor lui rele”.

Noi suntem autorizaţi să avem aceeaşi atitudine şi consideraţie ca şi ucenicul iubit faţă de aceia care pretind că sunt în Hristos, dar trăiesc călcând Legea lui Dumnezeu. În aceste zile de pe urmă, există rele asemănătoare cu cele care ameninţau prosperitatea primei biserici; şi ar trebui să luăm cu multă atenţie seama la învăţăturile apostolului Ioan cu privire la aceste puncte. „Trebuie să aveţi iubire faţă de alţii”, este strigătul ce se aude pretutindeni, îndeosebi din partea acelora care se pretind sfinţi. Dar adevărata iubire este prea curată spre a acoperi un păcat nemărturisit. În timp ce trebuie să iubim sufletele pentru care a murit Hristos, nu trebuie să facem niciun compromis cu răul. Nu trebuie să ne unim cu cel răzvrătit şi să numim aceasta iubire. Dumnezeu cere din partea poporului Său din acest veac să stea pentru adevăr tot atât de neclintit cum a stat şi Ioan, împotrivindu-se rătăcirilor distrugătoare de suflet.

Apostolul învaţă că, în timp ce suntem datori să dăm pe faţă amabilitate creştină, suntem autorizaţi să luăm o atitudine cât se poate de hotărâtă faţă de păcat şi păcătoşi; căci aceasta nu este în contradicţie cu adevărata iubire. „Oricine face păcat”, scrie el, „face şi fărădelege; şi păcatul este fărădelege. Şi ştiţi că El S-a arătat ca să ia păcatele; şi în El nu este păcat. Oricine rămâne în El, nu

păcătuieşte; oricine păcătuieşte nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut”.

Ca martor pentru Hristos, Ioan nu a intrat în nicio discuţie contradictorie, nu s-a implicat în nicio dezbatere istovitoare. El a declarat ceea ce ştia, ce văzuse şi auzise. El fusese într-o intimă părtăşie cu Hristos, auzise învăţăturile Sale şi fusese martor al minunilor Lui puternice. Puţini au putut vedea frumuseţea caracterului lui Hristos aşa cum a văzut-o Ioan. Pentru el, întunericul se risipise; pentru el strălucea adevărata lumină. El vorbea din prea plinul unei inimi care prisosea de iubire faţă de Mântuitorul; şi nicio putere nu putea să stea împotriva cuvintelor sale.

„Ce era de la început”, declară el, „ce am auzit, ce am văzut cu ochii noştri, ce am privit şi ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieţii” ce am văzut şi am auzit, aceea vă vestim şi vouă, ca şi voi să aveţi părtăşie cu noi. Şi părtăşia noastră este cu Tatăl şi cu Fiul Său, Iisus Hristos”.

Astfel, fiecare adevărat credincios poate fi în stare, prin propria sa experienţă, să adeverească faptul că „Dumnezeu spune adevărul” (Ioan 3, 33). El poate să dea mărturie despre ce a văzut, a auzit şi a simţit el în ceea ce priveşte puterea lui Hristos.

Secţiune 1.57 Cap. 55 – Schimbat prin har

În viaţa ucenicului Ioan este exemplificată adevărata sfinţire. În timpul anilor de strânsă legătură cu Hristos, el a fost adesea avertizat şi atenţionat de Mântuitorul şi a primit aceste mustrări. În timp ce caracterul Celui Divin se manifesta înaintea lui Ioan şi-a văzut propriile lui lipsuri şi a fost umilit prin această descoperire. Zi de zi, în contrast cu firea lui violentă, el a privit blândeţea şi îngăduinţa lui Iisus şi a auzit lecţiile Sale de umilinţă şi răbdare. Zi de zi, inima lui a fost atrasă către Hristos până ce el, din iubire

pentru învăţătorul său, s-a pierdut pe sine din vedere. Puterea şi blândeţea, măreţia şi smerenia, tăria şi răbdarea pe care le-a văzut în viaţa zilnică a Fiului lui Dumnezeu au umplut sufletul său de admiraţie. El şi-a predat firea sa răzbunătoare şi ambiţioasă puterii modelatoare a lui Hristos şi iubirea divină a lucrat în el transformarea caracterului.

Într-un izbitor contrast cu sfinţirea lucrată în viaţa lui Ioan este experienţa lui Iuda, care era împreună-ucenic cu el. Asemenea confratelui său, Iuda se numea şi el ucenic al lui Hristos, însă el nu avea decât o formă de evlavie. El nu era insensibil faţă de frumuseţea caracterului lui Hristos; şi, deseori, când asculta cuvintele Mântuitorului, sentimentul vinovăţiei îl stăpânea, dar el nu voia să-şi umilească inima sau să-şi mărturisească păcatele. Împotrivindu-se influenţei divine, el L-a dezonorat pe învăţătorul pe care mărturisea că L iubeşte. Ioan a dus o luptă cruntă împotriva defectelor sale; însă Iuda şi-a călcat în picioare conştiinţa şi s-a supus ispitei, legându-se şi mai tare de obiceiurile sale rele. Trăirea adevărurilor pe care Hristos le-a propovăduit era în contrast cu dorinţele şi scopurile sale şi el nu a putut să ajungă acolo, încât să renunţe la ideile sale pentru a primi înţelepciune din cer. În loc să umble în lumină, el a ales să umble în întuneric. Dorinţele rele, lăcomia, pornirile răzbunătoare, gândurile negre şi murdare au fost cultivate până ce Satana a dobândit o deplină stăpânire asupra sa.

Ioan şi Iuda îi reprezintă pe aceia care mărturisesc că sunt urmaşi ai lui Hristos. Aceşti doi ucenici au avut aceleaşi ocazii să studieze şi să urmeze Modelul divin. Amândoi au fost în strânsă legătură cu Iisus şi au avut privilegiul să asculte învăţătura Sa. Fiecare avea serioase defecte de caracter; şi fiecare a avut acces la harul divin care transformă caracterul. Dar, în timp ce unul învăţa în

umilinţă de la Iisus, celălalt s-a dovedit că nu era un împlinitor al Cuvântului, ci numai un auzitor al lui. Unul murea zilnic faţă de eu şi, biruind păcatul, era sfinţit prin adevăr; celălalt, împotrivindu-se puterii transformatore a harului şi îngăduindu-şi dorinţe egoiste, a ajuns rob al lui Satana.

O astfel de transformare a caracterului, aşa cum este văzută în viaţa lui Ioan, este totdeauna rezultatul comuniunii cu Hristos. În caracterul cuiva pot fi defecte vădite; totuşi, atunci când el devine un adevărat ucenic al lui Hristos, puterea harului divin îl transformă şi-l sfinţeşte. Privind ca într-o oglindă slava Domnului, el este schimbat din slavă în slavă, până ce ajunge asemenea Celui pe care îl adoră.

Ioan a fost un învăţător al sfinţeniei şi, în epistolele sale către biserică, el a stabilit a ce nu greşesc pentru purtarea creştinilor. „Oricine are nădejdea aceasta în El”, scria el, „se curăţeşte, după cum El este curat”. „Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască şi el cum a trăit Iisus” (1 Ioan 3, 3; 2, 6). El a învăţat că creştinul trebuie să aibă inima şi viaţa curate. El n-ar trebui să fie niciodată mulţumit cu o mărturisire de credinţă goală. După cum Dumnezeu este sfânt în sfera Sa, tot aşa şi omul căzut, prin credinţa în Hristos, trebuie să fie sfânt în sfera lui.

„Voia lui Dumnezeu”, scria apostolul Pavel, „este sfinţirea voastră” (1 Ţes.4, 3). Sfinţirea bisericii este ţinta urmărită de Dumnezeu în toată purtarea Sa faţă de poporul Său. El i-a ales din veşnicie, pentru ca să fie sfinţi. El a dat pe Fiul Său să moară pentru ei, pentru ca ei să poată fi sfinţiţi prin ascultare de adevăr, dezgoliţi de cea mai mică urmă de egoism. Din partea lor, El cere atât o lucrare personală, cât şi o predare personală. Dumnezeu poate fi onorat de către aceia care mărturisesc a crede în El numai dacă ei sunt asemenea chipului Său şi sunt

călăuziţi de Spiritul Său. Atunci, ca martori pentru Mântuitorul, ei pot face cunoscut ceea ce a făcut harul divin pentru ei.

Adevărata sfinţire vine prin punerea în practică a principiului iubirii. „Dumnezeu este iubire; şi cine rămâne în iubire, rămâne în Dumnezeu, şi Dumnezeu rămâne în el” (1 Ioan 4, 16). Viaţa aceluia în a cărui inimă dăinuieşte Hristos va da pe faţă o evlavie practică. Caracterul va fi curăţit, înălţat, înnobilat şi glorificat. Învăţătura curată se va contopi împreună cu lucrările neprihănirii, preceptele cereşti se vor întreţese cu practicile sfinte.

Cei care vor să dobândească binecuvântarea sfinţirii trebuie să înveţe mai întâi ce înseamnă sacrificiul de sine. Crucea lui Hristos este stâlpul central de care atârnă „o greutate veşnică de slavă”. „Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să mă urmeze” (2 Cor. 4, 17; Matei 16, 24). Mireasma iubirii noastre faţă de semenii noştri este aceea care dezvăluie iubirea noastră pentru Dumnezeu. Răbdarea în slujire este factorul care aduce odihnă sufletului. Prin muncă umilă, plină de râvnă şi credincioşie este dezvoltată buna stare a lui Israel. Dumnezeu îl susţine şi întăreşte pe acela care este binevoitor să urmeze calea lui Hristos.

Sfinţirea nu este lucrarea unei clipe, a unei ore, a unei zile, ci a unei vieţi întregi. Ea nu este dobândită printr-o fericită străfulgerare a sentimentelor, ci este rezultatul unei continue morţi faţă de păcat şi al unei neîntrerupte trăiri pentru Hristos. Relele nu pot fi îndreptate şi nici schimbări nu pot fi săvârşite în caracter prin sforţări slabe, făcute din când în când. Noi vom birui numai printr-un efort îndelung şi stăruitor, cum şi printr-o disciplină aspră şi o luptă dârză. În nicio zi nu ştim cât de crâncenă va fi lupta a doua zi. Atâta timp cât domneşte Satana, avem de supus eul şi de învins păcate obişnuite;

atâta timp cât va dăinui viaţa, nu va fi loc de oprire şi nici punct pe care, atingându-l, să spunem: Am atins desăvârşirea. Sfinţirea este rezultatul ascultării unei vieţi întregi.

Niciunul dintre apostoli sau profeţi nu a pretins vreodată a fi fără păcat. Bărbaţi care au trăit cel mai aproape de Dumnezeu, bărbaţi care mai degrabă ar fi fost dispuşi să-şi sacrifice viaţa decât să săvârşească cu bună ştiinţă o faptă rea, bărbaţi pe care Dumnezeu i-a onorat cu lumină şi putere divină au mărturisit păcătoşenia firii lor. Ei nu şi-au pus încrederea în braţul de carne, nu au pretins că au o neprihănire a lor, ci s-au încrezut în totul în neprihănirea lui Hristos.

Tot aşa va fi cu toţi aceia care privesc la Hristos. Cu cât ne vom apropia mai mult de Iisus şi cu cât vom vedea mai clar curăţia caracterului Său, cu atât mai clar vom vedea imensa păcătoşenie a păcatului şi cu atât mai puţin vom fi dispuşi să ne înălţăm pe noi înşine. Va fi o continuă alergare a sufletului după Dumnezeu, o continuă, serioasă şi zdrobitoare de inimă mărturisire a păcatului şi o smerire a inimii înaintea Lui. Cu fiecare pas făcut în experienţa noastră creştină, pocăinţa noastră va fi mai profundă. Vom recunoaşte că satisfacţia, împlinirea noastră este numai în Hristos şi ne vom însuşi mărturisirea apostolului: „Ştiu, în adevăr, că nimic bun nu locuieşte în mine, adică în firea mea pământească”. „Departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care lumea este răstignită faţă de mine, şi eu faţă de lume!” (Rom. 7, 18; Gal. 6, 14).

Fie ca îngerii raportori să scrie istoria sfântă a luptelor şi conflictelor poporului lui Dumnezeu; fie ca ei să scrie rugăciunile şi lacrimile lor; dar Dumnezeu să nu fie dezonorat prin rostirea de pe buze omeneşti a cuvintelor: „Sunt fără păcat; sunt sfânt”. Buzele sfinţite nu vor rosti

niciodată asemenea cuvinte semeţe.

Apostolul Pavel fusese răpit până la al treilea cer şi văzuse şi auzise lucruri care nu puteau fi rostite, şi totuşi declaraţia sa modestă era: „Nu că am şi câştigat premiul, sau că am şi ajuns desăvârşit; dar alerg înainte, căutând să-l apuc” (Filip. 3, 12). Fie ca îngerii cerului să scrie biruinţele lui Pavel luptând lupta cea bună a credinţei. Să se bucure cerul de mergerea sa statornică către cer şi de faptul că, având înaintea ochilor premiul, el socotea toate celelalte ca o zgură. Îngerii se bucurau să spună izbânzile lui, însă Pavel nu se mândrea cu realizările lui. Atitudinea lui Pavel era atitudinea pe care fiecare urmaş al lui Hristos trebuie să o ia în timp ce îşi croieşte drum înainte în lupta pentru coroana veşnică.

Aceia care se simt înclinaţi să facă mare caz de sfinţenie să privească în oglinda Legii lui Dumnezeu. Văzând cerinţele ei mult cuprinzătoare şi înţelegând lucrarea ei de judecare a gândurilor şi simţămintelor inimii, ei nu se vor făli cu starea lor de nepăcătoşenie. „Dacă zicem că n-avem păcat”, spune Ioan, fără a se separa de fraţii săi, „ne înşelăm singuri, şi adevărul nu este în noi”. „Dacă zicem că n-am păcătuit, Îl facem mincinos, şi Cuvântul Lui nu este în noi”. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept, ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1, 8.10.9).

Există oameni care pretind a fi sfinţi, care declară că sunt cu totul ai Domnului, care pretind a avea dreptul la făgăduinţele lui Dumnezeu, în timp ce nu vor să asculte de poruncile Sale. Aceşti călcători ai Legii pretind tot ce este făgăduit copiilor lui Dumnezeu, dar aceasta este o îndrăzneală din partea lor, căci Ioan ne spune că adevărata iubire faţă de Dumnezeu se va descoperi prin ascultarea de toate poruncile Sale. Nu este îndeajuns a crede teoria

adevărului, a face declaraţie de credinţă în Hristos, a crede că Iisus nu este un înşelător şi că religia nu este un basm meşteşugit alcătuit. „Cine zice: Al cunosc, şi nu păzeşte poruncile Lui”, scria Ioan, „este un mincinos, şi adevărul nu este în el. Dar cine păzeşte Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârşită; prin aceasta ştim că suntem în El”. „Cine păzeşte poruncile Lui rămâne în El, şi El în el” (1 Ioan 2, 4.5; 3, 24).

Ioan nu a învăţat că mântuirea putea fi dobândită prin ascultare; ci că ascultarea este rodul credinţei şi al iubirii. „Ştiţi că El S-a arătat ca să ia păcatele; şi în El nu este păcat. Oricine rămâne în El, nu păcătuieşte; oricine păcătuieşte, nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut” (1 Ioan 3, 5.6). Dacă rămânem în Hristos, dacă iubirea lui Dumnezeu sălăşluieşte în inimă, simţămintele, gândurile şi acţiunile noastre vor fi în armonie cu voinţa lui Dumnezeu. Inima sfinţită este în armonie cu preceptele Legii lui Dumnezeu.

Sunt mulţi aceia care, deşi se luptă să asculte de poruncile lui Dumnezeu, totuşi au puţină pace şi bucurie. Această lipsă în experienţa lor este rezultatul unei lipse în trăirea credinţei. Ei umblă ca şi cum ar fi într-un pământ sărat, într-o pustie pârjolită de soare. Ei cer puţin, în timp ce ar putea cere mult; căci nu există nicio limită pentru făgăduinţele lui Dumnezeu. Unii ca aceştia nu reprezintă în mod corect sfinţirea ce vine prin ascultarea de adevăr. Dumnezeu ar dori ca toţi fiii şi fiicele Sale să fie fericiţi, în pace şi ascultători. Prin exercitarea credinţei, credinciosul ajunge în posesia acestor binecuvântări. Prin credinţă poate fi împlinită orice lipsă a caracterului, poate fi curăţită orice mânjitură, poate fi corectată orice greşeală şi poate fi dezvoltată orice însuşire aleasă.

Rugăciunea este mijlocul rânduit de cer pentru a avea izbândă în lupta cu păcatul şi pentru dezvoltarea caracterului creştin. Influenţa divină, care vine ca răspuns

la rugăciunea credinţei, va împlini în sufletul celui care se roagă tot ce a cerut el. Noi putem cere: iertarea păcatului, Duhul Sfânt, o fire asemenea lui Hristos, înţelepciune şi tărie pentru a face lucrarea Sa şi orice dar pe care El l-a promis, şi făgăduinţa este: „Veţi primi”.

Pe munte, împreună cu Dumnezeu, Moise a privit modelul acelei minunate construcţii care urma să fie locul în care avea să se manifeste slava Sa. Pe munte, cu Dumnezeu – în locul tainic al comuniunii – noi trebuie să contemplăm gloriosul Său ideal pentru omenire. În toate veacurile, prin mijlocul legăturii cu cerul, Dumnezeu a adus la îndeplinire planul Său pentru copiii Săi, descoperind în mod treptat minţii lor învăţăturile harului. Felul Său de a împărtăşi adevărul este ilustrat în cuvintele: „EI Se iveşte ca zorile dimineţii” (Osea 6, 3). Cel care se aşază acolo unde Dumnezeu îl poate lumina înaintează, ca de la întunericul parţial al zorilor până la deplina strălucire a miezului zilei.

Adevărata sfinţire înseamnă iubire desăvârşită, ascultare desăvârşită, o desăvârşită conformare faţă de voinţa lui Dumnezeu. Noi trebuie să fim sfinţiţi pentru Dumnezeu prin ascultare de adevăr. Conştiinţa noastră trebuie curăţită de faptele moarte spre a servi viului Dumnezeu. Şi totuşi, noi nu suntem încă desăvârşiţi, dar este privilegiul nostru să ne desprindem de legăturile egoismului şi ale păcatului şi să înaintăm spre desăvârşire. Posibilităţi mari, realizări înalte şi sfinte sunt la îndemâna tuturor.

Motivul pentru care mulţi din acest veac nu fac progrese mai mari în viaţa spirituală este acela că ei înţeleg că voia lui Dumnezeu nu este altceva decât aceea ce vor ei să facă. În timp ce îşi urmează propriile lor dorinţe, ei se mângâie cu gândul că se conformează voinţei lui Dumnezeu. Ei nu duc nicio luptă cu eul lor. Sunt alţii

care pentru o vreme au succes în lupta împotriva dorinţei lor egoiste după plăcere şi viaţă uşoară. Ei sunt sinceri şi zeloşi, dar obosesc din pricina efortului îndelungat, a morţii zilnice şi a hărţuielilor neîntrerupte. Indolenţa pare că se invită, iar moartea faţă de eu ajunge ceva respingător; şi ei îşi închid ochii lor adormiţi şi cad sub puterea ispitei în loc de a-i ţine piept.

Îndrumările arătate în Cuvântul lui Dumnezeu nu lasă niciun loc pentru compromis cu răul. Fiul lui Dumnezeu S-a descoperit pentru ca El să-i poată atrage pe toţi oamenii la Sine. El nu a venit pentru a legăna lumea ca să adoarmă, ci spre a arăta calea cea strâmtă pe care toţi trebuie să meargă, ca să ajungă în cele din urmă la porţile cetăţii lui Dumnezeu. Copiii Săi trebuie să urmeze calea rânduită de El; cu preţul sacrificării unei vieţi lesnicioase sau îngăduirii de sine, cu preţul oricărei trude şi suferinţe, ei trebuie să menţină o continuă luptă cu eul.

Cea mai mare laudă pe care oamenii o pot aduce lui Dumnezeu este aceea de a deveni canale consacrate prin care El să poată lucra. Timpul se scurge repede în veşnicie. Să nu reţinem de la a-l da lui Dumnezeu ceea ce este al Lui. Să nu-I refuzăm ceea ce, deşi nu ne creează merite, nu poate fi reţinut fără să ne aducă ruina. El cere o inimă întreagă; dă-I-o; este a Lui, atât prin creaţiune, cât şi prin răscumpărare. El cere mintea ta; dă-I-o; este a Lui. El cere banii tăi; dă-I-i; sunt ai Lui. „Voi nu sunteţi ai voştri; căci aţi fost cumpăraţi cu un preţ” (1 Cor. 6, 19.20). Dumnezeu cere închinarea din partea unui suflet sfinţit, care s-a pregătit prin exercitarea credinţei ce lucrează prin iubire, spre a-l sluji. El prezintă înaintea noastră idealul cel mai înalt, chiar desăvârşirea. El ne cere să fim totul şi în mod desăvârşit pentru El în această lume, după cum El este totul pentru noi înaintea lui Dumnezeu.

„Voia lui Dumnezeu” cu privire la voi „este sfinţirea

voastră” (1 Ţes. 4, 3). Este şi voinţa voastră la fel? Păcatele voastre pot fi ca un munte înaintea voastră; dar, dacă vă umiliţi inima şi vă mărturisiţi păcatele, încrezându-vă în meritele unui Mântuitor răstignit şi înviat, el vă va ierta şi vă va curăţi de orice nelegiuire. Dumnezeu cere din partea voastră o totală conformare faţă de Legea Sa. Legea aceasta este ecoul glasului Său care vă spune: „Mai sfânt, tot mai sfânt”. Doriţi plinătatea harului lui Hristos! Inimile voastre să fie umplute cu o arzătoare dorinţă după neprihănirea Sa, a cărei lucrare, spune Cuvântul lui Dumnezeu, este pace şi al cărei rod este seninătatea şi încrederea pentru vecie.

Când sufletul vostru suspină după Dumnezeu, veţi găsi mai mult şi tot mai mult din bogăţiile nepătrunse ale harului Său. Contemplând aceste bogăţii, veţi ajunge să le stăpâniţi şi veţi descoperi meritele jertfei Mântuitorului, ocrotirea neprihănirii Sale, plinătatea înţelepciunii Sale şi puterea Sa de a vă înfăţişa înaintea Tatălui „fără prihană, fără vină” (2 Petru 3, 14).

Secţiune 1.58 Cap. 56 – Patmos

Trecuse mai mult de o jumătate de secol de la organizarea bisericii creştine. În tot acest timp, solia Evangheliei avusese continuu de întâmpinat împotrivire. Vrăjmaşii ei nu-şi potoliseră niciodată sforţările şi, în cele din urmă, au izbutit să implice şi puterea împăratului roman împotriva creştinilor.

În groaznica prigoană care a urmat, apostolul Ioan a făcut foarte mult spre a întări şi consolida credinţa credincioşilor. El a dat o mărturie pe care adversarii lui nu au putut-o tăgădui şi care a ajutat fraţilor săi să întâmpine cu curaj şi credincioşie cercările ce aveau să vină asupra ei. Când credinţa creştinilor părea că se clatină sub violenta împotrivire cu care ei erau siliţi să dea piept, bătrânul şi încercatul slujitor al lui Iisus avea să repete cu

putere şi elocvenţă istoria Mântuitorului răstignit şi înviat. Neclintit, el şi-a menţinut credinţa şi de pe buzele sale a venit mereu aceeaşi solie fericită: „Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noştri, ce am privit şi ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la cuvântul vieţii, „ce am văzut şi am auzit, aceea vă vestim şi vouă” (1 Ioan 1, 1 – 3).

Ioan a trăit până la adânci bătrâneţi. El a fost martor al nimicirii Ierusalimului şi al ruinării măreţului templu. Fiind ultimul supravieţuitor dintre ucenicii care fuseseră în strânsă legătură cu Mântuitorul, solia sa a avut o mare influenţă în a stabili faptul că Iisus era Mesia, Răscumpărătorul lumii. Nimeni nu putea pune la îndoială sinceritatea lui, iar, prin învăţăturile sale, mulţi au fost determinaţi să se întoarcă de la necredinţă.

Conducătorii iudeilor erau plini de o ură amară împotriva lui Ioan din cauza neşovăitoarei sale credincioşii faţă de cauza lui Hristos. Ei au declarat că strădaniile lor împotriva creştinilor nu vor avea niciun rezultat atâta timp cât mărturia lui Ioan mai răsună încă în urechile oamenilor. Pentru ca minunile şi învăţăturile lui Iisus să poată fi uitate, glasul îndrăzneţului martor trebuia să fie adus la tăcere.

Prin urmare, Ioan a fost somat să se prezinte la Roma spre a fi judecat pentru credinţa sa. Aici, înaintea autorităţilor, învăţătura apostolului a fost prezentată într-un chip cu totul neadevărat. Martori mincinoşi l-au învinuit că învaţă nişte rătăciri răzvrătitoare. Prin aceste învinuiri, vrăjmaşii lui nădăjduiau să obţină moartea ucenicului.

Ioan s-a apărat într-un mod clar şi convingător şi cu o aşa simplitate şi sinceritate, încât cuvintele lui au avut un efect puternic. Ascultătorii lui au rămas surprinşi de înţelepciunea şi iscusinţa vorbirii sale. Dar, cu cât era mai convingătoare mărturia lui, cu atât mai profundă era ura

potrivnicilor săi. Împăratul Domiţian era plin de furie. El nu era în stare să pună în discuţie argumentarea credinciosului apărător al lui Hristos şi nici să se opună puterii care însoţea rostirea de către acesta a adevărului; totuşi, el s-a hotărât să aducă la tăcere această voce.

Ioan a fost aruncat într-un cazan cu ulei în clocot; însă Domnul a ocrotit viaţa credinciosului Său slujitor, aşa după cum i-a ocrotit pe cei trei tineri evrei în cuptorul încins. Când au fost spuse cuvintele: „Astfel pier toţi aceia care cred în acest înşelător, Iisus Hristos din Nazaret”, Ioan a declarat: „Domnul meu S-a supus plin de răbdare la tot ce Satana şi îngerii săi au putut născoci spre a-L umili şi chinui. EI Şi-a dat viaţa pentru salvarea lumii. Mă simt onorat îngăduindu-mi-se să sufăr pentru El. Eu sunt un om slab şi păcătos. Hristos a fost sfânt, nevinovat, nepătat. El nu a păcătuit şi în gura Lui nu s-a găsit vicleşug”.

Aceste cuvinte au avut influenţa lor şi Ioan a fost scos din cazan chiar de aceia care îl aruncaseră în el.

Din nou mâna prigoanei s-a lăsat greu asupra apostolului. Printr-un decret al împăratului, Ioan a fost exilat pe insula Patmos, osândit „din pricina Cuvântului lui Dumnezeu şi din pricina mărturiei lui Iisus Hristos” (Apoc. 1, 9). De aici, gândeau vrăjmaşii lui, influenţa lui nu avea să mai fie simţită şi, în cele din urmă, el va muri de mâhnire şi întristare.

Patmos, o insulă stearpă şi stâncoasă în Marea Egee, fusese aleasă de cârmuirea romană ca loc pentru exilarea criminalilor; dar, pentru slujitorul lui Dumnezeu, acest loc trist a devenit poarta cerului. Aici, departe de scenele agitate ale vieţii, cum şi de lucrarea plină de sârguinţă a anilor de mai înainte, el a avut părtăşia lui Dumnezeu, a lui Hristos şi a îngerilor cerului şi de la ei a primit îndrumare pentru biserica din toate vremurile viitoare. Evenimentele care urmau să aibă loc în ultimele scene ale istoriei acestui

pământ au fost prezentate înaintea lui; şi aici a aşternut pe hârtie viziunile pe care le-a primit de la Dumnezeu. Când glasul lui avea să nu-L mai poată mărturisi pe Acela pe care el L-a iubit şi L-a slujit, soliile date lui pe această coastă stearpă aveau să pornească asemenea unei torţe arzânde, vestind planul cel sigur al Domnului cu privire la fiecare naţiune de pe acest pământ.

Printre râpele şi stâncile de pe Patmos, Ioan a păstrat comuniunea cu Făcătorul său. El şi-a revăzut viaţa din trecut şi, la gândul binecuvântărilor pe care le-a primit, pacea i-a umplut inima. El trăise viaţa unui creştin şi putea spune în credinţă: „Noi ştim că am trecut din moarte la viaţă” (1 Ioan 3, 14). Nu tot la fel putea spune şi împăratul care-l exilase. El putea privi înapoi numai la câmpuri de război şi măcel, la case pustiite, la văduve şi orfani plângând, la rodul dorinţei sale ambiţioase de întâietate.

În locuinţa sa retrasă, Ioan a putut să cerceteze mai îndeaproape decât oricând înainte manifestările puterii divine, aşa cum erau redate în cartea naturii şi pe paginile inspiraţiei. Pentru el, era o plăcere să mediteze asupra lucrării creaţiunii şi să-L adore pe divinul Arhitect. În anii dinainte, ochii lui fuseseră desfătaţi de priveliştea dealurilor acoperite cu păduri, de văi înverzite şi câmpii mănoase; şi, în frumuseţea naturii, el găsise totdeauna plăcere să vadă înţelepciunea şi iscusinţa Creatorului. Acum, era înconjurat de scene care pentru mulţi ar fi părut triste şi lipsite de interes; dar pentru Ioan era cu totul altfel. Deşi tot ce-l înconjura părea a fi pustiu şi uscat, cerul albastru, care se boltea deasupra lui, era tot atât de strălucitor şi de frumos, ca şi cerul de deasupra iubitului său Ierusalim. În stâncile sălbatice şi aspre, în tainele adâncului, în slăvile firmamentului, el citea lecţii importante. Toate purtau solia puterii şi slavei lui Dumnezeu.

De jur-împrejurul său, apostolul privea mărturia potopului care pustiise pământul din cauză că locuitorii lui cutezaseră să calce Legea lui Dumnezeu. Stâncile scoase la suprafaţă din marele adânc şi din pământ, prin furia apelor, i-au adus în mod viu în minte grozăviile înspăimântătoarei revărsări a mâniei lui Dumnezeu. În glas de multe ape – adâncul chemând adâncul – profetul a auzit glasul Creatorului. Marea, biciuită cu furie de vânturile nemiloase, reprezenta pentru el mânia unui Dumnezeu ofensat. Valurile cele puternice, în grozava lor răzvrătire, restrânse în limitele statornicite de o mână nevăzută, vorbeau despre controlul unei Puteri nemărginite. Şi, prin contrast, el a înţeles slăbiciunea şi nebunia oamenilor muritori, care, deşi nu erau decât viermi ai ţărânii, se lăudau cu pretinsa lor înţelepciune şi tărie şi îşi ridicau inimile împotriva Conducătorului universului, ca şi cum Dumnezeu ar fi fost ca unul dintre ei. Stâncile îi aminteau despre Hristos, Stânca tăriei lui, sub al cărei adăpost el se putea ascunde fără teamă. Din partea apostolului exilat pe insula stâncoasă a Patmosului se ridica cea mai arzătoare dorinţă a sufletului după Dumnezeu, rugăciunile cele mai fierbinţi.

Istoria lui Ioan oferă o izbitoare ilustrare a modului în care Dumnezeu îi poate folosi pe lucrătorii în vârstă. Când Ioan a fost exilat pe insula Patmos, mulţi gândeau că el era trecut de vârsta când mai putea sluji – o trestie veche şi frântă, gata să cadă în orice clipă. Dar Domnul a găsit cu cale bine să-l folosească şi mai departe. Deşi izgonit din locul unde lucrase mai înainte, el nu a încetat să dea mărturie pentru adevăr. Chiar şi pe Patmos Ioan câştigă prieteni şi convertiţi. Solia lui era o solie de bucurie, vestind un Mântuitor înviat care, din înălţime, mijlocea pentru poporul Său, până ce avea să revină să-i ia la Sine. Şi, după ce a îmbătrânit în slujirea Domnului, Ioan

a primit mai multe comunicări din cer decât primise în toţi anii vieţii sale de mai înainte.

Cea mai duioasă atenţie ar trebui nutrită faţă de aceia al căror scop al vieţii a fost legat de lucrarea lui Dumnezeu. Aceşti lucrători în vârstă au stat cu credincioşie în mijlocul furtunii şi al încercărilor. Ei poate că au slăbiciuni în trup, dar mai posedă încă talente care îi califică să rămână în locurile lor în lucrarea lui Dumnezeu. Deşi istoviţi şi neînstare să poarte sarcini mai grele, pe care pot şi trebuie să le poarte cei mai tineri, sfatul pe care ei îl pot da este de cea mai mare valoare.

Se poate ca ei să fi făcut greşeli, însă din greşelile lor au învăţat să se ferească de greşeli şi de primejdii, şi oare nu sunt ei în măsură să dea sfaturi înţelepte? Ei au trecut prin încercări şi probe şi, cu toate că şi-au pierdut ceva din vigoarea lor, Domnul nu-i înlătură. El le dă har şi o deosebită înţelepciune.

Cei care au slujit Maestrului lor atunci când lucrarea mergea greu, care au îndurat sărăcia şi au rămas credincioşi atunci când erau puţini care să stea pentru adevăr, trebuie să fie onoraţi şi respectaţi. Domnul doreşte ca lucrătorii mai tineri să câştige înţelepciune, putere şi maturitate prin conlucrarea cu aceşti bărbaţi credincioşi. Cei mai tineri trebuie să înţeleagă că ei sunt foarte mult favorizaţi, putând să aibă printre ei asemenea lucrători. În comitetele lor, să li se dea un loc de cinste.

Când cei care şi-au petrecut viaţa în slujirea lui Hristos se vor apropia de încheierea lucrării lor pământeşti, ei vor fi inspiraţi de Duhul Sfânt să povestească experienţele avute în lucrarea lui Dumnezeu. Raportul despre minunata Sa purtare cu poporul Său, despre marea Sa bunătate în scăparea lor din încercări ar trebui să fie repetat celor noi veniţi la credinţă. Dumnezeu doreşte ca lucrătorii în vârstă şi încercaţi să rămână la

locurile lor, făcându-şi partea, ferindu-i pe bărbaţi şi femei de a fi traşi la fund de puternicul curent al răului. Dumnezeu doreşte ca ei să poarte armura până ce El le va cere să o pună jos.

În experienţa apostolului Ioan, din timpul prigoanei, avem o lecţie minunată de tărie şi mângâiere pentru creştin. Dumnezeu nu împiedică uneltirile oamenilor răi, însă El face ca planurile lor să lucreze spre binele celor care, în încercări şi lupte, şi-au păstrat credinţa şi loialitatea lor. Deseori, slujitorii Evangheliei îşi fac lucrarea în mijlocul furtunilor şi prigoanei, al cruntei împotriviri şi al ocărilor nedrepte. În asemenea vremuri, ei trebuie să-şi amintească de faptul că experienţa câştigată în cuptorul încins al încercărilor şi necazurilor este pe măsura a ce i-a costat. În felul acesta, Dumnezeu îi aduce pe copiii Săi aproape de Sine, pentru ca ei să vadă slăbiciunea lor şi puterea Lui. Dumnezeu îi învaţă să se sprijine pe El. Astfel, îi pregăteşte să întâmpine întâmplările neaşteptate, să ocupe poziţii de încredere şi să îndeplinească lucruri mari pentru care le-au fost date suficiente puteri. În toate veacurile, martori aleşi de Dumnezeu au făcut obiectul ocării şi prigoanei din pricina adevărului. Iosif a fost vorbit de rău şi persecutat, din cauză că şi-a păstrat virtutea şi integritatea. David, solul ales al lui Dumnezeu, era vânat de vrăjmaşii lui ca o fiară de pradă. Daniel a fost aruncat într-o groapă cu lei, fiindcă era credincios supunerii sale faţă de cer. Iov a rămas fără bunuri pământeşti, iar trupul său a fost atât de lovit de boală, încât rudelor şi prietenilor lui le era scârbă de el; totuşi, el şi-a păstrat integritatea. Ieremia nu a putut fi împiedicat să rostească cuvintele pe care Dumnezeu i le-a dat să le spună; şi mărturia lui a înfuriat atât de tare pe împărat şi pe căpetenii, încât el a fost aruncat într-o groapă dezgustătoare. Ştefan a fost împroşcat cu pietre

pentru că a predicat pe Hristos şi pe El răstignit. Pavel a fost întemniţat, bătut cu nuiele, împroşcat cu pietre şi, în cele din urmă, dat morţii pentru că era un sol credincios al lui Dumnezeu pentru Neamuri. Şi Ioan a fost exilat pe insula Patmos „din pricina Cuvântului lui Dumnezeu şi din pricina mărturiei lui Iisus Hristos”.

Aceste exemple de statornicie omenească dau mărturie despre credincioşia făgăduinţelor lui Dumnezeu – despre dăinuitoarea Sa prezenţă şi despre harul Său susţinător. Ele dau mărturie despre puterea credinţei de a se împotrivi puterilor lumii. Lucrarea credinţei este aceea de a te sprijini pe Dumnezeu în clipa cea mai întunecoasă, de a simţi, oricât de dureros încercat şi azvârlit încoace şi încolo de furtună, că Tatăl nostru este la cârmă. Numai ochiul credinţei poate privi dincolo de lucrurile vremelnice pentru a preţui cum se cuvine valoarea bogăţiilor veşnice.

Iisus nu a prezentat urmaşilor Lui dobândirea gloriei şi bogăţiilor pământeşti, a trăirii unei vieţi lipsite de cercări. Dimpotrivă, El îi cheamă să-L urmeze pe calea lepădării de sine şi a ocării. Cel care a venit să răscumpere lumea a întâmpinat împotrivirea forţelor unite ale răului. Într-o alianţă plină de cruzime, oamenii şi îngerii cei răi s-au pregătit de luptă împotriva Prinţului Păcii. Fiecare cuvânt şi faptă a Sa au dat pe faţă milă divină, iar neasemănarea Sa cu lumea a dat loc la împotrivirea cea mai aprigă.

La fel va fi cu cei care vor trăi cu evlavie în Hristos Iisus. Prigoana şi ocara îi aşteaptă pe toţi aceia care sunt plini de Duhul lui Hristos. Caracterul prigoanei se schimbă odată cu vremurile, dar principiul – spiritul care o susţine – este la fel cu acela care i-a ucis pe aleşii Domnului, dintotdeauna, începând din zilele lui Abel.

În toate veacurile, Satana a prigonit pe poporul lui Dumnezeu. El i-a torturat şi i-a dat morţii, dar, murind, ei

au devenit biruitori. Aceştia au dat mărturie despre Cineva mai puternic decât Satana. Oamenii răi pot chinui şi omorî trupul, dar ei nu se pot atinge de viaţa care este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Ei pot încarcera pe bărbaţi şi femei între zidurile închisorilor, însă nu le pot lega spiritul.

Prin încercări şi prigoană, gloria – caracterul – lui Dumnezeu este descoperită în aleşii săi. Credincioşii în Hristos, urâţi şi prigoniţi de lume, sunt educaţi şi formaţi în şcoala lui Hristos. Pe pământ, ei merg pe cărări strâmte, sunt curăţiţi în cuptorul durerii. Ei îl urmează pe Hristos prin lupte aspre; îndură lepădare de sine şi trec prin dezamăgiri amare; dar, în felul acesta, ei învaţă, fac cunoştinţă cu blestemul păcatului şi privesc cu scârbă asupra lui. Fiind părtaşi ai suferinţelor lui Hristos, ei pot să privească dincolo de negură, către slavă, şi să spună „eu socotesc că suferinţele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare care are să fie descoperită faţă de noi” (Romani 8, 18).

Secţiune 1.59 Cap. 57 – Descoperirea

În zilele apostolilor, credincioşii creştini erau plini de râvnă şi de entuziasm. Atât de neobosit au lucrat ei pentru Domnul lor, încât într-un timp oarecum scurt, cu toată opoziţia înverşunată, Evanghelia Împărăţiei a fost vestită tuturor oamenilor de pe meleagurile locuite ale pământului. Zelul manifestat în acest timp de către urmaşii lui Iisus a fost transmis de pana inspiraţiei pentru încurajarea credincioşilor din fiecare veac. Despre biserica din Efes, pe care Domnul Iisus a folosit-o ca un simbol al întregii biserici creştine din perioada apostolică, Martorul Credincios şi Adevărat declară:

„Ştiu faptele tale, osteneala ta şi răbdarea ta, şi că nu poţi suferi pe cei răi; că ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli şi nu sunt, şi i-ai găsit mincinoşi. Ştiu că ai răbdare, că ai suferit din pricina Numelui Meu, şi că n-ai

obosit” (Apoc. 2, 2.3).

La început, experienţa bisericii din Efes a fost marcată printr-o simplitate şi un zel copilăresc. Credincioşii au căutat stăruitor să asculte de fiecare cuvânt al lui Dumnezeu, şi viaţa lor a dovedit o sinceră şi râvnitoare iubire pentru Hristos. Ei se bucurau să facă voia lui Dumnezeu, fiindcă Mântuitorul era în inimile lor ca o prezenţă dăinuitoare. Plini de iubire pentru Răscumpărătorul lor, cea mai înaltă ţintă a lor era să câştige suflete pentru El. Ei nu s-au gândit să strângă grămadă preţioasa comoară a harului lui Hristos. Ei şi-au dat seama de importanţa chemării lor şi, purtând povara soliei: „Pace pe pământ între oamenii plăcuţi Lui”, ei ardeau de dorinţa de a duce vestea cea bună a mântuirii până la cele mai îndepărtate margini ale pământului. Şi lumea a cunoscut de la ei că fuseseră cu Iisus. Oameni păcătoşi, pocăiţi, iertaţi, curăţaţi şi sfinţiţi au fost aduşi la părtăşie cu Dumnezeu, prin Fiul Său.

Membrii bisericii erau uniţi în simţăminte şi în fapte. Iubirea lui Hristos alcătuia lanţul de aur ce îi lega laolaltă. Ei se străduiau să-L cunoască pe Domnul din ce în ce mai pe deplin, şi în viaţa lor se manifesta bucuria şi pacea lui Hristos. Ei cercetau pe orfani şi văduve în necazurile lor şi se păstrau neîntinaţi de lume, dându-şi seama că, dacă n-ar face astfel, ar fi în contradicţie cu mărturisirea lor şi ar fi o tăgăduire a Răscumpărătorului lor.

În fiecare cetate, lucrarea era dusă înainte. Erau convertite suflete care, la rândul lor, simţeau că trebuie să vorbească despre nepreţuita comoară pe care o primiseră. Ei nu-şi puteau găsi odihnă până ce lumina care le luminase mintea nu ajungea să strălucească şi asupra altora. Mulţi dintre necredincioşi au făcut cunoştinţă cu temeiurile nădejdii creştine. Apeluri personale, pline de căldură şi însufleţire, erau adresate celor rătăciţi, lepădaţi,

ca şi celor care, deşi mărturiseau a cunoaşte adevărul, erau iubitori de plăceri mai mult decât iubitori de Dumnezeu.

Dar, după o vreme, zelul credincioşilor a început să scadă, iar iubirea lor pentru Dumnezeu şi unul faţă de altul a scăzut tot mai mult. Răceala s-a furişat în biserică. Unii au uitat chipul minunat în care au primit adevărul. Unul câte unul, vechii stegari au căzut la postul lor. Unii dintre lucrătorii mai tineri, care ar fi putut să ia parte la ducerea poverilor acestor pionieri şi astfel să fie pregătiţi pentru a fi conducători înţelepţi, se plictisiseră de atât de deasa repetare a adevărurilor. În dorinţa lor după ceva nou şi senzaţional, ei au încercat să introducă vederi noi în doctrină, mai plăcute multor minţi, dar care nu erau în armonie cu principiile fundamentale ale Evangheliei. În încrederea lor de sine, cum şi în orbirea lor spirituală, ei nu au observat că aceste sofistării aveau să-i facă pe mulţi să se îndoiască de experienţele trecutului şi să ducă astfel la nedumerire şi necredinţă.

Cum se insista asupra acestor învăţături false, au apărut deosebiri şi ochii multora au fost abătuţi să mai privească la Iisus ca la începătorul şi Desăvârşitorul credinţei lor. Discutarea punctelor neimportante de doctrină şi contemplarea basmelor plăcute, născocite de om, le ocupa timpul care ar fi trebuit să fie petrecut în vestirea Evangheliei. Mulţimile de oameni care ar fi putut fi convinse şi convertite printr-o credincioasă prezentare a adevărului erau lăsate neavertizate. Spiritualitatea scădea tot mai mult, şi Satana părea să câştige ascendenţă asupra celor care susţineau a fi urmaşi ai lui Hristos.

În acest timp critic din istoria bisericii, Ioan a fost osândit să fie exilat. Niciodată mai înainte biserica nu avusese mai multă nevoie de glasul lui ca acum. Aproape toţi foştii săi tovarăşi din slujba Evangheliei suferiseră

martiriul. Credincioşii care mai rămăseseră înfruntau o împotrivire fioroasă. După toate semnele ce se arătau, nu era prea departe ziua când vrăjmaşii bisericii lui Hristos aveau să triumfe.

Mâna Domnului se mişca însă nevăzută în întuneric. În providenţa lui Dumnezeu, Ioan a fost aşezat acolo unde Hristos putea să-i dea o minunată descoperire despre Sine şi despre adevărul Lui dumnezeiesc pentru iluminarea bisericilor.

Exilându-l pe Ioan, vrăjmaşii adevărului au nădăjduit să aducă la tăcere pe vecie glasul credinciosului martor al lui Dumnezeu; dar, pe Patmos, ucenicul a primit o solie a cărei influenţă avea să continue a întări biserica până la sfârşitul vremii. Deşi neeliberaţi de răspunderea faptelor lor rele, cei care l-au exilat pe Ioan au devenit unelte în mâinile lui Dumnezeu, pentru a aduce la îndeplinire planul cerului; şi însăşi străduania de a stinge lumina a aşezat adevărul într-o poziţie mai clară.

A fost într-o zi de Sabat când Domnul slavei S-a arătat apostolului exilat. Sabatul era păzit de Ioan tot cu aceeaşi sfinţenie pe Patmos, ca şi atunci când predica oamenilor în oraşele şi cetăţile Iudeii. El considera făgăduinţele preţioase ce fuseseră date cu privire la ziua aceea ca fiind ale sale. „În ziua Domnului eram în Duhul”, scrie Ioan. „Şi am auzit înapoia mea un glas puternic, ca sunetul unei trâmbiţe, care zicea: Eu sunt Alfa şi Omega, Cel dintâi şi Cel de pe urmă” M-am întors să văd glasul care-mi vorbea. Şi când m-am întors, am văzut şapte sfeşnice de aur. Şi în mijlocul celor şapte sfeşnice pe cineva, care semăna cu Fiul omului” (Apoc. 1, 10 – 13).

Acest ucenic iubit a fost foarte mult favorizat. El văzuse pe Domnul său în Ghetsimani, cu faţa pătată de stropii de sânge ai chinului de moarte şi „atât de schimonosită Îi era faţa şi atât de mult se deosebea

înfăţişarea Lui de a fiilor oamenilor” (Is. 52, 14). EI Îl văzuse în mâinile ostaşilor romani, îmbrăcat cu o veche mantie purpurie şi purtând pe cap o cunună de spini. Îl văzuse atârnând pe crucea de pe Golgota, ca obiect de crudă batjocură şi derâdere. Acum, din nou i s-a îngăduit lui Ioan să privească pe Domnul său. Dar cât de schimbată Îi era înfăţişarea! El nu mai era nicidecum un om al durerii, dispreţuit şi umilit de oameni. El era îmbrăcat în veşmântul strălucirii cereşti. „Capul şi părul Lui erau albe ca lâna albă, ca zăpada; ochii Lui erau ca para focului; picioarele Lui erau ca arama aprinsă, şi arsă într-un cuptor” (Apoc. 1, 14.15.17). Glasul Lui este ca muzica unor ape. Figura Lui străluceşte ca soarele. În mâna Sa sunt şapte stele şi din gura Sa iese o sabie cu două tăişuri, însemnul puterii Cuvântului Său. Patmosul străluceşte de slava Domnului Cel înviat.

„Când L-am văzut”, scrie Ioan, „am căzut la picioarele Lui ca mort. EI Şi-a pus mâna dreaptă peste mine, şi a zis: Nu te teme!” (vers. 17).

Ioan a fost întărit spre a trăi în prezenţa Domnului său glorificat. Apoi, înaintea privirii sale uimite, s-a descoperit slava cerului. I s-a îngăduit să vadă tronul lui Dumnezeu şi, privind dincolo de luptele de pe pământ, să vadă ceata celor răscumpăraţi, îmbrăcată în haine albe. El a auzit muzica îngerilor cerului, cum şi imnurile de triumf ale celor care biruiseră prin sângele Mielului şi cuvântul mărturiei lor. În descoperirea dată lui, i s-a înfăţişat scenă după scenă, de un interes zguduitor, din experienţele poporului lui Dumnezeu, iar istoria bisericii a fost profetizată până la încheierea vremii. În chipuri şi simboluri, lui Ioan i-au fost prezentate subiecte de o nemărginită importanţă, pe care el avea să le pună în scris, pentru ca poporul lui Dumnezeu din vremea sa, cum şi din veacurile viitoare, să poată avea o inteligentă

înţelegere cu privire la primejdiile şi luptele ce le stăteau în faţă.

Descoperirea aceasta a fost dată pentru călăuzirea şi mângâierea bisericii în tot timpul dispensaţiunii creştine. Totuşi, învăţători religioşi au declarat că ea este o carte sigilată şi că tainele ei nu pot fi explicate. De aceea, mulţi au întors spatele raportului profetic, refuzând să consacre timp şi să studieze tainele ei. Dar Dumnezeu nu doreşte ca poporul Său să privească în felul acesta cartea. Ea este „descoperirea lui Iisus Hristos, pe care l-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând”. „Ferice de cine citeşte”, declară Domnul, „şi de cel ce ascultă cuvintele acestei prorocii şi păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!” (vers.1.3). „Mărturisesc oricui aude cuvintele proorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta. Şi dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărţii acestei prorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieţii şi din cetatea sfântă, scrisă în cartea aceasta. Cel ce adevereşte aceste lucruri zice: Da, Eu vin curând!” (Apoc. 22, 18 – 20).

În Apocalipsa, sunt zugrăvite lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. Însuşi numele dat paginilor ei inspirate – „Apocalipsa (Descoperirea)” – contrazice declaraţia cum că ea este o carte sigilată. O descoperire este ceva ce este dat pe faţă. Domnul Iisus însuşi a dezvăluit servului Său tainele cuprinse în această carte şi planul Său este acela ca ele să fie deschise cercetării tuturor. Adevărurile ei sunt adresate acelora care trăiesc în ultimele zile ale istoriei pământului, cum şi celor din zilele lui Ioan. Unele din scenele descrise în această profeţie sunt în trecut, altele au loc acum; unele ne aduc în atenţie încheierea marii lupte dintre puterile întunericului şi Prinţul cerului, iar

altele descoperă triumful şi bucuria celui răscumpărat pe pământul înnoit.

Pentru că nu pot explica însemnătatea fiecărui simbol din Apocalipsa, nimeni să nu cugete că este inutil să cerceteze această carte în străduinţa de a cunoaşte înţelesul adevărului cuprins în ea. Cel care i-a descoperit aceste taine lui Ioan va da cercetătorului sârguincios după adevăr o pregustare a lucrurilor cereşti. Cei a căror inimă este deschisă pentru primirea adevărului vor fi făcuţi în stare să înţeleagă învăţăturile ei şi li se va acorda binecuvântarea făgăduită acelora care „ascultă cuvintele acestei prorocii şi păzesc lucrurile scrise în ea”.

În Apocalipsa, se întâlnesc şi se sfârşesc toate cărţile Bibliei. Aici este completarea cărţii lui Daniel. Una este o profeţie; cealaltă o descoperire. Cartea ce a fost sigilată nu este Apocalipsa, ci acea parte din profeţia lui Daniel care se referă la zilele din urmă. Îngerul a poruncit: „Tu însă, Daniele, ţine ascunse aceste cuvinte, şi pecetluieşte cartea, până la vremea sfârşitului” (Daniel 12, 4).

Hristos a fost Acela care a poruncit apostolului să scrie ceea ce urma să-i fie descoperit. „Ce vezi, scrie într-o carte”, a poruncit el, „şi trimite-o celor şapte biserici: la Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia şi Laodicea”. „Eu sunt” Cel viu. Am fost mort, şi iată că sunt viu în vecii vecilor” Scrie dar lucrurile pe care le-ai văzut, lucrurile care sunt şi cele care au să fie după ele. Taina celor şapte stele, pe care le-ai văzut în mâna dreaptă a Mea şi a celor şapte sfeşnice de aur: cele şapte stele sunt îngerii celor şapte biserici; şi cele şapte sfeşnice, sunt şapte biserici” (Apoc. 1, 11.18 – 20).

Numele celor şapte biserici simbolizează biserica în diferite perioade ale erei creştine. Numărul şapte arată desăvârşirea şi simbolizează faptul că soliile se întind până în vremea sfârşitului, în timp ce simbolurile folosite

dezvăluie starea bisericii în diferite perioade ale istoriei lumii.

Despre Hristos se spune că El umblă în mijlocul sfeşnicelor de aur. În felul acesta, este simbolizată legătura Sa cu bisericile. El este într-o continuă legătură cu poporul Său. El cunoaşte adevărata stare a lor. El observă rânduiala, pioşenia, cum şi predarea lor. Deşi El este Mare Preot şi Mijlocitor în Sanctuarul de sus, El este totuşi reprezentat ca umblând în sus şi în jos în mijlocul bisericilor Sale de pe pământ. Cu o neobosită veghere şi o neîntreruptă atenţie, El veghează să vadă dacă lumina vreuneia dintre santinelele Sale arde slab sau strălucitor. Dacă luminile sfeşnicului ar fi lăsate numai în grija omului, flacăra plăpândă s-ar micşora şi s-ar stinge; însă El este adevăratul străjer al casei Domnului, adevăratul păzitor al curţilor templului. Grija Lui continuă, cum şi harul Său susţinător alcătuiesc izvorul vieţii şi luminii.

Hristos este înfăţişat ca ţinând în mâna Sa dreaptă şapte stele. Aceasta ne dă asigurarea că nicio biserică credincioasă faţă de cele ce i s-au încredinţat nu are de ce să se teamă că ar pieri; căci nicio stea care se bucură de ocrotirea Celui Atotputernic nu poate fi smulsă din mâna lui Hristos.

„Iată ce zice Cel ce ţine şapte stele în mâna dreaptă” (Apoc. 2, 1). Aceste cuvinte sunt adresate învăţătorilor din biserică – cei cărora Dumnezeu le-a încredinţat o grea răspundere. Influenţa cea plăcută, care trebuie să fie din belşug în biserică, este strâns legată de slujitorii lui Dumnezeu, care trebuie să dea pe faţă iubirea lui Hristos. Stelele cerului sunt sub controlul Lui. El le umple de lumină. El le călăuzeşte şi le îndrumă mişcările. Dacă El nu ar face aceasta, atunci ele ar deveni stele căzătoare. Tot la fel şi cu slujitorii Săi. Ei nu sunt decât unelte în mâinile Sale, şi orice faptă bună pe care o săvârşesc este făcută

prin puterea Sa. Prin ei trebuie să strălucească lumina Sa. Mântuitorul trebuie să fie rodnicia lor. Dacă ei vor privi la El, aşa cum El a privit la Tatăl, atunci vor fi făcuţi în stare să facă lucrarea Sa. Făcând din Dumnezeu tăria lor, El le va da strălucirea Sa spre a o reflecta în lume.

De la primele începuturi ale istoriei bisericii, taina fărădelegii, profetizată de apostolul Pavel, şi-a început lucrarea ei funestă; şi când învăţători mincinoşi, despre care Petru îi avertizase pe credincioşi, şi-au introdus rătăcirile lor, mulţi au fost prinşi în laţ de învăţăturile lor false. Unii s-au poticnit de încercări şi au fost ispitiţi să se lepede de credinţă. În vremea când lui Ioan îi era dată această descoperire, mulţi îşi pierduseră prima lor iubire faţă de adevărul Evangheliei. Dar, în îndurarea Sa, Dumnezeu nu a îngăduit ca biserica să continue în starea ei de apostazie. Într-o solie de necuprinsă duioşie, EI Şi-a manifestat iubirea Sa faţă de ei, cum şi dorinţa Sa ca ei să împlinească o temeinică lucrare pentru veşnicie. „Adu-ţi dar aminte de unde ai căzut”, stărui El, „pocăieşte-te şi întoarce-te la faptele tale dintâi” (vers. 5).

Biserica avea defecte şi avea nevoie de o aspră mustrare şi dojană; şi Ioan a fost inspirat să scrie solii de avertizare, de mustrare şi implorare faţă de aceia care, pierzând din vedere principiile fundamentale ale Evangheliei, şi-ar pune în primejdie nădejdea mântuirii. Dar totdeauna cuvintele de mustrare, pe care Dumnezeu le socoteşte ca fiind necesar să fie rostite, sunt spuse cu o duioasă iubire şi însoţite de făgăduinţa de pace pentru fiecare credincios pocăit. „Iată, Eu stau la uşă şi bat”, declară Domnul. „Dacă aude cineva glasul Meu şi deschide uşa, voi intra la el, voi cina cu el şi el cu Mine” (Apoc. 3, 20).

Iar pentru aceia care în mijlocul luptei îşi vor păstra credinţa în Dumnezeu, profetului i-au fost date cuvinte de

laudă şi făgăduinţe: „Ştiu faptele tale: iată ţi-am pus înainte o uşă deschisă, pe care nimeni n-o poate închide, căci ai puţină putere, şi ai păzit Cuvântul Meu, şi n-ai tăgăduit Numele Meu” Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi şi Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pământului”. Credincioşii erau sfătuiţi: „Veghează şi întăreşte ce rămâne, care e pe moarte”. „Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ţi ia cununa” (vers. 8.10.2.11).

Printr-unul care se declara a fi „fratele vostru, care sunt părtaş cu voi la necaz” (Apoc. 1, 9), Hristos a descoperit bisericii Sale lucrurile ce avea să le sufere pentru Numele Său. Privind în decursul lungilor veacuri de întuneric şi superstiţie, bătrânul exilat a văzut mulţimi de oameni suferind martiriul din pricina iubirii lor faţă de adevăr. Dar el a mai văzut şi că Acela care a sprijinit pe primii Săi martori nu avea să uite pe credincioşii săi, urmaşi în timpul secolelor de prigonire prin care ei aveau să treacă mai înainte de încheierea vremii. „Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că diavolul are să arunce în temniţă pe unii din voi, ca să vă încerce. Şi veţi avea un necaz” Fii credincios până la moarte şi-ţi voi da cununa vieţii” (Apoc. 2, 10).

Şi tuturor celor credincioşi care se luptau împotriva răului Ioan a auzit dându-li-se făgăduinţa: „Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din pomul vieţii, care este în raiul lui Dumnezeu”. „Cel ce va birui, va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi şterge numele din cartea vieţii, şi voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu şi înaintea îngerilor Lui”. „Celui ce va birui îi voi da să şadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum şi Eu am biruit şi am şezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie” (Apoc. 2, 7; 3, 5.21).

Ioan a văzut îndurarea, blândeţea şi iubirea lui Dumnezeu întreţesută cu sfinţenia, dreptatea şi puterea Sa. El i-a văzut pe păcătoşi găsind un Tată în Acela de care păcatele lor îi făcuse să se teamă. Şi, privind dincolo de punctul culminant al marelui conflict, el a văzut cum în Sion „stăteau biruitorii" pe marea de sticlă, cu alăutele lui Dumnezeu în mână" şi cântau cântarea lui Moise şi a Mielului (Apoc. 15, 2.3).

Mântuitorul este înfăţişat înaintea lui Ioan sub simbolul Leului „din seminţia lui Iuda" şi al „unui Miel înjunghiat" (Apoc. 5, 5.6). Aceste simboluri reprezintă unirea tăriei atotputernice cu iubirea jertfitoare de sine. Leul din Iuda, atât de îngrozitor pentru cei care leapădă harul Său, va fi Mielul lui Dumnezeu pentru cel ascultător şi credincios. Stâlpul de foc care inspiră groază şi mânie pentru călcătorul Legii lui Dumnezeu este semnul luminii, al îndurării şi al eliberării pentru aceia care au păzit poruncile Sale. Braţul destul de tare ca să lovească pe răzvrătit va fi puternic ca să-l scape pe cel credincios. Oricine este credincios va fi mântuit. „El va trimite pe Îngerii Săi cu trâmbiţe răsunătoare şi vor aduna pe aleşii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă" (Matei 24, 31).

În comparaţie cu milioanele lumii, poporul lui Dumnezeu va fi, aşa cum a fost totdeauna, o turmă mică; dar, dacă ei stau pentru adevăr, aşa cum a fost el descoperit în Cuvântul Său, Dumnezeu va fi scăparea lor. Ei stau sub cuprinzătorul scut al Celui Atotputernic. Dumnezeu este totdeauna o majoritate. Când sunetul ultimei trâmbiţe va pătrunde temniţa celui mort şi cel neprihănit va ieşi afară în triumf, exclamând: „Unde îţi este biruinţa, moarte? Unde îţi este boldul, moarte?" (1 Cor. 15, 55) – stând apoi împreună cu Dumnezeu, cu Hristos, cu îngerii şi cu cei loiali şi credincioşi din toate

veacurile, copiii lui Dumnezeu vor fi o majoritate zdrobitoare.

Adevăratul ucenic al lui Hristos îl urmează prin lupte aspre, îndurând lepădare de sine şi trecând prin experienţa unei dezamăgiri amare; dar aceasta îi învaţă vinovăţia şi blestemul păcatului şi ei ajung să-l privească cu scârbă. Părtaşi ai suferinţelor lui Hristos, ei sunt rânduiţi să fie părtaşi ai slavei Sale. În viziune sfântă, profetul a văzut ultimul triumf al rămăşiţei bisericii. El scrie:

„Şi am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc; şi pe marea de sticlă, cu alăutele lui Dumnezeu în mână, stăteau biruitorii" Ei cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, şi cântarea Mielului. Şi ziceau: Mari şi minunate sunt lucrările Tale, Doamne, Dumnezeule, Atotputernice! Drepte şi adevărate sunt căile Tale, Împărate al Neamurilor!" (Apoc. 15, 2.3).

„Apoi m-am uitat şi iată că Mielul stătea pe muntele Sionului; şi împreună cu El stăteau o sută patruzeci şi patru de mii, care aveau scris pe frunte Numele Său şi numele Tatălui Său" (Apoc. 14, 1). În lumea aceasta, mintea lor a fost consacrată lui Dumnezeu; ei I-au slujit cu mintea şi cu inima lor; şi acum El poate să pună Numele Său „pe frunţile lor". „Şi vor împărăţi în vecii vecilor" (Apoc. 22, 5). Ei nu merg încoace şi încolo, ca unii care cerşesc un loc. Ei fac parte din numărul acelor oameni cărora Hristos le spune: „Veniţi binecuvântaţii Tatălui Meu de moşteniţi împărăţia, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii". El le urează bun venit, ca unor copii ai Săi, zicând: Intră în bucuria Domnului" (Matei 25, 34.21).

„Aceştia sunt cei care urmează pe Miel oriunde merge El. Au fost răscumpăraţi dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu şi pentru Miel" (Apoc.14, 4). Viziunea profetului îi descrie ca stând pe Muntele Sionului,

încinşi pentru slujire sfântă, îmbrăcaţi în haina albă, care este neprihănirea sfinţilor. Dar toţi care îl urmează pe Miel în ceruri trebuie ca mai întâi să-L fi urmat pe pământ nu posomorâţi sau în mod nestatornic, ci încrezători, cu iubire, în ascultare din toată inima, aşa cum turma urmează pe păstor.

„Şi glasul pe care l-am auzit era ca al celor ce cântă cu alăuta, şi cântau din alăutele lor. Cântau o cântare nouă înaintea scaunului de domnie" şi nimeni nu putea să înveţe cântarea, afară de cei o sută patruzeci şi patru de mii, care fuseseră răscumpăraţi de pe pământ" În gura lor nu s-a găsit minciună, căci sunt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu" (vers. 2 – 5).

„Am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu, cetatea sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei" „Lumina ei era ca o piatră prea scumpă, ca o piatră de iaspis, străvezie ca cristalul. Era înconjurată cu un zid mare şi înalt. Avea douăsprezece porţi şi la porţi, doisprezece îngeri. Şi pe ele erau scrise nişte nume: numele celor douăsprezece seminţii ale fiilor lui Israel". „Cele douăsprezece porţi erau douăsprezece mărgăritare. Fiecare poartă era dintr-un singur mărgăritar. Uliţa cetăţii era de aur curat, ca sticla străvezie. În cetate n-am văzut niciun templu; pentru că Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, ca şi Mielul, sunt Templul ei" (Apoc. 21, 2.11.12.21.22).

„Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu şi al Mielului vor fi în ea. Robii Lui îi vor sluji. Ei vor vedea faţa Lui şi Numele Lui va fi pe frunţile lor. Acolo nu va mai fi noapte. Şi nu vor mai avea trebuinţă nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina" (Apoc. 22, 3 – 5).

„Şi mi-a arătat un râu cu apa vieţii, limpede ca

cristalul, care ieşea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu şi al Mielului. În mijlocul peţiei cetăţii, şi pe cele două maluri ale râului era pomul vieţii, rodind douăsprezece feluri de rod, şi având rod în fiecare lună; şi frunzele pomului slujesc la vindecarea Neamurilor". „Ferice de cei ce îşi spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieţii şi să intre pe porţi în cetate" (vers. 1.2.14).

„Şi am auzit un glas tare, care ieşea din scaunul de domnie şi zicea:

Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii!

El va fi cu ei.

Şi ei vor fi poporul Lui.

Şi Dumnezeu însuşi va fi cu ei.

El va fi Dumnezeul lor" (Apoc. 21, 3).

Secţiune 1.60 Cap. 58 – Biserica biruitoare

Au trecut mai mult de optsprezece secole de când apostolii se odihnesc de lucrările lor; dar istoria strădaniilor şi sacrificiilor pentru Numele lui Hristos se află încă şi acum printre comorile cele mai de preţ ale bisericii. Această istorie, scrisă sub călăuzirea Duhului Sfânt, a fost păstrată pentru ca prin ea urmaşii lui Hristos din fiecare veac să fie îndemnaţi la un mai mare zel şi stăruinţă pentru cauza Mântuitorului.

Însărcinarea dată de Hristos ucenicilor a fost împlinită. Când aceşti soli ai crucii au pornit să vestească Evanghelia, a fost o aşa descoperire a slavei lui Dumnezeu cum niciodată până atunci n-a mai fost întâlnită de omul muritor. Prin conlucrare cu Duhul Sfânt, apostolii au făcut o lucrare ce a zguduit lumea. Într-o singură generaţie, Evanghelia a fost dusă la fiecare neam.

Rezultatele ce au însoţit lucrarea apostolilor aleşi ai lui Hristos au fost glorioase. La începutul lucrării lor, unii dintre ei erau oameni neînvăţaţi, dar consacrarea lor faţă de lucrarea Maestrului lor era fără rezerve şi, sub

îndrumarea Sa, ei au dobândit o pregătire pentru marea lucrare încredinţată lor. Harul şi adevărul domneau în inimile lor, inspirându-le pornirile inimii şi controlându-le acţiunile. Viaţa lor era ascunsă cu Hristos în Dumnezeu şi eul era pierdut din vedere, cufundat în adâncurile iubirii nemărginite.

Ucenicii erau bărbaţi care ştiau cum să vorbească şi să se roage cu sinceritate, bărbaţi care puteau să se prindă de puterea Tăriei lui Israel. Cât de aproape au stat ei alături de Dumnezeu şi cât de strâns au legat onoarea lor de tronul Său! Iehova era Dumnezeul lor. Onoarea Lui era onoarea lor. Adevărul Lui era adevărul lor. Orice atac îndreptat împotriva Evangheliei era ca o tăietură adâncă în sufletul lor şi cu toate puterile fiinţei lor ei s-au luptat pentru cauza lui Hristos. Ei au putut ţine sus Cuvântul vieţii, pentru că au primit ungerea cerească. Ei au nădăjduit mult şi de aceea au şi încercat mult. Hristos li. Se descoperise şi la El priveau ei pentru călăuzire. Înţelegerea adevărului de către ei şi puterea lor de a rezista împotrivirii erau în măsura în care se conformau voii lui Dumnezeu. Iisus Hristos, înţelepciunea şi puterea lui Dumnezeu, alcătuia tema oricărei vorbiri. Numele Său – singurul Nume dat sub cer, prin care oamenii pot fi mântuiţi – era înălţat de ei. Când vesteau desăvârşirea lui Hristos, a Mântuitorului înălţat, cuvintele lor mişcau inimile şi bărbaţi şi femei erau câştigaţi la Evanghelie. Mulţi care au ocărit Numele Mântuitorului şi au dispreţuit puterea Lui se declarau acum ucenici ai Celui Răstignit.

Nu în propria lor putere îşi îndeplineau apostolii misiunea, ci în puterea viului Dumnezeu. Lucrarea lor nu era uşoară. Lucrarea de pionierat a bisericii creştine era însoţită de greutăţi şi necazuri amare. În lucrarea lor, ucenicii au întâlnit mereu lipsuri, defăimări şi prigoană; însă ei nu şi-au socotit viaţa ca fiindu-le scumpă şi s-au

bucurat că au fost chemaţi să sufere pentru Hristos. Nehotărârea, şovăiala, slăbiciune în urmărirea unei ţinte nu şi-au găsit loc în strădaniile lor. Ei erau dispuşi să cheltuiască şi să se cheltuiască. Conştienţa răspunderii ce stătea asupra lor le curăţa şi îmbogăţea experienţa; şi harul cerului se descoperea în biruinţele pe care le dobândeau pentru Hristos. Prin tăria atotputernică, Dumnezeu lucra prin ei spre a face ca Evanghelia să triumfe.

Pe temelia pusă chiar de Hristos, apostolii au clădit biserica lui Dumnezeu. În Scripturi, figura ridicării unui templu este în mod frecvent folosită spre a ilustra zidirea bisericii. Zaharia se referă la Hristos, ca fiind Odrasla care avea să clădească templul Domnului. El vorbeşte despre Neamuri, ca ajutând la această lucrare: „Cei ce sunt departe vor veni şi vor lucra la Templul Domnului”; şi Isaia declară: „Străinii îţi vor zidi zidurile” (Zaharia 6, 12.15; Isaia 60, 10).

Scriind despre clădirea acestui templu, Petru spune: „Apropiaţi-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă şi scumpă înaintea lui Dumnezeu. Şi voi, ca nişte pietre vii, sunteţi zidiţi ca să fiţi o casă duhovnicească, o profeţie sfântă, şi să aduceţi jertfe duhovniceşti, plăcute lui Dumnezeu, prin Iisus Hristos” (1 Petru 2, 4.5).

Apostolii au lucrat în cariera lumii iudeilor şi Neamurilor, scoţând pietre pentru a le pune la temelie. În epistola sa către credincioşii din Efes, Pavel spunea: „Aşadar, voi nu mai sunteţi nici străini, nici oaspeţi ai casei, ci sunteţi toţi împreună cetăţeni cu sfinţii, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiţi pe temelia apostolilor şi prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Iisus Hristos. În El toată clădirea, bine închegată, creşte ca să fie un templu sfânt în Domnul. Şi prin El şi voi sunteţi împreună, ca să fiţi un locaş al lui Dumnezeu, prin Duhul” (Efeseni 2,

19 – 22).

Şi corintenilor el le scria: „După harul lui Dumnezeu, care mi-a fost dat, eu, ca un meşter-zidar înţelept, am pus temelia, şi un altul clădeşte deasupra. Dar fiecare să ia bine seama cum clădeşte deasupra. Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă şi care este Iisus Hristos. Iar dacă clădeşte cineva pe această temelie, aur, argint, pietre scumpe, lemn, fân, trestie, lucrarea fiecăruia va fi dată pe faţă: ziua Domnului o va face cunoscut, căci se va descoperi în foc. Şi focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia” (1 Cor. 3, 10 – 13).

Apostolii au clădit pe o temelie sigură, chiar pe Stânca Veacurilor. La această temelie, ei au adus pietrele scoase din cariera lumii. Cei ce au zidit nu au lucrat fără să întâmpine greutăţi. Lucrarea lor a fost nespus de grea din cauza împotrivirii vrăjmaşilor lui Hristos. Ei aveau de luptat împotriva bigotismului, a prejudecăţii şi a urii celor care zideau pe o temelie falsă. Mulţi dintre cei care au lucrat ca ziditori ai bisericii pot fi asemuiţi ziditorilor zidurilor în vremea lui Neemia, despre care este scris: „Cei ce zideau zidul şi cei ce duceau sau încărcau poverile, cu o mână lucrau, iar cu alta ţineau arma” (Neemia 4, 17).

Împăraţi şi cârmuitori, preoţi şi conducători au căutat să nimicească templul lui Dumnezeu. Dar, în ciuda întemniţării, torturii şi morţii, bărbaţi credincioşi au dus mai departe lucrarea, iar construcţia a crescut frumoasă şi simetrică. Uneori, lucrătorii erau aproape orbiţi de negura superstiţiei care îi înconjura. Alteori, erau aproape copleşiţi de furia împotrivitorilor lor. Dar, cu o credinţă neşovăielnică şi un curaj de nezdruncinat, ei au înaintat cu lucrarea.

Unul după altul, ziditorii cei mai de frunte au căzut de mâna vrăjmaşului. Ştefan a fost împroşcat cu pietre; Iacov – ucis cu sabia; Pavel – decapitat; Petru – răstignit;

Ioan – exilat. Cu toate acestea, biserica a crescut. Noi lucrători au luat locul celor căzuţi şi piatră după piatră a fost adăugată la clădire. În felul acesta, încet, încet, s-a ridicat templul bisericii lui Dumnezeu.

După întemeierea bisericii creştine, au urmat secole de crudă prigoană, dar niciodată nu au lipsit bărbaţi care să socotească lucrarea de zidire a templului lui Dumnezeu mai scumpă decât viaţa. Despre aceştia este scris: „Alţii au suferit batjocuri, bătăi, lanţuri şi închisoare; au fost ucişi cu pietre, tăiaţi în două cu ferăstrăul, chinuiţi; au murit ucişi de sabie, au pribegit îmbrăcaţi cu cojoace şi în piei de capre, lipsiţi de toate, prigoniţi, munciţi – ei de care lumea nu era vrednică – au rătăcit prin pustiuri, prin munţi, prin peşteri şi prin crăpăturile pământului” (Evrei 11, 36 – 38).

Vrăjmaşul neprihănirii nu a lăsat nimic nefăcut în strădania lui de a curma lucrarea încredinţată ziditorilor Domnului. Dar Dumnezeu „nu S-a lăsat fără mărturie” (Fapte 14, 17). S-au ridicat lucrători care au apărat cu iscusinţă credinţa dată sfinţilor o dată pentru totdeauna. Istoria păstrează raportul despre tăria şi eroismul acestor bărbaţi. Asemenea apostolilor, mulţi dintre ei au căzut la posturile lor, însă clădirea templului a mers înainte. Lucrătorii erau ucişi, dar lucrarea înainta. Valdenzii, John Wycliff, Hus şi Jeronim, Martin Luther şi Zwingli, Cranmer, Latimer şi Knox, Hughenoţii, John şi Charles Wesley şi o oştire de mulţi alţii au adus la temelie un material care va dăinui în veşnicie. Şi, în anii de mai târziu, aceia care în chip atât de nobil s-au străduit să promoveze răspândirea Cuvântului lui Dumnezeu, cum şi aceia care, prin slujirea lor în ţările păgâne, au pregătit calea pentru vestirea ultimei mari solii au ajutat, de asemenea, la ridicarea construcţiei.

În decursul veacurilor care au trecut, din zilele apostolilor, zidirea templului lui Dumnezeu nu a încetat

niciodată. Putem privi înapoi prin secole şi putem vedea pietrele vii din care este alcătuit, strălucind asemenea unor faruri luminoase prin întunericul rătăcirii şi superstiţiei. În toată veşnicia, aceste giuvaiere preţioase vor lumina cu o strălucire crescândă, mărturisind despre puterea adevărului lui Dumnezeu. Lumina strălucitoare a acestor pietre şlefuite dă pe faţă puternicul contrast dintre lumină şi întuneric, dintre aurul adevărului şi zgura rătăcirii.

Pavel şi ceilalţi apostoli, cum şi toţi drepţii care au trăit de atunci încoace şi-au adus la îndeplinire partea lor la zidirea templului. Dar construcţia nu este încă terminată. Noi, cei care trăim în acest veac, avem o lucrare de făcut, o parte de îndeplinit. Noi trebuie să aducem la temelie un material care să reziste la proba focului – aur, argint şi pietre preţioase, „care fac podoaba caselor împărăteşti" (Ps. 144, 12). Celor care clădesc în felul acesta pentru Dumnezeu, Pavel le adresează cuvinte de încurajare şi avertizare: „Dacă lucrarea zidită de cineva pe temelia aceea rămâne în picioare, el va primi o răsplată. Dacă lucrarea lui va fi arsă, îşi va pierde răsplata. Cât despre el, va fi mântuit, dar ca prin foc" (1 Cor. 3, 14.15). Creştinul care prezintă Cuvântul vieţii cu credincioşie, conducând pe bărbaţi şi pe femei pe calea sfinţeniei şi a păcii, aduce la temelie material care va dăinui, iar în Împărăţia lui Dumnezeu el va fi onorat ca un ziditor înţelept.

Despre apostoli este scris: „Ei au plecat şi au propovăduit pretutindeni. Domnul lucra împreună cu ei, şi întărea Cuvântul prin semnele care-i însoţeau" (Marcu 16, 20). Aşa după cum Hristos i-a trimis pe ucenicii Săi, tot la fel şi astăzi El îi trimite pe membrii bisericii Sale. Aceeaşi putere pe care au avut-o apostolii o au şi ei. Dacă ei vor face din Dumnezeu tăria lor, El va lucra cu ei, şi lucrarea

lor nu va fi în zadar. Fie ca ei să-şi dea seama că Domnul şi-a pus semnătura asupra lucrării în care sunt prinşi. Dumnezeu i-a zis lui Ieremia: „Nu zice: Sunt un copil, căci te vei duce la toţi aceia la care te voi trimite, şi vei spune tot ce-ţi voi porunci. Nu te teme de ei; căci Eu sunt cu tine ca să te scap”. Apoi Domnul şi-a întins mâna şi a atins gura servului Său, zicând: „Iată, pun cuvintele Mele în gura ta” (Ier. 1, 7 – 9). Şi El ne cere să mergem şi să spunem cuvintele pe care ni le-a dat, simţind pe buzele noastre atingerea Sa sfântă.

Hristos a dat bisericii o însărcinare sfântă. Fiecare membru trebuie să fie un canal prin care Dumnezeu poate împărtăşi lumii comorile harului Său, bogăţiile nepătrunse ale lui Hristos. Mântuitorul doreşte aşa de mult ca slujitorii Săi să prezinte lumii Spiritul şi caracterul Său. Nu există nimic de care lumea să aibă atâta nevoie ca de manifestarea prin oameni a iubirii Mântuitorului. Întreg cerul aşteaptă bărbaţi şi femei prin care Dumnezeu să poată descoperi puterea creştinismului.

Biserica este instrumentul lui Dumnezeu pentru vestirea adevărului, împuternicită de El să facă o lucrare deosebită; şi, dacă ea este loială faţă de El, ascultătoare de toate poruncile Sale, atunci înăuntrul ei va dăinui măreţia harului divin. Dacă ea va fi credincioasă îndatoririlor ei, dacă va cinsti pe Domnul Dumnezeul lui Israel, atunci nu există putere care să-i stea împotrivă.

Râvna pentru Dumnezeu şi pentru cauza Sa i-a făcut pe ucenici să dea cu o mare putere mărturie pentru Evanghelie. Oare nu ar trebui ca o asemenea râvnă să ardă şi în inimile noastre cu hotărârea de a spune istoria iubirii răscumpărătoare a lui Hristos şi El răstignit? Este privilegiul fiecărui creştin nu numai să nădăjduiască, dar să şi grăbească venirea Mântuitorului.

Dacă biserica va îmbrăca haina neprihănirii lui

Hristos, îndepărtându-se de la orice supunere faţă de lume, atunci înaintea ei stau zorile unei zile strălucite şi glorioase. Făgăduinţa lui Dumnezeu făcută ei va sta nezdruncinată pentru veşnicie. Ea o va face de o măreţie veşnică, o bucurie a multor generaţii. Adevărul, lăsând în urmă pe cei care îl dispreţuiesc şi îl leapădă, va triumfa. Deşi uneori pare întârziat, progresul ei nu a fost împiedicat. Când solia lui Dumnezeu întâmpină împotrivire, El îi dă noi puteri, pentru ca ea să poată exercita o şi mai mare influenţă. Înzestrat cu o putere divină, ea îşi va croi drum printre cele mai puternice bariere şi va birui orice obstacol.

Ce L-a susţinut pe Fiul omului în timpul vieţii Sale de trudă şi sacrificiu? El a văzut rezultatele muncii sufletului Său şi a fost mulţumit. Privind în veşnicie, El a văzut fericirea acelora care prin umilinţa Sa au primit iertare şi viaţă veşnică. Urechea Sa a prins strigătul de bucurie al celor răscumpăraţi. El i-a auzit pe cei mântuiţi cântând cântarea lui Moise şi a Mielului.

Noi putem avea o viziune asupra viitorului, asupra fericirii cereşti. În Biblie, sunt descoperite viziunile gloriei viitoare, scene zugrăvite de mâna lui Dumnezeu, şi acestea sunt scumpe bisericii Sale. Prin credinţă, noi putem sta pe pragul cetăţii veşnice şi auzi plăcuta urare de bun venit, adresată acelora care, în viaţa aceasta, au conlucrat cu Hristos, socotind ca o cinste să sufere pentru Numele Său. Atunci când sunt rostite cuvintele: „Veniţi binecuvântaţii Tatălui Meu”, ei îşi aruncă la picioarele Răscumpărătorului coroanele lor, exclamând: „Vrednic este Mielul care a fost junghiat, să primească puterea, bogăţia, înţelepciunea, tăria, cinstea, slava şi lauda” A Celui ce şade pe scaunul de domnie şi a Mielului să fie lauda, cinstea, slava şi stăpânirea în vecii vecilor” (Matei 25, 34; Apoc. 5, 12.13).

Acolo, cei mântuiţi vor saluta pe cei care i-au condus

la Mântuitorul şi toţi se vor uni în a lăuda pe Acela care a murit pentru ca fiinţele omeneşti să poată avea viaţa care se măsoară cu viaţa lui Dumnezeu. Lupta se va sfârşi. Necaz şi lupte nu vor mai fi. Cântece de biruinţă vor umple întreg cerul atunci când răscumpăraţii intonează fericiţi melodia: „Vrednic, vrednic este Mielul care a fost junghiat, dar care trăieşte iarăşi ca un triumfător biruitor”.

„M-am uitat, şi iată că era o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice seminţie, din orice norod şi de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie şi înaintea Mielului, îmbrăcaţi în haine albe, cu ramuri de finic în mâini; şi strigau cu glas tare şi ziceau: Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care şade pe scaunul de domnie şi a Mielului” (Apoc. 7, 9.10).

„Aceştia vin din necazul cel mare; ei şi-au spălat hainele şi le-au albit în sângele Mielului. Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu şi-l slujesc zi şi noapte în Templul Lui. Cel ce şade pe scaunul de domnie îşi va întinde peste ei cortul Lui. Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogorî soarele, nici vreo altă arşiţă. Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieţii şi Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii lor”. „Şi moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici ţipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut” (Apocalips 7, 14 – 17; 21, 4).